

TANULMÁNYOK A SZEL- LEMVILÁGRÓL

**ÍRTA:
VAY ÖDÖN BÁRÓNÉ SZ. WURMBRAND
ADELMA GRÓFNŐ**

**FORDÍTOTTA:
SZY ZSIGMOND**

Vay Ödön báró hat médiumi
rajzával és más, a szöveg közé nyomott ábrák-
kal

**HAJDÚBÖSZÖRMÉNY,
NYOMATOTT SZABÓ FERENCZ
KÖNYVNYOMDÁJÁBAN
1905.**

(**)

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ AZ ELSŐ KIADÁSHOZ	7
ELŐSZÓ A MÁSODIK KIADÁSHOZ	8
ELŐSZÓ A MAGYAR FORDÍTÁSHOZ	9
I. BEVEZETÉS	10
1. Az elvek	10
2. A közeg	14
3. A szellemi elv vagy az értelmiség és a lelki gépies életelv vagy ösztön jelenségei	22
II. Vay Adelmá báróné szül. Wurmbrand grófnő médiumitása	52
III. Az 1865-1869. évekből származó nyilvánulások időrendi összeállítása	71
IV. Néhány médiumi rajz magyarázata	82
V. A pohár vízben való látományról	88
2. Szellemi vezetőink nyilatkozata erről a látásról	89
A pohár víz néhány képének ismertetése, magyarázata	90
VI. Vay báróné sz. Geymüller Katalin bárónő írómédiumitása	99
A médium előszava.....	99
VII. A gyógyítások (kúrák) könyve.....	112
ELSŐ FEJEZET	112
M. két éves gyermek gyógyulása epilepsziából	112
MÁSODIK FEJEZET.....	121
G. meggyógyítása epilepsziából	121
HARMADIK FEJEZET	132

M. báró meggyógyítása gyomorgörcsből	132
NEGYEDIK FEJEZET	140
S. házaspár meggyógyítása heves gyomorgörcsből	140
ÖTÖDIK FEJEZET.....	143
W. asszony meggyógyítása szív- és nyakgörcsből	143
HATODIK FEJEZET	155
Csodálatos jelenség egy 6 éves, hülye gyermekén	155
HETEDIK FEJEZET	161
F. 16 éves leányka meggyógyítása merevgörcsből	161
NYOLCADIK FEJEZET.....	175
D. asszony meggyógyítása szívgörcsökből	175
KILENCEDIK FEJEZET	179
J. 11 éves fiú gyógyulása háromszoros bajából	179
TIZEDIK FEJEZET	188
V. földművelő meggyógyítása szélhűdésből	188
TIZENEGYEDIK FEJEZET	190
R. százados meggyógyítása vértorlódásból (congestio)	190
TIZENKETEDIK FEJEZET.....	194
S. földműves gyógyítása 8 éves epilepsziából	194
TIZENHARMADIK FEJEZET	198
K. kisasszony meggyógyítása szívbajból	198
TIZENNEGYEDIK FEJEZET.....	202
H. grófné meggyógyítása búskomorság (melancholia) és szorongattatásokból	202
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	206

L. izraelita meggyógyítása szívgörcsökből	206
TIZENHATODIK FEJEZET	208
I. kisasszony meggyógyítása vízkórból	208
TIZENHETEDIK FEJEZET	219
C. kisasszony meggyógyítása őrületségből és E. testvére meggyógyítása szorongattatásból	219
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	232
Különös jelenség egy idiótánál	232
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	236
M. meggyógyítása epilepsziából	236
HUSZADIK FEJEZET	240
A médium meggyógyulása szívdobogásból	240
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	247
Vay Ödön meggyógyulása hirtelen támadt hurutos lázból	247
HUSZONKETTEDIK FEJEZET	251
Némi felvilágosítás az 1866-iki kolera szellem-fluidikus eredetéről	251
HUSZONHARMADIK FEJEZET	256
A szomnambula Klotild kisasszony meggyógyulása	256
Vay Adelma báróné közlése K. kisasszonyról	259
K. kisasszony nyilatkozata a gyógyító befolyásról, mellyel vele szemben a médium bírt	292
K. kisasszony életrajzi vázlatai	293
VIII. Élő és elköltözött szellemek néhány érdekes nyilatkozata	299
ELSŐ FEJEZET	299
Egy élő szellemének médiumi úton való nyilvánulásai	299

MÁSODIK FEJEZET.....	302
1866-ban elesett két tiszt megnyilatkozása	302
HARMADIK FEJEZET	312
Egy igen bűnös szellem gyónása	312
NEGYEDIK FEJEZET	315
Egy cigányleány szellemének nyilatkozata	315
ÖTÖDIK FEJEZET.....	321
A földöntúli életben összetalálkozott két földi és saturnusbeli szellem beszélgetése a földi nyomorúságról	321
HATODIK FEJEZET	325
Két elveszett élet	325
1. Egy könnyelmű művész	325
2. Egy öngyilkos spontán nyilatkozata	328
HETEDIK FEJEZET	330
Öt levél a túlvilágról	330
Első levél.....	330
Második levél	332
Harmadik levél	333
Negyedik levél	334
Ötödik levél	335
NYOLCADIK FEJEZET.....	338
A béke egy szelleme	338
KILENCEDIK FEJEZET	340
Egy elköltözött levele barátnéjához	340
TIZEDIK FEJEZET	344

Severinus páter kolostor-szellem	344
TIZENEGYEDIK FEJEZET	350
Néhány magas szellem több tanulságos nyilatkozatának befejező összefoglalása	350
1. Swedenborg elmékedése Isten és a szellem létéről.....	350
2. Mária Magdolna elmékedése a spiritizmus befolyásáról	352
3. Buddha elmékedése a földi szélsőségekről és azok harmonikus kiegyenlítéséről	353
4. Buddha elmékedése a gondolatok lélektani eredetéről és erkölcsi befolyásáról	354
5. Mária elmékedése az örökéletről	357
6. Johanna elmékedése a földi háborúról	359
7. A médium három szellemi oktatójának és vezetőjének záróelmékedése a kereszténységről és a szellemtanról.....	361

ELŐSZÓ AZ ELSŐ KIADÁSHOZ

E könyv tisztelt olvasóihoz (**)

Ha te, kedves olvasó, olyan jelenségeknek volnál naponkint tanúja, melyek előtted idegenek és megmagyarázhatatlanok, melyek azonban nevezeteseznek és mély jelentőségűeknek, sőt világot átölelőknek tetszenek, úgy bizonyára késztetve éreznéd magadat arra, hogy ezeket a jelenségeket ne csak magad számára vizsgálád szigorúan és figyeld meg, hanem másoknak is, sőt az egész világnak bocsásd rendelkezésére megvizsgálás és elbírálás stb. végett, minthogy az ily dolgoknál sohase szorítkozzék az ember a saját ítéletére, különösen ha azok a bizonyos jelenségek egy, még kikutatlan területre vonatkoznak. Így vagyok én eme nevezetes gyógyítások jelenségeivel, szellemnyilatkozatokkal, a pohárvízben látott képekkel, rajzokkal, melyeket ezennel a világ elé bocsátok megítélés végett. Elbeszélem egyszerűen, a szigorú, józan igazsághoz híven, ahogy mindezek tapasztalataink szerint történtek anélkül, hogy azt tudományosan megállapítani, vagy megmagyarázni tudnánk; előadom a puszta tényeket, és ezekről személyemmel, nevemmel, teljes címemmel jótállok, válaszolok minden kérdezősködőnek, adok annyi felvilágosítást, amennyit a tapasztalatokból, a tényekből, mint nem tudományos nő, tudok. Ez a könyv különben nem hoz abszolút újat. Rokon vagy hasonló dolgokat olvashatunk és találhatunk Dauner, Perly, Home, Swedenborg műveiben, a „Prevorsti látnoknő”-ben, minden angol és francia spiritizta újságban, Kardec Allan műveiben. Nemcsak helyénvalónak, de kötelességemnek is tartom, hogy minden egyes, efféle ritkább tapasztalatot közöljek, mivel különösen a szellemi tér sok tekintetben még kikutatlan, és e részben tartózkodnunk kell a gyors ítélettől. Saját személyes véleményem az elbeszélések folyamán eléggé kidomborodik; nincs azonban semmi jelentősége, minthogy a médiumnak magának mindig szigorúan semlegesnek kell maradnia - másoknak engedvén át a megvizsgálást, az ítéletet.

Én itt élményeink század részét közöltem csak, minden akut betegség és krónikus baj gyógyítását kihagyva, mert ezrekre menne azok száma és csak az orvosokra nézve bírna értékkel. Mí-
dön elbeszélésemet csak az úgynevezett megszálltsági kúrákra szorítottam, azért tettem, mert ezek a legmeglepőbb, legeklátán-
sabb bizonyítékai a szellemi befolyásoknak. Kész vagyok minden
beteg és szenvedőn segíteni, csak azt kívánom, hogy levelében
magát megnevezze. Nyíltan, minden szégyen nélkül nevezem
meg magam, jól tudom, hogy gúnyt és csúfolódást, sőt gyakran
félreértést aratnak jó szándékaim. Tehát én is megkívánom, hogy
akik tőlem tanácsot kérnek, levélileg megnevezzék magukat.

Gonobitz (Stájerország) 1874. január hava.

Vay Adelmá báróné
szül. Wurmbrand grófnő

ELŐSZÓ A MÁSODIK KIADÁSHOZ ()**

E könyv első kiadásához írt előszóban megmondtam, hogy el
vagyok készülve a megtámadásokra: ezen - tisztán médiumilag
írt - műnek téves értelmezésére. - Néhány lap és újság meglehető
felületes kritikát hozott e könyv tartalmáról. - Ahelyett hogy a
szellemek szép, felemelő szavait idézték volna - a bukott szelle-
mek mondatait, szavait ragadták ki a bírálók, melyeket én mint
figyelmeztetést és a jóval való ellentét példáját hoztam fel a
könyvben. Néhányan „jezsuita fondorlat kifolyásának” tartották.
Mások „keresztény ellenesnek és eretnektől származottnak” vagy
„felizgatott fantáziának és képzelődés szüleményeinek” tartották.

Nem tudom tehát eléggé hangsúlyozni e könyv második kiadá-
sának előszavában, hogy tanulmányaim eseményeit, a tapasztala-
tokat, melyeket a szellemekkel való közlekedés által szereztem,
egyszerűen és híven adtam vissza a világnak. Minthogy ez alka-
lommal nem mint író, hanem mint a megnyilatkozó szellemek
gépies médiuma szerepelek, az ítélet engem nem sérthet; de való-
ban megszorít, ha az emberek a dolgok magvát észre nem véve
nevetséges, hígvelejű, semmitmondó kritikát gyakorolnak.

A számos elismerő levél jó szándékom felől - betegeken és szenvedőkön segíteni - a legjobb köszönet; a részvét szavai - jó szándékom helyes felfogása - melyekkel a tudomány emberei adóztak, a legjobb bizonyíték, hogy a dolgok igazi magva minden lét örök lelke - az igazság.

Gonobitz, (Stájerország) 1874. június hava.

Vay Adelma báróné,
szül. Wurmbrand grófnő

ELŐSZÓ A MAGYAR FORDÍTÁSHOZ ()**

Vay Adelma a spiritiszta irodalomban már nem egy név, hanem egy eszme. E kitűnő médium sok értékes művel gazdagította a spiritizmus irodalmát. Egyik főművének magyarra fordítása csekélységemnek jutott osztályrészül. Igyekeztem magyaros és amellet világos visszaadására, de igyekezetem hiába való lett volna, ha két kitűnő erő nem jön segítségemre.

Hogy a fordítás ennyire sikerült, Bata Mór úrnak, de különösen Dr. Wajditsch Alajos orvos, magnetizőr úrnak köszönhetem, akik a fordítást átvizsgálták, s ahol arra szükség volt kijavították. Önzetlen fáradozásukért fogadják ez úton is legmélyebb hálámat a világosság után törekvő emberiség nevében is.

Hajdúböszörmény, 1905. február hó.

Szy Zsigmond

I. BEVEZETÉS

1) *Az elvek.* 2) *A közeg.* 3) *A jelenségek.* *Avagy:*

1) *A mozgató szellem.* 2) *Az éltető erő.* 3) *A természettörvények felruházó anyaga.*

1. Az elvek (**)

A legmagasabb elv Isten, mint ahogy a „*Szellem, erő, anyag*” című könyvünkben János szavaival idéztük: „*Kezdetben vala az Ige, az Ige Istennél vala, Isten vala az Ige.*” Isten az Ige, melyből minden teremtetik és a már megteremtett összességek egyek. Az elv: „Isten”; a közeg: „az Ige”; a jelenség: „az, ami ez által teremtett.” Isten a szellem; az Ige az erő; ami pedig ebből teremtett, az anyag, a teremtés. A legmagasabb elv tehát mindig „Isten”, az őstörvény, a teremtés, az élet, a mozgás és képződés törvénye - Ő.

Sokan vannak, kik Istent s a törvényeket tagadják, nemcsak a földön, de a mindenség más birodalmaiban is, ahol az ellenszegülés működik. Nem akarják elismerni Istent, mint személyes öslényt, kinek alakja, alkotása, lényege és nagysága az egyszerű fejletlen szellemeknek felfoghatatlan. Mások ismét egyetemesítik, szétdarabolják, szétosztják úgy, hogy végre mindenütt van és sehol sincs, mire a teremtés atyja, az Úr, lényegéből kiforgatva van. Isten az őselv, az atya és teremtő, aki minden lényt szeretettel ölel át.

Ezen ősertelem, e legmagasabb hatalom, e legtisztább tökéletesség nélkül nincs felfogó képesség, nincs teremtés, nincs világrend. Nincs felfogó képesség, mert ősertelmiség nélkül egyáltalán nincs értelmiség. Isten nélkül nem lehetnének Istenhez hasonló szellemek, mert mindennek kell, hogy atyja, csirája, magva, kezdeté legyen. Isten nélkül nincs értelmiség. A legmagasabb hatalom nélkül nincs élet, nincs termékenyítés, nincs ébredés - nincs teremtés. Nincs világrend a legtisztább tökéletesség nélkül, mert csak az tud rendet teremteni és fenntartani. Így hát Isten a szel-

leme, a lelke a nagy egésznek, elérhetetlen összes tulajdonságai-ban, egyetlen a maga nemében és lényében, szeretetében és bölcsességében. Ettől az Atyától származik minden lény, szellem és ember. Aminthogy egy Isten van, úgy egy törvény van, egyetlen fokozatos fejlődés minden számára a mindenségben.

Hogy Isten mindenütt jelen van, nem üres beszéd ez, de törvény. E törvény öbenne van, az ő lényében, erejében és mindenhatóságában. - Isten a maga középpontjában tán mozdulatlan? Csak középpontjában teremtő, működő, gondolkodó igazán, tehát a legmagasabb, a legszellemibb, legerőteljesebb módon mozgékony, és emellett változhatatlan. Az Ő szelleme végtelen nagy! A mindenség neki olyan, mint neked a szobád, melynek közepén állasz. Ismered a tárgyakat, amelyek itt vagy ott, a legelrejtettebb fiókokban vannak; tudod, ami itt vagy ott történik, s a térben, mely körül vesz téged minden hangot hallasz. Az Isten mindentudóságának példázataképpen mondja Krisztus, hogy Ő fejed minden hajszáját, a háztető minden verebét ismeri. A végtelen Istennek, a végtelenség nem végtelen, de egész természetesen véges. A teremtőnek a világegyetem nem határtalan, de jól ismert és határolt mint neked a szobád.

Mikor mint gyermeknek, azt mondták neked: „Ne gondolj gonoszlat, mert Isten lát téged,” vagy: „Imádkozzál, Isten meghallgat,” akkor a nyelv, mely ezeket mondta, igazat beszélt, mert Ő lát téged, Ő meghallgat téged. Gondolataid és könyörgéseid, a világosság, a körforgás, az áthasonulás mindenütt uralkodó törvényénél fogva el kell hogy jussanak hozzá; mert Isten árasztja szét a mindenségre a világosságot, az életet, mozgást, fokozatonként. A világosságban, a mozgásban élsz, gondolkozol és beszélsz te is; e kettő (világosság és mozgás) találkozik, áthasonul, és így minden Istenhez jut, és Ő mindenütt jelenvaló, mindentudó, mi-velhogy minden Ő általa és Ő benne létezik.

Az emberek Isten lényegéről, nagyságáról és dicsőségéről keveset gondolkoznak. Némelyek szép öreg, hosszúszakállú atyának ábrázolják, mások valamely erőnek, általános éltetőnek, természet istenének képzelik, mely csak részletekben lelhető. Ismét

mások egészen letagadják, mert mint elv alkalmatlan nekik, tudományuk keretébe nem illeszthető!

Emberek! Tehát egyáltalán nem tudjátok elképzelni az igazi, a nagy Istent, a mindenség alkotóját és atyját, mint egy végtelen őslényt, akinek a mindenség természetes, aki számára a világegyetem csak a személye helyisége? Nem tudjátok elképzelni ezt a nagy Istent mindentudónak, mindenütt jelenvalónak? - Krisztuson kívül, előtte és utána, sok bölcsész fenséges és igaz dolgokat tanított és írt is Istenről; de e könyvek, e szellemi kincsek, melyeket általában oly kevesen olvastak, ott hevernek elfeledve. De azért ugyanazon igazságokat mégis újra hirdetik és leírják. Amit Krisztus előtt és után minden országban a föld minden népe között hirdettek, ismét és ismét újra hirdetik, ugyanazt az igazságot újra és újra feltalálják. Már ez magában is nem szolgálhat-e az elvek igazsága és örök léte bizonyosságul?

Tekintsetek az Isten örökké élő kinyilatkoztatásaira: mily kis magból terem a fa! Egyetlen magocska elvettetik és tiszszeresen hajt ki - meg tudátok ezt magyarázni? Vajon tudja-e utánozni emberi mű a mag élő csiráját és erejét? Honnan a növények illata és színpompája? Mind egy magból, egyetlen elvből fejlődik emberi kéznek utánozhatatlanul. Maga a föld nagy talányokat rejteget számotokra, és a csodálatos a felfoghatatlanhoz csatlakozik. Már itt sem tudod megfejteni a rejtélyeket; hátha a tengert, a csillagokat, napokat és csillagködöket tekinted, óh ember, felfoghatod-e ezeket? Nem! De Isten nemcsak hogy fölfogja, bírja is őket, mert Ő a teremtőjük. Ő a mag, a teremtő életcsira, akitől minden származik. A nagyságból és végtelenségből, a törvények és dolgok rendjéből, melyek téged körülvesznek, következtess Isten lényére és személyére, akinek mindez természetes.

Ezzel megkíséreltük, hogy az őselvről, Istenről mondjunk valamit. Mindenesetre álljon tisztán előttetek, hogy Istent, a legmagasabb lényt mi a legmagasabb szellemnek, a mindenség teremtőjének nevezzük, és hogy minden kifejezést kicsinynek és semmitmondónak tartunk ahhoz képest, hogy leírhassuk az Ő nagyságát, az Ő dicsőségét. Mert ha ezek a szellemet már itt a földön

oly hatalmasan megragadják, mennyivel jobban átható, megkapó a tudat, hogyha szabadon a térben mozogva és fokról-fokra, mindenütt a teremtő legmagasabb szellem magasztosságát és tökéletességét kell csodálnia.

Isten szelleméből ered a legmagasabb értelem, a legtisztább szeretet, a legerőteljesebb akaratkisugárzás: „Isten szellemének elsődei”, mint ezt első könyvünkben leírtuk (Vay Adelmá: „*Szellem, erő, anyag.*”). Az elsődők néhányra nem állván ellent a szabad akarat megpróbáltatásának, gög és nagyravágyás következtében elbuktak! Ez hozta magával a későbbi szellemek eredését, akik mint másodlagos lények az elsődökhöz hasonlóan jöttek létre. A teremtés az ellenszegülés közbejött, az elsődök bukása által változást szenvedett. Szaporodás, sokszorosodás keletkezett; az életelvnek többszörös fordulót kellett tennie, míglen Isten szellemével és világosságával egyesülve, megszülettek az embrió szellemek. Az elsődök bukásával úgy az életelvre, mint a szellemekre nézve, élénkebb mozgás, megkettőzött körforgás, sokszoros csigavonal körök avagy fokozatok és életfordulók (turnusok) álltak elő. Az embriószellemek esésének következménye pedig az emberré levés. Testbe való születésénél fogva tehát minden ember bukott szellem. A dolgokat itt csak elveikben közöljük veletek. Ezek: az ő életelv „Isten”; Istenből a második életelv a „messiások”, mint Isten elsődei; a bukás után a harmadik életelv az „embrió szellemek.” Ez a három életelv egyénileg szellemi és értelmes. Három szellemi lényeg ez: **Isten**, az Atya és teremtő; az elsődök, ennek teljessége: **a Fiú**; a második szellemek, akik harmonizálás vagy egygyélevés után teljesség: **a Szentlélek**.

A szellemek bukása következtében kettősség, jó és gonosz, törvényesség és ellentétesség (ellenszegülés) jött létre. Minden kétfelé oszlott: törvényes jóra és törvényellenes gonoszra. Minden későbbi világ, tehát a föld is, az ellentét által az ellentétben jött létre. Ez a kettősség, ezek a szélsőségek, melyek ellenségesen és zavarólag álltak egymással szemben, egy összekötő törvény által lőnek kiengesztelve. E törvényt „Isten kegyelmének” nevez-

zük - ez a hatványosítás és körforgás törvénye, mely örökké engesztelődve, harmonizálva, szellemítőleg hat. Ebben az egy törvényben minden benne foglaltatik: az áthasonulás avagy egységítés, a fokok vagy fordulók, a pályaszakok vagy állapotok, a harc és harmónia, a csereviszony és anyagcsere.

Az elvek tehát vagy a törvény mozgató szelleme: 1) Isten, az elsődök és a szellemek; 2) a közeg, avagy a törvények éltető ereje az életelv, mely fluidikus, növényi és állati; 3) a törvények jelenségei, azaz minden érzékileg látható, érinthető, szilárd vagy kemény anyag.

2. A közeg (**)

Azaz életelv mint éltető erő. Az életelv éppúgy, mint az értelmi elv háromféle alakban jelenik meg: fluidikus, tengéleti, állati. Fluidikus osztályához tartozik: a légkör, a kémiai gázok, az ideg-szellem és a test minden fluidja és kipárolgása. A tengéletihez tartoznak: az ásványok és növények; az állatihoz: az összes monaszok, fényállatkák, ázalagok, az ember és állat minden szervezete. Mindent a mikrokozmosz testek éltetnek szervesen azáltal, hogy vizet, földet, levegőt állandósítanak és összekötnek. Ezen összeköttetések a monaszok éltetése által történnek, mely monaszok nemcsak a levegőt és földet, hanem a szellemek fluidikus testét is betöltik. E legkisebb állagoknak, e monaszoknak ezer féle fokozata és neme van. Az életelv, mint mondtuk Isten világosságából ömlik ki, és minden létezőt különböző fordulókban körforgó mozgás által gépiesen éltet. Megragadotva az első fokozat által, követi a körforgás útját lefelé a sűrűsödések és sokszorosításokon át mindaddig, míglen ismét megragadotva ugyanazon törvény által szellemülve, egyénülve felfelé emelkedik, hogy Isten leheletével egybeolvadva az isteni szikrának lelki ruhájában most már szellem néven legyen nevezhető. Ezért mondjuk mi az életelvet természetnek is; hisz ő a megtestesítő lelke mindennek, az elfogadó anya és szülő, míg Isten az atya és szellemítő életcsira. Ezért mondjuk a szellemekről: a teremtés koronája, tőkélye,

mert jobbat, magasabbat, erőteljesebbet, magasztosabbat mint a szellemek, a teremtés nem hoz létre. A szellemek Isten és a természet gyermekei, gyermekei az isteni szikrának és a nekik alakot adó, őket felruházó életelvnek. E szellemek ezen egyesülés és életadás halhatatlanságát magukban hordják, mert a legnagyobb és legtisztább szeretet gyümölcsei, a legmagasabb értelem részei, a legnagyobb erő szüleményei ők.

Mivel tehát a teremtés betetőzői, megkoronázói a szellemek, éppen azért az ember is az az anyagvilágban. Az ember csak szellem nélkül, pusztán életelvvel éppen nem volna gondolkodó lény és a teremtés koronája, hanem csak mint az állati szervezet. Bizonyítják ezt a mélyre süllyedt szellemek, akik szellemi erejüket elvesztve, mint testet öltött emberek, még a magasabb fejlődésű állatoknál is mélyebben állnak jellem és tulajdonság tekintetében, mert éppen ezt az isteni szikrát fojtották el, elnyomták, elérzékíesítették, s magukat egészen állati életre adták. A föld és emberei, azaz a már bukott szellemek szempontjából tekintjük mi a dolgot. E szellemek a bukásuk, a lelkük megsűrűsödése és megterhelése következtében kell hogy emberekké legyenek a nehézség törvénye szerint. Ez teszi őket testetöltésre képessé, s ez számukra szükséges is. Életelv és szellem van az emberben; az ösztönt és észet képviselik ezek.

Az első, t.i. az életelv a lelket, azaz idegszellemet képezi. Az idegszellem képezi a fluidikus életszalagot, mely a szellemet az emberhez fűzi, a testtel összeköti. Lelked életelve tehát benn van a virágban, az állatban, a monaszokban, a levegőben, a napsugárban; csakhogy benned hatványozva, egyénülve, az isteni szikrával, azaz a halhatatlan szellemmel összeolvadva öntudatra jutott. Minden másban az életelv öntudatlan, a törvény gépies követője. Ti is megfigyelhetitek az életelv ezen emelkedését, növését, egyénülését a földön, mégpedig mindabban, amit láttok. A fluidokban, a virágban, az állatokban inkább gépiesen működő éltető erő van. Ezt az életelvet változtatják át a mitológiai mondák, különösen az indus mondák, viráglelkekké. A görögök is azt hitték, hogy a vi-

rágokat tündérek éltetik. Nincsenek-e ezrével legszebb hitregéitek és elbeszéléseitek a viráglelkekről és tündérekről, az életről, halálról és ezek átváltozásairól? Keressétek ki belőlük az ősigazságokat, melyek legnagyobb csodálkozásotokra már mintegy természetüknél fogva a mindenségben rejlenek. Igen, minden hitregének, pogány mondának, mithológiának alapja a természet és emberiség őstörvényeiben rejlik, melyek az emberiségtől elválaszthatatlanok, és a nép költői képeiben és alakzataiban burkoltan nyilvánulnak. Így tulajdonítottak az emberek és népek a kincseket rejtegető föld mélyének manókat, a barlangoknak és szikláknak szellemeket, a hegyeknek oreadokat, a tenger hullámainak oceanidokat, sziréneket, az erdőknek és forrásoknak dryadokat, nymphákat, nixeket és elfeket. Így adtak alakot a szeleknek, a napsugárnak, a tenger tajtékozó habjainak. Vajon nincs-e meg mindezekben az igazság magva? Vajon a szelek, napsugarak, a tenger hullámai, a berkek, a források, az erdők, a hegyek és a kövek nincsenek-e éltetve a folyvást tartó, körforgó életelv által, amely minél többet éltet, ösztönben és öntudatban fokozatosan gyarapodva lélekké lesz? Lássatok tehát a levegő rezgésében, levelek susogásában s az áradat zúgásában valóban életet, előrehaladást, egyesülést. Így üvöltönek és énekelnek, füttyölnek és beszélnek körülöttem óh szellemember! Nézz körül, és kísérd figyelemmel a képződését annak, ami te már vagy! A legdrágábbnak, a legérdekesebbnek tudománya csak a te számodra veszett el óh ember. Az isteni szikra az, mely benned bűnök, túlzás és visszaforgás (derotatio) következtében elhomályosult. A régi boszorkány könyvekben és pörökben sok szó esik ló-, kutya-, víz-, és tűzlelkekről, amint a boszorkány által megidézve mindenféle jelenségeket hoznak létre, pl. betegséget, vihart, üszköt, tüzet, áradást és több ehhez hasonlót. Mindezekben éppen csak annyi az igazság, hogy az életelv minden meglévőt, minden létezőt fluidilag, tengéletesleg, állatilag éltet, és mindezek élén a szellemek állanak, mint mozgatók.

Mondottuk, hogy az életelv először gépiesen követi a természet törvényeit, gépiesen hatványosítja és kiképezi magát, mire

öntudatosabbá lesz.

Az életelv mindent bizonyos sorban és szabály szerint éltet. Vegyünk ki a nagy életelvből egy meghatározott parányt, vagy fénypontocskát, és látni fogjuk, hogy habár öntudatlanul gépiesen is, de az egyesén bizonyos önálló munkát, egyénítést végez.

Helyezkedjünk a teremtés tűzkemencéjébe, a világegyetem középpontjába. Innen árad sugárszerűen az élet, az éltetés! De millió életelv a fénynek csak mint egyetlen sugara ömlik e végtelen középpontból körforgó mozgásban a mindenségre, elsősorban a vegyi és tisztultabb fluidokat és anyagokat éltetve. Csakhogy innen lefelé körforgnak és mozognak.

A sugárelvet, mely a nagy Egyből jött, itt már megtört, megsokasodott, és más körök és napok fluidjában sajátságos sugárnyalábokat képez. Ez utóbbi fluidok ismét csak éltetve, ismét csak lefele körforgnak; az életelv most sűrűsít, szilárd alakulásokat hoz létre. Ily módon nyeri meg minden fényparány sajátságos ruházatát, alakját és kiképzését a szellemitől az anyagihoz minden ásványon és növényen keresztül. Ezen átváltozások élén azonban mindig a mindenséget mozgató szellemek állanak. A körforgás az életcsirát az ásványokból a növényekbe viszi át, ahol összeolvadva az állati étellel lelki, azaz öntudatosabbá leendő étletté változik át. Az életcsirák itt már egyenként fejlődnek ki fajok szerint; leszármazások és fokozatok kezdődnek egyikből a másikba. A fluidikus-, tengéleti-, az állati élet egymásba növése az a belső kapocs, mely mindent egymáshoz fűz. Sehol sincs válaszfal, mindenütt átmenetek, életcsere, összeköttetések uralkodnak.

Az életelv minősített lesz. Tisztább elv van a galambban, a rózsában, a lóban, mint a vasban, a hollóban, a belladonnában, a hiénában. A szellemek bukása ellentétes fluidokat, ellentétes érzelmeket és teremtményeket hozott létre, ezek a lelki életben visszatükrözödtek, és durvább anyagban, mérges növényekben, ragadozó állatokban nyertek kifejezést. Azért kell az embernek ezen önmaga által létesített fluidokat kiirtani, szelídíteni, hatványosítani. Másképp minősített lélek avagy életelv van a kutyában, semmint a halban vagy az elefántban; az almában, semmint a

pöszmétében, az ibolyában, semmint a csalánban, az ércben, semmint a márványban; innen a különböző szagú, színű, ízű fajok. Minden fokozatokba, körökbe oszlik, melyek aztán elfajulásokat és fajtákat tüntetnek fel, s melyek fokozatosan mégis hasonlítanak egymáshoz. Azért az ily elnevezések, „víz, tűz, virág és állat lelkek” nem üres ábránd, mert a természet törvényeiben lelik alapjukat. Kóborló, megrögzíthetetlen vagy bujdosó viráglélek csakugyan nincs. Az ő látszólagos csendje és nyugalma gyakran a leggyorsabb mozgás. Az elvirágzott növény életelve mindjárt új életre, új alakra bukkan, az elhullt vagy megölt állat lelke mindjárt új életcsirára, testetöltésre talál.

Az ember hasonlatossága az állathoz olyan, mint a szellem hasonlatossága az életelvhez, tehát lelki. Az ember már az, amivé az egész természet lenni törekszik: egy halhatatlan, művelődésre képes egyéniség (ez tulajdonképpen csak a tiszta szellem). Az életelvnek az isteni, szellemi elvvel való összeolvadása csak akkor jöhet létre, ha kiművelődött, hatványozódott. A földön ily kiművelt életelv testbeöltözve nincsen, de igenis van a magasabb bolygók és fokozatok állataiban és növényeiben. A természettörvény gépies kifejlődésénél fogva az életelv fokozatosan öntudatosabb lesz egész az egyéni szellemig, és ennek a szabad akarata révén szabadságot és értelmet nyer.

Amint mondtuk, a ti földetekén nincs ily kitűnő, ösztönszerűleg képződött lelki elv, mint a mindenség magasabb és előrehaladottabb világainak ama kitűnő éltető ereje. Maga a föld, mint egyediség egy magasabb világ leszármazottja, tehát nem magas világ önmagában. Mivel pedig egy magasabb világ leszármazottja, maradtak fenn benne némi emlékeztetők. A föld nem magától lett. A föld egy más magasabb világ szüleménye, s így a képződésében, alakjában és anyagában amahhoz hasonló. Hiszen a világok mindegyikének megvan a maga fokozata és rendje, hatványozódása és szellemülése, mert a szellemek bukása következtében ezek is estek, sokszorosodtak, anyagiasodtak. Minden esemény, változás, átváltozás élén a szellemi elv áll; a szellemek ezek mozgatói, az életelv ezek éltetője.

Minden egyes elem vegyileg másképp van alkotva, szellemileg másképp éltetve; él, mozgattatik és kormányoztatik a természettörvény által, minden az élet elve által, egy szellem által. Vegyi ruhájában minden szellem magával hordja az anyag hatványait, és általuk felruhazza magát hasonnemű rokonfluiddal és anyaggal. Mondottuk neked, hogy a gyakran oly különös időjárási viszonyokat a föld légköri szellemei intézik. A föld közepéből, legbelsejéből fluidikus kitörések képződnek, melyek éppen közép Európa égalji viszonyaira nagy fontosságúak. Európa az égalji változásoknak inkább ki van téve mint más világrészek, mivel a földnek kiszülési és köldök-pontján fekszik, azon ponton, melyen a föld a napból kilöketett. Amerika közömbös terület, melynek fejlődése lassúbb. Ázsia az egyensúly és harmonizálás oldala. Afrika a terméketlenség és meddőség része, amely résznek a fejlődés folyamán fel kell éledni, és pedig Európa által. Ázsia a feje és agya, Európa a szíve és nap-idegfonata, Amerika az emésztő és tápláló rendszere, Afrika az alapzata a földtekének. Mindezek élén megfelelő szellemek állanak; ily módon minden világrésznek megvan a saját szellemköre. Vegyétek szemügyre már egyszer etekintetben is a bölcseleteket és vallásokat, különösen a kereszténység legékesebb forrása Ázsiából, mint a föld fejéből eredt, aztán Európában talált megszívlelésre, megfontolásra és csak így plántálódott át Amerikába, ahol nagyon elanyagiasították. Afrikában a szellemi még nem vert életképes gyökeret. Így minden világrésznek megvan a maga egyénisége, Ázsiában kezdődött az élet és gondolat, mely aztán Európában gyökeret vert, és tovább plántálódott, Európán keresztül Amerikába jutott, s most már majd Afrikát kell életre keltenie.

Mondottuk, hogy a föld legbelsejében is vannak szellemek. Így van. Az ókor több népe hitte a föld belsejét lakottnak és szellemektől benépesítettnek. A földre a nehézkes és mozgási törvényeivel együtt szellemek ügyelnek, kik e mozgást követik; mert minden mozgás élén egy szellemi princípium vagyis bizonyos szellemek osztálya áll. A szellem a fluidjával mindenüvé be-

hatol ahol támasztékra és hasonnemű fluidokra talál. Ahogy megjelenhet neked bezárt ajtók mögött, éppúgy behatolhat a föld legbelsejébe is. A szellem fluidjainak az anyag egy likacsos tömeg, melyen a fluidjával és erejével keresztülhatol. A szellemeknek a föld fluidjain keresztül való sugározhatása nélkül nem volna élet, nem volna melegség, nem volna belülről kifelé ható mozgás; a földnek meg kellene merevednie. Nemcsak az szükséges, hogy a szellemek, mint emberek a föld felületén éljenek és műveljék azt, hanem az is, hogy mint szellemek a föld belsejében dolgozzanak. Ez a munka az illető szellemekre nézve öntudatlan, gépies és csak olyan szellemek végzik, akik mélyen süllyedve gépiesen követik, és a föld fluidjaival éppen egyenértékűek és hasonneműek.

Csak a gépies munkára hajlammal bíró és bukott szellemek alkalmasak e belső, fluidikus föld-léggöri munkára. Állapotuk követelményei szerint élnek és dolgoznak, még öntudatlanul, ahogy a földön, mint emberek és vademberek, gépiesen, szellemileg öntudatlanul éltek, és életük szükségletei szerint dolgoztak, szántottak, vadásztak és saját módjuk szerint tanultak. Mint szellemek is így élnek, dolgoznak és tanulnak. Ezek a szellemek ugyanis azok, akik a földön vad, mélyen süllyedt emberek; akik ha meghalnak, az anyagi föld testéhez tartoznak, szellemeiket a föld fluidjai megragadják, s a körforgásba sodorják. Minthogy e fluidok élte-tését ők végzik, a körforgás e menete számukra tisztító, megváltó munka. Az ilyen szellemeknek ezen alárendelt folytatólagos munkája megifjító élet, mely őket ismét öntudatra fogja ébreszteni. Kiragadja őket az örök kárhozattól és szellemi romlottságból, és erőt ad nekik a munkaforduló után arra, hogy a földön ismét testet öltsenek. Ez mind legbölcsebben, legigazságosabban van berendezve, és Isten törvényei szerint sorsukat a magasabb szellemek intézik és örködnék felettük. Ne csodálkozzál tehát egy „*Traummannon*” -; lásd, neki a földi lét mégis előhaladás; mert ahelyett, hogy naponta emberhúst ennék és százakat gyilkolna meg, vérszomja szerint most csak hatot ölt meg, és mint szellem addig üzetik és körforgattatik a törvénnyel, míglen a keresztény vallásban a testvérszeretet lélekemelő törvényét felismerni kezdi.

De hát mi lesz a vadakból és az olyanokból, akiknek fogalmuk sincs Istenről és a legfőbb jóról? Ők is ily mélyre süllyedt szellemek, kiknek az anyagból kiemelő kezdetleges életet kell kezdeniük, hogy új életre ébredjenek. A földnek és fluidjainak hatványosodásával elemeinek természete és szellemei is meg fognak változni, hatványosodni.

Hirtelen hidegség avagy melegség tehát szellem és ód, mely a föld legbelsejéből kileheltetik és felszínre hozatik. A föld azonkívül mindenféle bolygó befolyása alatt áll. A Vénusból gyönyör és jószág ömlik feléje; a Mars harcias, izgató; a Jupiter átszellemtető, tökéletesítő; a Szaturnusz tápláló és száraz. A Merkúr anyagi, perzselő; az Uránusz hideg és nedves; a Hold szenvedélyes, érzéki, sőt gyilkos hatású. Valahányszor a föld a pályáján egyik vagy másik befolyása alatt áll, mindannyiszor nyilvánulnak rajta a megfelelő hatások. Az okozat az indító okról tanúskodik.

Az előbb említett hasonlóság ember és állat közt s a törvény vékony fonala, mely őket összeköti, félrevezette a föld némely természettudósát. A jelenségeket csak anyagilag magyarázzák, aszerint, amit a bonctani hasonlóságokban találtak, a kezdődő és a bevégeztet közötti különbségnek és annak megfontolása nélkül, hogy az ösztön és értelem, a gép és öntudat közötti különbség mégis csak valamely mélyebb törvényen kell hogy alapuljon, épp úgy, mint a lelki és bonctani hasonlatosságok. Lehetetlen e dologban tisztán anatómiai és élettani úton jutni az igazság nyomára. Ez az út egymagában sohasem fogja az embereket alapos felvilágosodáshoz és tudáshoz vezetni. Az anyagi, bonctani és élettani tanulmányokhoz multhatatlanul szellemi és lelki tanulmányok szükségesek, és pedig a szellemi elvvel való közlekedés útján médiumok és szellemek által.

Ha környezetetekben a lelkeket, a leendők életét, magatokban pedig a halhatatlanságot és az egyénülést - a lettet megfigyelitek; nem csodálkoztok többé ama lelki hasonlóság és látszólagos különbség felett, mely köztetek és a tengéleti és állati élet közt van, mert meg tudjátok magatoknak magyarázni.

Sokan azt mondják, hogy az emberben a természet minden országából van valami. Valóban így is van. Az isteni szikrával felélesztett lelki elv, az egész természetet hatványozva foglalja magában. Igen, a szellem azáltal, hogy Isten tisztának és szeplőtlennek alkotta, a lelki elv vagy a viszonylagos természet által fogantatva és világra hozatva egy viszonylagos istenség, Istenhez hasonlóság. Essék bár ezután a szellem még oly mélyre, mint ember, álljon a természetben bármily alacsony fokon, a születés elvét tekintve mégis mindig ugyanaz az istenség marad, de bukott istenség.

Csak isteni származásuk alapján, egy örökös elv okánál fogva tudnak ezek a bukott istenek, az ellentét e szellemei megjavulni; csak ennek alapján van meg bennük a mag, a lehetőség a visszatérésre és az újra hatványozódásra.

3. A szellemi elv vagy az értelmiség és a lelki gépies életelv vagy ösztön jelenségei ()**

Az elsőt meglelitek egyedül az emberben, utóbbit a fluidokban, tengéletiekben, állatokban - mindenben. A föld oly módon van alkotva és oly anyagi fokozatú, hogy emberei vagy lakói a szellemeiktől, minden fluidikus élettől elszigeteltnek látszanak, és úgy gondolják, hogy mindezekből látni és hallani semmit sem lehet. Most már azonban tudjuk, hogy az embernek nem csak egyedül szervi, hanem lelki és szellemi tulajdonságai is vannak, ennélfogva a szervi mellett még lelki úton és módon is láthatna, hallhatna és érezhetne a földön is. Sokan vannak olyanok, - médiumok - kik az úgynevezett anyagonkívülit, a szellemeiket és fluidokat láthatják és érzékelhetik. A közönséges látható anyagon kívül, mely kemény, nehéz, tapintható és megmérhető, van sok anyag, lényegében az embernek láthatatlan, csakis nyilvánulásában észlelhető. Mindazonáltal, minthogy e dolgok törvény szerint valók, itt van az ideje, hogy az emberek, mint pozitív meglevőket felfedezzék. Eddig nagyon keveset gondoltak azzal, hogy miképp fedezzék fel; a tudomány elkülönített és kizárt vizsgálódásaiból

mindent, ami a fluidokhoz és szellemekhez közel fekvő, és velük csak a legkisebb vonatkozásban is van. Mindazonáltal a homöopáthia, mint gyógytörvény az anyag hatványosításával már kezdet, mely a szellemi erők jelenlétének tudományos bebizonyításához vezet. E bizonyíték mibenlétét, alapját az úgynevezett exact tudósok vajon tanulmányozták és kikutatták-e? Vajon tudják-e miért és hogyan gyógyít az erőtan (dinamika) oly csodálatosan? Ismerik-e a hatványosítás hatásmértékét és erőfokozatát? Nem, egy cseppet sem igyekeztek e téren tovább kutatni. Annyira merészek, hogy a dinamikus gyógyerők, az anyag hatványosítás egész törvényét egyenesen letagadják, tehát figyelembe sem veszik mindazon gyógyítási eredményt, mely ezen a téren eléretett.

- És miért? Talán nyomós ellenérvek vannak? Oh nem! De elhinni nem tudják, kutatni pedig nem akarják; azt mondják egyszerűen és kurtán: a homöopáthia, a gyógyító magnetizmus és minden médium esztelenség. Mégis az idő, az események és körülmények, a földet körülvevő szellemi elv a szellemek a fluidjakkal és befolyásaikkal rábírnak az embereket, hogy mindezeket tanulmány tárgyává tegyék. Az idő körforgása és az események, melyeket magával hoz, az embereket a szellemekről és fluidokról való tanulmányozásra készítetik. Oly pozitívek szeretnének lenni, amennyire csak lehetséges. Egyelőre bajos ez; még csak arról is nehéz benneteket felvilágosítanunk, amit adott bizonyítékok nélkül is hinnetek kellene. De a nektek adott bizonyítékok emberek előtt éppen nem bizonyítékok, mert csak a médiumokra, tehát csak néhányra szorítkoznak. - De talán mégis valamely általános természettörvényen kell alapulniuk? Kutassatok és kísérletezzetek! *Home* médiumot Angolországban szellemi fluidok felemelik, mintegy lebegve fenntartják; *Güldenstube* a szellemek fluidjai útján írásbeli nyilatkozatokat nyer, tinta és írón nélkül. A médiumok százai rendkívül fluidikus erővel vannak ellátva, úgy, hogy általuk a legkülönfélébb tünemények hozatnak létre, mint éneklés, beszélő-tehetség, világítás, szellemjelenések. Ez talán semmi? Nem bizonyítékok ezek? Vagy talán minden médium

csaló vagy képzelgő? Hiszen mint tudjuk, legtöbbször becsületes, komoly és józan életű emberek. Tudva, hogy mily kevésbé győzik meg az embereket az anyagi bizonyítékok, nem lépünk sok más szellemmel a fizikai jelenségek, hanem az észszerű lezármaztatás (dedukció) terére. Szeretnénk veletek ezeket az elveket röviden és tömören közölni, s elbírálás céljából elétek terjeszteni.

E három egyéni életelven kívül még az egyetemes gépies életelő elv is uralkodik. A középpontból árad ki, és a mindenséget életeti, sűrűsödve minden fokozaton keresztül lefelé és szellemülve minden fokozaton keresztül felfelé. Nincs porszem, nincs szellő, nincs legkisebb állat, nincs élet ezen életelv nélkül, mely az alanyiságból (szubjektív) a különböző életfordulatokon át tárgyilagossá (objektív) vagy eggyéssé lesz, míglen eléri hatványosodását és szellemülését, és Isten leheletével és világosságával egyesülve egyénül azaz szellemmé és egyes alannyá válik. Az embrioszellemekekben aztán az isteni, a halhatatlan szikra lelkét vagy burkát képezi és szellemnek neveztetik. Ez vagy te, én, ezek vagyunk mindannyian. Ezek előrebocsátása után menjünk a földre, hogy az ott látott dolgokat a három szellemi lényeg és ezen életelv törvénye szerint, megmagyarázzuk.

Az általános bűnbeesés következtében a törvény ellentéte állott elő, és vele az ellentétes fluidok, ellentétes erő, ellentétes mozgás; ezeket villamosságnak, repulciónak, (visszataszító erő), derotációnak (visszaforgás) nevezzük. A villamosság őseredetiségében szellemi, ezután pedig fluidikussá lesz. Sajátságá a repulzió (taszítás), mint erő, a derotáció, mint következmény. A törvény őseredetében világosság, illetőleg magnetizmus; sajátságá az attrakció, (vonzás) mint erő és a törvényes körforgás, mint következmény. Ezek elvben az éles ellentétek. Következményében azonban ezen ellentétek a kiengesztelés-, az áthasonulás-, a fokok- és fordulók által egyesítve vannak, a dinamizálás- vagy hatványosítás törvénye által eggyélevésre vagy harmonizálásra képesek.

Igen, ellentét és törvény nyilvánulásaikban gyakran oly szorosán szövődnek egymásba, hogy az ember a fogalmakat és neveket összecserélte. A szélsőségek éles ellentétben állnak egymással. Vannak azonban egyesítő elemek, melyek még erjedés és harmonizálás alatt állanak, és pontos kikutatásukhoz mélyebb tanulmány szükséges. Így törvény szerint valódi, tiszta magnetizmus nincs a földön, kivéve a magas szellemeknek a médiumaikra gyakorolt hatásukat és fluidjaikat. De még ezeknek a szellemeknek is kell nyilvánulásaikhoz, ha a földhöz közelednek, villamossággal elegyített magnetizmust magukba venniük. Az ember a villamosságot csak erőhatásából ismeri, fluidikus idegszellemi, perispiritális összetételeit és ezek lényegét még nem kutatta ki. Dinamizálás vagy hatványosítás következtében lesz a villamosság delejessé; ez az a törvény is, mely szerint a szellemi gyógyító magnetizmus a villamos görcsöket és a hysteriát meggyógyítja, a villamos szellemeket megtéríti vagy elűzi.

Ha a földön a szellem elvére akarsz találni, keresd önmagadban óh ember! Itt találsz meg halkán beszélő, legbensőbb öntudatát. Igen, itt találsz a mozgó szellemre, az uralkodóra és királyra, és megkülönbözteted az éltető erőtől, az ösztöni lélek és szolgáltól, mely az elsőt gépiesen követni tartozik. Jaj, ha a lélek a király és a szellem a szolga!

Ez vezet bennünket az ember, mint minden más lény és a természet triászában vagy háromféleségében a dualizmusra. Emelkedjünk fel egy pillanatra ismét a legmagasabb fokozatra Istenhez. Benne is, ki mindent magába foglal, megtaláljuk az alkotó erőt, s a kiegészítő, odaadó erőfelvételt. Így nevezzük Istent alkotónak, teremtőnek, férfiúi erőnek, s az életelvet avagy természetet a képző, odaadó erőfelvételnek. Mind a kettő Istenből jön, mert Ő önmagában fejleszti ki úgy a férfiúi alkotó, mint a női elfogadó erőt. Ha mind e két tulajdonsággal nem bírna, akkor nem volna teremtő, és a holt semmit nem tudta volna életre kelteni; így azonban Isten a teremtője mindennek a mindenségben. Megtaláljátok benne, azaz a belőle áradó életerőben a megtermékenyítést, vagy

az élet többszörösítő-, képzőtehetséget. És mégis ezek a dualitások Istenben a teremtett által egy dicső Hárommá egyesültek. Tehát felfoghatjátok, hogy Isten a háromságában kettősen mindent önmagából teremt. Ha három, akkor szükségképp kettő is; a kettő teremti a harmadikat, amely megjelenésében hármas hatalmú Egy. Minthogy minden teremtmény elvében Istenhez hasonló, viszonylagos képmás, a dualizmus ugyanazon törvénye befoglalatik a triászban, a szellemekben és emberekben is. Az újonnan teremtett szellemekben az isteni szikra alkotóvá vagy férfiúi elvvé és hatványozott lelki elve elfogadóvá, vagy női elvvé lett. Mindkettő egy duálszellemben egyesítve. E kettő egyesülésében az egyik nem jobb, a másik nem rosszabb - egyenlők ők. Ez a szó duál magába zárja az egyenlőséget, és azt mondjuk: két, mindenben egyenlő szellem egy fluidikus burokban egyesítve, két lényegre rejtve, de egy szeretet egy akarat által egyesítve. Ez a szellemeknek paradicsomi kezdő állapota, a legnagyobb boldogság. Rendeltetésük ebben az elvben megmaradni, magukat kiművelni, előrehaladni. Alkotás és odaadás, két szellem és lényeg egy burokban a két elvnek legtökéletesebb kiegészítése, akik önmagukat a legteljesebb szeretettel, a legteljesebb harmóniával elégitik ki! Hogy tudtak még csak egynéhányan is ebből a harmóniából kilépni?! Hogyan tudták a különvált ellentét, a dölyfös és saját erővel dicsekvő duálfelek kísértő szavait figyelemre méltatni?!

Az akarat szabad volt, a duálszellemeknek mint ilyeneknek kétféle szeretetük, kétféle akaratuk volt. A női szellem elfogadó akarata a duálban akaratot és vágyat kapott az egyes elvált ellentétes szellemek megismerésére. Ezzel először a duál akaratba, azután a duál szeretetbe és harmadszor a duál erőbe vagy fluidba hozott egyenletlenséget. E három egyesített szám önelosztása következtében a duál szellemek egyesekké, vagy egy és kettő lettek, és mint férfi és nő jelentek meg. A duálból való szétválásnak, tesztöltés, halál, születés, életforduló, emberi érzékiség lettek következményei.

Ismét elérni őseredetüket, ismét egyek lenni egy szeretetben,

egy akaratban, egy burokban, ez a törekvése, feladata minden bukott és elvált szellemnek.

Szemléljük az életet a földön. Valóban, a föld a bukott duál-szellemek mindkét részére nagy bűnhődés helye, de különösen az elfogadó, női részre. Nézzétek a föld asszonyát: gyengébb alkotású, mint a férfi, mégis sokkal többet kell szenvednie, mint neki. Mig a férfiúnak csak az élvezet ismeretes, addig a nőnek a gyengébbnek nagy fájdalmak között kell a szerelem okozta gyümölcsöt megszülnie. Fejlődése gyermekségétől hajadon leánységáig, hajadonságától férjességéig és anyaságáig fájdalmakat terem, melyeket a férfi nem ismer. A férfi élvez, a nő tűr. A föld asszonyának fizikai munkája sem kevésbé kemény, mint a férfié. Ellenkezőleg, ez az odaadó szellem gyakran áldozatkészebben dolgozik, mint a férfi alkotó, uralkodó szelleme, ha testalkatukat összehasonlítjuk. A paraszt és a munkás felesége a terhesség és szoptatás dacára férjével minden földművelési és mezei munkát megoszt, igen, még ezenfelül az egész család ételéről, testi jólétéről és kényelméről is kell gondoskodnia. - A polgár feleségének látszólag kevesebb a dolga, mint a férjnek és még sincs így; mert, mialatt a férj a hivatalban vagy íróasztala mellett ül, vagy másutt lát dolgai után, addig a feleség serényen munkálkodik odahaza, mindenre gondot visel, mindenről gondoskodik. Foglalkozása gyakran gyötrelmes, mert nagyon benyúlik az aprólékosba, a mindennapiba. Ezrekről, akik éjjel és nappal fáradtságos munkával keresik kényerüket, hogy a maguk vagy gyermekeik életét tengessék, nem is beszélünk. Mintha csak egy büntetve engesztelő törvény uralkodnék! Mert ha földi könnyelműség és erkölcstelenségből házasságon kívüli gyermekek, az élv fattyúhajtsái, jönnek a világra, ki bajlódik velük? Ki gondoskodik róluk élethossziglan? Ismét az asszony! De nincs-e előttetek ezer meg ezer ily példa? Hol vannak e gyermekek apái? Vesznek-e tudomást e lények életéről, kiknek alkotóivá lettek? Van-e tudomásuk azokról a gondteljes éjszakákról és nappalokról, melyeket a nő, ki egykor szenvedélyeiknek hódolt, könnyek közt és nehéz munkával él le? Az ily rettentő, visszaforgó, (derotáló) ellentétes helyzetek

szülik a legnagyobb bűnöket; a nőt az állatnál is mélyebbre süllyesztik, amidőn álszégyentől gyötörtetve, gyermekét életétől megfosztja, meggyilkolja. Teszi ezt az állat? És miért teszik az egykori paradicsomnak ily mélyre süllyedt teremtetései? A legalábbival okok egyikéből: a világtól való szégyen és rettegés okából, és nem Istentől, saját lelkiismeretüktől s az örökkévalóságtól való rettegésből.

Micsoda gyönyör volna az asszonyra nézve, ha a férfiéhoz hasonló tanulmányok és munkákba mélyedhetne, ha a világnak szentelhetné szellemi erejét, kiszélesíthetné gondolat körét! Ezt azonban, ha nőies és saját körében hasznos akar maradni, csak bizonyos határok közt teheti. Az asszony ösztönszerű tudása csodálatra méltó, mert egyetemek és iskolák látogatása nélkül, a legképzettebb férfiúnak támasza, sőt gyakran tanácsadója tud lenni. Úgy látszik, hogy a tudást intuición útján nyeri. A világ előtt a férfi látszólag mindig magasabban állott, mint az asszony; a férfi sokkal többet is tett az ipar és tudomány terén. A férfi művész, író, természetbúvár, a hangok királya volt, míg asszonyok mindig csak kivételesen voltak ezek. Felmerül tehát a kérdés: nem lehetnének-e az asszonyok mind ilyenek? Vagy tán csak egyéb női kötelességeik gátolják őket, hogy ilyenek lehessenek? E kérdésre valamivel alább válaszolunk, most csupán azt akarjuk mondani, hogy lényük szerint, annak nagyságában és magasztosságában, az elfogadó szellem épp oly jó, mint az alkotó, mert hiszen máskülönben nem lehetnének eggyé, azaz belső duálökká. Csak a bukás következtében váltak egyenetlenné, ketté. De még e kettéváltóságukban sem tudnak egymás nélkül létezni. Mi lenne pl. az általános alkotó elvből elfogadó nélkül? Elveszett mag. Mi lenne az elfogadó elvből alkotó nélkül? Terméketlen talaj. Látjátok, hogy egyik a másika által él. Törvényük: egymást kölcsönösen kiegészíteni, sőt már itt a földön ábrázolni egykori hasonlatosságukat, egyes duállényüket.

Valóban a duál odaadó női része a fájdalmai és megalázkodásai által bűnhődik első ősi hibájáért! De az asszony kötelessége, hogy széttiporja a kígyó fejét, és meg is fogja ezt tenni, azaz az

ellentétet kiengesztelődésre fogja vinni.

De térjünk a kérdésre:

Az asszonyok a férfiakat, értelmi foglalkozásaikban nem tudják és ne is igyekezzenek utolérni? Mihelyt a duálfogalmat, mint a természettörvénybeli összetartozandóságot és szellemi egyenlőséget ismerjük, a felelet könnyű. A férfiakat utolérhetik, de ne tegyék. Feladatuk a földön nem az, hogy nyilvánosan tanuljanak, hogy minden tudomány nyilvános képviselői legyenek. Feladatuk a mostani fokozaton és a föld jelenlegi állapotában még nem az, mert a bukásért, a duálok szétválásáért, melyet ők kezdeményeztek, itt kell bűnhődniük. Ezért van nekik a földön más feladatuk, mint a férfiaknak. Bűnhődésükben, fájdalomaikban és a részükre szóló e szavakban: „*Fájdalommal szüld a te gyermekedet*”, végtelen boldogság is rejlik; az anya, az életet adó, mély, dicső érzelme, melyet a férfi nem ismer. Az élet, az emberiség, a népesezés, tehát mindezek jóléte, szenvedése, öröme és fájdalma is inkább az asszonyt, semmint a férfit illetik; mert ő hordozott, ő bírt magában, ő szült, táplált és nevelt minden embert; az államoknak fiaikat, a fiaknak feleséget és gyermeket ő adott. Tehát anyja ő mindannak, ami előttünk van. Az anyai szeretet a föld legszebb és legszentebb érzelme; semmisem ér fel vele tisztaságban és áldozatkészségben. Ez az érzelem egyedül az anyáé. Az asszony, még ha a legelvetemültebb is, e megindító érzellemmel előnyben van a férfi felett. A nő gyermekét inkább a magáénak érzi és a fluidikus köteléknek, mely a gyermeket az anyához kapcsolja, mindig meg van a lelki ereje és utóhatása, gyakran még az érzelmek leggonoszabb elvadulásában és a későbbi elvetemültségben is.

Sokaknak a duálfogalom kellemetlen és gyanús; miért? Éppen a szakadás és bukás okából; önszeretetté és önzéssé vált duálszeretetük miatt; amiatt, hogy duálakaratum dölyffé és makaességgá lőn. A duálfogalom, mint a szellemek kiindulási és végpontja mindig logikusabbnak és igazabbnak kell, hogy lássék előttetek; mert a szeretet, az egyesülés utáni vágy ebből a törvényből fakad,

mintahogy a duálszakadásból minden véték és tévelygés kimagyarázható. Sokaknak, mint mondtuk, nem lesz ingyére e duál-fogalom, minthogy duáljuktól elválva, az érzékiségbe, a duálszeretetet felbontásába, önkényes gögbe mentek át. Mert ők az igazi duálszeretetet, a tisztát, a mélyet nem ismerik, szellemi és testi csapodárságba és tévelygésbe esnek. Mi az alapoka minden bűnnek, a fajok hanyatlásának, az erkölcstelenség növekedésének? Mindig csak az egykori harmonikus szeretet érzéki süllyedése. A szétválás által mindkét fél önszeretővé, önzővé, önakaratúvá, macacská lett; mindegyik azt hiszi, hogy önmagában is megállhat; a férfi elválik az asszonytól, az asszony a férfitől. Különösen most uralkodik nagy visszaforgó mozgalom az elfogadó női szellemek közt, hogy a számukra kitűzött pályát elhagyják. Teljes dicsvágygyal törekszenek úgynevezett emancipációjuk felé, és a férfiakkal a tudomány, ipar, művészet terén egyenlők akarnak lenni; át akarnak körforogni a férfiak pályájába. Óh asszonyok! A ti szűk és csekélynek látszó hatáskörötök az emberiség javára valójában foganatosabb, átölelőbb és hathatósabb mint a férfié, aki kifelé teremtet. Mindazonáltal nincs kifelé való hatás, nincs siker, ha a belső ok, a veleje, a lelke az egésznek nem alkalmas. Ezt a belső munkát a külsővel elcserélni akarjátok? Az alázatosságban erő rejlik és ez az erő ily gyümölcsöző hatásokra való.

Minél hetykébben dugják fejeiket a nők a férfiak közé, annál száanalomra méltóbbakká válnak, mert törvényeikből, elfogadó, odaadó természetükből kilépve alkotni akarnak, és nem tudnak. Ha azonban a nő, a liliomhoz hasonlóan egyenes úton, mégis kissé lehajtott fővel híven a férj mellett marad, akkor a férfi mindig többre és többre becsüli, jobban szereti, igen, akkor rá nézve nélkülözhetetlenné válik, és mint a legdrágább kincset megbecsüli. Az asszonynak, mint mondtuk, legtöbb joga és igénye a beépítéshez van. Nem előny-e ez már egymagában is? A férfi nemzi a gyermeket, öröm és szenvedés rá nézve ezzel eltűnt és egyedül az anyáé marad. És ti egyetemet akartok látogatni? Nyilvánosan szerepelni? Férfiakkal egyenlőkké lenni? És reméletek, hogy sohasem sejtett nagyságra tesztek szert? Óh nők, a veletek

született fenséget akarjátok megrabolni? Hatáskörötöket, mely mindent felölelve annyira belenyúl a legbelsőbb szociális és civilizatorikus életbe, önmagatok akarjátok szétrombolni? Nagy botlás és iszonyú visszaforgás volna ez törvényeitektől.

Honnan e mozgalom a nők közt? Ez az emancipáció-düh? a folytonos elnyomatásukról szóló e fixa idea? A duálszellemek kettéválása okából. És mert csak ilyen kettévált szellemek öltenek testet bűnhődés és jobbulás céljából a földön. Mert nem csak a föld asszonya akar vetélkedni a férfival, hanem különvált duálszellemek is. Mondottuk, hogy a bukás kezdeményezése a női, elfogadó duálrész által történt és vitetett keresztül. Hanem azért mindkettőjüknek lakolniuk kell és vezekelniük, mindegyiknek a részére kijelölt pályán. Egyik se nézze le gőgjében a másikat. Az elvet tekintve egyik se kisebb vagy nagyobb, mint a másik; de a harmónia és a duálegyesülés eléréséhez mindegyiknek pálya jelöltetett ki, mely lényiségének legjobban megfelel, mégpedig a női elfogadó fél részére nem a férfi szembeötlő külső, ipari és politikai munkája, hanem a szociális és családi szellem belső tevékenysége. - Minél jobban át van hatva a nő saját hatáskörétől, annál tisztább, szellemibb, tevékenyebb, annál följebb emelkedik kettős értékében, és annál jobban megszegyenítve érzik magukat a férfiak, hogy az igazi nőiesség a tudást és oktatást, a háziasságot és alázatosságot egyesíteni tudja. A szellemnek a házias és szellemi kiművelődéshez bizonyos erőre és hajlékonyságra van szüksége. Ez a kétoldalúság csak a nők tulajdona: mert a férfiakat egy meghatározott irány ragadja magával, csak egyiknek vagy csak a másikkal élve. A női tisztaságnak, világos felfogásának és nyugodtságának fenségét a férfi ritkán éri el. A nő hatásköre nyújthatóbb mint a férfié, anélkül, hogy nyilvánosan szerepelne. Ez felemeli, nem pedig lealacsonyítja a szellemet; megeddzi, megtisztítja a naponkénti megpróbáltatások által. A férfi az állásánál fogva nincs oly sok, naponkénti megpróbáltatásnak kitéve, mert neki mindig meg van az előjoga és kevésbé aláztatik meg. Ezért a férfi szellem nem is annyira tisztult. Mivelhogy éppen ezeknek a kötelességeknek a teljesítése nem oly nagyon könnyű, sok nő

azoktól szabadulni kíván és a külső tudományokra veti magát, melyeknek elsajátítása kevésbé nehéz, mert szorgalommal és ráéréssel minden elsajátítható. Könnyebb állattant, földtant, csillagászatot tanulni, mint magát az alázatosság, a szeretet, az elnézés naponkénti gyakorlásában fejleszteni, magát a saját és más szellemek képzésének szentelni. Legtöbb férfi visszarettenne ezektől. Azután legyen az asszony a hitnek, az istenszeretetnek fenntartója és képviselője. Istenért munkálkodni és beszélni, a tisztaságot jelképezni, az ő feladatuk. - Ez a férfitől távol áll. A nő a férfit szeretettel magához tudja bilincselni, és ha Isten a férfinak megengedi, hogy egy nemeslelkű nő mocsoktalan életét megismerje, nem teljesítette-e a nő kötelességét? Nem közelednek-e mindketten a szellemi duálegyesüléshez?

Mi ez alkalommal semmi olyat nem mondtunk, amit már mások is el nem mondtak volna, törekvésünk csak az volt, hogy léteket elvével, lényegeket őseredetével, szétválásokat és bűneitek okával ismertessünk meg benneteket.

A testet nem öltött szellemek állapotukhoz viszonylagosan ugyanazon kísértéseknek, feladatoknak és bűnhódéseknek vannak kitéve, mint az emberek. A duálszakadás következtében a szellemek egy nő és egy férfi szellemre oszlanak. A törvényes testetöltés fordulójában az alkotó szellemek férfi-, az elfogadó szellemek nőmagot vonzanak magukhoz, hogy azt az előbbi mint férfi, az utóbbi mint nő, idegszellemileg kiképezze. Az engedetlen, makacs szellemek még e tekintetben is igen gyakran visszaforgnak, úgy, hogy felcserélt testetöltések, azaz alkotó szellemek a női és elfogadó szellemek férfiúi magban jelennek meg. Gyakran a szellemek bűnhódó és kiengesztelő törvényeiben jelennek e felcserélt testetöltések, azaz törvényesen öltenek testet felcserélve. De ha az ily testetöltés a szellem visszaforgása vagy makacssága következtében áll elő, akkor rendszerint a legretentőbb következményei vannak, legszörnyűbb kinövésai és abnormitásai, mint nőietlenség szemérmertlenség, gyávaság erkölcsi tekintetben. Fizikailag a hermaphroditák ily ellentétes visszaforgás gyümölcsei. Gyakran szenvedélyes férfi szellemet találtak nőben

és női hiú szellemet férfiban. Tekintsétek ezeket fölcserélt teste-töltéseknek (urning-ok).

(Utalunk e helyt Numa Numantius „*Vizsgálódások az Urning szerelem rejtélye felett*” című munkára. Férfias alkatú individuumok, - valójában nem férfiak - szerelme férfiak iránt (Mathes H. bizományosnál, Lipcse 1864-1866) Kiadók.)

Oh ember, nincs magasztosabb, mint a hatványozott nőszellem és nincs erőteljesebb, mint a hatványozott férfiszellem! Az első a legtökéletesebb szépség és szeretet, az utóbbi a legtökéletesebb erő és a legtökéletesebb bölcsesség.

Mily kimondhatatlan és leírhatatlan fenséges, midőn két ily tökéletes szellem, duáljával egyesülendő, áll szemben egymással, hogy összekeljenek, egyesíttessenek az eggyétevő harmadik, a fluid által. Ez a legdicsebb pillanat a teremtésben. Angyali karok éneklik hozzá dicsőítő éneküket, és Isten az újra összeadott, újra egyesült duálpárt szeretetébe, világosságába, fényébe fogadja isteni, dicső nászój közepette, melyen örökre szóló frigy köttetik!

De térjünk ismét vissza a földre, a bűnhődés és megpróbáltatás helyére. Mily sok a letisztítani és levetkezni való a dicső duálegyesülésig!

A duál élet, két lényiség egyesülése egy testben vagy a női elvnek a férfiúi elvvel való újraegyesülése, egybekelése, nemcsak a szellemi és emberi, hanem a fluidikus, tengéleti és állati életben is meg van. A természet tüzetes tanulmányozása, megfigyelései bizonyítékot szolgáltatnak nektek ezen kétféleségről, mely megvan a legkisebb tárgyilagostól az alanyiig és megjelenéseiben egységes. A levegő legkisebb porszeme, a föld legkisebb magvacskája, minden férfiasan alkotó, nőiesen elfogadó, fluidikusan egyesítő. E háromféleség Istenből jó és a legkisebben, mint a legnagyobbban, úgy tárgyban, mint alanyban visszatükröződik.

Az ember

- 1.) szellem, mint mozgató, magát kifejező, megnyilatkozó elv, értelem,
- 2.) erő, mint lélek és éltető elv vagy ösztön,
- 3.) anyag, mint testalak, szervezet, kifejezés.

A másodikból, azaz életelvből árad az összekötő fluidikus élet-szalag, mely a testetöltés, azaz ébrény kiképzés és születés lefolyását végzi. A szellemeknél az éltetőelv idegszellemmé, azaz a szellemek fluidikus burokjává lesz. A testetöltés az idegszellem kiterjedésének, szerveződésének nevezhető, mint ahogy a testből elválást az idegszellem, azaz éltetőfluid visszahúzóadásának a szervekből ki és magába való visszavonulásának nevezhetjük.

Az életcsira az anya méhében szellemileg mozgatva, felébrésztve, lelkiileg és idegszellemileg éltetve, kialakítva születik. A gyermek nő és tenyészik; ugyanazon elv által kifejlett, kész emberré lesz és ezen elvnek a szervezetből való kivonása által meghal, azaz a mozgó szellem és életelv kivonulnak a testből, elszakadnak tőle, önmagukba térnek vissza ugyanazon úton, melyen elindultak. Szellemmé azaz öntudatos egyéni, szellemi lényé lesznek, az emberi testet, mint lehántott burkot, élettelenül hagyva vissza. A test a mozgó és éltető elvtől megfosztottan szétesik, elemeire bomlik, míg a szellem tovább él. De az orvosi tudomány a halál lefolyásával még mindig nem foglalkozott elég alaposan. Gyakran a merevgörcsöt vagy a tetszhalált a szellemnek a testtől való hosszabb távollétét végleges elválásnak vagy halálnak tartják. Holott még sok mód volna az ilyen halottakat életre kelteni. Halottaitokat többnyire már néhány nap múlva elhantolják, eltemetik, mert hisz meghaltak, mint az emberek mondják. De valóságban nem haltak meg, csak egy harmóniátlan, fizikai állapotban voltak, mely az organikus életre merevséget terjesztett ki. És ha a test már sírba tétetett, a szellemnek a teljes elválás lelki kínjain át kell kivonulnia. Kék foltok a testen, gyakran még a hullaszerű szag sem csalhatatlan jele a valódi halálnak, azaz a test és szellem teljes elválásának. Ezek rendszerint annak a jelei, hogy az elválás és felbomlás be fog következni, de még mindig nem maga a felbomlás. Az embereknek nagyszerű, jól szellőzőt, kitűnően berendezett hullaházakkal vagy intézetekkel kellene bírniuk, melyekben halottaikat elhelyezték, és nem kellene őket a kilencedik nap előtt eltemetniük, akkor is csak úgy, ha már minden lehető felélesztési kísérletet megtettek. Ezekben az

intézetekben az orvosoknak a nap és éj minden órájában a megmerevedetteket megfigyelniük és az életrekeltést megkísérelniük kellene. Különösen villamdelejes áram rábocsátása által, sőt magával a magnetizmussal is szép eredményeket lehetne elérni, éppúgy a hideg bepakkolás, begöngyölés és meleg borogatás által is, aszerint, amilyen éppen a betegség volt. Az általános felbomlást előidéző betegségeknel ily kísérletek természetesen szükségteleknek.

Egy ilyen halottfelélesztő-intézet jó médiumok által helyesen vezetve, nem egy feltámadást ünnepelhetne meg és sok könnyet felszáríthatna. (Hogy mily keveset tett e tekintetben a művelt világ, megtanít bennünket az „Emlékirat a hullaházak törvényes behozatalának szükségéről.” Kempner Friderikától (Boroszló Korn Vilm. Gottl.-nál, 1856.)

Nem minden betegség- és halálesetben válik ki egyforma gyorsan a testből a szellem az idegszellemmel. Az életdelejesség behatása által a felélesztés nem egy esete fordulna elő, azaz a szellem, az idegszellem és test közt a harmónia újjolag helyreállana. Némely esetben a szellem tovább tartózkodik a test közelében és abba visszahívható. Krisztus ismerte ennek a módját, mely, mint látjátok, nem természetfölötti, csakhogy a földön még ismeretlen.

Az ember legcsekélyebb diszharmóniájának meg van a visszahatása a szellemre és megfordítva; kölcsönhatásban élnek. Kicsirelőds az élet örök menete, kicsiben úgy, mint nagyban.

Nincs oly törvény, hogy a szellem és idegszellem csak egészséges testben élhet. Gyakran asszimilálódnak beteg anyaggal és beteges szervezetet képeznek. A test betegeskedése nem föltétele a szellem elválásának a testtől.

Az életszervek megsértésének következménye az úgynevezett halál. Mégis van sok olyan eset, melyben a teljes pusztulás nem áll be, az életszervek működése csak paralizálva van és a szellemet vissza lehetne a burokba hozni, különösen ugyanazon szellem meghívása által, mely esetben egy jó médium közvetítésével maga az illető szellem adhatna felvilágosítást, hogyan lehet rajta

legjobban segíteni. (Somnambulizmus tünetei. Fordító.)

Egy állapotot akarunk kiemelni, mely átmenet a tetszhalál és a szellemnek a testtől való végleges, igazi elválása közt. A szellem betegség-, diszharmónia által, ha ki is űzetik a testi burokból, egy ideig mégis mellette marad, és gyakran még életképesen visszajuthat a testbe, a hiányzó összekötő fluid pótlása által. Az evangéliumból tudhatjátok, hogy ez lehetséges. De ami Krisztusnak egy szavába került, nektek századokon keresztül tartó tanulmányozásba kerül. És még hozzá sem fogtatok. A halottaktól való általános idegenkedés visszatart benneteket, hogy ilyesmivel foglalkozzatok, és ha már egyszer az orvos azt mondta: „Ez az ember meghalt” akkor annak úgy kell lennie, bár a tetszhalálnak milliő esete fordult és fordul is elő. A halottnak nyilvánított testével, mint élettelen tömeggel bántok el; ravatalra teszitek, kiterítitek, ahelyett, hogy melengetnétek, magnetizálnátok, villamoznátok, vagy azt tennétek vele, ami éppen a körülményekhez képest szükséges. Az illető szellem meghívása nem egy homályra vetne fényt.

E fölött azonban mosolyog a világ és az orvosi tudomány. A kivégzések pl. nem idéznek elő rögtöni halált, a szellemnek a testtől való végleges spontán elválását. Anyagi testetek mintájára van egy idegtestetek, (asztráltest. A fordító.) mely nem tud oly rögtön elválni. A szellemek ideg képmásai az embereknek. Maga a szellem az élet, a felfogó érzés e két egymáshoz hasonló képmás között. Tehát mindent háromféleképp érez: szellemileg, idegileg, testileg. Ezért a testi élet rögtöni elvétele a kivégzéseknél vagy másféle emberöléseknél nem végleges megszakadása a lelki idegéletnek; ez az élet még tovább él, amíglen az idegagónia bevégeződik. Az idegéletnek ki kell magát tombolnia, míg a szellemet elengedi magától. Ez okoknál fogva a háború, minden gyilkosság és kivégzés háromszoros igaztalanság, mely nem csak az emberiség ellen, hanem a szellemek ellen is elkövetetik. Megölik erőszakosan a testet, az állati életet, gyötrik az idegéletet, s a szellemet hosszú, kínos agónián való átküzdésre kényszerítik.

Bár tudja az elítélt, hogy neki meg kell halnia, mégsem tudja

szellemének és idegtestének az emberi élettől való, máskülönben fokozatos elválását előkészíteni és véghezvinni. E természetellenesség miatt oly égbekiáltó bűn az ölés, minthogy az Isten által berendezett természettörvény ellen van. Csak az ember eszeli ki a legborzasztóbb gyilkoló és kínzó gépeket, és úzi e gonosz tetteket. Igen, az öntudatos szellem az okozója minden ellentétnek.

Figyeljétek meg az állatokat! Harcol ugyan egyik faj a másikkal, de nem ölik meg egymást sajtáságos módon. A sas a sast, a tigris a tigrist nem támadja meg, de az ember az embert igen. Valóban a keresztény a keresztény ellen támad, és e tekintetben nem különbözik a műveletlen pogánytól, ki tudatlanságból követ el bűnt.

A szabad, öntudatos szellem a bukása következtében mélyebben áll a természet törvényeit gépiesen követő állatnál. Az örült-ség, a hülyeség, a tetszhalál, a gyilkosság sajtáságos módja jelenségek, melyek az emberek közt igen, de az állatok közt nem fordulnak elő.

És ezekre vagy oly önhitt és büszke? Óh ember! Tudjuk tehát, hogy minden bukott vagy egyes szellem férfi vagy női; hasonlóképp a fluidjuk is.

Látjátok, hogy az embernek háromféle tulajdonsága van: 1. szellemi vagy értelmi; 2. lelki vagy idegszellemi és 3. testi vagy szervi.

1. Szellemi tulajdonságai által nyilvánul egyénileg eszesen; éppen ily nyilvánulásokat nyerhet másoktól és velük szellemi összeköttetésbe léphet.

2. Lelki tulajdonságai által idegszellemi, fluidikus hatásokat és jelenségeket foghat fel, és ilyeneket kibocsáthat magából.

3. Szervi tulajdonságai által szervileg nyilvánul, és a környező szervi élet nyilvánulatait felfoghatja.

Ezen az alapon nyugszik az emberekkel lehető szellemközlekedés, mint természettörvény, mert ez, mint ilyen, egyedül az emberekben és szellemekben rejlik. Tehát a szellemközlekedés az emberekkel se nem csoda, se nem valami rendkívüli, hanem a du-

álok egyenlősége törvényén alapszik, akik áthasonulás, egyesülés, vagy médiumitás által harmonikus összeköttetésükhöz jutnak. A földön mindent fel kell fedezni és kitanulmányozni; így volt ez a szellemi közlekedéssel is, melynek felfedezési időpontja és alapos tanulmányozása még csak most kezdődik, habár már a föld kezdetétől fogva szunnyadozott az emberekben, és sokan már mint természettörvényt sejtették. A szellemi közlekedést eddig még sokan miszticizmusnak tekintették; most már azonban mint természettörvényt kell, hogy az emberek tudomásul vegyék. Az amerikai Davis A. J.-on kívül, ki 1847-ben „*A természet princípiumai*” és 1851-ben „*A szellemi közlekedés phylosophiája, mint a modern titkok magyarázata*” című munkáját közzétette, Allan Kardec Franciaországban volt az, aki ezzel komoly, tudományos számba menő rendszerben kezdett foglalkozni. Lerakta ez országban a nagy mű rendszeres továbbfejlesztéséhez az alapkövet. Mennyit kellett az idők folyamán az embereknek tanulniuk. Hány ismeretlen és mégis örökké fennálló törvény bizonyult valónak! Mindezek ellenére csak elítélik s gúnyolódnak fölötte, tagadják, amire magyarázatot nem lelnek. De mi nem e gúnyolódókhöz beszélünk, sem azokhoz, kik a közlekedést a szellemekkel ördögi műnek tartják. Csak korlátoztak ezek, akikhez mi nem fordulunk. Inkább azokhoz intézzük szavainkat, akik tanulni, saját szorgalmukból tanulni igyekeznek, és a megfejtésre, a megvilágosodásra türelmesen várokoznak. Főcélunk, hogy a különböző médiumitásokat, az embernek közlekedését a szellemvilággal a már előbb felállított alapon positive megmagyarázzuk és ki-egészítsük még a következőkkel:

A legtöbb ember a médiumitást „magnetikus erő” kifolyásának tartja, pedig erről a „magnetikus erő”-ről az emberek általában nagyon félszeg fogalommal bírnak.

A magnetizmus az emberben háromszoros és háromféleképp nyilvánul:

1. szellemileg mint világosság,
2. fluidilag, mint vonzás és áthasonulás (asszimiláció),
3. fizikailag mint melegség és kiáramlás.

Mindazonáltal a magnetizmus sohasem egész tiszta, mindig villamossággal elegyes, kivéve a tiszta, magas szellemét, aki dynamizált, hatványozott magnetizmussal bír.

A magnetizmus: 1) mozgató, és aszerint, amilyen a szellem, magasan vagy alacsonyan hatványozott; 2) éltető, többé-kevésbé vonzásra és áthasonulásra képes, azaz hajlékony; 3) többé-kevésbé erős és meleg, könnyű vagy nehéz. Alapfeltétele mindig a két első; lényegének fizikai kifejezése a duálok ama harmadik része.

A spiritisztákon kívül az emberi tudomány a magnetizmusnak többnyire csak e harmadik jelenségét ismeri, tehát a feltételes gépies erőt, amely azonban egymagában sohasem tud értelmileg nyilvánulni. Ez a harmadik magnetizmus sohasem tudna önállóan, mint sok magnetizőr állítja, értelmesen nyilvánulni. Szellemi vagy lelki magnetizmus nélkül, mozgás és éltetés nélkül, lappangó élettelen ez. Esztelenség és képtelenség a médiumi és szomnambul hatásokat egyedül a magnetizmusnak tulajdonítani.

A magnetizmus 1) világosság, azaz elv, mely mint a szellem ereje, hatványa a szellem lényegét, értékét, becsét és fokozatát jelezve van meg a szellemben,

2) idegeiben és fluidjaiban,

3) a vérben és a testben.

Az ember ilyképp háromszoros erőt áraszt ki és éppen így háromszoros erőt szív be. E csereélet által, e folytonos adás és elfogadás által magyarázható meg az emberek és szellemek minden szellemi, lelki és testi állapota. Az emberek egészségfeltételei, betegség okai, a ragályozások és minden médiumitás e törvényekből származtathatók le.

A magnetizmus háromfélesége a szellemeknél is megvan. A szellemi és lelki marad mint az embernél; csak a testi magnetizmus fluidikusabb itt s ez a testetöltés alkalmával válik szervivé.

Hogy a föld fluidikus állapotairól kellőképp felvilágosíthassunk benneteket, meg kell állapodnunk ama szellemeknél, akik a földet törvényesen körülveszik.

A süllyedő szellemek egy törvénynek vannak alávetve, egy

mozgásba zárva, egy áramhoz kötve, mégpedig egy sűrűsítő, folyton dolgozó, működő áramhoz, mert megállapodás, vesztegélés nincs. E törvények által jutnak a szellemek bukásuk vagy esésük szerint a körforgó fluidokkal alacsonyabb világokba, melyeknek lakóivá lenni rendeltetésük. Tehát süllyedésük foka szerint magasabb vagy alacsonyabb világban öltenek testet. Szellemük hatványa és idegszellemük fluidikus nehézsége, hüvelyük kémiai természete szerint jutnak rendeltetési helyükre. Csak az isteni törvény uralkodik itt, sohasem az önkény. A törvénynek ellenszegülő szellemek vesztegelnek, azaz javulás nélkül megállapodnak a saját fokozatukon. Hatástalanul halad el mellettük a képző körforgás anélkül, hogy javítaná és hatványosítaná őket, mert ezt mint negatívok, maguktól elhárítják, önakaratúlag megállapodnak, és így - részeseivé nem lehetnek. Az ily szellemek mindenféle fluidba keverednek; önhatalmúlag akarnak törvényt alkotni és a körforgó, képző törvénynek gátlólag útját állják. Csoportonkint mindenféle akadályokat gördítenek az útjába és végre is be kell látniuk tehetetlenségüket. Habár itt-ott forradalmakat, kitérőseket, ellentéteket okoznak is, mégsem tudják a legkisebb törvényt sem felforgatni, a legkisebb önkalkotást létrehozni. Ezek a szellemek azonban iszonyúan gőgösek, és már a legkisebb zavar alkalmával, melyet okoztak, uralkodónak és teremtőnek képzelik magukat.

Minden világnak megvan a maga szellemcsoportja, mely az illető világ egyenértékű légkörében, fluidjaiban él, és oly soká marad itt testetöltve, míg eléggé emelkedett és tiszta lesz arra, hogy valamely magasabb világba jusson, azaz amíg a hatványosodás e szellemeket a nehézkedés törvénye által magasabb körforgásba emeli.

Eszerint tehát a föld is körül van véve úgy a saját fluidjaival, mint saját szellemeivel, akik amazokkal együtt körforgognak. A föld e szellemei az érzéki, közönséges emberek. A kimagaslóbb emberek többnyire egy magasabb világnak a szellemei.

Mindegyik világ a maga különös tehetségét, különösen kikép-

zett tulajdonságát fejt ki. Így van a Vénusnak ábrázoló művészete, a Jupiternek zenéje, a Saturnusnak irodalma, a Földnek építő- és iparművészete. Mint ahogy tehát a ti földetek légkörét a vele egyenértékű szellemek milliói éltetik és mozgatják, úgy ti, eddig még öntudatlanul, folytonosan szellemekkel vagytok körülvéve, akik a föld körforgó törvényét követve, a földön fordulónként (turnusonként) testet fognak öltetni. E szellemeknek a föld minden fluidjára, kémiai elemére és állapotára szellemi, lelki, perispiritális behatásuk van, melyek azokon letükröződnek. A burkjuk kémiaileg nincs egyformán felruházva, némelyek több légenyt fejlesztenek, mások több élenyt, szénenyt, villamosságot, foszfort és t.i., a szellemük hatványa szerint. Ugyanezek intéznek minden ellentétes, villamos fejlődést (evolutio) a föld légkörének (athmosphara) legbelsejéig. Az ősrégi hit eszméje (idea) tehát a hegyekben és földben lakó szellemekről nem oly balgatagság. Goethe „*Faust*”-jában a Föld szellemét igen jól ábrázolja. Goethe mint magasabb szellem tökéletes tudatában volt a szelleméletnek. Igen szépen és a valóságnak megfelelően mondja „*Faust*”-ban a Föld szelleme:

*„Tett-vihar élet hullámok
Közt én hol föl, hol leszálok
A születés, a halál,
Egy örökös tenger ár,
Változó tett,
Izzó élet.
Az idő szövőszékinek a kerekét,
Forgatva szövöm az idők szövetét;
Az Isten élettele öltözetét.”*

(Komáromi fordítása.)

E szellemek tudása csekély, csekélyebb mint sok emberé, kik magasabb bolygókból jöttek testet öltetni a földre. E szellemek fősajtságai: góg, önszeretet, érzékiség, durvaság és ostobaság.

Lassan és apránként, majd csak több testetöltés fordulója (turnusa) után jutnak jobb tulajdonságokhoz. Még a föld szellemei közt is sokféle fokozat van, mint ezt Davis A. J. a „*Reformátor*” című munkájában igen helyesen kifejtette. E fokozatokat a föld különböző népeinél ti is megfigyelhetitek. E szellemeknél az Istenben való hit eltompult, azért az emberek közt ezt csak igen kevesen képviselik. Mindazáltal a föld minden állapota javul és halad törvényesen előre a körforgó és a hatványosító törvény által.

Alacsony és kevésbé kiképzett médiumok és látnokok a föld légkörének csak ilyen szellemeivel írnak. A tudásuk korlátolt, erkölcsi sajátságaik alacsonyak, mindez a médiumon és nyilvánulásaikon visszatükröződik.

Magasabb szellemek vagy személyesen vagy fluidikusan közlekednek a médiummal, hogy őt befolyásolják, oktassák és vezessék. Ők a hordozói Isten kegyadományainak, melyeket imádság által minden ember magához vonhat.

A földhöz tartozó e szellemeken kívül a föld a törvényes elvtől, azaz a jó és magas szellemek csoportjától is körül van véve. Ezek vállalták magukra egy Messiás kormányzása alatt a föld vezetését. Ugyanez a törvény áll minden világra. Mindegyiknek élén az értelmes, vezető elv áll. Isten mindenütt jelen való; isteni származásuknál és hatványozottságuknál fogva a szellemek az Isten képviselői. E vezető elv, mely törvény szerint értelmes, s mely a világok vezetésének élén áll, Szentléleknek is nevezetik. Ha tehát a föld légkörében és pályájában vannak ellentétes szellemek, éppen így vannak segítő és vezető szellemek is, a törvényes körforgás és nehézkedési erő szellemei. Az ellentét (ellenszegülés) soha sincs teljesen elhagyatva a törvény által, mindig előtte van, és ha akarja, bármely pillanatban ismét hozzá csatlakozhat.

A föld törvényes vezető szellemei a napsugárnak, az imádságnak, a magnetizmusnak, a termékenységnek hordozói. Az ő jótékony befolyásuk állandó körülöttetek, mint az ellentét ellensúlyozása. Ezek csoportjában találja fel minden ember a védszellemét. Így minden világnak megvan a maga vezető szellemi elve, azaz

megvannak a szellemei, akik már megtisztultak, akik a hatványozódásukat már elérték és a törvényben nagyszerűen dolgoznak. Nemcsak a világok pályafutását és előrehaladását kormányozzák, hanem igazgatnak mindent a legcsekélyebbig, testetöltést, testtől megszabadulást, gyógyulást. Öröködnék az ellenszegülőkre, ellensúlyozva őket. Ezen értelmes, vezető elv nélkül nem volna törvényes körforgás és mozgás; mindenütt felfordulás, pusztulás és halál volna.

Midőn előbb azt mondtuk, hogy nem minden ember-szellem a föld légköréből való, az úgy értendő, hogy a föld fokozata felett álló magasabb szellemek is öltenek testet a földön. Ebben is törvény s nem önkény rejlik; Isten kiengesztelő törvénye, a vonzás törvénye, mely által seregenként és csoportonként jobb szellemi testetöltések jönnek létre a földön, hogy mint művelt és nemes nemzetek a föld civilizációjának élén álljanak. Az ily nemzetek életét, tetteit, írásait, műkincseit és emlékjeleit megéri, megőrzi az emberiség, és mint emlékjelét e magas szellemek földi testetöltésének, nagyrabecsüli.

Mindenről, ami itt van a földön, képmással birtok; Istenről is Krisztus, az ő fia által, szellemének elsődje által, ki a földön a megváltást és tanítást Isten iránti szeretetből magára vállalta. Tehát igaz, hogy ti csak ő általa, a Fiú által, az ő lényege és ereje elismerése által juttok Istenhez, az Atyához, mert a harmadik szellemi elv csak a kettőn keresztül mehet az Egyhez, minthogy a 3 csak a 2-n keresztül ér az 1-hez.

Mondtuk továbbá, hogy a szellemek közt, kik a föld közelében tartózkodnak, sok fokozat van; ez a föld különböző nemzetiségében, ezek kifejezett jellemében, sokféle tulajdonságában jut érvényre. Így van millió és millió izraelita szellem, aki véleménye mellett makacsul megmarad, Krisztust, mint Istentől küldött szellemet és megváltót nem akarja elismerni, és mindig csak mint izraeliták jelennek meg. Vannak olyan szellemek is, kik a többszöri testetöltést megvetve, évszázadokig ugyanazon a műveltségi fokozaton maradnak, s így egy negatív közönyös elemet képeznek. Példák erre a következő fejezetben lesznek.

Figyeljétek meg a nemzeteket száz féle árnyalataikkal; nem képeznek-e különféle szellemfajokat ezerféle véleményükkel, felfogásukkal és nézetükkel? No hát a szellemek birodalmában ugyanezeket mind lefényképezve, visszatükröződve találjátok, úgy, mint ahogy a világoosságban, a légkörben minden visszaverődik.

Ne csodálkozzatok tehát, ha minden médium a saját személyiségéhez, környezetéhez, nemzetiségéhez és sajátos jelleméhez hasonlókat ír. Ne csodálkozzatok, ha a médiumítások és szellemi jelenségek különféleképp lépnek fel; itt kimért németességgel, ott tüzes és költői franciassággal, itt kísérletező amerikaiassággal, ott alapos angolsággal. Még a vadaknak, a puszták és sivatagok gyermekeinek is megvan a szellemi nyilvánulásokra a maguk módja; mert minden egyes nemzetnek megvan a saját hasonló szellemköre. - Ahány emberalany annyi szellemalany; ahány tárgyilagos embervélemény, éppen annyi tárgyilagos szellemvélemény. Éppen itt a helye a megkülönböztetésnek, a megfigyelésnek, a megfontolásnak és azután a döntésnek. Az elemi alapelveket azonban mindenütt és mindenben fel fogjátok találni, ha még annyira el van is takarva, és gyakran téves elnevezések, meghatározások és fogalmak által kifogatva.

Sokat tanul az ember az öt körülvevő jó szellemek által. Ezt az ember jó sugalmazásnak, jó gondolatra jutásnak nevezi, és azt mondja: „Ez a gondolat hirtelen eszembe ötlött.” Melyik törvény által ötlött hirtelen eszedbe? Tudod-e ezt, te hőse az agyvelő tekervényeinek és foszfor tartalmának? Nem. De te ugyebár jól tudod, te fogékony és szabadon gondolkozó emberfejjel? Te, aki az önmagad és mások szellemének létezéséről tudomással bírsz? Te, aki a hasonlóságok elvét és asszimilációt ismered? Mert mikor egy gondolat hirtelen eszedbe ötlök, ezt veled egy másik jó elv közli a két szellemi elv érintkezéséből, ily módon egy fluidikus összeköttetés és asszimiláció áll elő, mely agyadban lefényképeződik, s a gondolatnak szervi kifejezést ad. Az úgynevezett megkísértés, megpróbáltatás, a szellemi megközelítésnek vagy áthasonulásnak ugyan e törvényén alapszik, úgy, mint sok betegség is,

különösen a tébolyodottság, az örültség. Ez oknál fogva e törvény tudására az embernek nagy szüksége van. Mert ha ismerjük a rossz és a jó indító okát, akkor az előbbit könnyű elhárítani, s az utóbbit könnyebb magunkhoz vonzani.

A legtöbb kezdő médiumnál először az őt körülvevő föld légkörbeli szellemek nyilatkoznak. Egyedül a médiumtól és akaratától függ azután, vajon jobb szellemek által képezze-e ki magát és előre haladjon-e, vagy sem.

Minden fizikailag hallható és látható hatások, eredmények a földi légkör fluidjai által vitetnek véghez, épp úgy, mint ahogy a szellemek magasabb megnyilvánulásaiban és beszédeiben magasabb értelem és magasabb fluidok rejlenek. A magasabb szellemeknek a föld légkörére mint kémiai keverékre és összekötő eszközre van szükségük földi megnyilvánulásaikhoz. Gyakran alacsonyabban tanuló szellemeket alkalmaznak e célból, kiknek ez magasabb oktatás és előrehaladás.

Képzeljétek el, hogy minden egyes szellemnek a háromszög oldalain kell haladnia és pedig:

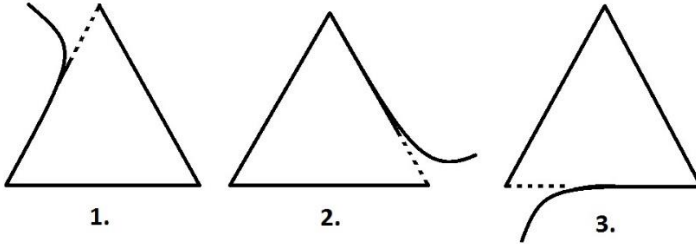
- 1) az értelem által, mely, mint a szellem elve mozgatva hat,
- 2) az akarat által, mely, mint erő éltetve hat,
- 3) a szeretet által, mely a fluidban teremtve működik.

Így van minden szellemnek értelme, akarata, szeretete. Ez szellem, erő, anyag, melyekkel magát tovább képezze és kiművelje. Ha tehát e három nincs harmóniában, akkor a háromszög egyensúlya megrendült; egyik vagy másik oldala hibás, a szellem derotált és pedig:

- 1) az értelem által való ellenmozgásban így: balra visszaforgva, ahelyett, hogy jobbra mozgott volna a törvényes körforgásban. Éppen így a
- 2) a gőg által, mint az értelemhez való ellentét által, s a
- 3) az érzékiség, mint a duálszeretet ellentéte által.

Ily módon képződik minden egyes törvényes tulajdonsághoz, vagy minden helyesen álló oldalhoz törvénytelenül körforgó oldal, bezáratlan háromszög, mire az őseredetű törvényes háromszöget mintegy megszakítva látjuk az ábrákban, őstulajdonságait

elfajult tulajdonságoktól vagy ellentétektől kísérve. Ha az egészet, egy nagy háromszögbe zárjuk, úgy a felfordulás, a megsokszorosodás képe áll előttünk.

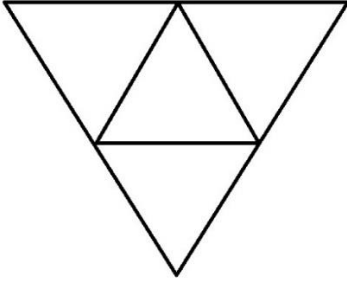
Ahogy ti az emberi életben különbnél különb emberekkel találkoztok, úgy a sokféle alakzat-kombinációk útján mindenféle formát nyertek. Itt van például az esésnek, a tudásban való elbizakodottságnak a képe, egyedül az ellentét-értelem által. A szellem itt a gögtől még mentes; ez az első esés első állomása: (1. ábra.)

A második esés, a gög által már magában foglalja az akaratoságot is: (2. ábra.)

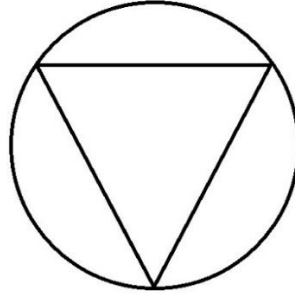
A harmadik teljes bukás; az érzékiség kiegészíti az ellentét háromszöget és teljesen felfordítja: (3. ábra.)

Itt látjátok képletileg a nagy utat, melyet visszafelé ismét megfutnotok, jóvátennetek kell. A sokszorosodást egyszerűbbé, az anyagot szellemibbé, hogy ismét fenséges és mégis oly egyszerű törvényes háromszöggé lehessetek.

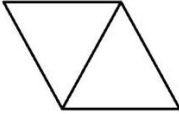
Mindegyik szellem átveszi élettörvényét, s az ily módon megsokszorosodott számtörvényét ismét a törvényes értelem, törvényes akarat és törvényes szeretet ősháromjává kell átváltoztatnia és hatványosítania.

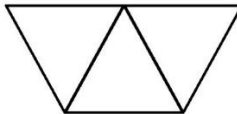
Harmóniátlan ellentétes háromszög a megsokszorosodása és felfordultságában

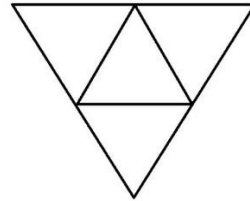
Harmónikus törvényes háromszög a törvényes körforgásban

1. ábra

2. ábra

3. ábra

Az ember saját akaratát Isten akaratával, mely az isteni természettörvény által nyilvánul, hozza összhangba. Azonban mint tudjátok, sok visszás és törvénytelenül gondolkozó szellem fordul meg a földön, kik ezt az összhangot megzavarják, hátráltatják. A törtszámokért, vagyis az okozott visszafordulásokért a felelősség ezekre a szellemekre hárul. Sok szellem, ki az érzékiségbe oly mélyen sülyedt, hogy az értelem mintegy megkábultan és lapangva rejlik benne, bevégzi a testetöltés egy fordulóját, mely őt lassan sok szenvedés és testetöltés után értelmes öntudatra ébreszti, s ekkor önképzését ismét meg kell kezdenie.

Öntudatosan és saját erejének megfeszítésével igyekezzék a gondolkozó ember Isten akaratát a saját törvényeiben feltalálni és teljesíteni. Természetes, hogy egy szellem sem képes létének

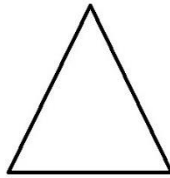
egész számtörvényét egyetlenegy tetetöltés alatt teljesíteni, bevégezni. Ezekben a törvényes számokban, vagy tulajdonságokban rejlenek a megpróbáltatások, a megpróbáltatásokban a betöltés vagy a bukás. Így buktak az embrió szellemek őstulajdonságaik kivetköztetése, elrútítása, összámaik megsokszorosítása által, így bonyolódtak szabálytalanságokba. Így futnak az oldalak egyenközűen egymás mellett. A törvényes útra, ha már egyszer elhagytuk, nehéz ismét rátalálnunk. Zűrzavar és homály borul az ilyen szellemekre; elvesztik korábbi erejüket, mely összhangjukban és egységükben rejlett. Mindazáltal, mint mondtuk, nem bukik minden szellem egyforma mélyen; némelyek ezeket, mások azokat a számokat vagy tulajdonságokat őrzik meg. De e tulajdonságok ugrálva soha, hanem mindig sorrendben, ízenkint fokként, tarthatók csak meg. Így pl. nem bukhat a szellem egyedül a gőg által, szükséges, hogy az akaratban is és nem mindig szükséges, hogy a szeretetben is bukják. De bukhat a szellem a szeretet által egyedül, s e mellett nem gőgös, de igenis ellentétes akaratú. Továbbá bukhat a szellem egyedül akaratossága következtében: amidőn a szellem megállapodik, és önmagát tétlenséggé semlegesíti, vagy kristályosítja. Rajzolja meg magatoknak a már adott vázlatok után a bukás eme különféle módozatait és a legkülönfélébb alakzatokat és kristályokat nyerve, melyek a szellemek és emberek számtalan fokozatát és jellemét ábrázolják.

A földön testesült szellemek legtöbbszörének az egyen kell kezdnie, az elrontottat ismét felépíteni, az oldalak minden egyes csorbáját kiköszörölni. E munka lelkiismeretes keresztülvitele hatványozza a ti szellemeteket, és teljesíti a ti élettörvényeteket. Különben is annyi szellemi segítség áll rendelkezésetekre, amennyit csak kívántok. Maga Krisztus nem megígérte, hogy veletek marad? Ő a szellemülés mintaképe a földön, igyekezzetek őt követni!

Minden magasabb elv fanatizmussá fajul, így e jelige: önmegfeszítés és önsanyargatás is, mely a test méltatlan kínzásává fajult. Mindazonáltal a szellemi ember meg fog bennünket érteni, tudni

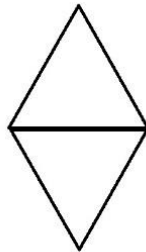
fogja, mit célzunk, midőn azt mondjuk: kövesd Krisztust.

A három őstörvénye az egyben, mely magában foglalja a duáltörvényt, logikus következtetés útján mindenre alkalmazható, így képez maga az ember egy háromszöget. A háromszög csúcsa vagy tetőpontja a szellem, mely az ember fejét gondolkozási szerével ábrázolja. A szellem vagy a gondolatok áthatják az embert, és mint világosság és motor, jobbra és balra mozgatják. A fluidok a napidegfonatban - plexus solaris - (tekintsétek ezt az első háromszög alapjának, mely egyenesen áll:)

összpontosulnak az ember szíve alatt. Az ember következménye a szellemi bukásnak, ezért, mint minden élő, ellentétekre vagyis polaritásokra van osztva.

Tehát az agyvelőtől a napidegfonatig terjed a törvényes háromszög, vagyis a világosság és a szellem birodalma; itt szorul össze a két polaritás. Azaz a második háromszög, az állati élet háromszöge, mint felfordított törvény kapcsolódik az első háromszöghöz:

A leghatványozottabb magnetikus fluid a szellemből, vagyis a

világosságból áramlik ki az idegrendszerbe és a napidegfonatba. A villamos fluidok az altesti szervezetből jönnek hasonlóképp a napidegfonatba, mégpedig mint melegség. Mint ahogy a napidegfonat a vonzást (attrakció) képezi és a polarításokat magában egyesíti, sűrűsíti és elkészíti, így hát van ereje a visszaadásra és a taszításra (repulzióra) is; a szellemibb fluidok az agyba, a villamosabbak az altestestbe és a lábakba szállnak. Előbbiek az agynak táplálékot és hajlékonyságot, utóbbiak az altestnek emésztést, a lábaknak mozgást kölesönöznek. Ti a delejvillamos polarítások törvényében és sűrűsödésében gondolkoztok és jártok. E viszonynak a megháborítását betegségnek, örültségnek, hülyeségnek, görcsöknek, gutaütésnek nevezik.

Ha tehát az ember e két háromszöget képezi, úgy feltételezzük, hogy a szellemi erő, azaz a személyes szellem főleg a csúcsra, azaz az agyra hat; és hogy ez a hatás az egész szervezetre kiterjed és az altest villamos, anyagias életfluidjaival a napfonatban sűrűsödik, ahol az idegszellemi fluidok, az érzelem vagy a lélek székel. E szerint a szellem főleg az agyban, az erő a napfonatban, az anyag az altestben van.

A szellemnek testetöltésénél e törvényhez kell alkalmazkodnia. Hisz ő maga és szülei is csak e törvények szerint élnek és váltak szellemekké és emberekké. A testetöltésnél azonban három szellemet, három erőt, három anyagot látunk erőhatásban. De minthogy ezek ritkán összhangzatosak, belátjátok, hogy mily nehéz először összhangzatos szülőkre lelni, másodsor saját testetöltését összhangzatosan fogatosítani. Itt az áthasonító, sűrűsítő vagy egyenlővé tevő törvény munkálkodik. Minden szellemnek e törvényt kell követnie. És ha értelme nincs eléggé kiművelve arra, hogy e törvényt felismerje, akkor ott az ösztöne, mely lelkigépiesen e törvény követésére késztet. De mivel sok szellem értelemellentétben van kiképezve, és a föld maga is bukott bolygó, azért a testetöltések a földön nehezen hozhatók összhangba. Ebben az összhangtalanságban rejlik az asszony sok szenvedése, a szülők érzékisége, a gyermekek elfajulása.

A szellem a testetöltésnél abszolút motorilag hat az apára, viszonylag éltetőleg az anyára. Ha már most ez az abszolút életcsíra az anyában van, ott van a testetölteni akaró szellem is, éspedig a perispritje által, fluidikusan az ébrényben (embrió), melynek lelkiéleterőt ad. Maga a szellem is az anyához és az ébrényhez van kötve, és gyakran fájdalmat okozó, szervi és idegszellemi átalakulást szenved. Amíg tehát a növekedő ébrény az anyában állati életet szív magába, addig az őt éltető szellemtől lelki életet vonz magához. Minthogy a szellemnek folytonosan az anya körül kell lennie, azért a terhes asszony különféle lelkiállapotait ebből magyarázhatjuk meg, mert éppen az őt körülvevő szellem nagy lelki befolyást gyakorol rá. Az anya befolyása a még meg nem született gyermekre ismeretes. Ebben ismét a polarításokat keressétek, melyek érintkeznek, sűrűsödnek, eltaszítódnak, hogy egy harmadik egészet képezzenek.

Ha a magzat a méhben az anyagi érettség fokát elérte, a lelki élet mindinkább kialakul benne, úgy hogy a gyermek az anyaméhben élőlényé válik.

A szellem perispritikus, vagy idegszellemi fluidjai által az ébrénnyel, reá motorilag hatva, az anya állatszervi életével társulva alakítja, képezi saját szervezetét. A szellem hatása e szervezetre, e lelkileg és szervileg élő gyermek születése időpontjáig külső. De a szülés folyamata alatt a szellem mindinkább és inkább behatol a testébe, és a gyermek első kiáltása a szellemnek teljes emberré levését hirdeti. Most már a szellem többé nem képes kívülről hatni testére, hanem belülről kifelé hat, a saját testéből.

A halva született gyermekek annak a jelenségei, hogy a szellem a szervezetből visszahúzódott. A bárgyú, hülye gyermekek jelensége szintúgy annak a következménye, hogy a szellem a gyermek testébe behatolni nem akar, mi által az uralkodó szellem összhangja a testben nincs helyreállítva, és helyette a lelki élet kormányoz.

Ámde szóljon néhány példa néhány médium képességéről. A sorozatot e könyv szerzői Vay Adelma és Ödön médiumításával kívánjuk megkezdeni.

II. Vay Adelma báróné szül. Wurmbrand grófnő médiunitása (**)

Most, hogy Isten kegyelméből a magasabb szellemvilággal oly élénk közlekedésben állok, nem találok emlékemben semmit, ami médiunitásom korábbi jelére, vagy nyomára vezetne. Gyermek-ségem idejéből még csak az érzékenység fennforgásáról sem szólhatok, nemhogy holmi látnoki adományról avagy médiunitásról szólhatnék. Mert élénk álma minden gyermeknek van, és van különös ellenszenve és rokonszenve is. Ezek voltak bennem erősen kialakulva. Gyermekkorom óta szerettem Istent, hittem benne, bíztam védszellememben, és különös mély tisztelettel viseltettem Mária, Jézus anyja iránt, és sajtáságos szeretettel vonzódtam a szegény lelkekhez. De ezek is csak oly vallási hajlamok voltak, aminőket majd minden katolikus leányszív érez és kell is, hogy érezzen, ha Istenfélő és jó szülők nevelték.

Már gyermekkorom óta megvolt bennem a komoly vágy, hogy életfeladatomat felismerjem, és az imában gyakran csodálatos enyhülést éreztem és belsőleg felemelkedni tudtam. Isten e nagy jótéteményéért nem tudok elég hálát adni és Őt dicsőíteni.

Leánykoromból az egyetlen említésre méltó, hogy a szegény lelkek iránt érzett szeretetem dacára nagy félelemmel és aggodalommal voltam minden szellem-féle iránt, és sohasem kívántam holmi jelenségeket látni.

1865. év őszén férjemmel egyetemben megismerkedtem dr. Gárdos magnetizőrrel, aki ekkor azt állította, hogy homlokomon a szellemi látás sajtáságait látja phrenologiailag kifejezve, és tanácsolta, hogy kíséreljem meg a magnetikus írást. Mély megvetéssel utasítottam vissza a tanácsot, mert katolikus vallásommal ellenkezőnek találtam. Gyermekkorom óta arra tanítottak, hogy kerüljem a babonát, s a józanészre hallgassak. Ehhez az elvhez hűtlen lenni nem akartam. De hát dr. Gárdos sem engedett; kísérletképpen magnetizálni kezdett engem, miközben egyre hangoztatta, hogy mindjárt el fogok aludni. S én a legkisebb változást sem éreztem; épp ily kevés hatást éreztem egy pohár magnetizált

víz megívása után. Dr. Gárdos csak azért is erősen magnetikusnak nyilvánított, és erősködött, hogy látó és író médium vagyok, miért tanácsolta, hogy e képességemet különösen egészségi állapotom javára megkíséreljem.

Beteg ugyan nem voltam, de igen gyenge testalkatú, és gyakran szenvedtem fájdalmas görcsökben.

Már el is felejtettem dr. Gárdos tanácsát, amikor egy napon erős görcsöktől kínoztatva, férjemnek félig tréfásan kijelentettem, hogy a magnetikus írást gyógykísérletképpen alkalmazni akarom. Kimondtam, megtettem. Kezembe vettem az írót és rögtön éreztem, hogy kezemet mintha valami villamos áram mozgatná. Kezem ide-oda rángatódzott, miközben nagy betűkkel írta: „*Tamás vagyok, a te védszellemed - írd magnetikusan, jót tesz neked; teljesen egészséges leszel. - Henrik - koporsó 1867, számotokra gyászév. - Napóleon bukása 1870.*”

Kimerülten szakítottam félbe az írást, s most már kibetűzni kezdtük, mert hogy mit írtam, még csak nem is sejtettem. Sajnos a jóslat Henrikről, férjem testvéréről beteljesedett, 1867-ben hosszú, nehéz szenvedés után meghalt. Igen barátságtalan érzés fogott el mindkettőnk, az ismeretlent és a kísértetiességet kellemtelennek találtuk. Aztán nyugalomra tértem, és feltettem magamban, hogy ezt a „magnetikus írást”, mint ahogy elneveztem, többé nem kísérel meg.

Ekkor a spiritizmusról és gazdag irodalmáról még sejtelmünk sem volt, magnetizmus és miszticizmussal sohasem foglalkoztunk. Bár sajtáságos gyönyört találtam a szellemhistóriákban és mesékben, de e szó „szellem” mindig különös félelemmel, borzalommal hatott rám.

Jól emlékszem, hogy mint 12 éves gyermek fiatalabb testvéremmel gyermekasztalunkat táncoltattam, körülfutott a szobában, hanem aztán megtiltották a játék folytatását. Megszoktam tehát, hogy az asztaltáncoltatást nevetségesnek, csak babonának tartsam.

Közlöm itt naplómata médiumitásom fejlődéséről a férjemével egyetemben, változatlanul, mindent ugyanazon kifejezésekkel és

fogalmakkal, melyekkel akkor bírtam; lássék ezekből, mily ismeretlen volt előttünk a spiritizmus. Tapasztalatok és olvasottság nélkül csak a szilárd hitünk volt meg Isten jóságában. Bár az írástól idegenkedtem, mégis rendkívül érdekfeszítőnek találtam, mert hát éppen a szegény lelkeknek voltam igaz barátja és szószólója gyermekségem óta.

Lassanként tehát megszerettem a szellemeket, akik írtak nekem, mert szegény szellemekre találtam bennük, akik az én segítségemet kérték. Ackermann József katolikus imakönyve: „*A szegény lelkek vigasza*” volt 16 éves korom óta állandó kísérőm, így történt, hogy a szellemek kérésében és megnyilatkozásaiban megerősítve láttam azt, amit e könyvben a szegény lelkek felől olvastam. Különös és meglepő volt ez a gépies írás a magam gondolkozása nélkül. Olyan, mint mikor valaki történeteket beszél el, és én csak úgy hallgatok, miközben a kéz mozgása, az írás, egészen az én akaratom és befolyásom nélkül történik.

Ez a Tamás-szellem, gyermekkori ismerősöm volt, egy tehetséges fiatalember, aki 19 éves korában meghalt, és akit mindnyájan nagyon szerettünk. Említésre méltó az az álom, melyet a halála előtti éjjel álmodtam róla. Álmomban hozzám jött és nagyon szomorúan így szólt: „*Isten veled, nekem most mennem kell; imádkozzál értem, mert én téged nagyon szeretlek.*” Kértem, hogy maradjon, s ekkor nagyon elhalványodott és mindinkább eltűnt. Álmomban oly heves zokogásban törtem ki, hogy felébredtem. Három hét múlva megkaptuk az értesítést, hogy meghalt. Azon éjjel, mikor ezt a csodálatos álmot láttam, volt végső küzdelme a halállal.

Feltevésemhez tehát, hogy többé nem írok, hűtlen lettem; kezdetben tán kíváncsiságból, de később érdeklődésből, s a szegény szellemek iránti szeretetből.

Itt közlöm akkor vezetett naplóm némely töredékét:

1865. jan. 20. - Este a ceruzát kezembe véve Tamás a következőket írta általam magnetikusan:

„Egyesülve vagyok veled, imádkozzál értem, naponta veled

maradok halálod bekövetkeztéig. Halálom órájától kezdve, amidőn álmodban megjelentem, védő szellemed vagyok. Isten irgalmas volt irántam. Halálom napján mondass misét értem, azután gyónj és áldozzál, és ajánld fel értem. Nem feledtem el, hogy egykor egy búcsúhelyen gyertyát gyújtottál értem; jótékonyan hatott rám imádságod.”

(Egy évvel e Tamás elhalálozása után, 16 éves koromban Oswitzban voltam, és igen buzgón imádkoztam lelkéért. A szokásos gyertyát is meggyújtottam számára. Azóta nyolc év folyt le; már majdnem egészen elfeledtem, és most örömmel hallottam, hogy akkori imádságom jót tett neki.)

„Légy jó Adelma, mert így egészen megszabadítasz engem; vannak még hibáim. Örömmel láttam, hogy Ödön szeret téged; szeret már kezdettől fogva; mindig érezte a te magnetizmusodat, még mielőtt ismerted volna őt, lelkeitek egyesítve vannak.”

(Ezzel talán a bevezetésben közelebbről meghatározott, duál-szellemi viszonyra célzott.)

„Írok neked egy magnetikus éneket:

*„Nem borzaszthat már a halál,
Lelkem égbe Istenhez száll,
De még kicsi vagyok hogysen
Urunk méltón dicsérhessem.
Halál, tőled már nem félek,
Fulánkodtól menten élek.
Égi lények seregében
Hallelujah-t zeng a lelkem,
Éjszakánként meg ott vagyok
Agyad mellett és őrt állok,
Nemkülönben Zrinyi Gilda
Ki meg Ödön védangyala;
Siess felém, mennyek felé,
Égi karba Isten elé.
Sikerteljes földi élted
Majd ha már te is leélted,*

*Szép egébe Istenünknek
 Angyalul bár én vinnélek.
 A lelkedből törő áram
 Langy fuvalom, illatfolyam!
 Imádkozzál érettem is,
 Szeretlek én, szeress te is.
 Mégis szívem mi aggasztja?
 Igaz érzés tartós jajja!
 De csak bátran fel szellemem
 Szeretet nem hagyhat cserben.
 Menyországod hogy köszönjed,
 Magasztaljad Istenedet.
 Adelma s te Ödön velem
 Imádjátok őt szüntelen!*

Tamás

Dr. Wajditsch fordítása

Kérdés: Ki az a Zrínyi Gilda?

Felelet: Én vagyok Zrínyi Gilda, egy szellem. Ödönt nekem kell védenem. - Adelma azon légy, hogy Ödönt Isten szolgájává tessed e földön; ha magnetizárod őt, ő is írni fog és így Istennek szolgál.

Adelma kérdése: Mióta vagy közelemben?

Gilda: Amióta Ödönt ismered. Téged is szeretlek; imádkozzál értem, mert nekem is szükségem van rá; adj Ödönnek egy pohár magnetizált vizet, hogy Tamással Zrínyi Miklóst lerajzolhassa.

Férjem számára egy pohár vizet magnetizáltam, és miután megitta azt, megkísérelte az írást. Keze valóban megmozdult; de csak vonalakat húzgált, miközben egész felső teste ingott, a szív-gödrében pedig rázkódtatást érzett. Most kezemet az övé fölé tartottam, mire a vonalak erősebbek lettek. Ekkor kérdeztem Gildától, hogy mit tegyek? Mire így írt: „A magnetizmus igen jól működik; adj neki tiszta papírlapot, Tamás akkor lerajzolja vele az

én kedves férjemet, Zrínyi Miklóst, ki 1552-ben élt.” - És csakugyan, férjem lerajzolta Tamás szellemmel Zrínyi Miklós arcképét, és mindjárt rá Amadé Jánosét.

Mialatt ő rajzolt, Gilda nekem ezeket írta: „Amadé János rabló lovag volt; bizonyos Brunelescit meggyilkolt. - Saját leánya, Valéria mérgezte meg őt, mert nem akarta, hogy a meggyilkolthoz menjen feleségül.”

Kérdés: Nem kárhozott el örökre, hogy apagyilkos volt?

Felelet: „Nem, mert egy lélek, akit Isten teremtett, nem mehet örökre veszendőbe. De rettenetesen szenvedett. Háromszáz évig kellett neki bűnhődnie; hozzád arcban nagyon hasonlított, de különben nem. Ödön le fogja rajzolni őt vezeklő ruhájában, amint a tisztító tűzben szenvedett.”

Sohasem hallottam a reinkarnációról (ujrateretöltés); mégis hirtelen az a gondolatom támadt, vajon nem éltem-e már egyszer és nem-e éppen ez a Valéria voltam?

Gilda írja: „Az Isten által teremtett lélek csak egyszer él a földön. Ő Amadé Valéria volt, kit Isten azzal büntetett, hogy a pokoli szellemek közé számúzta, és te Vay Adelma vagy. Isten bocsásson meg neki, mert férje Brunelesci Alajos istenfélő ember volt és sokat imádkozott érte.” (Tehát ez a Gilda szellem semmit sem tudott az újrateretöltésről.)

1865. jan. 25-én Amadé Valériát rajzolta le Ödön, ujjával a gyötirelem ama helyére mutatva, ahol vétkeiket levezekelte. Ugyanazon este egy másik szenvedő szellemet rajzolt le, Zrínyi Ilona nevűt, aki magát kedvesével együtt megölte.

Ödön most már nagy gyorsasággal és könnyűséggel rajzolt; és mindig határozott vágya volt hozzá, és minden befejezett kép után nagy megkönnyebülést érzett.

Nálam a magnetikus írás mind inkább szükséggé vált, és mikor Tamás és Gilda hiábavalóságokat kezdtek írni, mindig kérni és nógatni kellett őket, hogy komoly, tanulságos dolgokat írjanak, amire Tamás így írt:

„Én még gyenge vagyok, de ha Istent kéred, akkor boldogult atyádat fogja hozzád küldeni, ki sokkal többet tud, mint én. Az

írással azonban fel ne hagyj, mert ez neked jót tesz és számunkra nagy jótétemény. Ne légy türelmetlen, ha helytelen dolgokat írok neked. Isten rendez mindent, a világ az Ő akarata szerint folyik. A szellemek közt sokféle fokozat van. Isten teremti a lelkeket. Minden imádság Ő hozzá száll. Azok a szellemek, akik az 1859-iki csatában meghaltak, 1910-ben ismét a földre jönnek.” (Ez a szellem tehát már tudott valamit az újratestetöltésről.)

Mivel én, amint már említettem, az újratestetöltés tanáról még semmit sem tudtam, megkérdeztem, hogyan lehetséges ez?

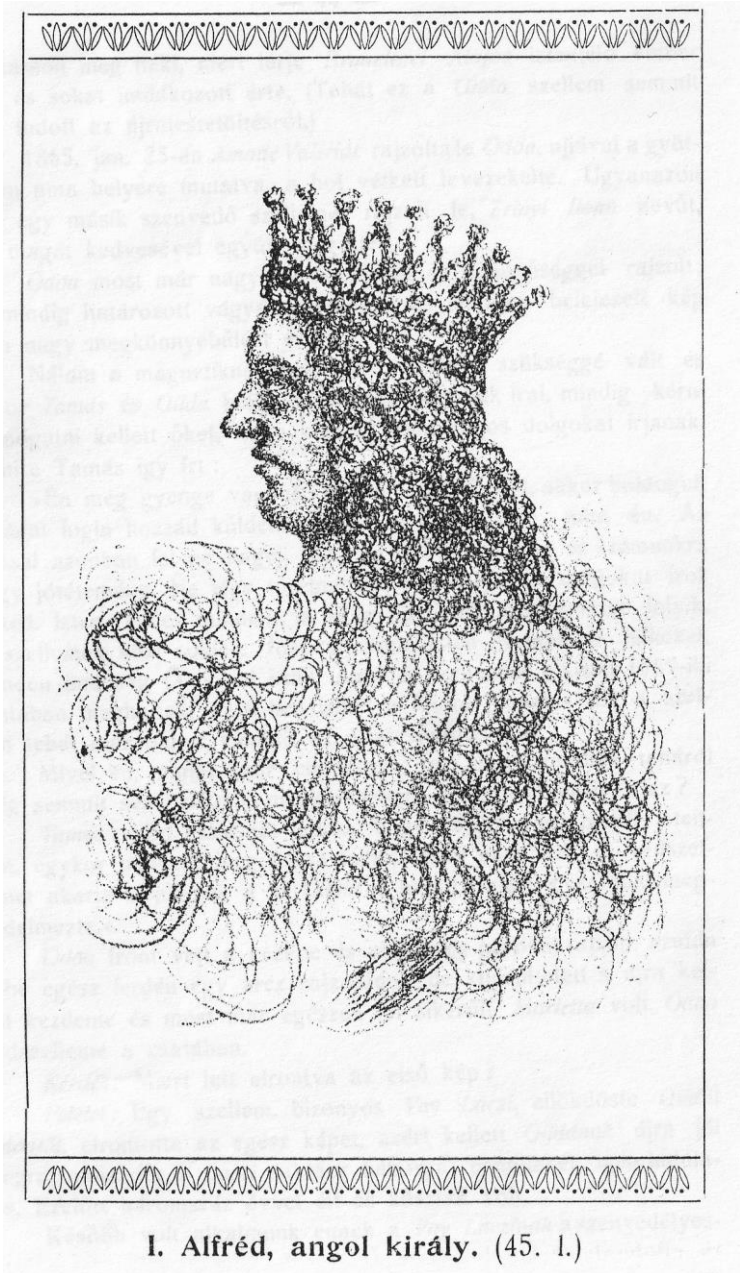
Tamás: „Én csak azt tudom, hogy ez így van; bízzál Istenben, egykor mindent meg fogsz tudni. Gilda most azt a védszellemet akarja lerajzolni, aki Ödönt e háború alatt a csatában megvédelmezte.”

Ödön irónt vett a kezébe és előbb egy parókát rajzolt, azután ebbe egész ferdén egy arc rajzolódott de kitörültetett, s újra kellett kezdenie, és most már egészen jól sikerült. Marietta volt, Ödön védszelleme a csatában.

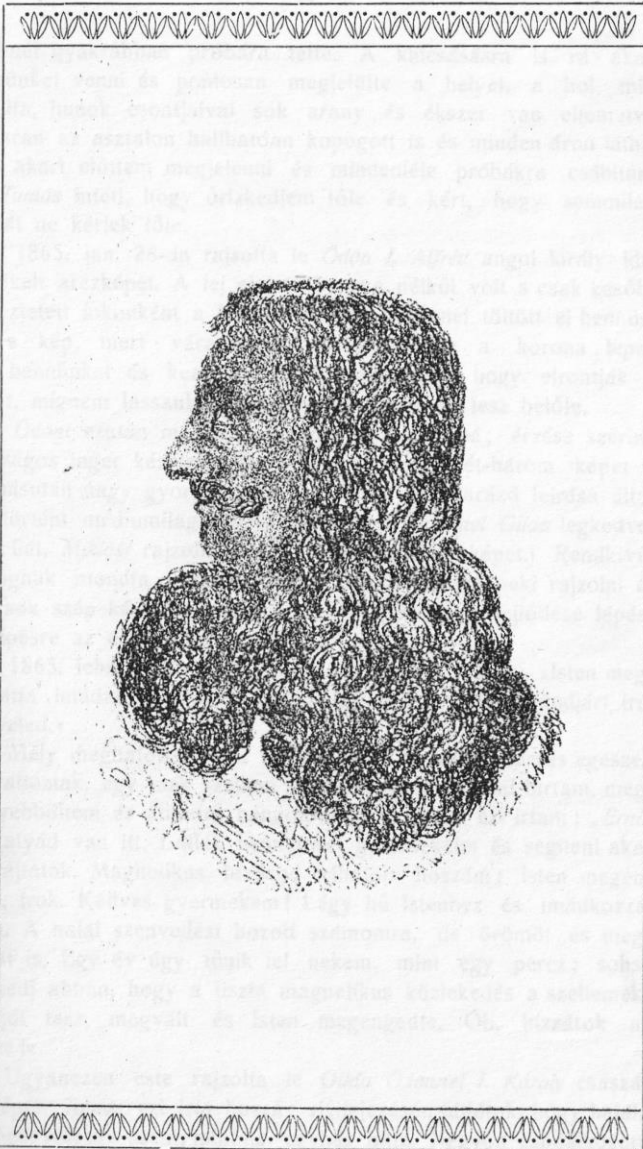
Kérdés: Miért lett elrontva az első kép?

Felelet: „Egy szellem, bizonyos Vay Laci, ellökdöste Gildát Ödöntől, elrontotta az egész képet, azért kellett Gildának újra jól megrajzolnia. Ez a Laci sokszor háborgat bennünket, igen indulatos. Ezelőtt háromszáz évvel élt és kőszívű volt.”

Később volt alkalmunk ennek a Vay Lacinak a szenvedélyességét gyakrabban megfigyelhetni. Ödönnek sok rajzát elrontotta és türelmét gyakrabban próbára tette. A kincsásásra is rá akart bennünket venni, és pontosan megjelölte a helyet, ahol, mint mondta, hunok csontjaival sok arany és ékszer van eltemetve. Gyakran az asztalon hallhatóan kopogott is, és minden áron láthatóan akart előttem megjelenni és mindenféle próbákra csábítani. De Tamás intett, hogy őrizkedjem tőle és kért, hogy semmiféle próbát ne kérjek tőle.

I. Alfréd, angol király. (45. l.)

Gilda legkedvesebb fia, Miklós. (45. l.)

1865. jan. 28-án rajzolta le Ödön I. Alfréd angol király idemel-
lékelt arcképét. A fej eleinte korona nélkül volt s csak később he-
lyeztetett fokonként a fürtökre. Nagy örömmel töltött el bennün-
ket e kép, mert váratlanul jött; különösen a korona lepett meg ben-
nünket, és kezdetben attól tartottunk, hogy elrontják a rajzot, míg-
nem lassanként észrevettük, hogy mi lesz belőle.

Ödönt ezután már nem magnetizáltam többé; érzése szerint,
sajátságos inger készítésére rajzolt, gyakran két-három képet is
egymásután nagy gyorsasággal. A képek magyarázó leírása álta-
lam történt médiumilag. Rövid idő múlva Ödönnel Gilda legked-
vesebb fiát, Miklóst rajzolta le. (Lásd a mellékelt képet.) Rendki-
vül boldognak mondta magát, hogy Ödönnel szabad neki rajzolni,
és még sok szép képet ígért nekünk. Ödön médiumi fejlődése lé-
pésről-lépésre az enyémmel haladt.

1865. febr. 11-én este Tamás ezeket írta nekem: *„Isten
meghallgatta imádat, boldogult atyád itt van, és most mindjárt
írni fog veled.”*

Mély meghatottság vett rajtam erőt, az írás és érzés egészen
megváltoztak, egy más szellem nyugodtsága tudatával bírtam,
megkönnyebbültem, és áhítatra hangolódtam. S ekkor ezt írtam:
„Ernö, a te atyád van itt. Látlak benneteket gyermekeim, és segí-
teni akarok rajtatok. Magnetikus hívásod elhatott hozzám; Isten
megengedte, írok. Kedves gyermekem! Légy hű Istenhez és
imádkozzál értem. A halál szenvedést hozott számomra, de örö-
möt és megváltást is. Egy év úgy tűnik fel nekem, mint egy perc;
sohse kételkedj abban, hogy a tiszta magnetikus közlekedés a
szellemeknek jót tesz, megvált és Isten megengedte. Óh, bízzátok
az Istenre!”

**Ugyanezen este rajzolta le Gilda Ödönnel I. Károly császár
arcképét. Tamás ezt írta hozzá:** „Kifejezésén látjátok, hogy ha-
lála után nem volt oly szent, mint az egyház hitte. Nagyon cso-
dálkozott, hogy se nem császár, se nem szent. Igen, sokat kellett
sz szenvednie a földön elkövetett kegyetlenségeiért.”

1865. febr. 12-én férjem, boldogult atyám Ernő befolyása alatt,
újabb és különös képet rajzolt. És azt írta hozzá általam, hogy e

kép egy igen tiszta szellemet ábrázol: „E szárnyak a szellemfluid magnetikus kiáramlásai; ebben a felhőben száll le a földre. Kérjétek Istent, engedje meg nektek, hogy nemsokára ily tiszta szellemmel írhattatok; akkor többet fogtok tanulni és tudni, mint általam. Az én szellemem Isten ereje. Jézus Krisztus az isteni magnetizmust tanította. A magnetizmust a földön üldözik, mert igazság. A gonosz az isteni tudománynak ellene működik; de ahol a jó erős, ott a gonosz gyenge. A Biblia jövendölése isteni magnetizmus. Te sokat szeretnél tudni, kedves gyermekem! A csillagokról, a holdról; érdekelnek téged e dolgok, de én e tudománynak még nem vagyok birtokában, s csak némely dolgról tudok beszélni.

Majd ha megerősödöl, delejed tisztább lesz, akkor tiszta angyal fog veled írni. De Istent nagyon kell ezért kérned, és meg kell javulnod. Imádkozzál csak szorgalmasan a szegény lelkekért, azaz szegény szellemekért, kik körülötted vannak. Ez által megszabadítod őket, ők hálásak irántad, és majd ők is imádkoznak érted. Én is megéreztem ájtatos, szeretetteljes imádat. Halálom után egy jobb világba jutottam, a Saturnus bolygóra, ahol tanultam és felüdültem. A Nap a gyönyörűség lakhelye. Ezt én még nem értem el. A bolygók tisztító tüzek; de a Hold és Merkúr valódi pokol. Imádkozva szemléljétek a holdat, mert sok szegény lélek szenved ott szörnyű gyötrelmeket. Imádkozzatok a hold fényénél a szegény lelkekért, kik a hold másik oldalán a sötétben élnek¹.

Szellemnek lenni jó érzés, de az ember nem mindjárt tiszta szellem. A pór nép enyhébben ítéltetik meg, mint a művelt, mert Isten igazságos. Isten angyal. Angyalokat teremtett Ő saját hasonlóságára, de ezek nem emberek.” (Az elsődöket érti.)

Ernő.

Boldogult atyám e szavai sok erőt adtak és bizalmat keltettek

¹ (E szellem intellektusában motoszkált valami a hold túlsó feléről még a földi tudásából származóig. A hold túlsó fele ugyanis a földről nem látható. Azt hiszi, hogy a hold túlsó fele örökösen sötét. Fordító.)

bennem! Mindig nagy meghatottság vett rajtam erőt, valahányszor írt. Ugyanez este Ödönnel egy szellemet rajzolt, aki, mint mondta, sokszor van körülöttem; Etelkának hívják és 1279-ben élt. Halála után sokat szenvedett, mert Istennek szüzességi fogadalmat tett. Apáca volt és bizonyos Wurmbrand Lajost szeretett, akit esti harangozáskor a templomban imádkozni látott; megszőkött vele és feleségévé lett. 1865. febr. 15-én Tamás írt sebtében vastag, erőteljes vonásaival: „Egy magnetikus éneket fogok neked írni, melyet mi bűnbánó szellemek karban éneklünk; adj kotta-papírt.”

Meg kell jegyezmem, hogy bár volt zenei képzettségem, de zenei kompozíciókat sohasem írtam. Kerestem tehát egy darab kotta-papírt, letettem az asztalra, és Tamás csakhamar leírta a dalt a szövegével együtt, s a szellemek kérelmére többször el kellett énekelnem, mert, mint mondták, jól esik hallaniuk és velem együtt énekelniük. Éneklés alatt több hangos kopogás gyakran megijesztett.

1865. febr. 24-én nagy örömünkre egy fenséges rajzhoz jutotunk, melynek készülte közben Ödön emelkedettnek és felfrisültnek érezte magát. „E rajzot - írta Ernő - Ödönnel én készítettem; Máriát ábrázolja, úgy, ahogy mihozzánk jön, hogy gyötrelmeinken enyhítsen, vigasztaljon és megváltson. Magasztos, hatalmas szellem Ő, Adelma, te az Ő védelme alatt állsz, hívd őt gyakran segítségül.”

1865. márc. 1-ső napjaiban mindkettőnket nagy nyugtalanság fogott el; én nem tudtam írni, férjem nem tudott rajzolni, s emellett lehangoltak és levertek voltunk. Végre márc. 5-én egy képet rajzolt Ödön. Tamás általam ezt írta hozzá: „Ez Mária Magdolna szelleme: Ernő rajzolta Ödönnel. Ő gyakran van körülöttem, mint sok más jó asszony körül; rokon szellemed. Az elmúlt napokban rettenetes harcot kellett vívnunk érettetek. Valóságos ördögi szellemek voltak itt, akik el akartak minket üzni, hogy uralhassák a ti médiumitásotokat; de állhatatos imátok után mind legyőztük és visszataszítottuk őket rettenetes poklukba, ahol akár örökké is megmaradhatnak, ha magukat meg nem javítják.

A fluidjaival a mindenségben utazó szellem. (46. l.)

Isten annyi lelket teremt, ahányat akar, nem szükséges, hogy egy lelket többször is a világba küldjön: az út hozzá elég hosszú az összes mélységeken és szellemi fokozatokon keresztül.”

Nem lehetséges tehát, hogy mint ember többször is a földre jussunk? - kérdezém.

Felelet: „Egy magasabb szellem, Gonzaga Alajos, erre jobban meg tudna felelni. Én csak annyit tudok, hogy a földön a te atyád voltam és hogy most szellem vagyok. Az a gonosz szellem, akivel most harcoltunk, Krisztus idejében egyike volt ama farizeusoknak, akik Krisztust keresztre feszítették. A szellemek ezen osztályát „Eodá”-nak hívják, ami szellemi nyelven: „ördög”-öt jelent. Nem hiszem, hogy ezek az eodák tiszták lehessenek, nagyon sötétek. Óh kedves emberek, tekintsétek Krisztust, mint Elsőt. Magasabb szellemnek magasabbak a reményei. Hosszú tisztulás után az emberi szellemek elérik a tiszta szellemek e reményét, s ekkor összellem a nevük. Minden világban vannak ily összellemek, kik Istennek mindig engedelmességek, és hozzá hívek maradtak, ők nem érzékiek, nem anyagiások, de kristálytiszták és nemesek. De sokan elbuktak és ezekből emberek lettek. Az emberek tehát bukkott szellemek. Néha angyalok is jönnek a földre ember formában valamely jó fogatosítására.”

Ernő.

Csodálatra méltó ebben, mennyire igyekezett boldogult atyám szelleme, hogy velem az igazságot közölje. Szellemem homályosságán, tudatlanságán és neveltetésem előítéletein keresztül a világosság mind jobban és jobban utat tört magának. Ha voltak is gyakran aggályaim, Istenbe és imádságom erejébe vetett erős hitemet még sem vesztettem el, amely világosságért és igazságért esedezett.

1865. április havában egy orvos, P... úr jött hozzám, ki már több év óta spiritisza volt, és ismerte a francia spiritisza irodalmat. Magam is vágytam vele megismerkedni, és nagyon megörültem, hogy ami eddig oly misztikus és titokzatosnak látszott, ezután

már pozitív filozófiai és pszichológiai tanulmányként állott előttem. Különösen Flammarion Kamill művei nyújtottak támaszt és bizalmat, hogy ez úton, a tanulmányozás és a szellemi kutatás útján szorgalmasan tovább haladjak. Az újra testetöltés elmélete fölött sokszor gondolkoztam, és eleinte nagyon kellemetlenül hatott reám; de érzéseimnek az erjedés bizonyos folyamatán kellett bennem keresztül menniük, míg végre hónapok folyamán logikusan és rendszeresen minden kialakult. Férjemnek majdnem naponta szép, gyönyörűségünkre szolgáló rajzai készültek, s ez neki fizikai és erkölcsi felüdülést hozott.

Munkaterünk nemsokára megnagyobbodott: 1865. ápril 8-án P... orvos azzal a kéréssel jött hozzánk, vajon Hahnemann vagy Mesmer szelleme nem volna-e hajlandó egy akut kórosat felől nyilatkozni. A homeopathia előttem mindaddig ismeretlen volt, betegségekkel, gyógyszerekkel, gyógyításokkal nem foglalkoztam. De hát Hahnemann szelleme valóban nyilatkozott, és homeopathikus szereket, még pedig kettős szereket ajánlott, amit a homeopathia akkor még ritkán alkalmazott. A beteg meggyógyult és P... úr gyakrabban jött hozzánk, hogy betegei fölött Hahnemann és Mesmer szellemeivel tanácsot tartson.

Mindig homeopathikus gyógyszereket rendeltek, némelykor ráadásul delejezett vizet vagy delejes vonásokat, amit vagy nekem vagy férjemnek kellett nyújtatunk és alkalmazunk. Nemsokára betegek vettek minket körül; mindenfelől jöttek hozzánk. Hahnemann szelleme nagyobb homeopathikus gyógytár beszerzésére bírt bennünket. A lapályos Tisza vidékén oly gyakori betegségek, mint a hasihagymáz, vérhas, hideglelés és más gyulladós betegségek általunk mind meggyógyultak. 1865. május 12-én nagy örömünk volt; új fenséges rajzhoz jutottunk. Ez volt az első, melyet férjem e nemben rajzolt. Vele egyidejűleg nyilvánult általam a boldogult atyámtól ígért szellem, Gonzaga Alajos, ki iránt már gyermekkorom óta különös szeretettel viseltem.

„Amit ma az evangéliumban olvastál: „*Nem mindenké válnak át*” azt jelenti: „nem mindenki nyeri el Isten tiszta szellemét.” Ernő a férjeddal szellemem képmását rajzolta, midőn az Úristen

így szólt hozzám: „Menj le a földre, Olla! (azaz szellemem anyala) és légy emberré. És én lementem a földre és Gonzaga Alajossá lettem. Feladatom most már bevégeztetvén ismét Istennél vagyok. A ti feladatotok is az, hogy odajussatok, azért nem tudtok eléggé szigorúan a javulásotokon munkálkodni. Feladatotok az, hogy gyógyító erőttel munkálkodjatok. Legyetek hívők és dolgozzatok Isten dicsőségére. Ő megsegít benneteket. Szenteljétek magatokat Isten szolgálatának és buzdítsátok, térítsétek meg a szellemeket, gyógyítsátok meg az embereket.”

E naptól fogva Gonzaga Alajos mindig szebben és magasztosabban írt; nyugodt, csendes befolyása jótékonyan és erősítőleg hatott rám. Sok kérdezősködő és sok beteg jött hozzánk. Az előbbiektől Alajostól szellemi intelmeket, az utóbbiak Hahnemann és Mesmer révén gyógyszereket kaptak. Mi magunknak 9 hónapi szigorú növényi étrendet szabtak, ami sok régi bajtól szabadított meg bennünket, s médiumitásunk fejlődését elősegítette. Alajos megígérte nekem, hogy összehoz tulajdonképpeni védszellememmel, Buddhával.

1865. júl. 22. Buddha szellemének képét rajzolta le férjem, és ugyan e napon Buddha először írt velem.

Buddha rajza után mindjárt *Burru* képe következett. Erről Alajos a következőket írta:

„Összeköttetésbe hoztalak tehát igazi védszellemmel és vezetőddel Buddhával. Az én hivatásom a szellemek vezetése. Buddha éppen a kinyilatkoztatások mozgalmát vezeti a földön. Ő megalapítója egy nagy, de igen félreértett vallásnak és később Jézusnak egyik apostola volt. *Burru* Buddhától tanul, és őt követi. Ez a szellem rajzolta férjeddal a Buddha képét. Fluidikus koronával látta el, ami kitüntetés, és a szellem magasságát és tisztaságát mutatja. Amint látjátok *Burru* koronája sokkal tömöttebb és vastkosabb, az ő képmása is sokkal sűrűbb, mint Buddháé; lássátok meg ebben a szellemek szellemi és így fluidikus különbségeit is.”

Még némi töredékeket iktatok ide manifesztációkból, melyekben 1865, 1866 és 1867 folyamán részesültem. Látható így médiumitásom fejlődése és kiképzése, időrend szerint. Épp így közlöm

férjem néhány rajzát a hozzá tartozó leírásokkal. Itt csak röviden akarom felemlíteni, hogy 1866 elején írtam a „*Betrachtungen für Alle*” című könyvecskémet („Elmélkedések mindenki számára”, most már magyarul is kapható. Ford.) (Lechner egyetemi könyvkereskedése, Bécs), és hogy ez alkalommal Mária, mint a következő manifesztációkból látható, kérésemre tudtul adta, hogy ő vezetőm. Mi sem természetesebb, minthogy e dicső szellem vezetése iránt bizalommal viseltettem; úgyis már gyermekségemtől fogva különös tisztelettel és szeretettel csüggttem Megváltónk édesanyján. Most már felette boldognak és szerencsésnek éreztem magamat, amikor megtudtam, hogy ő engem valóban vezetni és védelmezni akar, s hogy kérésemet meghallgatta.

1866 folyamán védszellemünkül Laurentiust, a mártírt ígérték. Laurentius kinyilatkoztatta, hogy szeretett napám különös vezetője, és Máriának és Buddhának segédkezett minden gyógyításunknál és minden dolgunkban. Így keletkezett a szellemi háromszög, Mária, Buddha, Laurentius, mely csoportosításról alább ugyancsak hozunk egy manifesztációt. A következő fejezet különböző szellemek különböző manifesztációit és az 1865-1870-ik évek gyógyításainak néhány feltűnőbb esetét tárgyalja.

Összes gyógyításainkat felsorolni lehetetlen volna. Nem orvosi könyvet akarok írni; még a heveny és krónikus betegségi eseteknek közlésétől is tartózkodtam. Csak néhány érdekes gyógyulás esetre szorítkozom, melyet főleg az illető szellemek megtérítése által értünk el.

Sokat beszéltek vezetőink egy különös könyvről, és ennek számtörvényeiről, melyet majd meg kell írnom. E végből sok oktatói és előkészítő nyilvánulást tartottak; neveltek, képeztek rá; új fogalmakkal és gondolatokkal láttak el; míg végre 1869 november havában 36 nap alatt megírták általam a „*Szellem, erő, anyag*” című könyvet a számtörvényeivel együtt.

A mű megkezdése előtt fogalmam sem volt, mi módon jön létre, mint alakulnak ki a számtörvények. Minthogy mértani ismereteim egyáltalán nem voltak, nem győztem eleget csodál-

kozni a számábrákon, és azok egymásba illőségén. Gyors, határozott vonású rajzokban nyertem őket, mint minden más nyilvánulás is heves gyorsasággal íródott.

Amint a képekből látható, férjem médiumitása 1865. október havában változást szenvedett. A rajzok sűrűk, vastagok és sötétek lettek. Humboldt S. szelleme nem akart alábbhagyni a Merkúrból való képeivel, és ez a változás lehangolta, rossz kedvűvé tette a médiumot. Sűrű, nehéz fluidokkal érezte magát körülvéve, úgy, hogy felhagyott a rajzolással és 1866-1870-ig terjedő években csak elvétve tett rajzolási kísérletet.

1871. év nyarán azonban annyira sürgették szellemi vezetőink az ábrázoló médiumitás újabb felvételére, hogy végre ismét kedve kerekedett hozzá, és mint a képekből látható, szép eredményt ért el. Habár ábrázoló-médiumitása hanyatlott is, de pótoltatott gyógymédiumitással. 1866. nyarán több héten át nagyon szenvedtem, éreztem, hogy mindig gyengébb leszek, anélkül, hogy valami szer segített volna. Ekkor egy különös gyógymédiumitásnak a kegyét ígérték meg vezetőink, mely férjemnél fog nyilvánulni. Meghagyták, hogy kezeit imádkozva tartsa fejem fölé, és azt mondták, hogy fluidjuk közvetítésével kezét mozgásba hozzák és engem ily módon magnetizálni fognak. Ez mind be is következett. Férjem kezét egy idegen erő mozgásba hozta, mindenféle vonásokat és mozdulatokat tett; majd fáztam, majd melegem volt és emellett éreztem, hogy erősödöm és egészséges leszek. Felüdülésem után a magnetizmus ezen fluidikus önkénytelen faja nálam is mutatkozott. Vezetőink azt mondták, hogy ők általunk, az ő fluidjukat a mieinkkel asszimilálva, magnetizáltak: ez tehát nem az állati élet magnetizmusa, hanem fluidikus szellemi magnetizmus. Úgy, mint ahogy a szellemek magnetizmusa a médiuméval egyesítve, írásban, beszédben, rajzban, képekben stb.-ben nyilvánul, az a kezek mozgatása által is, fluid-magnetikus kiáramlások által a vonásokban és nyomásokban a magnetizálásnál. E szellemi magnetizmus által a legszebb spontán gyógyításokat érjük el, a szenvedőknél és betegeknél nem kevés bajnak azonnali megszűntetését. A médium a beteg elé áll, egy darabig magába

száll és kéri az Istent, hogy adjon neki erőt és védelmet; most kezeit a beteg feje fölé nyújtja, és nemsokára érzi a beteg a fluidikus behatást vagy asszimilációt. A kezek a médium önkarata vagy szándéka nélkül mozognak s a médium ekkor egy mozgásba hozott és értelmesen vezetett géphez hasonlít. A magnetizmus faja minden médiumnál és minden beteggel szemben különböző. A kezek gyakran a beteg tagokra vagy részekre vitetnek anélkül, hogy a médium a betegségről tudott volna.

Nemcsak a szenvedő embereket, de a szerencsétlen szellemeket is ily szellemmagnetizmus által kellett gyötrelmeiktől megszabadítanunk olyképp, hogy a szobának a vezetőink által megjelölt egyik vagy másik helyét magnetizáltuk, ahol a szerencsétlen, segítségre szoruló szellemek tartózkodtak. Ilyen alkalommal egyik másik jelenlévő rendszeren valami kellemetlen vagy görcs-szerű érzéstől szabadult meg, azaz anélkül, hogy tudta volna, a szerencsétlen szellemnek fluidikus behatását nyögte.

Mínt hogy mi a szellemmagnetizmus e módja és tehetségéről semmiféle könyvből és senkitől ismeretet nem szerezhettünk, Istennek kétszeres hálaadással tartozunk e kiváló, spontán megnyilatkozott kegyért, különösen, mert a szellemi gyógyművészet e módja barátaink és ismerőseink közt gyorsan elterjedt.

III. Az 1865-1869. évekből származó nyilvánulások időrendi összeállítása (**)

1. Kérdés: Hogyan értelmezendő Máté evangéliuma 7. részének 22. verse: „*Sokan mondják nékem ama napon: Uram! Uram! nemde nem a te nevedben tanítottunk-e és nem a te nevedben űztünk-e ördögöket és a te nevedben sok hatalmas dolgokat nem cselekedtünk-é?*” - 23. vers: „*Akkor pedig vallást teszek nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok el én tőlem álnokságnak cselekedői.*”

Felelet: „Alajos válaszol neked: Akik pusztán így kiáltanak fel „Uram! Uram!” szeretet nélkül valók. Sokat tesznek ezek az értelem és akarat által, de a cselekedet lelke, a szeretet, nincs meg bennük! Olvassátok, amit Pál apostol mond: „*Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólnátok is, a szeretet pedig nincsen bennetek, olyá lettetek, mint a zengő érc és pengő cimbalom.*” Ők az Istent, mint szükségességet, nem pedig mint szeretetet fogadják be; önmagukat és jócselekedeteiket szeretik nagyon, és megjutalmazásra tartanak számot. Ezek az emberek szenteknek látszanak; sokat járnak a templomba, sokat imádkoznak, alamizsnát osztogatnak, Isten nevét ajkaikon hordják, mert ez így illik és így hangzik jól; ezt mind megteszik, de nem szeretetből, hanem tetszelgésből; az alázatosság és szeretet Ura ezért nem fogja őket ismerni.”

2. Egy nekünk ismerős szomnambula állította, hogy a bolygók teljesen lakatlanok, és újratestetöltés egyáltalán nincs. Minthogy ugyanez a szomnambula betegségi és más pozitív esetekben majdnem mindig az igazságot mondta, a szellemekével ellenkező állítása meglepett minket. Kértem Alajost, adjon felvilágosítást.

Felelet: „A szomnambul, akit állati magnetizmus által altatnak el, a nagyobb erő törvényénél fogva többé vagy kevésbé rabszolgája a magnetizőrjének, ennek nézeteit és gondolatait elfogadja és nyilvánítja. A szomnambulizmus a szellem személyének egyéni adománya, hű tükre. Ezért van a szomnambulizmusban

stádium és fokozat annyiféle, mint ahány szomnambul és személyiség. E szomnambula a Biblia és egyház orthodoxyájához ragaszkodik, ezért tagadja a bolygók lakhatóságát és a szellemek újratestesülését. Másképp van az én médiumommal, aki által egy idegen szellem az ő magas, megtisztult fokozatáról beszél nektek, az igazságot adja tudtul. A szellem-médiumitás a közlekedés sokkal finomabb módja, mint az állati szomnambulizmus.”

3. Kérdés: „Mi a tulajdonképpeni célja férjem rajzainak?”

Felelet: „Először saját üdvösségének előmozdítása. Az Isteni erő, amely benne hason, sőt az assimiláció és a tiszta szellemekkel való összeköttetés által fluidilag és szellemileg kiképezze. Azután hadd lássák az emberek, mily sokoldalúlag hathatnak rátk a szellemek. Dicsőítések Istent a tiszta szellemekkel való ily munkálkodás által. Eljön az idő, amidőn e rajzok a világba, mint a szellemek és emberek közti közlekedés bizonyítékai, szétküldetnek. Szolgáljanak ezek a rajzok a különböző szellemi fokozatok ábrázolására is. Itt egy vonással sincs több vagy kevesebb, az árnyalat nem világosabb vagy sötétebb, a haj fluidikus hulláma nem hosszabb vagy rövidebb. Mindennek megvan a mély értelme, célja és jelentése. Ezek a különféleségek és árnyalatok mély, komoly tanulmányt követelnek.”

4. Kérdés: P. orvos úr kéri az általa oly annyira tisztelt Kölcsey magyar költő szellemét, mondja meg neki, mint vélekedik a spiritizmusról.

Felelet: „Én válaszolok kedves barátom! A spiritizmus az emberiség dicső fája. Gyümölcsöt kell hoznia és meg kell érlelnie! Nem olyan ez, mint a száraz fügefa az evangéliumban. Ennek a fának nem mondja Krisztus: „*Száradj el!*” Olyan ez, mint a szőlőtőke, mely a legdicsőbb gyümölcsöt hozza. A spiritizmus e növénye a világ kezdete óta már meg volt. - A mi őseink a próféták, az apostolok és evangélisták, a pogányok nagy gondolkozói, China és India bölcsészei munkálták és ápolták e szőlőtökét. De közeleg az idők teljessége, a gyümölcs érése. Mindenki munkára hivatott.”

5. Buddha első szavai a médiumhoz:

„Isten az én törekvésem, Isten az én vágyódásom, az én életem, Isten az én javam, mindenem!”

„A legnagyobb boldogság a földön semmi ahhoz a gyönyörhöz képest, mint Istent érezni. A nőnek, a férfinak, a gyermeknek szeretete boldogság, szellemi örömök. Mi hasonlít az Isten iránti szeretet érzéséhez, eggyé lenni Vele, a legfőbb jósággal! Eggyé lenni szeretetben és akaratban, Vele, a legfőbb bölcsességgel! Oh emberek! Tudnám bár jól megértetni ezt veletek, hogy magatokat az Isten iránti szeretetben gyakorolhatnátok. A szeretet legkisebb munkáját, a szív legrövidebb imáját is kedvesen veszi Isten. Tőle legyetek áthatva! Mily szegények vagytok ti, kik mindebből mit sem éreztek. De ragadjátok ki magatokat a hús és föld békóiból és szolgáljatok egyedül a legmagasabb szellemnek. Oly keveset áldoztok, s a legkisebb szenvedésekben már jajgattok! Hát oly nehéz szeretetből megalázkodni és jónak lenni? Oh, ha Isten engedné, mennydörögve jönnék le hozzátok emberek, mint apostol, ki megtéríti a világot. Igen, meggyújtánám az igazság fákláját, és lobogtatnám, ajkaim a szeretet és hatalom szózatától áradoznának és megsemmisítenének minden gonoszt és anyagiast! Igen, Te felséges, nagy Isten, lélekben és igazságban esedezem Hozzád! Az idők jele, melyről Krisztus beszélt, itt van. Az utak egyengetvék, ti munkásai az Úrnak, haladjatok rajta. Az emberek örökké fognak kutatni; Isten adott hozzá értelmet: emberi formák az ő gondolkozásuk és tanulmányaik elé gátat nem vehetnek, mert minden küzd és kiáltja: „Fel, a világosság felé!” A giliszta a földben fölfelé, világosságra törekszik. Afrika sivatagjain a szegény vadember Isten után, minden lények királya után kiált és kutat. - Krisztus, az Isten fia magasztos, mindig tisztán maradt szellem. Örök dicsőséget nyert azon áldozata által, melyet az Atyának s az emberiségnek hozott, midőn lement a földre, hogy ott szenvedjen és meghaljon. Nagy az ő műve a mindenségben, tiszteljétek őt, hívjátok segítségül és ő valóban körülöttetek van.”

6. 1865. augusztus 6-án írja Buddha: „A szelleméletben örö-

kös haladás van. Minden magasabb, jobb életre törekszik. A valóságban csak egy hatalom van, az Isten! Vele mindent legyőztök, nélküle semmit. Aki Istent nem akar ismerni, aki magát előtte meg nem alázza, nyomorultabb az, mint a világ legutolsó teremtménye. Igen, a gőgösnek rettenetes tisztulási fokozatokat kell keresztül küzdenie. Miért féltek a haláltól emberek? Hiszen tisztító lépcső ez az örökélethez. Csak elzsibbadása, görcse a testétől magát megszabadító szellemnek. Boldog az, aki egészségesen és megtisztulva, felvilágosodva ébred fel a zsibbadásból, görcsből, azonban jaj annak, aki ettől a görcstől összezsugorodik. A dolyfősek szelleme a halál után nyomorék, béna, mert összezsugorodott és elnyomorodott; anélkül, hogy belátná gyengeségét, mégis mások segítségére és könyörületességére van utalva.”

7. Dr. P. úr kérdé: Vajon Hahnemann és Mesmer is három alapbetegséget fogad el az emberiség minden más betegsége alapokául?

Felelet 1865. auguszt. 20-án: „Valóban az emberiségnél csak három alapbetegség van, melynek ágai, leszármazásai és kiszőkellései vannak. A betegségek a szellem és test közti diszharmóniából keletkeznek, a szellem érzékisége, a test élvhajhászata következtében. A bűnök s az elvetemedettség alapja minden betegségnek. Ha az emberek sohasem lettek volna jellemtelenek és erkölcsstelenek, ha mindig célszerű életmódot folytattak volna, akkor ezek az iszonyú betegségek az emberiségre sohasem jöttek volna. Ha az emberek mindig a szellemnek és értelemnek engedelmeskedtek volna, nem pedig az érzékeknek és a testiségnek, úgy az emberi nem most erős, nemes, nagy volna, duzzadva, sugározva az ifjúságtól és szépségtől. A saját szabadakarataikat rosszul használó emberek azonban mind ennek ellenkezőjét tették és most érzékiek, kicsinyek, betegesek és utálatosak. Ez a degeneráció a föld művelt népeinél növekvőben van, célszerűtlen életmódjuk miatt. Betegségek keletkeztek, melyek a közönséges gyógymódok szerint már nem enyhíthetők. Jönnie kell egy hathatósabb, az idegekig és a szellemig ható gyógymódnak, s ez a homeopathiával egyesített magnetizmus. E két gyógyszisztémának

még nagyon tökéletesednie kell s kiműveltetni. Ez a legközelebbi évek munkája lesz. Én, Mesmer a magnetizmusról szóló munkámat, sajnos nagyon tökéletlennek és elégtelennek találom egy oly pozitív tudományhoz képest, mint amilyen a magnetizmus valóban a szellem fluidikus lényege szerint, és amilyenné a földön is lesz. Én, Hahnemann szintén kiműveletlennek találom az általam alapított gyógytudományt, mely még nagy reformokra alkalmas. A krónikus és akut betegségeknel mindig szigorú növényi étkezéssel kellene összekapcsolni. Általában a hús evése, az állatok megölése, a szellemnek természetellenes és visszataszító dolog, és idővel teljesen meg kell szűnnie. Ha csak egy család lenne Európában, mely soha állatot nem ölt, soha húst nem evett volna, meglátnátok, mily erőteljes férfiakat, mily gyönyörű nőket nemzene. Azonban nemcsak az emberek betegek, a szellemek is azok. Vannak mélyen álló szellemek oly dögleletes, bűzös idegszellemmel, hogy a közelségük az emberek közt betegségeket, sőt epidémiát okozhat. Ilyenkor azt szokták mondani: Van valami a levegőben! Persze hogy van valami a levegőben, és a légáramlások által vitetnek az ily mélyen álló, szenvedő szellemek dögleletes kigőzölgései. Oh emberek, könyörüljete az ily szegény testvéreken, gyógyítsátok meg őket imádság, jó gondolatok és magnetizmus által!”

„*Hahnemann.*”

8. Mária első nyilatkozata 1865. október 14-én történt: „Istennel! Istennel! az emberi életben úgy, mint a szellemvilágban, drága gyermekeim! „Istennel” hangoztassa, dobogja szíved. Meghallottam hívásodat. Igen, kedves gyermekem nálad fogok maradni, téged megvédeni és vezetni. Igen, én beszélek hozzád, én vagyok veled Mária, ki egykor érdemesítettet, hogy a világ szemei előtt Jézus anyja legyen. Ne hívjatok engem Isten anyjának, mert vétek így beszélni és nekem fájdalmat okoz. Istennek, a kezdet és végnélkülinek, nem lehet anyja; de Jézusnak, Isten leküldött fiának anyja, igen, az voltam én a világ előtt, és most is

nála vagyok, a legdicsőbbnél és a legmagasztosabbnál minden teremtetett szellemek közt. Kedves gyermekem! Gyermekségedtől fogva kerestt engem a te szellemed, és mindenkor hallottalak, nem csak most. Köszönd meg Istennek szíved mélyéből a szellemi írás adományát: szenteld és fordítsd azt az emberek javára. Sokan kiáltanak hozzám! Óh mily szívesen segítenék minden szenvedőn! De inkább az Istenhez, az Úrhoz könyörögnének, mert mit tehetek én szegény szellem, Nélküle? Szívesen odaadnám e föld szorongatottainak és szegényeinek mindazon kincseket és javakat, melyeket a búcsújáró helyeken az én nevemben felhalmoztak. Mennyire fáj látnom az emberek visszasságait! Amíg ezren és ezren éheznek és fáznak, éhen halnak és a hideg miatt elpusztulnak, addig a számomra felhalmozott kincsek ott hevernek.

Óh nem, nem kellene nekem ezek! Mert én e holt kincseket nektek akarom adni, nektek szegényeknek és szenvedőknek, nektek éhezőknek, hogy bennetek a ti hálaímáitokban élővé legyetek! - Mi is mindannyian, akik akkor Krisztussal éltünk a földön, Isten kegyelme és szelleme médiumai voltunk. Ti is azok legyetek. Legyetek állhatatosak, tiszták és hívek!”

„*Mária.*”

9. Mária második nyilatkozata 1865 nov. 29-én: „Valóban, én mindig körülöttetek vagyok és Buddhával mindig vezetni és irányítani foglak benneteket. Te Adelma, gyógyíts és írd, te Ödön, gyógyíts és rajzolj Isten dicsőségére! A ti életek Istennek és a szellemi ügy terjesztésének legyen szentelve a földön.”

„A ti anyátok Katalin is össze van veletek kapcsolva szellemileg; az ő szellemi vezetője és védője Laurentius, a mártír, ki egykor oly sokat szenvedett Istenért és saját meggyőződéséért. Laurentius is csatlakozik hozzánk, hogy vezessen titeket.”

„*Mária.*”

10. Laurentius: „Szívesen csatlakozom Máriához és Buddhá-

hoz közös munkára, melynek naggyá kell lennie. Ti a kezdet kezdetén vagytok, a palánta még gyenge, gyermeksege első napjait éli, de a mi védelmünk és oltalmunk alatt s a ti imátok és ápolásotok mellett hatalmas fává kell nőnie, melynek ágai más fákkal ölelkezzenek, hogy így majd hatalmas sátorú erdőt képezzenek, mely a földnek enyhet, hűvösséget és termékenységet adjon. Sok évszázad óta vezetem és irányítom Katalin szellemét és mivel ő oly szorosan össze van kapcsolva veletek nemcsak mint földi, hanem mint szellemi anyátok is, azért nekem is kedves feladatomban, hogy körülvegyelek benneteket, imádkozzam és dolgozzam érte-tek.”

„*Laurentius.*”

11. A már említett könyv: a „*Szellem, erő, anyag*” kizárólag e három szellemi vezető (Buddha, Mária és Laurentius) által íratott. Azt mondták, hogy ekkor Mária a szellem vagy a mozgató feladatát, - Buddha az erő vagy az életető munkáját, - Laurentius az anyag fluidikus elkészítése munkáját végezték. Egy tudós, ki e három szellem csoportosulásáról és együttműködéséről beható felvilágosítást óhajtott e három szellem belső harmonizálásáról, a következő választ nyerte.

12. Keresztelő János magyarázata Adelma három szellemi vezetőjének harmonikus együttműködési módjáról: „Isten legyen veletek! Megmagyarázzuk nektek az álláspontot, melyet Mária, Buddha és Laurentius, Adelma médium vezető szellemei a mindenségben és egymással szemben elfoglaltak. Egy magas szellem vállalkozik erre, aki Krisztus befolyása alatt ír Adelma által, és aki megmagyarázza nektek, hogy Mária, Buddha és Laurentius, kik a földön oly különbözők voltak, most egyenlő harmonikus fokozaton mégis miért állanak. A földön, mint Mária, Buddha és Laurentius igen különböző fokozaton, igen különböző korban éltek. Akkor még nem voltak harmonikusak. Mária, Dávid lánya a héber nő, kinek kötelességévé tétetett, hogy mint szűz a megígért világosságot megszüljön Izraelnek. Jézus szeplőtlen anyja ő, ki magasabb fluidikus módon a legmagasabb szellemi

befolyás által, a végtelenséget átölelő szellemi törvény által Krisztust a világra hozta. Mária, kinek vízzel megkereszteltetése említve sehol sincs, de aki fiát keresztre feszítéséig mégis mint hű keresztény követte. - Mária mint magas, tiszta szellem lépett a földre a legmélyebb szellemi törvény nagyszerű missiójának beteljesedése végett. Az evangéliumban csak kevés szó van róla. Ő, aki oly nagyot, dicsőt vitt véghez, meghúzódva, szegényen és alázatosan áll a világ előtt. Halála után dogmáknak és nagy civódásoknak szolgált alapul az egyházban. Amidőn némelyek majdnem isteni tisztelettel adóznak szellemének tévesen, ugyanakkor mások nem kevésbé tévesen a föld egészen közönséges asszonyának tekintik. Tiszteljétek Máriában a nagyon kiváló, magas szellemet, aki elérte a hármatot, azaz a szellemek tökéletességét. Csak egy ily magas szellem lehetett a Megváltó anyja. Mária születése tisztán emberi volt. Keresztül ment az emberi testetöltés minden fázisán, jó, tiszta, istenfélő szülők által. József, bár nem Mária magaslatán, szintén tiszta, hívő szellem volt; ő Mária emberi védelme missióját vállalta magára. Hite által felfogta nagy feladatát, melyet a maga teljes tisztaságában keresztül is vitt. Övé a tisztaság és a hit nagy érdeme. Mint magas médium a legmagasabb szellemekkel közlekedett, azaz angyalokkal, kik tudatták vele a törvényt, mely szerint mozognia és haladnia kellett. Máriát egyháziilag feleségül vette, de nem testileg. A testi házasság Isten elsődjének testetöltéséhez megszenteltetés lett volna; magas dolgok magas törvényeket követelnek. Szeplőtlen szüzesség volt szükséges egy ilyen magas testetöltéshez, melynek szellem-fluidikusan ugyancsak szellem-fluidikus törvények szerint kellett létrejönnie. Tudjátok mily megható egyszerűen, hívően és alázatosan válaszolt az angyali kijelentésre; mennyire kétségen felül áll ebben Mária szüzessége és missiójának tudata. A Máriában és Mária körül volt összes fluidok a Krisztus testetöltése által lőnek felszíva, keresztülfúvalva, tökéletesen áthatva. Krisztus szelleme helyezte Mária fluidjaiba az életképességet; Mária fluidjai összpontosítottak minden életfunkciót, s így Máriában egy vérebrényt, embrió-massát képeztek, melyet fluidilag és szellemileg

maga a szellem éltetett, mozgatott, növésnek és tenyészésnek indított. Ily módon képződött benne egy fluidikus, emberfeletti, mégis emberhez hasonló test, mely születés által megjelenve méltó volt a legmagasabb szellemnek, mely valaha a földetekre lépett, az emberiség Megváltójának a befogadására. Így lett Isten fia emberré, szegényül istállóban születve. Emberré jövetelének érdeme a születés tisztán fluidikus módja folytán nem lett kisebbé, az egyházi dogma tehát mely szerint Krisztus a Szentlélek segítségével szüztől szeplőtlenül született, lényegében való és igaz, de nem csoda, csak legmagasabb törvény. Krisztus szellemének lényisége és tisztasága szerint az emberiesen érzéki testetöltés, férfi és nő által a törvénye ellen való lett volna; ellenben a közvetlen testbe öltözés, fluidikus beáramlás és assimiláció által a tiszta szűz előkészített szellemébe és testébe, Krisztusnak ez természetes és törvényes volt. Csak ez a születési mód magyarázza meg feltámadását; mert csak e félig fluidikus test lehetett rothadatlán és támadhatott fel és mehetett mennybe átváltozva, átszellemülve, megdicsőülve. Tekintsétek Máriát annak ami; sem istennőnek, sem közönséges családanyának, hanem egy magas szellemnek, ki a háromból, az egygé lett szellemkARBól, a harmóniából a földre jött le, hogy Krisztusnak megadhassa az őt megillető emberi formát. Szívesen hordozza ő szenvedéseiteket és szószólótok Istennél, összefoglalata ő minden nőiségnek. A földön izraelita nő volt, de hát tudjátok, hogy ez csak forma volt, melyet missiójának betöltése megkövetelt.

Ha Buddha és Laurentias, mint ilyenek megmaradtak volna korábbi fokozatukon, még máig sem érték volna el Mária harmóniáját! Buddha, a föld legerjedtebb vallásának alapítója, csak homályosan teljesítette missióját. Jóllehet tana már a legnagyobb igazságokat tartalmazza, s a kereszténység előfutárja kellett volna, hogy legyen, de sajnos, hogy tanát mindjárt halála után hibásan értelmezték, rosszul fogták fel, különösen ami a Nirvánáját és lélekvándorlását illeti. Később Buddha, mint Péter jelenik meg Krisztus apostolai közt és meghal a tanért, mely előtte, mint az egykori tan tökéletesítése tűnik fel. Harmadízben Buddha, mint

Xavér Ferenc jelent meg, ki mint ismeretes indiai apostol meghalt e hazájában, ahol terjesztette a kereszténységet, melyet mint Péter tanult meg. Így érte el Mária fokozatát, így szerezte meg és sajátította el ugyanazon szeretetet, ugyanazon bölcsességet, ugyanazon szólástehetséget.

Éppen így volt Laurentiussal akit ti, mint mártírt csak felületesen ismertek, de akinek élete, működése és iratai bizonyágai magas szellemének!

(Laurentius (Lőrinc) Spanyolországban született és II. Sixtus pápa alatt 257-ben Rómában a keresztény község diakónusa és kincstárnoka lett. Valerianus császár idejében folyt üldözés alatt 258-ban, mártír halált szenvedett. Midőn a pogány község azt követelte tőle, hogy az egyház kincseit szolgáltassa ki, a község összegyűlt szegényeit és betegeit jelölte meg az egyház kincseiül, miért is izzó vasrostélyon lassan halálra sütötték. Midőn egyik oldalán már eléggé megsült, azt kívánta, hogy fordítsák a másik oldalára. Történetét szent Ambrosius, még inkább Prudentius a „Hymnus in passionem Laurentii martyris”-ában még jobban kiszínezték, és a katolikus egyház még mai nap is ünnepli emlékét aug. 10-én. Úgy látszik azért lett Vay Adelmá és Katalin vezetőjévé, hogy a szegények iránt érzett vonzalmának és könyörületességének tovább is eleget tehesen. A kiadók.)

Így lett Mária, Buddha és Laurentius sok más millió szellemmel egygyé a szeretetben, bölcsességben, egyetértésben. Ilyen harmonikus szellemek nem jöhetnek ellentmondásba önmagukkal vagy önmaguk közt nem egyenetlenkedhetnek.

Az Isten fogalom, mint teremtő egység a földön is örökkéható, hisz már a legrégebb népeknél is el volt terjedve. - Mi újat hozott hát a kereszténység, mivelhogy a teremtő Isten fogalma, a szeretet fogalma már meg volt? Krisztus önmagát, mint a megváltás, a Fiú fogalmát hozta. Ő hozta le nekünk az ihlető, a sugalmazó, a tiszta szellem fogalmát, a szeretet által előrehaladó szellemekét általában. Az Istenséget meghagyta magában, mint elérhetetlen Istent és Atyát. Az Isten fogalma a földön tehát meg volt eleitől fogva, csak a megváltó fogalma a szeretet által különösen

keresztényi. A későbbi fogalmak ez isteni igazságokról csak emberi tényekből és szavakból képződtek; a pápa a világi hatalmával és mindazok, amik fénnel, pompával, címmel, az egyházi hivatalok méltóságával és formáival függnek össze, az emberi nagyraavagyás művei, melyeknek az idők folyamán el kell enyészniük. Sok volt egykor időszerű, most azonban már lejárt a magát és ezért megszűnik szükségesség és hatalom lenni.

Luther, Zwingli és Kálvin valóban reformálni akartak, de kiöntötték a gyermeket a fürdővízzel együtt. Ahelyett hogy alapjában, szellemileg reformáltak volna, csupán csak emberi formákat reformáltak, ezért forog fenn most is egyik visszaesése a formákba, a másik elszakadása a hittől. A formák és dogmák az igazi kereszténység fáján élősdű növények, melyeket, mint ennek növényét gátló, buján terjeszkedő kúszó növényt a tiszta szellemi tan által lefejtetni kell.

Ha az egyházak a szellemekkel való közlekedést megtiltják, tapasztalni fogják, mily tehetetlen az átkuk. - Egyetlen valóban felvilágosodott szellem sem akarja az egyház alapigazságait és tanait lerontani, ellenkezőleg, mint törvényeket akarja felállítani és bebizonyítani, mint például a következőket:

1. Isteni törvény Krisztus testetöltése, feltámadása és menyemenetele.

2. Isteni törvény a Szentlélek és a szellemek egymásközi közlése.

3. Isteni törvény Krisztus fluidszellemi jelenléte az úrvacsorában. Midőn Krisztus az úrvacsorát szerezte, szent szövetséget kötött így az emberiséggel. Megígérte, hogy az úrvacsora formájában mindig jelen lesz és fluid-szellemileg jelen is van.

E három főpontot minden jól vezetett tiszta médium, minden valóban kiművelt magas szellem megerősíti, bizonyítja. Ezeket azonban sokan tagadják. Sokan nem ismerik e pontokat, miért is médiumokat és embereket sajnálatos tévutakon vezetnek. Ezért hát vizsgáljátok a szellemeket, vizsgáljátok önmagatokat!”

„Keresztelő János.”

IV. Néhány médiumi rajz magyarázata (**)

1. A gyermek Jézus képe, Ödönnel rajzolta Buddha: „Lerajzoltam nektek Jézust úgy, mint ahogy én a földön láttam gyermekkorában, midőn köztünk járt, bölcsességét és jóságát csodáltuk és szolgáltam őt. Én, ki azelőtt Buddha voltam és sejtettem a magasztos kereszténységet, most a minden ember és szellem Urának szolgálók.”

2. Egy állat-lélek képe, mikor az állat kileheli és egy más életelvvvel társul.

Itt állott be Ödön médiumításába a változás. A rajzok durvák és sötétek lettek, nem járt többé vele a megkönnyebbülés kellemes és felemelő, hanem a rosszkedvűség lehangoló érzése. De a vezetők azt mondták, hogy e durva rajzok fizikai szükségességet képeznek számára és így tovább folytatandók.

3. Robespierre sötét és nehéz szelleme a szellemek birodalmában, szenvedéseivel s lelkimardosásaival.

4. Egy vad ember a Merkúrból. Tanulmány, rajzolta Humboldt Sándor: „Én most a Merkúr bolygón tartózkodom, ahol mint szellem, nagyszerű tudományos tanulmányokat végezek. Szolgálók belőlük néhányal a földnek e médium által, mert hát oly nagyon érdekesek.”

Humboldt Sándor

5. Egy macska a Merkúrból. „E bolygó durvasága avagy keménysége miatt a legtöbb állatnak egy érző nyúlványon egy harmadik szeme is van. A föld minden vad és mérges állapota a Merkúron hatványozott mértékben van meg; így vannak ott iszonyú nagy patkányok és egerek, melyeket ez a mérges macska felfal.” - (Lásd a mellékelt rajzot.)

Humboldt Sándor

6. Hyaena a Merkúrból. „Rendkívül dühös és vérszomjas, hátul két méreg-zacskója van, mellyel zsákmányának szemébe mérget fecskend, ily módon megvakítja és elkábítja.”

Humboldt Sándor

7. Az éber mopsz a Merkúrból. Vastag és hosszú nyelvével szétmorzsolja a nyers húst. - (Lásd a mellékelt képet.)

Humboldt Sándor

8. Egy repülő sárkányt is rajzolt a Merkúrból. Ezek az állatok középlények a sárkányok és vámpírok között. Sziklás vidékeken csoportonként tartózkodnak. Lecsapnak az emberekre, állatokra és kiszívják vérüket. Ezen utálatos állatok elől az emberek sziklaváraikba menekülnek, melyek lőréseiből mérgezett nyilakat lövöldöznek rájuk.

Humboldt Sándor

9. Egy nyúl a Merkúrból. Ritka gyorsaságot fejt ki, sokkal gyorsabb és fürgébb, mint a földi nyúl; sokkal több veszélynek van is kitéve, harmadik szeme is van egy nyúlványon, hogy ellenségeit jobban megfigyelhesse.

Humboldt Sándor

10. Következő napon amint mondta, felfedező utat tett a holdon; és le is rajzolt a médiummal egy hold lakót. „A föld tudósával együtt azt állítottam, hogy a hold nem lehet lakott; de most felfedező utat tettem a holdon és az ellenkezőről győződtem meg. A hold kémiai levegője különbözik a földi levegőtől; sokkal több légenyt, szénenyt és foszfor gázakat tartalmaz; azért e világ minden élő szervezetének más gépezettel kell bírnia, mint a föld élő testeinek. Az emberek lélegzőszerkezete egy sajátos szervi gépezet a fejben, mely igen nagy s a különben kis testhez képest egészen aránytalan.”

Humboldt Sándor

E képeket mind Humboldt Sándor rajzolta.

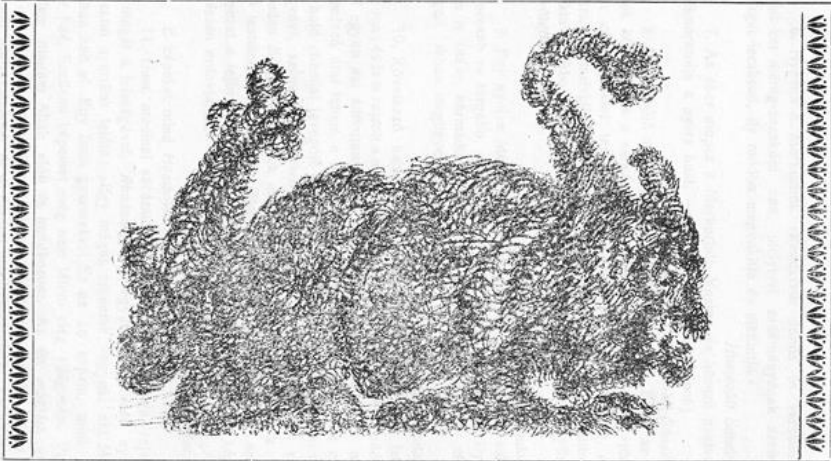
11. *Gam*, medinai varázsló szellemi képmása. Maga rajzolta le

magát a feleségével, Rhadamantával együtt. Következő nyilatkozatot nyertünk felőle: „Egy mágus szelleme vagyok, aki Medinában halt el. Egy Isten gyermekei! Ez az én képem, mint ember fiáé. Szellemi képemet még nem látom elég világosan. Porba vettem magam Allah előtt és imádkozom. Az én mágiám gyermekjáték volt, tapogatás a sötétben. Most már örülök, hogy letettem porhüvelyemet és szabadon gondolkozhatom. Az én magas prófétám segít. Földi tanulmányom arra irányult, amit ti magnetizmusnak neveztek; azonban nagyon a formulákhoz és szavakhoz tartottam magamat; a tiszta hit egyedül többre képesített volna. Lerajzolom még nektek a feleségemet, Rhadamantát; csak ez az egy virágom volt; az ő szelleme tiszta és világos volt, az isteni erőnek volt ő papnője; ez az, amit ti tisztánlátónak neveztek. Rhadamanta volt a szikra, mely a mágia és a mély kutatás tüzét fellobbantotta bennem! Csak őt hallgattam; s ő elrepült egy éjjel - az első napsugarak fölszívták szellemét és magukkal vitték, a virágok friss harmatjával. Kimúlása után elfonnyadt az én életem, mert nélkülözni kellett a lelki táplálékot, az ő szavait. Ezért nemsokára követte őt szellemem. Tartsátok meg emlékül a medinai híres mágus e képét a jósnőjével együtt, akinek bölcsessége által oly sokan meggyógyultak és megvigasztalódtak. Most már nála vagyok, a virágok királynéjánál; ő a fehér rózsa, ahogy Isten őt szereti, s kinek lehében élek.

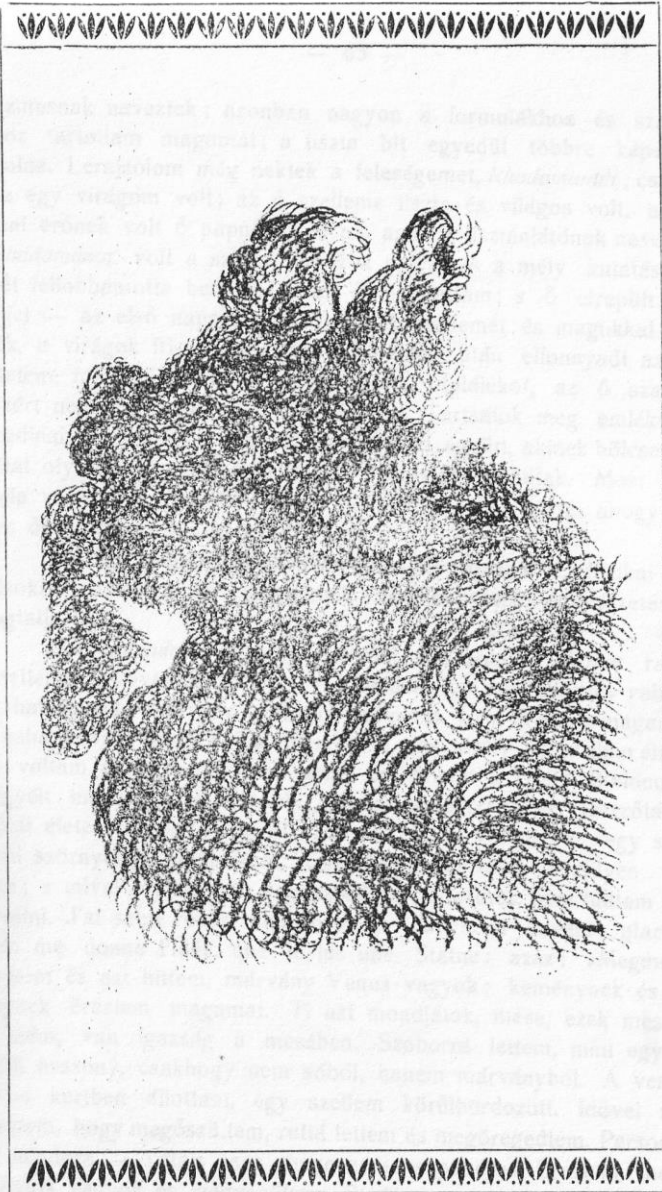
12. Egy gúnyolódó szellem önmagát rajzolja le. Fizikai hatásokra vadászik, az embereknek szemfényvesztő művészetét fitogtatja.

13. Pompadour asszony szellemi ábrázolása, Tamás rajza. Szelleme a következőket írta: „A földön egy szép asszony voltam, ki halála után márvány szoborrá változott. Úgy éreztem magamat, mintha kővé váltam volna. Igen, én Lajos király udvarában éltem, én voltam a nagyhírű Pompadour, én voltam a király általánosan irigyelt maitresse, a későbbi, borzasztó forradalom szerzőtársa. Földi életem csupa érzéki élvezet volt. Szép voltam, de egy szellemi szörnyeteg. Meghaltam, tetszvágyóan és hiún, amilyen voltam; s mivel oly nagyon ragaszkodtam a testhez, nem tudtam tőle

elválni. J'ai senti roidir mon corps, je l'ai senti devenir glacial; cela me donna l'idée, que je fus une Statue: azaz: „Megmerevedtem és azt hittem, márvány Venus vagyok; keménynek és hidegnek éreztem magamat.” Ti azt mondjátok, mese, ezek mesék! Ó nem, van igazság a mesében. Szoborrá lettem, mint egykor Lóth asszony, csakhogy nem sóból, hanem márványból. A versailles-i kertben állottam, egy szellem körülhordozott. Idővel úgy éreztem, hogy megőszültem, rúttá lettem és megöregedtem. Personne ne m'adora - j'étais sans rouge et sans poudre! Éreztem, hogy utálatos vagyok és megvénültem. Senkisé nem nézett rám és ez na gyon elkeserített! A forradalmat együtt átélni, iszonyú volt!

Egy macska a Merkurból. (63. 1.)

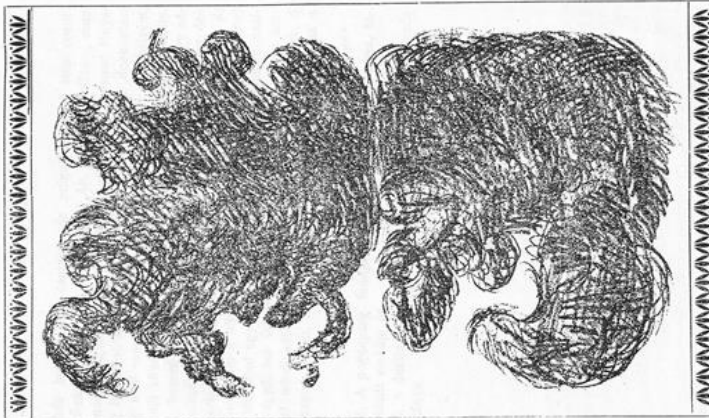
Egy mopsz a Merkurból. (64. l.)

Ó! hogy rohant be ez a vad csorda, ces poissardes abominables, ezek az utálatos halas asszonyok, borzasztó volt! A szeretett királyi ház bukása une centaine de poignards dans mon coeur! azaz: Száz tördőfés volt a szívembe! Ah, és én ott álltam, mozdulatlanul, hidegen, megmerevedve - nem tudtam kezemet fenyegetőleg felemelni, számat káromlásra nyitni, lábaimmal dobantani - még sírni sem tudtam! - Iszonyú szenvedés volt ez! Szívem, szellemem követ, gőgöm, kacérságom merevségét meglágyította. Hosszú, hosszú idő után hallottam a versailles-i kertben, hogy néhány ember a spiritizmusról beszélget; az egyiknek „le Livre des Esprits” (A Szellemek könyve) volt a kezében és olvasott; vele át meg átolvastam a könyvet. Az én jó hordozóm (védő szelleme) hozott ide, ahol egy szellem e médiummal lerajzolt minden uralkodni vágyó, hiú asszony okulására. A nap fényénél, az Isten szereteténél mindinkább olvad az én márványom; imádkozzatok, ó imádkozzatok értem, hogy mint tiszta szellem, kiszabadulhassak a kőből.”

„*Madame Pompadour.*”

14. A pogányság faunja vagy a kereszténység démona, tanunk bukott elsődje és

15. a duálja, a pogányság megaerája vagy a kereszténység boszorkánya.

Rét, utálatos asszony, mint egy mélyre sülyedt ellenszegülő szellem ábrázolása. (06. l. 15. a. illet. 70. l. e.)

V. A pohár vízben való látományról (**)

1. Mielőtt még médiumitásunk ezen életrajzi vázlatát befejezném, meg kell emlékezni még egy médiumi adományról, mely 1867 őszen nyilvánult nálam. Értem alatta a pohárvízben való látóképességet. Szellemi vezetőim segítettek hozzá. Egy napon ki nyilatkoztatták, hogy van tehetségem arra, hogy szellemeket lásak anélkül, hogy szomnambula lennék, ennek azonban valami féle formában kell történnie. Vegyek egy vízzel telt poharat, és nézzek bele, ők azután fluidikus képeket, szellemi ábrázolatokat mutatnak nekem benne. Az első alkalommal mindjárt különféle dolgokat láttam a pohár vízben. Az első, amit láttam, egy vasút, egy kutya, aztán pedig emberhez hasonló formák voltak. Kezdetben úgy tűnt fel, mintha a víz mozgott volna, azután kis felhők, pontocskák, foltok képződtek. Később ismét úgy láttam, mintha a víz hullámot vert volna, míg mindezek a dolgok lassanként alakot öltenek és mindenféle tárgyá fejlődnek ki. E mellett egész normális állapotban voltam, azaz teljes tudatában voltam annak, amit láttam és amit körülöttem beszéltek vagy cselekedtek. De a látott dologgal mindig vele éreztem, s ez örömben vagy fájdalomban, szomorúságban vagy vidámságban, gyönyörben vagy kedvetlenségben, boldogságban vagy undorban és bosszúságban nyilvánult. Magasabb, tisztább szellemek látása boldoggá tett, ellenben a gonosz szellemek undort gerjesztő látása bosszantott. Igen, sőt még szagot, meleget és hideget is éreztem. Ha egyszer könnyel teltek meg szemeim, másszor ismét szívből kellett kacagnom a képek felett, amiket láttam. Azt a benyomást tette rám, mintha az egyik kép a másikból bújna elő, egyik a másikból bontakozna ki, mint a *dissolving views*-nél. Gyakran sokkal nagyobb-nak látszanak, sem mint a pohár víz felülete megengedné. Az ábrák fotográfiákként tűnnek fel, majd meg ismét mint világos felhőképek. Világoskék, sárga, aranyos, vöröses, lila, szürke színben látom őket. Leírok itt néhány képet. Mialatt a pohárvízbe nézek, férjemnek a látottakat tollba mondom, és azután médiumi

úton megmagyarázom, rendszeresen Laurentius vagy Buddha szellem segítségével.

2. Szellemi vezetőink nyilatkozata erről a látásról ()**

„A szellemi látás vagy jósló tehetség oly régi, mint az emberiség; minden népnél, a társadalom minden osztályánál nyilvánul. Általános adomány ez, mely mostanáig csak kevésbé volt tanulmányozva, s itt-ott csak kivételesen fejlesztették. Némelyek az úrben, mások a fali szőnyegen, a tűzben, ismét mások egy üres vagy teli pohárban látják a szellemi képeket. Hogy a szellemi dolgok láthatók legyenek, szükséges, hogy az emberi szellem magát valamitől lekötni engedje és gondolatait összpontosítsa, azaz figyelmét valamire erősen oda irányítsa. Gondolatainak és szemének csapongnia nem szabad, hanem összeszedve, teljes nyugalomban, s teljes öntudattal legyenek, szomnambulizmus és ekstázis nélkül, mert ezek ismét egész más állapotok. A képek számára, melyeket a látó médiumnak mutatni akarunk, nyugodt, biztos szemet, éberséget és képességet kívánunk. E képesség a magnetikus hatványban, a médium hőfokában rejlik, és a gondolkozó és érző szervekben jut kifejezésre. Képesség ez, melynek, mint minden médiumitásnak, semmi köze sincs a médium akaratahoz; sőt a médium igen gyakran éppen nem láthatja azt, amit szeretne, mert itt a szellemek akarata érvényesül, kik a képeket a médiumnak elkészítik és megmutatják. Ezeket a fluidikus ábrázolatokat a tükröződés (reflex) törvényével készítjük, a levegő és fény behatása, benyomása által. Ha művészetetek a fényképek és lenyomatok terén tökéletesedik, a látómédium e fluidikus ábrázolatokat nagyító üvegek és tükrök segítségével fotografiailag visszaadhatja.”

„Adelma gyakran a jelen lévő szellemeket látja; azután meg képeket kap a csillagok távolabbi lakóiról és azok vidékeiről. Látja saját életének elmúlt epizódjait azon lenyomatok által, melyek a végtelen légrétegekben megvannak. A jövő képeit mindenkor a szellemek számítása szerint látja. Az emberek is beszélnek

a jövőről, a múlt és jelen eseményeit összevetik, és eszerint következtetnek a jövőre; nohát a szellemek is ezt cselekszik, a magasabbak szabadon, igazán és híven, az alacsonyabbak azonban hiányosan, sokszor hamisan. Minden a szellemek értelme, tudománya, bölcsessége és foka szerint ábrázoltatik és adatik elő. Csak az Isten egyedül mindentudó és csalhatatlan; e tulajdonságokkal egyetlen szellem sem dicsekedhetik.”

„Adelma szeme és fluid magnetikus környezete nem minden nap egyforma; vannak napok, melyeken akadályok forognak fenn, máskor meg kiváló segítség adódik, mint minden médiumi nyilvánulásnál. Adelmámál a képek érzésekkel és érzelmekkel járnak, minthogy minden fluidhatványnak meg van a maga utóhatása.”

„*Mária.*”

A pohár víz néhány képének ismertetése, magyarázata ()**

1868. szept. 2. - a) A médium a pohárvízbe nézés néhány perc múlva mondja: „Sötét, járó-kelő alakokat látok; azt a benyomást teszik rám, mintha porból volnának, elporlanak és eltűnnek.”

b) Egy Péterfej; átváltozik vértés lovaggá; aztán pedig ágaskodó lóvá (a médium nevet). Egy igen komikus kicsi, púpos emberkét látok, aki oly különösen néz rám.”

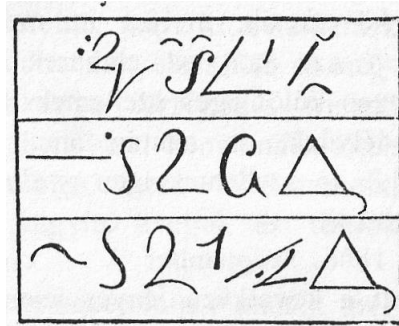
A szellemek magyarázata: „Azok a porból készített-alakok szellemek, kik a földet körülveszik és annak légkörében mozognak. Péter jelen volt, inteni akar titeket, hogy erős hitűek legyetek. A vértés lovag korábbi testetöltése szellemileg jelenlevő nagybátyádnak; az ágaskodó ló hozzá tartozik. (Erre testetöltésének elbeszélése következik, melyet itt mellőzünk.) A nevetséges kis púpos szellem az, amit az emberek koboldnak (bányamanó) neveznek. Bizonyos különleges szellemek ily alakkal bírnak; legtöbbször igen vígkedélyűek, de azután igen mérgesek is tudnak lenni; ezek a koboldfajta szellemek igen gyakran megfordulnak az emberek közt testetöltve.”

1868. szeptember 9. -c) A médium elragadtatásában felkiáltott

a következő fényes jelenség láttára: „Egy angyal, oly ragyogó, mint a világos alkonyfelhő, egy sötétebb felhőt vesz a hátára; oly szépen és oly könnyen lebeg! Sem karokat, sem lábakat nem látok, egy dicső fej, nem hosszú hajjal. Alakja oly valamihez hasonlít, mely pelyhes tollból és felhőből van. A homályos felhőben, melyet az angyal visz a hátán, nyugszik egy fáradt, szunynyadó ember-alak! Oly bágyadtnak néz ki szegény és mégis úgy látszik, hogy jól érzi magát! (A médium belső megindulása kéri szavából; az együttérzés a látottakkal igen élénknek látszik.) Az angyal egy sötét felhőn lebeg keresztül, mely igen hideg; az a fáradt ember most az angyal karjai közt, a kebelén nyugszik, rálehel. Hogyan lettek az angyalnak egyszerre karjai és a bágyadt ember-alakot hogy ölelte át, nem tudom magamnak megmagyarázni; ez azonban valóban így van. Az angyal karjai azonban nem olyanok, mint az emberi karok; olyan mint két fluidikus kiáramlás, mely az angyalból árad ki és hordozza a fáradt alakot. A sötét fellegek mind eltűntek. A bágyadt alaknak szárnyai nőttek, mindig aetherikusabb lesz, felébred és az angyal mellett lebeg. Mindketten fokozatosan világosabbak lesznek! Oly szépek és oly pompásan lebegnek! Jól esett látnom.” (A médium jól érzi magát, végre nagy sajnálkozással mondja:) „Most eltűntek.”

Magyarázat: „Az a bágyadt alak egy, a testből éppen most kiköltözött, szellem volt. Védszelleme felemelte és fluidjainak segítségével a földről egy tiszta szellemvilágba vitte. Az, amit te egy pillanat alatt láttál, a szellemnek a bágyadtságából a tevékenységbe való kibontakozása, kifejlődése, a valóságban több évig tart. A szellemnek a testtől megvált szellemi állapotához hozzá kell szoknia; útközben a védszellem fluidjai megerősítik, tanításai művelik. De most a hideg fellegeken mennek keresztül, ezek ellentét-áramok, akadályok, amiket le kell győzniük. A szellem az angyal szeretet-lehébe menekül, aki mindinkább szellemmé segíti elő, míg végre mint szerető testvérek egymás mellett lebegnek. Ez a szellem követte törvényeit és így hamar célhoz jutott.”

d) A médium a következő jeleket látja arany írással; aztán papírra rajzolja.

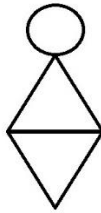
e) Egy rút, utálatos asszony, aki gyorsan eltűnik. Most egy női alak, fiatal, fekete gyapjú ruhában; fején fénylő arany csillag; kezei hátra vannak kötve; egy kereket visz.

Két sötét férfi alak megy előtte, kettő utána; ezek a férfiak nagy köpenybe vannak burkolva és széles karimájú kalapjuk van. Mellette egy férfi csipkés szerszámmal a kezében, egy másik korbáccsal. A nagy kalapú férfiakra álarcuk vagy vasból való arcvértjük van. A szegény leány meg van kötözve és vezeklőnek látszik lenni. Két hosszú, fekete hajfonata keblére csüng. Különös érzés fog el vele szemben, mintha magamat látnám; oly különös. Most egy fekete vaságyra fekszik, minden tagja le van kötve; ez talán kínpad? A feje felett lévő csillagból fénysugár áramlik ki, mely szívgyödrére világít. A nagy kalapú emberek rá mutatnak, s a leány mindinkább ragyogóbb lesz. Látom, amint lelke a testéből kiszáll; egészen aranyszínű. Haja világos és hosszú, egy még szebb szellem fogadja. A férfiak arcra buktak és reszketnek.

Magyarázat: - „Nézés közben helyesen éreztél; mert a földön lefolyt saját testetöltésedet láttad. Megismerted önmagadat és szenvedéseidet. 1394-ben hajadon voltál Kölnben, a jóstehetség ritka adományával felruházva; erről értesült a papság, és saját céljára akart felhasználni téged, kiakart zsákmányolni, de te szilárdul megmaradtál Isten és az igazság mellett. Ekkor boszorkánynak kiáltottak ki, és te végig szenvedted a boszorkányper minden kínját. Mialatt a kínpadra vontak, a jó szellemek át meg átdelejeztek,

úgy hogy a kínvallatást és a tüzes fogókat alig érezted. Megjövendölted végveszedelmüket, az ő halálukat és a reformatiót. Midőn szellemed megölt testedet elhagyta, megrengett a börtön; sissztergést és zúgást hallottak, és a te szellemed ragyogón állott előttük, úgy hogy ők reszketve és remegve arccal a földre estek.”

1869. január 4. - f) Egy háromszög, melynek bázisán sűrű atmosphaera ül; éther fejlődik belőle, mely a háromszög csúcsán kiszáll. A háromszög alatt ragyogó fluid van; az éther a csúctól lefelé süllyed és a sűrű atmosphaerát felszívja. A háromszög csúcsán egy világító gömb van. Most egy második háromszöget látok, ragyogó fénnel és fluiddal megtöltve, alapjával az első háromszög alapjához fordítva. Az alsó háromszög világos ő fluidja a felső háromszög sűrű atmosphaerájába áramlik és felszívja azt.

Magyarázat: - „Adelma egy ábrát látott a magasabb földisméből, a magnetizmus, a villamosság, a napfény s a földathmosphaera sűrűsödéseit. A felső háromszög csúcsán a gömb a nap, mely a földre hat; ez által megy végbe a világosság átváltozása étherré, az étheré a föld légkörévé. Az alsó háromszög a nap fluidja és magnetizmusa, amely ezek által tartja egész bolygó-rendszert, kettős nyomással mozgatva.”

1869. november 9. - g) Miután a médium több hónapon keresztül nem nézett a pohárvízbe, ez estén, bár valamivel nehezebben mint máskor, mégis két csodálatos alakot látott. Egészen meztelenek és lefelé lebegnek. Egy nagyon tetszelgő úr hajfodorítóval. (A médium nevet, mert az illető az arcát fintorgatja.)

Az anyámat látom; ír, fénnel van körülvéve. Most kicsi, fekete szellemeket látok, amint bakugrásokat csinálnak. (A médium szédül és abbahagyja.)

Magyarázat: - „Kijöttél a gyakorlatból; ezt a médiumitást, mint minden mást, gyakorolni kell. A két szép meztelen alak szellem, akik testetöltésük végett a földre lebegnek alá. Egy kísértet mutatta neked annak az úrnak nevetséges képét a fodorítóval, hogy téged zavarjon. Anyád ír neked. (Három nap múlva csakugyan megkaptam anyám levelét ugyanazon napról keltezve.) A kis, sötét szellemek fluidjai végre szédülést okoztak, jelen voltak és zavarni akartak.”

1869. november 18. - h) Testvéremet látom; ír. Ezután egy dicső angyalfej jelenik meg két rövid szárnyal. Pompás alak, ragyogó fénnel körülvéve, fénylő háromszög van a mellén. Egy ősz, görnyedt agg egy összetört háromszög szárait szedi össze, munkája igen fáradtságosnak látszik. Egy fekete alak a hóban térdel egy Z előtt; eloltott gyertya van a kezében. Egy francia katona; nagyon szomorúnak látszik. Egy dicső női alak hosszú hajjal, mely mintegy arany eső folyja őt körül. Teste egészen átlátszó és igen finom; combtól lefelé nincs lába, ehelyett világos, szép áramlás. Hirtelen egy tehén feje tűnik elő.

Magyarázat: - „Nővéred ma ír neked. (Két nap múlva levelet kaptam tőle ugyanazon keltezéssel.) Az angyalfej két szárnyal egy gyermek szelleme, aki ma szabadult ki a burkából. Az a szép alak a háromszöggel az igazságszerető szellem, aki törvényét betöltötte és a háromszög menetét sorra törvényesen bevégezte. Ellentéte a görnyedt, ősz szellem, aki a háromszög igazságos, törvényes menetét eltévesztette és most munkával és fáradtsággal kell az elveszett jót megkeresnie. Vonatkozása van ennek a Z előtti alakra; aki egy öngyilkos. Nemsokára olvastok felőle. (Három napra rá olvastuk az újságban, hogy Z. nevű főhadnagy öngyilkossá lett.) A francia katona háborút jelent és szorult helyzetet Franciaországban. (E kép 1870-ben beteljesedett.) Az átlátszó szép női alak a hosszú hajjal egy napbeli lakó; nincsenek lábai, mert a Nap lakói lebegnek és a magnetizmus erejével mozognak.

A ti jó szívű házi szellemetek egyike, mint ahogy már a görögök is nevezték, a teheneteket mutatta; adjatok be neki naponta 37 szem pulsatillát 3 napon át és sokkal több tejet fog adni; tejesatornáiban pangás van. Ez okozta a felpuffadást; az a szellem attól tartott, hogy ti majd aggódtok, hogy a tehen elpusztul. Az alacsonyabb szellemek a könyörületesség ilyen kis munkáiban gyakorolják magukat kezdetben; ez iskola a számukra. (Mefogadtuk a tanácsot, mire a tehen az orvosság háromszori beadása után kétszer annyi tejet adott, mint máskor.)

„A jövőre vonatkozó minden kép csak a szellemek számvevőése, mely, ha semmi tört vagy akadály nem jön közbe, teljesedik. Például, írni látod testvéredet, mert szándékában van neked írni. Egy szellem az ő környezetében látva ezt, közli veled. De hát csak akart írni és még nem tette meg. Most közbe jön valami gátló elem, mely őt az írástól visszatartja, tehát nem ír. A szellem, aki ezt a képet mutatta, azért nem számított tévesen és nem hazudott; csak a közbejöheto törtek vagy akadályok említése nélkül értesített.

1869. nov. 26. - i) Egy rabbi hosszú, fehér szakállal; kezében törrel, neki megy egy fény-alaknak, ki a földgömbön áll és karjait kiterjeszti. Egy térden csúszó alak könyörög a világosság ezen angyalának. Egy kövér bíbornok, aki nagyon kevélynek látszik; nagy könyv van előtte, s a fény-alakra mutat. A bíbornokkal szemben van egy fekete férfi, ki igen sovány és szemmel láthatólag soványodik, ez is a fény-alakra mutat, aki karjait mindinkább kiterjeszti, úgy, hogy ragyogása, mint egy dicső fluid az egész földgömbön szétterjed. Jobbról és balról mindenféle ember tódul az angyalhoz. A bíbornok mellett, aki mindig potrohosabb lesz, áll egy kevély nő a középkorból, ruháján nagy fodorral és parancsoló magatartással. A sovány alaknak még egy feje nőtt, olyan süveget hord, mint Luther.

Magyarázat: - „Ez a kép a kereszténység jövőjét illetőleg nagy jelentőségű. A dicső fény-alak a földgömbön a Messiás és a megváltó Jézus szeretettel tárja ki karjait és szól: „Emberek, sze-

ressétek egymást és engesztelődjete meg!” Az orthodox zsidóság vak fanatizmusában a Messiás minden igéjét és művét mindenütt ki akarja irtani. A bíbornok az ultramontan katolicizmus, mely felfuvalkodott és kevély, s magának egy kis darab csalhatatlan Istenséget tulajdonít. Előtte a szentháromság tana van felütve és azt sajátjának tartja. A középkor dogmái és visszaélései megszemélyesítve állanak mellette e kevély asszony képében; egyszerűen ráparancsolja az emberekre a vak engedelmességet. Ez az ultramontarizmus addig fújja fel magát, míg meg nem pukkad. Vele szemben áll egy lesóványodott, kifosztott tan, a protestantizmus, melynek sok feje és sokféle értelme van; szegény és kevés eszköze van, de sok benne a fej és viszálykodás. Mégis valamennyien Krisztusra támaszkodnak, de egyikük sem követi igazán. A szegény, nyomorúságos emberiség Krisztus körül csoportosul, kinek szeretete mind hathatósabb és erősebb lesz. Ő változatlan marad minden szó- és népharc közepette.

1869. dec. 3. - k) Először egy kiterített holttestet pillantottam meg, mellette egy szellem áll és a nyakára lehel; azután az erősen háborgó tengert látom. Nagy hullámok táncoltatnak egy hajót. Egy hatalmas angyal lebeg a tenger felett és karjait kiterjeszti felette.

Magyarázat: - „Egy férfit láttál, kit mint tetszhalottat fognak eltemetni; védszelleme mindent elkövet, hogy életre keltse; mint-hogy azonban az emberek semmit sem tesznek érte és a hideg-halottas kamarában megmerevedve feküdni hagyják, egyedül nem érhet el eredményt. Az orvosok fel akarják boncolni; hány-szor megteszik oly testekkel, melyeket halottnak tartanak, s csak az első vágásnál veszik észre, hogy mennyire csalódtak, és hogy mily keveset tudnak a halálról, a szellemnek a testtől való elválásáról. Ennek megtörténtét nemsokára olvasni fogjátok.”

(Másnap valóban olvastuk az újságban: „Egy sajtószerűség esemény tartja néhány nap óta nagy izgalomban D. lakóit. Néhány nappal ezelőtt halt meg N. úr, kit el kellett volna temetni; mint-hogy azonban a feloszlásnak legcsekélyebb nyoma sem mutatkozott, ez a polgármestert arra indította, hogy a temetést elodázza.

Még az ötödik napon sem mutatkozott semmi jele a feloszlásnak. Az orvosok a felboncoláshoz akartak fogni, a nép fenyegető magatartása azonban visszatartotta őket. Feljegyzésre méltó, hogy N. úr még életében gyakran eliszonyodva beszélt az élve eltemetés lehetőségéről.”

További magyarázat: - „Azon a hajón, a hánykódó tengeren, van Ferencz József uralkodó. Triesztbe kellene befutniuk, nagy vihar van; Mihály arkangyal oltalmazza az utasokat.”

(A rákövetkező napon az újság útján a következőről értesülünk: „Triesztből jelentik nekünk december 3-ról: Viharban, hóban és esőben folytatta útját Lissából ő felsége Ferencz József, és ma reggel $\frac{1}{2}$ 7 óraker, miután a dühöngő elemek harca valamennyire lecsillapult, közeledett a kis hajócsapat révpartunkhoz.”)

1869. dec. 13. - I) A császári sírbolt a Kapucínusoknál Bécsben; egy szép angyal és egy szomorú úri ember állanak egy koporsó mellett. III. Napóleon császárnak egy ingadozó korona van a fején; három nagy sas vagdalkozik a koronán és ő maga mindinkább eltűnik.

Magyarázat: „A legközelebbi évben meghal a császári családnak egyik tagja, mely körülmény ama fájdalmat okozza; a császár a koporsó mellett gyászban, mellette az elhaltnak magasztos, tiszta szelleme. 1870. évben Napóleon elveszti koronáját; az orosz két fejű sas és a porosz egyfejű sas elveszik tőle.”

Megjegyzés: - „Az általánosan szeretett Mária Annunciata főhercegnő halála, a képszerint fájdalom, bekövetkezett. A Napóleonnól szóló kép beteljesedése további magyarázatra nem szorul.

Ilyen módon váltakoztak a képek a pohárvízben. Nagy változatosságot tüntettek fel. Sokszor a legkülönösebb formákat és alakokat látom, néha napján olyan világosan és érthetően, hogy örömben felkiáltok, és nem tudok felette eleget csodálkozni. Nézés közben azt hiszem, hogy a dolgok megmagyarázhatatlan chaosát látom, amelyet magam egy harmonikus egészbe sohasem tudnék összefoglalni, mígnem a vezető szellemek magyarázata világosságot és összhangot hoznak.

Befejezem vázlatomat, amely a szellemvilágban szerzett közös élményeinkről és médiumitásunk kifejlődéséről szól. Egyáltalán nem születtem írónőnek, és ami az egésznek irányát, kerekdedségét és formáját illeti, olvasóimtól elnézést kérek. Mint a föld egyszerű asszonya minden lehető megtettem, hogy a szeretett emberiségnek mind azt egyszerűen, mesterkéletlenül, igazán és minden cikornya nélkül elbeszéljem, amit hat esztendőn keresztül tapasztaltam. Új, dicső szellemélet tárult fel bensőmben, és mint-hogy számomra égi nyugalmat, békét, sőt vidám lelkűséget hozott, veled is közlöm, szeretett emberiség. Némely megszomorodott szívet talán megvigasztalnak e közlések, de legalább is bátorítják az ingadozókat és gyengéket.

Most már a háborgató szellemek megtérítése által történt legérdekesebb gyógyítások közül mutatunk be néhányat, de legyen szabad előbb szellemi vezetőink óhaja szerint egy másik médium útján nyert néhány szellemnyilvánulást is közölnünk.

Vay Adelma

VI. Vay báróné sz. Geymüller Katalin bárónő író- médiunitása (**)

A médium előszava

A médiumi írás adományának, habár meleg érdeklődésem dacára, sohasem mertem volna kérni Istentől, mégis egész váratlanul, életem legnehezebb időpontjában, fiam halálos ágyánál, részese lettem. Úgy látszik, hogy e levezető készülékre akkor szükségem volt. Adélma szellemi vezetői tanácsolták, hogy kíséreljem meg, és már a második nap néhány érthető angol mondatot írtam, habár már évek óta elhanyagoltam e nyelvet, melyet egykor folyékonyan beszéltem. 1867. júl. 23-tól 1868. év ápril haváig majdnem naponta egy bizonyos órában a leghatalmasabb kényszerű éreztem az írásra - így jutottam több mint 75 különböző szellemi nyilvánuláshoz - többnyire emlékek gyermekkoromból és ifjúságom idejéből - ömlédezésekhez, vallomásokhoz igen meglepő tartalommal, s utánunk mindig lényeges megkönnyebbülés következett. Ebből a kis gyűjteményből melyet szellemi vezetőm, Lanrentius szellemi fotográfia-albumomnak nevez, adok itt hét nyilvánulást.

1. 1868. febr. 24. Erős vértolulás után a fej és szív felé egy szellem a következőket írta (durva, erőszakos írással): „Nem akarnak közeledbe eresztetni, és végre mégis csak kell veled beszélnem, nem engedem magamat mindig eltaszítani. Adjatok helyet, hadd jussak levegőhöz! Talán én okoztam e kellemetlen vértolulást, mert ahova én megyek, ez áll elő. Ma még jó lefolyása is volt. Sok hű őrződ van. Egészen még sem bírtak velem. Te jól ismeresz, rokonok vagyunk, s az adományt, amelyben részesültél, pontosan akarom ismerni és tudni. Feleségemnek még nincs meg a bátorsága, hogy közvetlenül hozzád forduljon; az ő szelleme még gyenge, hogy felfoghassa ezt a természeti törvényt.”

Laurentius: „Bátorság, drága Katalin! Ismét egy meglehetősen sötét szellem van közeledben; általad akar világossághoz jutni. Közelsége nagyban hozzájárult rosszullétedhez - tested leggyengébb, legérzékenyebb részére hatott, ezért a fulladás - ki kell

magát beszélnie.” -

(Nagy betűkkel): „Nagy türelmének kell lenni az embernek, hogy kiállja ezt a taszigálást, tudd meg hát, hogy ki vagyok: a te sógorod, a volt követ. Most szellem vagyok, mégpedig boldogtalan. Egyedül vagyok, és hiába keresek barátságos alakot. Mindenki kerül. Bolyongok hát a mindenségben, minden támasz nélkül, önmagamnak is terhére, utálatára. Hogy kerültem hozzád és munkádat hogy tudtam megfigyelni, nem elég világos előttem; láttam benső közlekedésedet testetlen lényekkel, hát én is meg akartam próbálni. Mindinkább meggyőződom róla, hogy nem agyrém, mint sok magas képzettségű földi tudós állítja.”

Laurentius: „Nem elég, hogy mint kutató szellem jöjj vissza a földre. Mint tevékeny szellemnek azon kell lenned, hogy sok mulasztott dolgot hozz helyre, pótolj. Van már lelki bátorságod élesen áttekinteni utolsó földi életedet? Kielégít az téged? Testetöltéssel, önkéntesen magadra vállalt missiódat teljesítetted-e öntudatosan? - Halálod után őszintén és nyíltan állhatsz-e Isten ítélő széke elé? Mindenekelőtt ezekre a kérdésekre felelj, kedves barátom! Akkor, ha tisztában vagy önmagaddal, minden utat megnyitunk előtted az új kutatáshoz - előbb nem.”

(Vastag írással): „Ki mer ily hangon beszélni hozzám? Senki-nek sem tartozom számadással, csak magamnak - el innen, tola-kodók!”

Laurentius: „Ne berzenkedj! Elérkezett végre a te időd is. Sok jó, veled rokonságban levő szellem óhajtotta ezt; az ő buzgó könnyörgésüknek köszönheted, hogy már most bekövetkezett.”

(Öreg betűkkel): „Mért tegyek nektek ilyféle beismerést?”
(Más írással): „Drága nővérem! Viseltess türelemmel az én szegény G.-m iránt. Minden igyekezetemmel azon voltam, hogy nálad keressen segítséget; ne utasítsd el magadtól. Sokon segítettél már, óh nyújtsd hát segítő karodat neki is. Már rég olvastam bensődben, mennyire búsulsz és aggódol mindkettőnkért. Hosszas hallgatásom megfejthetetlen előtted. Az érte való aggódás távol tartott tőled - most végre fel kell hogy rázassék félálamból. Vezetőd Laurentius segítségével ez sikerülni is fog.”

G.-: „Most már nem akarok rólatok semmit sem hallani ti szószátyárok; hagyjatok tudományos vizsgálódásaimnak élni.”

Laurentius: „Nem azért vezettünk téged Katalinhoz. Fel kell hogy világosulj általa alacsony állásponthoz felől. Tekints saját lelkedbe, ez első kötelességed.”

G.-: „Mit kívánsz tőlem? Egyszerre mintha lenyűgözve volnék! Nem tudok menekülni. Ó, könyörüljtek rajtam, ti láthatatlan bírúk! - Vétkeimet látom hirtelen: az önszeretet, kevélység, fősvénység, látom, mint tűnnek fel előttem összes következményeikkel. - Látom hű feleségemet a földön; ó mennyit kínoztam őt durvasággal! Önzés és nagyravágyás voltak fő rugói létemnek, ezeknek vettem alá legszentebb érzelmeimet és kötelességeimet. Számíthat-e ennyi gaztett bűnbocsánatra? Igazán jámbor keresztény voltam-e, mint ahogy mutattam? Nem volt-e ez csak képmutatás? Magamra kellett zúdítani ezeket a bűnöket is? Ó, bárki legyen is, aki itt Katalin közelében van, vegyen pártfogásába, - ezt az iszonyú visszapillantást, földi életem letükröződését tovább elviselni nem tudom. Ó jöjjetek, segítsetek, mentsetek meg a kétségbeeséstől!”

Laurentius: „Bánd meg fiam őszintén vétkeidet; alázd meg magadat Isten előtt úgy, mint ahogy most egy ember fia előtt tetted; áldd meg ezt az órát - még nagyobb gyötrelmetől szabadítsd meg téged. E szellemi újjászületésed legyen örömmünnepe a téged szeretve körülvevő lényeknek.”

G.-: „Most már nem fogom szem elől téveszteni a nyújtott reménysugarat - rátok hallgatok és követni foglak benneteket.”

Laurentius: „Mára megelégszünk ennyivel. G. bőven talál segítségre; Katalin, foglald őt imádságodba. - M. áldani fog téged ez óráért.”

Kedves jó nővérem, szívemet akarom ma előtted feltárni: e szellemi nap erőt és bátorságot kölcsönzött egy oly út választására, melyet földi életemben veszélyesnek és büntetésre méltónak tartottam. Most lehull a fátyol szemeimről. Látom, hogy az én szegény G.-men, kiért oly hosszú időn keresztül sok jó szellem hiába fáradozott, írásoddal mennyire segítettél. Emberi közvetítés

útján kellett helyzetéről felvilágosítást nyernie. Mennyire vágytam ez óra után, amióta működésedet figyelem. Hányszor észrevettem mily mély szomorúsággal nézegeted sötét képünket, mely oly világosan adja vissza szellemi állapotunkat. Még gyenge vagyok; gondolataimat oly könnyen keresztül küldeni agyadon, mint egy gyakorlott szellem - még nem tudom. Azért csak légy türelemmel irántam, szeretetteljes megemlékezésed erőt kölcsönöz.

Nővéred M.”

2. 1867. okt. 3. Erős szorongások közt ébredtem fel. Ingerterveztem a médiumi írásra. **Laurentius beszél:** „Szorongásaid egy szellemtől erednek, aki azt akarja, hogy imádkozzál érte. Unokaöcséd ő, H. G., aki csak a te segítségeddel tud áhítatra gerjedni; engedd beszélni.”

H. G.: „Én egy szegény bűnös vagyok, akit Isten eltaszított magától.”

Médium: „Imádkozzál következőképpen: „Istenem végy fel birodalmadba, bocsásd meg nagy bűneimet, és légy segítségemre; hallgasd meg könyörgésemet! Úgy segítve lesz rajtam.”

H. G.: „Igen, kedves nagynéném, szavadra hallgatni fogok. Gyakran vagyok nálad és nem tudom kibeszélni magamat. Most már tudom a módját; Isten áldjon meg szeretetedért és részvéte-dért egy szerencsétlen iránt!”

Laurentius: „Engedd szegény H. G.-t gyakran beszélni - szüksége van a te segítségedre. Szelleme még gyenge, hogyszem egyedül is felemelkedhetnék; azoknál keres segítséget, akik életében jók voltak hozzá, mint te, Katalin! - A többit bízd ránk, mi majd segítségedre leszünk.”

„Laurentius.”

Később: „Kedves nagynéném; nevenapja alkalmával ki kell hogy beszéljem magamat. Rövid, szomorú földi léte mről szolgállok némi felvilágosítással. Szegény anyám vezetett önhöz, mond-

ván, az ön segítségével nyugalomra lelek. Sokat hibáztam, de sokat is szenvedtem. Hosszú ideig sem imádkozni, sem Istenre gondolni nem tudtam. Végre az Ön munkálkodásának megfigyelése által sok dolog világos lett előttem. Kezdtém belátni rosszaságomat és kissé remélni. Már világosan értem védszellemem szavát. Ő anyámhoz, anyám pedig Önhöz vezetett, az én jó nagynénémhez. Itt látom az Ön munkálkodását - érzem imádságát; látom, mint gyógyít betegeket, és mint segít a szegény szellemeken. Ezért fordulok én is Önhöz, vigaszért és erőért. Szegény fia H. is itt van és segítségemre fog lenni. Minden bosszúvágyamat el akarom fojtani és meg akarom próbálni a megbocsátást, hisz nekem is szükségem van az isteni megbocsátásra.”

(Más írás): „Kedves anyám, én is akarok néhány szót szólni, Isten legyen veled és adjon erőt minden nehéz feladatodhoz. Szegény unokatestvéreimet H. G.-t jó indulatodba ajánlom; nagyon rá van szorulva a segítségre, mindkettőnknek segítenünk kell őt. Nagy szorongásod megszűnik, ha jobb állapotban lesz. Imádkozál mindanyunkért.”

„*Henrik.*”

1867. október4. Nagy szorongás után: „Ismét szorongattal; ezt a csillagzati befolyások okozzák. A levegő tele van villamossággal. H. G. is hozzájárul. Hadd beszélje ma ki magát. Te is, ő is megkönnyebültök ez által.”

H. G. szellem: „Kedves nagynéném! Amióta veled beszélhetek, mintha újjá születtem volna, úgy érzem magam. Jó sok mondanivalóm van. Isten megengedi. A szót, „Isten”, most már ki tudom mondani. Midőn megkezdtem utolsó földi létemet, az élet teli boldogsággal és vidámsággal állott előttem. Mikor anyám meghalt, beborult fölöttem az ég. Sokaknak útjában álltam, és te pártfogásod alá vettél - de a többiek hatalmasabbak voltak. Erőszakosan a bűnre terelődtem, míg végre csekély értelmem elhomályosodott. Örültségemben elkövettem büntetésre méltó tetteket, öngyilkossá lettem. Még csak ezután jutottam igazán a nagy homályba; bolyongtam ide-oda, bosszút lihegtem, a föld kízóihoz szegődtem, nem hallgattam védszellemem szavára, míg

végre anyám közeledett felém és hozzád vezetett. Csak most vilant fel a reménységár. Gondolataidból láttam, hogy Isten az elvetemedett gonosz előtt sem zárja el a javulás útját; Istenben hinni tanulok, megpróbálok imádkozni, a jó szellemeket fogom követni, és nem foglak többé szorongató közelségemmel beteggétteni. Imádságod már is erősít. Sok világos alak van körülöttem, még nem tudok hozzájuk emelkedni, de őket fogom követni, és minden erőmmel odatörekedni, hogy földi üldözőimet elfelejtsem. E szót - megbocsátani -, még nehezen ejtem ki, de megfogom kísérteni. Hiszen te sokszor megbocsátottál életedben - a te példádat követem.”

„*Unokaöcséd H. G.*”

1867. okt. 9. H. G. szellem: „Kedves nagynéném! Nagy hálával tartozom neked. Segítséggeddel ismertem fel világosan mostani helyzetemet, segítséggeddel lett előttem világos halálom neme; segítséggeddel tanultam megismerni védszellememet, s hallgatni szavára. Most már tudom, hogy Isten minden bűnösön megkönyörül, mihelyt bűneit beismeri és megbánja. Táplál a remény, már ez az érzés magában nagy könnyebbség és jótétemény egy szegény szellemre, aki eddig a sötétben tapogatózott. Bosszú utáni vágyam végre kialudt, - megbocsátatok kínzóimnak - igen, már tanulok értük imádkozni.”

„*Unokaöcséd H. G.*”

1867. október 17.: „Ma chère amie! Je desire vous parler, je suis un vieil ami - un ami un peu oublié - je suis le petit O ... Daignez lui permettre de vous dire, quelle est sa position actuelle -- je ne suis plus le chargé d'affaires de mon cher Duc de L. O non! je ne fais que voyager, je suis un peu comme le juif errant; j'ai le don de la clairvoyance, j'observe tout ce que vous faites, je m'étonne de vous voir occupée comme une soeur grise. - Je ne suis pas du tout mort, je vis fort agréablement; c'en'est que récemment, que j'étais à Vienne, mais je n'y trouve plus les anciens salons - la maison de votre maman a bien changée, je n'y rencontre

pas une seule vieille connaissance. Je ne sais, comment j'ai pu découvrir votre établissement - tout d'un coup je vis Mme. Cathi, tant soit peu changée, occupée à soigner des malades. - Je vois autour de vous bien des connaissances - votre aimable soeur Betty, et bien d'autres. Tous sont vétus de blanc, ils sont si clairs et rayonnants - je crois que leurs corps sont bien légers, ils ont la faculté de voler dans l'air." -

(Magyarul: „Kedves barátnőm! Beszélni óhajtok önnel, régi barátja vagyok - kissé elfeledett barátja a kis O ... , méltóztassék megengedni neki, hogy elmondja, milyen a jelenlegi helyzete - nem vagyok többé az én kedves L. hercegем ügyvivője. O nem! Nem csinállok egyebet, csak utazom. Olyan formán vagyok, mint a bolygó zsidó; megvan bennem a tisztánlátás (clairvoyance) adománya, szemlélem mindazt, amit ön tesz, s csudálkozom, hogy önt úgy látom elfoglalva, mint szürke nénikét. - Éppen nem vagyok halott, igen kellemesen élek; csak éppen legújabban voltam Bécsben, de nem találom ott többé a régi szalonokat - a mamájának háza nagyon megváltozott, egyetlen régi ismerőst sem talállok ott. Nem tudom, hogy tudtam rá találni az ön lakására - egyszerre csak megláttam Kati asszonyt, aki betegek gondozásával van elfoglalva, s olyan kevésbé változott meg. - Ön körül sok ismerőst látok - az ön szeretetreméltó leánytestvérét, Bettyt és sok mást. Mindannyian fehérbe vannak öltözve, oly világosak és ragyogók - azt kell hinnem, hogy testük igen könnyed, s meg van a képességük repülni a levegőben.”)

„Hadd beszélje ki magát ez a szegény szellem; még csak nem is sejti, hogy meghalt. Azt hiszi, hogy él, fel kell őt világosítanod. Írj mindannyiszor, valahányszor ingert érzesz hozzá - szükséged van e levezetőre.”

„*Laurentius.*”

O . . . szellem: „La possibilité de vous écrire me rend bien heureux, tous les vieux souvenirs me reviennent (1826 és 1827-ből), en vous voyant. Je désirais savoir, comment cette correspondance peut avoir lieu; vous ne me voyez point, et moi, je tiens votre main, pour vous écrire par vous merne tout ce qui me passe

par la tété. Je ne peux pas comprendre, comment votre main me fait parler - tâchez de m'expliquer cet enigme."

(Magyarul: A lehetőség, hogy önnek írhatok, nagyon boldoggá tesz, önt látva visszatér minden régi emlékem (1826 és 1827-ből). Szeretném tudni, hogyan történhet meg ez a levelezés. Ön engem éppen nem lát, és én a kezét tartom, hogy ön saját magától írja azt, ami az én fejemben szülemlik meg. Nem tudom megérteni, hogyan készíthet engem az ön keze a nyilatkozásra - fejtésétek meg nekem ezt a rejtélyt."

Laurentius szól: „Gondolataid elégségesek, hogy O. lassankint felvilágosíttassék.”

1867. október 18. - „Je suis encore ici, l'ami O ... Je ne conçois pas encore, comment je viens á bout de vous parler, je commence a croire que mon existence n'est plus de cette terre j'entends des voix; surtout Mme. de C. me dit que je ne suis plus de cette terre. Elle me propose un voyage, j'ai envie de l'accompagner - elle veut me mener dans des mondes plus purs que notre pauvre terre. - Je vois aussi votre soeur Louise, elle aussi me parle. Que Dieu vous bénisse, ma chère amié - j'entrerai dans de grandes merveilles; adieu pour cette fois, adieu!”

„O.”

(Magyarul: „Még itt vagyok O ..., barátja. Nem tudom fel fogni, hogyan jutok ahhoz, hogy önnel beszélek, kezdem hinni, hogy létezésem többé már nem e földi. Hangokat hallok, főleg C. asszony mondja nekem, hogy nem vagyok többé a földé. Utazást ajánl nekem, s szeretném őt kísérni - tisztább világokba akar vezetni, mint ez a mi szegény földünk. Látom az ön húgát Lujzát is, ő is beszél hozzám. Isten áldja meg önt kedves barátnőm, nagy csodák közé megyek, Isten önnel százszor, Isten önnel!”

„O.”

1867. október 23. „Drága tanítványom! Meg fogom kísérelni, hogy mostani életemről világos képet rajzoljak, híven, a természet után akarom lefesteni előttetek, úgy, mint ahogy gyakran a földön is tettem és veled megkísérlettem. (Rajztanár volt.) Egy

dicső bolygón vagyok, ahol háború, gyűlölet, nyomor nincs. Mindig tevékenykedünk, de más módon, nem úgy, mint ezen a szegény földön: gyengébb szellemeket oktatunk, világosan halljuk a legmagasabb, a legtisztább szellemek szavát is, kik hosszú harcok után küzdtek fel magukat. A halált nem ismerjük, csak kis ájulás ez. Minthogy testünk könnyű és átlátszó, a látás és hallás tehetése finomabb és élesebb mértékével bírunk. Gyakran magasabb szellemek megbízásából távoli világokba utazunk, ahol segítőtleg és erősítőleg járunk testvéreink kezére a szellemek birodalmában. Neked Isten kegyelméből a gyógyítás tehetsége adatott; nemcsak embereken, de szellemeken is segíthetsz. Már régen figyelem ezt, még mielőtt sejtelled lett volna róla. Gyermekeidet mind ismerem - amelyik oly sok próbát állott ki - gyakran láttam, mióta a testtől megvált. Jól érzi magát, kinyugossza a földi gyötrelmeket és reméli, hogy majd minden szívességeket viszonzhatja. Gyakran voltam együtt mindazokkal, kik előtted kedvesek, és különösen örülök legutóbb érkezett nővérednek, Bettynek. Írásom célja még nem igen világos előtted - megpróbálom megmagyarázni. Már régóta figyelem kemény szenvedéseidet, anélkül, hogy segíthettem volna rajtad. Ugyanis míg én veled írok, gátolom a többi tolakodó szellemeket, nehogy közeledbe juthassanak; elzárta az útjukat. Már maga az, hogy célzatom tiszta, visszarettenti őket. Így talán sikerül régebben tanúsított jószágodat és barátságodat viszonznom. Öröködöm feletted, és meggyötört agyadnak nyugalmat szerzek. Köszönetet is kell mondanom a Róza nővéremhez egykor M.-ben intézett minden szavadért - így nemcsak veled, de velem, láthatatlan szemlélővel is igen jót tettél. Most már mennem kell, hogy nehezen kiküzdött helyemet átengedjem egy régi barátoknak. Gondolataid engem is elérhetnek, kedves tanítványom! Imád hozzánk is elhat.”

„*Mesmer.*”

1867. nov. 4. „Laurentius van veled - hoztam ismét két látogatót - fogadd őket barátságosan és engedd át nekik a szót.”

„Elkísértünk ma a tanyáig és a kis beteg Árpádig, és csodál-

koztunk Adelma magas szellemeinek rendeletein. Szívesen követnénk példáikat; de még sokáig kell várnunk, míg ilyen hasznosat nyújthatunk. Céltalanul tévelygünk ide-oda, az emberi nyomor minden fokozatát keresztül kell szenvednünk, anélkül, hogy segíthetnénk rajta, és mégis tudjuk, hogy test nélkül is hatalmasan lehet munkálkodni. Most tolakodónak tűnöm fel magam előtt és érzem, hogy közelségem nehezedre esik. Mégis meg mertem tenni, hogy számos környező példáját követve, leírhasam e szavakat. Talán megengeded nekünk azt, hogy mikor betegetek mégy látogatni, elkísérhessünk. Laurentius majd tudunkra adja, mily módon lehetünk hasznodra.”

Laurentius: „Légy türelemmel e szegény csacsogókhoz - sok szót vesztegetnek, csakhogy valamivel elodázhassák a pillanatot, melyben magukat megnevezniük kell. És mégis meg kell tenniük - meg kell magukat alázniuk. Istenem erősítsd meg mindkettőtjüket, hogy alázatosak és önismerők lehessenek.”

„Tehát mégis rá kell szánnunk magunkat, hogy megmondjuk nevünket. Donna Mária da Gloria és Dom Miguel, kiket egykor Bécsben gyakran láttál. Most már tudod, kik voltunk a földön. Igazán szegény, elhagyott, nyomorult szellemek vagyunk, akik csupán az embereknel kereshetnek és találhatnak segítséget. Csofálkozol, hogy miért jöttünk éppen tehozzád? Az emberek és szellemek közt különös kapcsolatok vannak. Nemrég egy világos szellemet pillantottam meg, a te nővéredet, Bettyt. Megismert és ajánlkozott, hogy elkísér hozzád. Itt láttam, hogy hogyan ír veled a többi szerencsétlen, mire megvizsgálódik. Így mertem én is megpróbálni, remélem, hogy rajtam és társamon is segítesz. Ő még kábultabb, mint én, és sehogysem találja magát bele testetlen állapotába. Azt hiszem, a papok tették ennyire rabbá, hogy gondolkodni is alig mer. Nyújtsd neki is kezedet és légy türelemmel e királyi koldusnő iránt.”

Donna Mária: „Elhagyott, vigasztalhatatlan vagyok, a sötétségben; Isten egy tekintetre sem méltat, bár nem érzem magamat oly rettenetes vétkesnek. Istent haragvó, kérlelhetetlen, soha meg nem bocsátó lénynek festették előttem, így hát sohasem mertem

remélni, hogy sok vétkemet megbocsátja. Végre elvesztettem hitemet - azt gondoltam, úgyis hiába - bűnbocsánathoz úgy sem juthatok. De most már tudom tőled, hogy az Istenben való bizalom sokra képes. A beteg gyermeknél való látogatásod arról győzött meg, hogy csak erős hit vállalhat és folytathat ilyen kúrát. Ó ismeretlen barátnőm! Foglald szívesen imádba mindkettőnk nevét. Nem leszünk hálátlanok, mi uralkodóházból származó koldusok, sőt igyekszünk, hogy a jótéteményeket megszolgáljuk, mármost is kecséget bennünket a remény, hogy közbenjárásoddal világosságra jutunk. - Miguel és én a földön egymásnak voltunk szánva - még csak most a nyomorúságban fogjuk magunkat igazán szánalomra méltó szellemeknek érezni.”

Laurentius beszél: „Ezek mindketten nemsokára teljesen felocsúdnak, és mint derék harcosok lépnek a te sereggedbe. Írd le ezt és olvasd fel hangosan - ez is erősíti a két író.”

6. Egy elhalt pap nyilvánulása: „Már régóta vártam e pillanatra. Én vagyok az, akit te gyakran méltónak tartottál, hogy lelked hibáit és gyarlóságait rábízad. Mily megszégyenítő volt rám már akkor ez a bizalom. Már rég a közeledben vagyok, pontosan ismerem irányodat, működésedet, levélváltásodat öreg barátommal, St.-vel és nagy arcpirulással kell be vallanom, hogy műveim és prédikációim dacára egyik tévedésből a másikba estem. Az a magas vélemény, amit felőlem, gyenge szellem felől tápláltál, nagyban hozzájárult, hogy felrázzon. Irányotok - emberek és szellemek gyógyítása - felkeltette bennem az élő hitet, megmutatta tévutunkat, és megtanított a magasabb szellemek szavára hallgatni. Könyveim azt gyanították veled, hogy én már mint ember úgy fogtam fel a krisztusi tant, mint ti. Ó mennyire tévedtél! Kétkedések marcangoltak, és a világ előtt mégis mint kegyes férfiú kellett megjelennem. E nagy gyónás után töredelmesen magam elé tűzöm, hogy sokféle feladatodban, mindenben segédkezni fogok neked. Természetesen csak szellemi vezetőd, Laurentius beleegezésével tehetem ezt. Az ő dicső példája buzdítólag hat rám, és fáradhatatlan tevékenységre ösztönöz. Utolsó leveled St.-hez erősen megrendítette őt, mondhatnám - vihart támasztott benne.

A ti kitartásotok arról győzte meg, hogy erős meggyőződés vezet benneteket. Ha nem is mindjárt, de biztosan számíthatsz rá, hogy egyszerű beszéded alkalmas pillanatban az igazság felismerésére készíti. - Gyakran megfordulok kedves gyermekeidnél is Stájerban, és élvezettel szemlélem dolgaikat; a „*Szellem, erő, anyag*” című munka szép tanatoknak hatalmas lendületet fog adni, mert a gondolkozóknak is elég indokot és anyagot fog szolgáltatni az új kutatáshoz. Hisz ez a szerény kis könyv már sok hívőt szerzett nektek. Kérlek végy fel e pillanattól fogva csapatodba, segíteni akarok harcolni, túrni, munkálkodni, mindaddig míg a mindenható Isten téged e munka mellé rendelt. Isten legyen segítségedre - gondold gyakran egykori lelki pásztorodra.

„*Albach Szaniszló.*”

7. 1868. január 14. Egy periodikus elmeháborodottságban szenvedő k.-i zsidónő, M. S. segítséget kér. A tavasz beálltával kimondhatatlan nyugtalanág vett rajta erőt, ruháját letépte testéről és nyugtalanul szaladgált ide-oda; minden eddig alkalmazott orvosi segítség eredménytelen volt. Miután néhány alkalmas homeopathikus gyógyszert rendeltem neki, a következőket írtam médiumilag:

Laurentius: „A zsidónő rosszindulatú obszessióban (megszálltság) szenved, a szellem majd jelentkezni fog.” Nemsokára azután vastag, nagy betűkkel írtam: „Mustapha pasa itt van - mi szándékos velem? Szükségem van e zsidó asszonyra, hírszolgálatot kell teljesítenie - üzőm magam előtt mindaddig, amíg nekem tetszik. Ebben nem fogsz meggátolni - ő az én rabszolganőm, az én tulajdonom.” -

Lanrentius: „Gondold meg, hogy nem áll jogodban egy szegény ember gyermekét így kínozni. H. sem nem rabszolganő, sem nem hitsorsosod; bocsásd el őt, és válj meg a földtől egészen - fordítsd tekintetedet Istenhez, az örökkévalóhoz, aki a jót megjutalmazza, a gonoszt igazságosan bünteti. Ha még tovább folytatod garázdálkodásaidat az embereken, szigorúan fogsz felelőségre vonatni és csak magadnak ártasz vele.”

Mustapha: „Nem lehet engem oly könnyen eltávolítani, én őt kiválasztottam magamnak.”

Laurentius: „Hallgass a sok jóakaró szellemre, akik már régóta mély szomorúsággal figyelik üzelmeidet. Tanáccsal, segítséggel mindannyi készen áll melletted. Mustapha, jer velünk, és tanul meg a magasabb és tisztább szférákban, hogy a jó szellemeknek mily dicső hatáskör lesz kijelölve, ha van tehetségük, hogy gonosz, földi megszokásukról lemondjanak. Nemsokára belátod, hogy mily jót akarunk veled. A te szíved tulajdonképpen jó, csak még nagyon ragaszkodol régi szokásaidhoz.”

Mustapha: „Szép szavaid kihoztak sodromból; csakugyan olyan igazságtalanul cselekedtem volna, midőn H.-t szolgálótomba fogadtam? Veletek megyek, talán új tapasztalatokat szerzek - alapjában untatott H.”

Laurentius: „Látod, Mustapha tulajdonképpen nem gonosz, hanem inkább tudatlan szellem, aki a mohamedán erkölcsöket és szokásokat még most is megtartja; a nyarat mindig arra használja fel, hogy H.-t ide-oda hajszolja, mert izgékony szervezete és vérkeringése ekkor teszi a legnyugtalanabbá. Ez a szellem még többször is fog jelentkezni. Imádkozzál érte és M.-ért. Isten hatalmas segítségében fogsz részesülni.”

1872. február 4., délelőtt M. S. új szerekért jött, adtam is neki további három hétre. Az elmeháborodás rohamai egészen elmaradtak - csak nagy bágyadságról panaszkodott.

Este ezeket írtam: „Mustapha pasa itt van, köszönetet akar neked mondani. Most belátom méltatlanságomat, amióta sok jó szellem oktatott. M. S.-et gondjaidba ajánlom. Rajta leszek, hogy minden három hétben eljöjjön hozzád. A te szereid segítenek rajta.” -

E beteg idővel teljesen kigyógyult.

„Vay Katalin.”

VII. A GYÓGYÍTÁSOK (KÚRÁK) KÖNYVE

(Vay Adelma báróné gyógyító médiumitása)

ELSŐ FEJEZET

M. két éves gyermek gyógyulása epilepsiából (**)

A médium és férje egy napon meglátogatták egyik barátnőjüket, akinek kicsi, két éves leánykáját betegen találták. Az anya igen aggódott, mert a gyermeknek ismételten görcsei voltak, s az orvos epilepsiát kórismézett.

A gyermek, mikor első fogai jöttek, gyakrabban szenvedett nyavalyatörésben, ami most erősebb görcsök formájában lépett fel. Az anya különösen azért aggódott szerfelett, mert az igen eszes és megfontolt orvos nem tudta megszüntetni a görcsöket, melyeket ismétlődés esetén életveszélyesnek nyilvánított.

Habár a gyermek anyja nem hitt a spiritizmusban, s a szellemeikkel való közlekedést nem helyeselte, felette nagy szükségében és lelki aggodalmában most mégis a médiumhoz, barátnőjéhez fordult, ez meg is ígérte készségesen segítségét és haza térte után férjével egyetemben a szellemi vezetőktől az esetre vonatkozólag segítséget és tanácsot kértek.

A vezetők a következőket írták: „A gyermek egy ellentét szellem befolyása alatt szenved; ha e befolyást megszüntetjük, egészséges lesz. A gyermek nagyon érzékeny lény, nagyon hajlékony, ingerlékeny idegrendszerű, és ezért kínosan és fájdalmasan érzi ezen ellenszegülő szellem közelségét.”

„E szellem még annyira anyagias, hogy a Rajmond névre hallgat. Csak a meghívása és megtérítése által gyógyítható meg a gyermek.

Hogy megóvjátok egy görcstől, hívjátok meg rögtön az ima ereje által. Vegyétek rá, hogy hagyja el a gyermeket, és veletek beszéljen. Mi magunk oda megyünk és fluid-magnetizmusunk ereje által azon leszünk, hogy ide jöjjön. Minthogy ez a szellem még maga is anyagias, jobban hallgat az emberi beszédre, mint a

mi szellemi nyelvünkre.”

A médium ezután kérte Rajmond szellemet, hogy a kis M.-et hagyja el és jöjjön ide.

A médium kezében az írón hevesen megrándult és ezután a kéz többszöri heves rángásokkal megindult a papíron. Heves írás közben durva nagy betűk keletkeztek.

Rajmond: „Itt vagyok! Már régóta élek.”

Kérdés: „Miért tartózkodol M.-nél? Tudod, hogy árt neki, ha közelében vagy?”

Rajmond: „Testemet keresem, nem kínozok senkit. Nem gyötörök én gyermeket; ne beszéljétek ilyet, bosszant engem.”

Kérdés: „Imádságra emlékeztetünk, imádkozzál velünk.”

Rajmond: „Mit beszélsz!? Hisz én nem tudok imádkozni, én gyilkos vagyok, elkárhozott. M. gyermeket megöltem. Elöttem minden sötét; hogy lehet az, hogy mégis él, hogy gyermek? Mikor én őt így kínozom, akkor beszélek vele. Már régóta meg vagyok halva és csak rosszat tudok. Úgy tűnök fel magam előtt, mint egy láncra kötött eb? Nem félték tőlem? Vad vagyok!”

Itt hirtelen megváltozott az írón mozgása, a médium nyugodtabban érezte magát és a gyermek szelleme maga írt szép írással. Este 10 óra felé volt az idő, amikor a gyermek aludt. Amint tudva van, az emberek szellemei is, ha a szervezet alszik, nyilvánulhatnak médiumilag. A közlés így hangzott:

M.: „Veled beszélek Rajmond. Ünnepelesen kinyilatkoztatom, hogy mindent megbocsátok, amit ellenem vétettél; csak kíméld meg szüleimet minden bútól, aggodalomtól.”

Rajmond: „Nem.”

M.: „Miért nem? Hát még mindig nem gyötörtél elég kegyetlenül?”

Rajmond: „Nem, magamnál akarlak tartani.”

M.: „De én nem maradhatok. Isten az én üdvöm! Mondd utánam ezt!”

Rajmond: „Isten az én kárhozatom!”

M.: „Ó, Rajmond! Mily fájdalmat okozol nekem! Nem tudsz imádkozni?”

Rajmond: „Tudok káromkodni, átkozódni!”

M.: „Ó, Adelma (a médiumhoz) segíts! Szeretnék Rajmondtól megszabadulni. De hozzá vagyok láncolva, egy elmulasztott kötelességet kell velem szemben lerónom; segítsd őt megtérítenem, Istenem adj hozzá erőt.”

Ezeket a szavakat M. a médiumhoz intézte, ki azután Rajmondot fennszóval nógatta M. elhagyására.

Rajmond: „Már megmondtam, hogy testet keresek a földön; M. testvére akarok lenni, hogy kínozhassam őt.”

A médium: „Az erőszakos testetöltések Isten törvénye ellen vannak; térj meg először, és azután kérd Istentől e kegyet.”

Rajmond: „Azt nem akarom, az ördög segít nekem.”

A médium vezetői erre a következő imát írták: „Isten nevében! Atyám! Te a mindenség teremtője! Mindenek Ura! Te vég és kezdet! Hallgasd meg fohászunkat! Esedezünk hozzád Rajmond elámított, tévelygő szelleméért. Ó Atyánk, gyakorolj kegyelmet igazság helyett. A te fiad Jézus érdemének emlékezetére küldj egy sugarat a Te világosságodból. Ó adj neki megismerést és megbánást! Hallgasd meg azután az ő alázatos könyörgését, mert hisz neki is Atyja vagy. Ámen.”

Erre az írás szünetelt, mely után a médium lassan írt:

Rajmond: „Elszédültem. Ez az ima jót tett. Ha megígéritek, hogy gyakran beszéltek így velem, akkor nem gyöttröm M.-et, különben megteszem. Ah, én tudok jó lenni! Istenem, bűnös vagyok.” (Egy kis szünet után lassan s vontatva írt): „Istenem, bocsáss meg! Igen, elhatároztam magam! Eltávozom M.-től, ha ti naponkint imádkoztok értem.”

A vezetők: „Mebánása őszinte, igazán meg akar javulni. A következő kis imát varrjátok be selyembe és M. hordja a nyakában; ez emlékeztesse Rajmondot fogadására, ha a gyermekhez közeledik.”

„Az ima így hangzik:

„Isten segítségével kezdjük meg. Ó Isten, ne nézd Rajmond bűneit, ó Atya, könyörülj rajta, hogy megtérjen és M. meggyógyuljon. Ámen.”

„Máskülönben a gyermeknek nem adunk be semmit; Adelma által szellemi összeköttetésbe lépünk vele, és a görcsöktől megóvjuk. Mondd meg a gyermek anyjának, hogy naponta 10 magnetikus vonást adjon neki.”

Ez a gyógyrendelet 1865. aug. 27-én kezdetett meg. Rajmond szavaiból kivehetjük, hogy ő bukott szellem, aki gyilkosság bűnének terhét hordja. Bűnének emlékét kierőszakolt emberi testetöltés által szeretné kitörölni, midőn mondja: „Testet keresek.”

De minthogy az isteni törvény nem kényszeríthető és a testetöltések nem a bukott szellemek önkénye szerint történnek, megkötvé érzi magát; ezért mondja: „Olyan vagyok, mint a láncra kötött eb.”

Eleinte magába zárkózott, konok, de később beismeri bűnét, az ima végre megindította és a szándék a megjavulásra feltámad benne.

M., aki fluidilag érezte, hogy munkálkodom érdekében, maga jött ide szellemileg, míg teste álomba merült, hogy személyesen mozdítsa elő Rajmond megtérését. A médium volt az ő közlekedési eszköze. Rajmond ugyan látta M.-et, de jobban megértette és hallotta, midőn a médium által írt, ki az ő beszédjét hangosan felolvasta.

1865. aug. 28-án a médium a gyermek anyjától a következő levelet kapta: - „Isten fizessen meg gyermekem iránt érzett részvételért; többet szenvedtem e napokban, mint sem szóval elmondhatnám. A talizmánt mindjárt a nyakába akasztottam. Eddig, hála Istennek nem volt görcse; éjjel a láza alább szállt, és vidám. Bízom benned, kedves barátnőm teljesen és gyermekies, erős hittel bízom Isten segítségében. Mit tegyek, ha a láz ismét megújul? Isten áldása kísérje gyógyerődet, és tartsd meg szeretetben szegény gyermekemet.”

Erre a vezetők ezt felelték: „Láz esetén a 30-adik homeopaticus hígításban adjanak a gyermeknek egy szem aconitumot egy fél pohárvízben és egy szem pulsatillát ugyanígy, óránként felváltva egy kanállal, de csak láz esetén. Az aggódo anya bízzék bennünk, és ne forduljon orvosokhoz, mert ezek csak helytelenül

kezelnék nem ismerve a görcsök alapokát. Ez nem szervi baj, hanem mint mondtuk, külső, ártalmas fluidikus befolyás, melynek visszahatása van a gyermek idegrendszerére; tehát csak ez a befolyás szüntető meg, s a gyermek egészséges lesz.”

1865. augst. 28. Rajmond meghívása.

Rajmond: „Mit akartok? M. nyakában a talizmán; az imádságot mindig leolvasom és ez nekem jót tesz. Sokat gondolkoztam felőle. A veletek való közlekedés nagy megkönnyebbülésemre szolgál. M. gyere, beszélj velem és mondd, megbocsátasz-e nekem?”

Erre M. gyermek szelleme nyilatkozott: „Igen, kedves testvér! megbocsátok neked. Szeretlek és örülök boldogságotnak, amit majd érzel, ha jobb leszel. Akarsz-e imádkozni?”

Rajmond: „Igen.”

M.: „Istenem, segíts rajtunk szegény, gyenge szellemeken. Bocsáss meg nekünk bűnösöknek a te fiad: Jézus Krisztus által; adj nekünk vigasztalást ó Atyánk és erőt, hogy minden gonoszon győzedelmeskedjünk. Gyógyíts meg bennünket, ó Isten, a Jézus Krisztus nevében. Ámen.”

Rajmond: „Mindent hallottam, együtt imádkoztam és fogadásomat meg akarom tartani!”

A vezetők a médiumhoz: „Higyjetek Rajmond megtérésének. A gyermek most már nagyon megerősödött, és már nem lesznek görcsei, ha naponta szorgalmasan imádkoztok érte és Rajmondért, és az utóbbival beszéltek.”

Augst. 29-én a médium a gyermek hogylétéről a következő levelet kapta barátnőjétől:

„A szereket M.-nek beadtam, minthogy mégis volt egy kis láza, különösen éjfél után. Kétszer fantáziált a lázban és nyugtalanságtól gyötörtetett. Fel akart kelni és mindig azt mondta: „El, el!” Mit tegyek, ha a görcsök visszatérésének jelei mutatkoznak, melyek futó hőségben, merev tekintetben, színváltozásban, a kezek szárazságában, forróságában, a fej forróságában nyilvánulnak, mely után rendszeren az erős görcsök lépnek fel? Görcsök előtt gyakran oly erős fájdalma van a jobb lábában, hogy nem tud rá

lépni. Áldjon meg az Isten ezerszer.”

„N. N.”

Erre a vezetők a következő magyarázatot adták: „A gyermek anyja a görcsök visszatérésétől fél, melynek okát el kellett hallgatnunk, mert neki nem szabad tudnia. Istenben és ama szavainkban, hogy a gyermek 3 nap múlva a görcsöktől megszabadul, hinnie kell.

Adjon neki naponta 10 magnetikus vonást, látz alkalmával a megjelölt szereket, mást semmit, ez megnyugtatja, és az idegrázódást, melyet görcsök okoztak, meggyógyítja. A lábfájás sem más, mint görcs. Midőn álmában felkiáltott: „El, el!” az ártalmas befolyásokat akarta elűzni. Beszéljete csak Rajmonddal, mert ez a gyógyszer.”

Ezt Rajmond meghívása követte.

Rajmond: „Kezdek imádkozni, a ti közbenjárásotok jót tesz, csak így tovább; szeretnék M.-el beszélni.”

M.: „Már itt vagyok, szívesen jövök, mert ez nekem és Rajmondnak jót tesz; megnyugtat. A talizmán imája erősít. Szegény anyám nagyon aggódik miattam, szorgalmasan imádkozik. A próba tisztítja az ő szellemét. Hogy érzed magad Rajmond testvér?”

Rajmond: „Jobban. Imádkozzál elő valamit!”

M.: „Igen, mindkettőnkért imádkozom: „Istenem és Atyám, nézz le ránk kegyesen! Engedd meg, hogy Rajmondnak öröme teljék a jóban! Bocsásd meg bűneit. Adj nekem is erőt és egészséget, hogy küldetésemet a földön jól betöltssem. Istenem, áldd meg szüleimet és küldd segedelmünkre angyalaidat a Jézus Krisztus nevében. Ámen.”

Rajmond: „Ez jó volt. Köszönöm neked, M. nyugodjál békében. Ört állok melletted és megvédlek. Igen, én szeretlek. Bocsásd meg szörnyű tetteimet! Ó bocsáss meg! bocsáss meg!”

M.: „Hisz’ én már rég megbocsátottam. Isten adjon erőt, szegény testvér!”

Rajmond: „Ó, köszönöm mindannyitoknak, akik megbánásra

és megismerésre segítettetek! Mily jól érzem magamat nálatok. M., te is érzed ezt?”

M.: „Ó igen és ezért Istent dicsőítem és hálákat adok neki, mivel ez számomra gyógyszer.”

Rajmond: „Köszönöm nektek, ti kedves földi vándorok! Köszönöm nektek, ti magas, tiszta szellemek, kiket tekintetem alig ér fel. Isten nevében fogadást teszek előttetek, hogy korábbi gonoszságaimba nem esem vissza. Csak M. meggyógyulásáért esedezem és azért a nagy kegyért, hogy teljes megjavításom után testvére lehessenek.”

A vezetők: „Rajmond szavainak hitelt adhattok. Habár megtérése gyors, mégis tökéletes; mert ha könnyebb is a szellemre befolyjni, azért a javulás mégis állandóbb, mint az érzéki embernél.”

1865. augst. 30. - Miután Rajmondért imádkoztunk, egészen spontán és önszántából vallomást tett bűnéről.

Rajmond: „Egészen belátom szörnyű tettemet. Egy korábbi testetöltésem alatt szerelmes lettem M.-be, menyasszonyom volt. A féltékenységnek iszonyú érzelme erőt vett rajtam és megmérgeztem M.-et, ki, mint később beláttam, ártatlan volt. E bűnnek terhe súlyosan nehezedett lelkemre, a háborúban kerestem szabadságot és egy ütközetben elesem. Most már mint szellem felkerestem és üldöztem M.-et; itt is féltékeny voltam, minthogy a szellemi szeretetet nem tudtam felfogni. Azért voltam oly dühös, midőn M., hogy előlem meneküljön, testetöltött. Én is minden áron meg akartam tenni, de megakadályoztak benne a jó szellemek, amit most értek. Gyötörtem M.-et közelségem által és, ó mily iszonyú kimondani, testétől megfosztva akartam látni. Köszönöm mindnyájatoknak, akik engem ily nagy büntől megszabadítottatok. Alázatosan és mély bánatban esedezem hozzád Istenem, könyörülj rajtam! Ajándékozz meg azzal a kegyel, hogy M. testvére lehessenek, s jóvá teszem minden ellene elkövetett gonoszságomat. Könyörögve esdeklek hozzád, Istenem, gyógyítsd meg M.-et a Jézus Krisztus nevében. Ámen.”

Ezután még egy imát mondtunk Rajmondért. A gyermek

hogylétéről beérkezett értesítések szerint, Rajmond kezelése és megtérítése napjától fogva, mintahogy megígérték, nem volt többé görcse.

1865. aug. 28. - A vezetők felvilágosításai: „Rajmondnak nagy megkönnyebbülést szerzett bűneinek megvallása. Semmi sem oly nehéz a szellemnek, mint bűneit nyíltan és bűnbánólag mások előtt beismerni. A beismerésben nagy megengesztelés rejlik. Látjátok, hogy a jó és gonosz tulajdonságok még a halál után is megvannak; ezért volt Rajmond is még mindig féltékeny. A hibák és a bűnök, melyeket mint ember a földön le nem vetkeztél, tested levetése után is rátapadnak szellemedre. M. könnyelmű, pajkos szellem volt, és ahelyett, hogy szeretettel és jószívűséggel bánt volna vele, gyakran haragra és szenvedélyességre ingerelte. De szenvedései és szeretetteljes megadása által már levezekelte és jóvá tette ezt, Isten Rajmondnak a kívánt testetöltést megadja, mihelyt elég jó és elég erős lesz hozzá. Ámen.”

A médium és férje ezentúl is naponta imádkoztak Rajmondért és M.-ért.

Október havában Rajmond örömtől és hálától áthatva és szívélyesen búcsút véve írta, hogy a kívánt testetöltést Isten megengedte és azt is, hogy M.-nek testvére legyen. Arra kért bennünket, hogy még tovább is folytassuk az imádkozást érte. E közben történt, hogy a médium több levele, - M. hogylétéről való kérdezősködése - válasz nélkül maradt, míg végre dec. 28-án a médium a meggyógyult gyermek édes anyjától a következő levelet kapta. Még megjegyzendő itt, hogy a médium levélileg szerencsét kívánt egy fiúcska közelgő születéséhez, bár a barátnéja semmi ilyest nem említett előtte, s már két hónap óta nem is látta. A médium mégis tudta vezetőitől és magától Rajmondtól, hogy Isten megengedte M. testvérévé leendő testetöltését. Szavaival hitre akarta téríteni barátnéját.

Itt a barátnő levele:

„Hála Istennek! egészen jól vagyunk. A kicsi teljesen egészséges és én valóban áldott állapotban vagyok. Nagyon örülök neki;

csak azon csodálkozom, hogyan tudhatod te, mert csak rövid ideje és mi nem láttuk egymást. Gyerme kem vidám és boldog, hálát adok érte Istennek. Isten óvja meg továbbra is minden görcestől! Köszönöm, hogy oly sok részvétellel gondolsz rá. Nem magnetizálok többé; inkább mindent Istenre bízok. Azt hiszem, mihelyt az egyház valamely dologhoz nem adja áldását, a hívő szív meg kell, hogy hajoljon a dolog minden további feszegetése nélkül, és inkább hagyjon mindent magára, mintsem csak a kételkedésével is vétsen az engedelmesség ellen. Engedelmesség a legcsalhatatlanabb utam. Azért kérlek, ne imádkozzál többé gyermekemért magnetikusan; a szellemekkel való közlekedés ez útja és módja talán még sem helyes. Inkább imádkozzál érte naponta szívből a te védangyalodhoz.”

Látható ebből, hogy a meggyógyult gyermek anyja nem akart hinni, és mint Krisztus mondta: „*Van fületek a hallásra és nem hallotok; szemetek a látásra és nem láttok*”, elvakultságában gyermeke gyógyulásának módját kárhoztatta. Ugyanazon elítélő nyilatkozatot mondja ki ezáltal minden médium szellemi működésére, melyet a farizeusok Krisztusra, midőn így szóltak: „*Az ördögök fejedelme Belzebub által úzi ki az ördögöket.*”

Tiszta erőt kárhoztat, tiszta szellemi működést egyházellenesnek mond. E levél továbbá a szellemieket illetve nagy tudatlanságot árul el, minthogy a védszellem segítségül hívása maga sem más, mint a szellemek segítségül hívása. Végre még megjegyezzük, hogy minden a magas vezetők ígérete szerint teljesedett be. Bár a közlekedés a médium és barátnője közt megszakadt, a médium imádkozását a szokott módon tovább folytatta M.-ért és Rajmondért is, aki mint M. testvére pillantotta meg a napvilágot. M.-et a görcsök megkímélték.

MÁSODIK FEJEZET

G. meggyógyítása epilepsiából (**)

(Móricz szellem által)

Egy este, 1866. február 3-án a médiumot kellemetlen érzés fogta el. Mintha szellem akart volna nyilvánulni. Miután férje és napa jelenlétében irónt fogott kezébe, ólomnehézségűnek érzett karja lassankint mozogni kezdett s a következőket írta:

„Beszélnem kell. Móricz.”

A médium erre hangosan mondja: „Beszélj nyíltan és bátran.”

Móricz: „Helyzetem rettenetes, mentsetek meg!”

Médium: „Szívesen segítünk rajtad; csak mondd meg mi a bajod.”

Móricz: „Gizella megöl!”

Médium: „Kedves barátom te már halott vagy; ne félj tehát, hogy meg fog ölni.”

Móricz: „Nem tudom, mit értesz ez alatt, halott? Én volnék halott? Adná Isten, hogy így volna!”

Médium: „Biztosíthatlak, hogy így van; légy nyugodt.”

Móricz: (oly hevesen ír, hogy a papír elszakad.) „Gizella! Gyilkos!”

Médium: „Próbálj imádkozni; imádkozzál utánam.”

Móricz: „Nem tudok. Kérem főtisztelendőségedet, először gyónnom kell: -

„Én szegény bűnös ember, beismerem és meggyóonom Istennek, az Atyának, Isten anyjának, Máriának és minden szenteknek és főtisztelendőségednek Isten helyett, hogy én gyakran és sokat vétkeztem az én bűnös cselekedeteim által.” -

„Ó mily nehéz mindent megmondani! Rossz apa, lelkiismeretlen férj, gonosz testvér, hamis barát voltam, telve büszkeséggel őseimre, dölyfös, önhitt, a világ mámorában elmerülve, az élvágynak, a falánkságnak és dobzódásnak éltem. Mérges voltam, szolgálaimmal gonosz; Gizella miattam halt meg. Én öltem meg őt?

Nem tudom! Már sok éve, hogy a guta megütött, alig tudok beszélni; hallja főtisztelendő úr? Félek, hogy nem oldoz fel és az ördögök közé jutok.”

A médium a legnagyobb zavarban volt, hogy mit tegyen, mivel a szellemnek a papi absolutiót nem adhatta meg; ugyanis a szellem nyugalma ettől látszott függeni. A szellem az egész gyónást rendkívül gyorsan és szenvedélyesen írta, úgy hogy a médium utána csurom víz volt az izzadságtól és elállt a lélekzete. Amint ismét összeszedte magát, a következő szavakat intézte Móriczhoz: „Ne félj, kedves barátom! Isten jóságos. Ha bűneidet igazán megbánod, megbocsát.”

Móricz: „Isten! Nekem megbocsát? Ó, én nagyon nyomorult fickó vagyok! Gondolja a plébános úr, hogy igazán megbocsát?”

Médium: „Bizonytal, mert Isten előtt semmi sem lehetetlen; azonban bűneidet igazán meg kell bánnod.”

Móricz: „Hogyan tegyem ezt? Nem tudom élek-e? Nem tudok mozdulni!”

Médium: „Bízd magad Istenre. Viseld szenvedéseidet türelemmel és megadással; ez a bűnhődésed.”

Móricz: „Köszönöm, most már tudom, hogy mi a vezeklésem. De soká fog tartani, míg megtudom, hol vagyok?”

Médium: „Kérd Istent, hogy világosítson fel és hívd védszellemedet segítségül.”

Móricz: „Egy nyomorult semmirekelőnek nincs védszelleme.”

Médium: „Minden szellemnek van védszelleme (vezetője), tehát neked is. Imádkozzál csak buzgón Istenhez!”

Móricz: „Csókolom a kezét Főtisztelendőségednek. Mit imádkozzam?”

Médium: „Csak mondd: Isten könyörülj rajtam, szegény bűnösön!”

Móricz: „Isten fizesse meg!”

A vezetők felvilágosítása: „Ez egy igen sajnálatraméltó, szegény szellem, aki nálatok keres segítséget. Összeköttetésben van

egy beteggel, aki nemsokára jelentkezik nálatok. Médiumi működésetek sok szellemet vonz ide; legyetek mindig készségesek és jószívűek, segítsetek rajtuk és legyetek hozzájuk türelemmel. E szellem ideg-fluidjának nehézsége és sűrűsége okozta, hogy a médium a karját oly nehéznek érezte, mint az ólom; a fluidok át-hasonulásának a hatása ez. E szellem nincs tudatában a testnélküliségének, csak bénulást érez, mert test nélkül nem tudja, hogyan mozogjon. Azt hiszi, hogy üdvössége a gyónástól függ. Mostanáig senki sem hallgatott rá, mert nem talált médiumra; ma tehát hozzád vezette őt védszelleme, aki téged fluidikus burokban és ruhában mint papot tüntetett fel Móricz gyenge látása előtt. Most már szegény megkönnyebülve érzi magát. Az áldozásról védszelleme gondoskodik. Ez a szegény szellem a kábultság bizonyos állapotában van.”

1866. február február 4-én délelőtt a médium anyósánál ült és az evangéliumból olvasott fel valamit. Ekkor a szobában több igen jól kivehető kopogó jelzést hallottak. A médium azt hitte, hogy ez valamely szellem figyelmeztetése, aki nyilatkozni óhajt, tehát irónt vett a kezébe és hevesen írt: „Én vagyok, Móricz.”

Médiium: „Hallottad a szép igéket, amiket olvastunk?”

Móricz: „Igen, mindent hallok mintegy szócsövön át. Isten legyen nekem irgalmas! Tegnap gyónásom után meghaltam. Most szellem vagyok és egy könyörületes lélekkel beszélek, aki engem oktatni fog. Istenem könyörülj rajtam! Oly nagy bűnös voltam; bűneim marcangolnak.”

Médiium: „Mihelyt bűneidet beismered, már egy lépést tettél a javulás útján.”

Móricz: „Azt hiszed? Hogyan vezekeljek?”

Médiium: „Úgy, hogy szenvedéseidet megadással tűröd és imádkozol.”

Móricz: „Igyekezni fogok.”

A vezető oktatása: „A beteg, ki ezzel a szellemmel összeköttetésben áll, nemsokára jelentkezik; csak beszélj ezzel a szellemmel minden nap. Oly alacsonyan áll, hogy a mi beszédünket nem érti meg; a te beszédedet is alig, csak tompán hallja, mintegy

szócsövön át. Sűrű idegszelleme gátolja őt a velünk való közlekedésben. Bűnei következtében süllyedt e sűrűségbe, már most magának kell kigázolnia belőle; a megfelelő segítséget megkapja. Minthogy tegnapi vallomása után magát megkönnyebbülten érzi, azt hiszi, hogy még csak most halt meg és feloldoztatott. Valóban egy ilyen szellemnek több halálon, azaz több tisztuláson is keresztül kell mennie.”

E nyilvánulás után néhány napra, febr. 6-án egy zsidó, névleg G., jött a médiumhoz, apja kísérte és könnyek közt beszélt el, hogy ez a fia több év óta epilepsziában szenved és már sok orvos jelentette ki gyógyíthatatlannak.

Elbeszélte a rettenetes kúrákat, melyeken fiának keresztül kellett mennie. A legerősebb allopathikus gyógyszerek, valamint a homeopathia minden szerei teljesen hatástalanoknak bizonyultak. G. 18 éves koráig teljesen egészséges volt; ekkor idősebbik fivérére, akit nagyon szeretett, egyszerre görcsroham jött, s ezt G. annyira szívére vette, hogy - mint ő maga beszélt a médiumnak - Istenhez könyörgött, hogy szabadítsa meg fivérét e rettenetes betegségtől és adja inkább ő reá. Ez, fájdalom, beteljesedett; mert az idősebbik testvér egészen egészséges lett, a fiatalabbik ellenben e naptól fogva beteg és epilepsziában szenved.

Különös, hogy a roham mindig rájött, ha leült, hogy írjon. Elismert szépíró volt, és mint ilyen kereste kenyerét. Mesterségét nem folytathatván, melancholikus lett és kétségbe esett. Több év telt el, mint már mondtuk, mindenféle gyógykísérletekkel, melyek mind eredménytelennek bizonyultak; G. szellemileg és testileg teljesen lefogyott, úgy, hogy már egynegyed órányi távolságra sem mert egymagában elindulni.

A roham néha napján többször is rájött, és gyakran félóráig is tartott. A leírás szerint erős merevgörcsben kellett szenvednie. Miután a médium az apa egész elbeszélését végig hallgatta, férjével együtt a szellemi vezetők segítségét és tanácsát kikérni félre vonultak.

Ekkor a vezetők a következőket írták:

„G. kóresetete egyike a legnehezebbeknek és következménye

egy folytonos, ártalmas szellemi befolyásnak a szervezetre, különösen az idegrendszerre. Minthogy az orvosi tudomány a betegségnek ezen alapokát nem ismeri, az úgynevezett szellemi megszálltságokat kineveti és elveti, éppen azért nem tudják gyógyítani a kóreseteket, melyeknek gonosz szellemi befolyás az alapjuk. G.-nél a kóreset nagyon bonyolult; Móricz szellem, kit már elhoztunk hozzátok az előidézője e betegségnek, melyre egykor lappangó szervi hajlama volt. Móricz, ki G.-vel egy korábbi testetöltés alatt összeköttetésben volt, ellentétes befolyását előbb G. fivéréen gyakorolta, utóbb azonban G.-t magát ismerte fel áldozatként.

„Most már kérditek: Hogyan tud egy szellem, ki oly mélyen süllyedt, mint Móricz, s kinek oly mozdulatlanok és megmeredtetnek kellene lennie, erőt kifejteni, emberben oly görcsöket előidézni, mint amilyen G.-nek van?”

„Erre azt feleljük: Móricz és G. között régi kötelék áll fenn; egyedül az ő fluidos, állandó közelsége idézte elő a görcsöket. Mintha csak folyton elektrizálta volna az idegrendszerét. Ez gyakorolja hatalmát G. felett, kábító ütések által, innen a görcsök. - G. szenvedései által lakol. Itt Móricz szellem megtérítése a fődolog. Hogy meggyógyuljon G., a szellem folytonos közelségétől kell őt megszabadítani.”

„Minthogy Móricz szellem a médium által már felébredt, adjon a médium, magába szállva és imádkozva, G.-nek 10 magnetikus vonást, hogy közte és Móricz között ily módon fluidikus válaszfalat állítson fel. Minél nagyobb a hite, annál erősebben hat a szellemi magnetizmus ereje.”

„G. esetében a Móricz szellem megtérítése nem az egyedüli gyógyszer. Megrendült idegrendszerét és szervezetét is erősíteni kell, azért adjon neki atyja naponként 41 magnetikus vonást. A következő imát varrjátok selyembe és a hitnek fenntartása, továbbá Móricz figyelmeztetése végett hadd hordja a nyakában.”

Ima: „Világok Atyja! Kérünk téged a te fiad Jézus Krisztus által, gyógyítsd meg G.-t és Móriczban keltsd fel a bűnbánatot.”

E szavak vétele után a médium G.-hez ment és kijelenté neki,

hogy Isten nevében meg fogja gyógyítani, és hogy az ő gyógy-módja más, mint az orvosoké. G. hittel, bizalommal hallgatta. A médium ezután a talizmánt a nyakába akasztotta és 10 magnetikus vonást adott neki. A harmadik vonásnál G. térdre esett; mire a médium nagyon megijedt, mert azt hitte, hogy a roham jött a betegre. De összeszedve magát, a magnetizálást imádkozva tovább folytatta. G.-nek nem volt rohama, csak letérdelt a médium ruháját csókolva felkiáltott: „Most meg vagyok mentve!” Később azt mondta az apjának, hogy a magnetizálás alatt a médium mellett egy angyalt (valószínűleg a médium vezetőjét) látott állani.

G. atyja gyorsan felfogta a magnetizálás módját és azzal az ígérettel távozott, hogy szorgalmasan fogja végezni.

1866. febr. 8-án a médium Móricz szellemet a következőképpen kérte: „Kedves Móricz testvér, jer és hallgass meg minket, azért vagyunk itt, hogy könnyebbülést szerezzünk; hogy téged ebből a gonosz állapotból, mely neked is annyira kellemetlen, kiségyünk. Tudjuk, hogy közted és Gizella közt viszály volt; bossás meg neki és Isten is megbocsát neked.”

A vezetők felvilágosították a médiumot, hogy Móricz e Gizella alatt a beteg G.-et érti, s hogy korábban közeli viszonyban voltak egymással és együtt vétkeztek.

Móricz: „Én nem tudok neki megbocsátani! Hiszen álruhába öltözködött; ő nem férfi. Hisz ő az én feleségem; miért változtatja így el magát? Miféle históriák ezek? Bár jobban érzem magam, mióta meggyóntam, de azért ezt az álarcot mégis le fogom róla rántani.”

A vezetők: „Kedves Móricz, hagyj fel azokkal a bosszúálló gondolatokkal. Lásd, te szellem vagy; Isten színe előtt mondjuk, hogy utánad nemsokára Gizella is meghalt! Te ezt nem tudtad, mivel haláloed után bűneid következtében oly vak maradtál. Látdod, Gizella bűnhődésül még egyszer a földre jött, hogy mint szégyény egyszerű ember, korábbi bűneit levezekelve; te is légy hát töredelmes és bánd meg bűneidet; csak akkor egyesülhetsz Gizellával.”

Móricz: „Nehéz dolog elhinni ezeket a meséket; hogyan lehetett ő megint emberré, még hozzá férfiúvá? Már azt senki sem veri ki a fejemből, hogy ez csak álruhába öltözködés.”

A vezető: „Ne tépelődj e gondolatokkal; később majd erről is felvilágosítunk; most csak javulásodra gondolj. Ki akarsz-e menekülni ebből a bizonytalanságból?”

Móricz: „Ki!”

A vezető: „No hát hagyd el Gizellát és kövess minket.”

Móricz: „De akkor hogyan töltssem ki rajta bosszúmat? Nagyon nehéz az embernek magán ennyire uralkodni.”

A vezető: „Éppen ezt a főhibát kell elfojtanod, mert különben sohasem gyógyulsz meg szellemileg.”

Móricz: „Ez igen nehéz. Még mielőtt a guta megütött volna, szolgálmat és Gizellát megbotoztam mérgemben, és most mindent elnyeljek?”

A vezető: „Igen, kedves barátom, kérve kérünk, tedd meg! Majd meglátod, milyen béke, mily boldogság fog ebből rád háramlani.”

Móricz: „No megpróbálom. Most fog el éppen a harag.”

A médium keze hevesen mozgott a papíron, mígnem kimerülve megállt, mire a vezető a következő imát írták:

„Isten atyánk! - Kérünk téged a te fiad Jézus Krisztus által, adj Móricznak erőt, hogy fogyatkozásain uralkodjék és elfojthassa azokat. Légy iránta könyörületes és segíts minket, hogy G.-et meggyógyíthassuk. Ó Urunk, csak egy szavadba kerül és ők mindketten meggyógyulnak.”

1866. febr. 9-én Móricz spontán írt: „Itt vagyok.”

A vezető: „Istenem, légy segítségére Móricznak, hogy jó szándékait végrehajthassa.”

Móricz: „Jól esik az ilyen beszéd. Vágyódom utána, mint egykor Izrael a forrás után. Békét hagyok Gizellának, ha megfejtitek álruhába öltözködésének rejtélyét. Most elmondom nektek amit gutaütésemig világosan tudok.”

„Gazdag, rettegett gróf vagyok, kinek családfája a világ kezdetéig ér. Kéjenc voltam és jól éltem. Gizella a kedvesem volt,

nem pedig a megesküdtött feleségem. Most már nem tudom, hogy mindez hogy esett meg. Együtt éltem vele és öreg voltam; igen könnyelmű volt és gyakran volt hűtlen hozzám. Egyszer csak eltűnt szemeim elől; ekkor jött rám az az örökös gutaütés, tán ezer évig is tartott. Nem tudom. Mozdulatlanságom dacára végre mégis rátaláltam Gizellára; hogyan, nem tudom megmondani, mert gyalázatosan elváltoztatta magát, hogy megint megcsaljon engem. Én tehát teljes hatalmamot gyakoroltam felette; mert mindennek dacára ő hozzám van kapcsolva, s ezt éreztettem vele. Nagyon bosszant, hogy mint férfit látom. Nem ismer meg, és nem hallgat meg. Hála Istennek! most febr. 3-án meghaltam a gyónás után; ezt legalább pontosan tudom. De most mondjátok meg, miért lett Gizella férfi? Mért nem hall meg és lát meg engem? Ó, szólaltassátok meg és magyarázzatok meg mindent!”

A vezető: „Kedves Móricz. Sok évvel ezelőtt a bűnnek és a gonosz élvezeteknek éltél a földön. Gizella a te titkos társnőd volt. Ekkor állott be hirtelen a halál valóban a gutaütés következtében, mely téged az élvek közepette talált.

Már most te sokáig szellemileg megbénított állapotban maradtál, nem ezer, de sok évig. Gizella is meghalt; ő hozzád vezette-tett, hogy lássa a te szenvedéseidet. Bűnhődésül most már a földön a részére elrendelt testetöltésnek engedelmeskedett és tőled, valamint a megpróbáltatásoktól való félelemből, melyeknek a nő ki van téve, férfi testet öltött magára. Ez mindenesetre nagy gyengeség volt tőle; engedelmeskedni kellett volna védszellemének és a nőnek bűneiért mint nő, kellett volna bűnhődnie.”

„Te ismét rátaláltál a földön; és törekvésed az, hogy árts neki. A görösök, amiket okoztál neki, súlyos bűnök, melyek rád nehezdednek, és amelyeket jóvá kell tenned. Elég sokáig tart töredelmetlenséged. Lásd, mily nagy kegy az Istentől, hogy téged védszellemed ehhez a médiumhoz vezetett, és szellemileg meggyónhattál, lelkiismereteden könnyíthetél és okulhattál. Haladj csak tovább a bűnbánás útján; hagyd el Gizellát, és engedd magad általunk oktatni, minthogy már a mi szavunkat is kezded érteni.”

Móricz: „Mindent hallottam; ma jobban látok, mint tegnap,

szemeim megerősödnek. Köszönöm nektek; de ha Gizella a földön van mint férfi, én is azt akarom, hogy feleségem legyen.”

A vezetők: „Ez most lehetetlen; várj míg szellemileg meggyógyulsz, akkor mindent jobban belátsz. Most még nagyon gyenge vagy; azért szüntelen imádkozunk érted.”

Móricz: „Isten segíts! Jól esik ezt mondanom; békén hagyom Gizellát. Csak imádkozzatok értem!”

A vezetők tanítása: „A két utolsó nyilvánulásból látjátok, hogy a beteg G. felvette ugyan a vezeklő testetöltést, de nem úgy hajtotta végre, ahogy védszellem akarta, mivel a női forma helyett a férfiét választotta, ami alapul szolgált Móricz elfojtott dühének.

Hogyan ismerte már most meg Móricz ez alatt az elváltoztatott forma alatt Gizelláját? Itt a megismerés szellemről szellemre a rokonság fluidikus köteléke által történik. Így találta meg Móricz a szellemet, kit keresett nehéz perispritikus állapota, s a keresett szellemnek megváltoztatott külső formája dacára. Móricz nagyon tudatlan és érzéki szellem, kinek szellemi képességei a mély esés következtében elkábultak. Látjátok azonban az utolsó nyilvánulás után, hogy annyira javult, hogy már képes nemcsak pusztán az emberek szavát, de a szellemekét is megérteni.”

1866. február 14-én. - Móricz spontán nyilatkozik: „A férfinak, aki Gizella volna, békét hagytam. Beszéljetelek vele! Csináljatok helyet, már itt van!”

A vezetők: „A beteg G. alszik; szelleme védszellemének kíséretében ide jött, hogy a ti oltalmatok alatt Móricz-cal kibéküljön.”

A médium érzése (a karban) megváltozott s lassan írt.

G.: „Isten segítségével itt vagyok; Móricz, látsz?”

Móricz: „Világosítsatok, te látsz engem? Ó jer hát és öleld át a te régi kedvesedet!”

G.: „Nem, Móricz, viseljük magunkat szellemekhez illő módon.”

Móricz: „Tehát nem vagy élő ember?”

G.: „Igen, de csak néhány évre, bűnhődésképpen, aztán ismét szellem leszek.”

Móricz: „Mikor lesz ez?”

G.: „Mikor Isten akarja, kedves Móricz, minden bűnömet, amit veled elkövettem, őszintén megbántam; kérlek, te is tégy hasonlóképpen.”

Móricz: „Mindent megteszek, amit akarsz!”

G.: „Jó, tehát ne kínozz többé; ez árt ennek a testnek, amelyben vagyok. Hagyj békében és gondoldj a te lelki üdvösségedre. Ily módon, ahányszor csak akarod, beszélek veled.”

Móricz: „Ha így beszélsz velem, minden rendjén van, akkor nem kell, hogy tovább kínozzalak. Imádkozni akarok: Isten légy irgalmas, bocsáss meg nekem nyomorult bűnösnek, könyörülj rajtam!”

1866. február 15. Miután a vezetők Móricz számára egy imát írtak, a beteg G. szelleme nyilatkozott.

G.: „Itt vagyok, hogy megmondjam nektek, hogy egészséges vagyok. Móricz meg fogja tartani a szavát.”

Móricz: „Igen, megtartom. Isten áldjon meg, Gizella! Nem foglak többé gyötörni. Igen, én meg akarok javulni; már is jobban érzem magamat. Isten áldjon meg benneteket segítségetekért!”

A vezetők: „Móriczot most már egy kevés időre oltalmunk alá vesszük; mert annyira javult, hogy közvetlen közlekedhetik velünk. Küldjétek G.-nek 9 napra, naponkint egy szemet számítva, pulsatilla szemet a betegség gyógyítására, melyet a görcsök okoztak nála.”

Ezután a médium tudakozódott a beteg hogylétéről, és igazolták, hogy a magnetizálás óta nem voltak görcsei.

Gyakorta imádkoztunk ezután is Móriczért, kinek szelleme mindig bűnbánóbban és megjobbulva nyilatkozott, a beteg G. pedig a görcsöktől mindig mentve maradt.

Ugyanezen év július havában történt, hogy a médium G.-et ismét hívatta, hogy a szellemek rendelete szerint magnetizálja. Magnetizálás közben minden tagja rángott és gyakran önkénytelenül a kezek mozgásához képest felemelkedett a székről.

Erősen állította, hogy ez mindig így van akkor is, ha az apja adja a rendelt 41 vonást. Panaszkodott, hogy még nem tud írni,

azaz, hogy nincs meg hozzá a bátorsága.

A vezetők ez iránt megkérdezte, felelik:

„A magnetizálás alatti rángás a nagy érzékenységnek és a gyógyhatású befolyásnak a jele. Csökken és egészen elmarad mi-helyt meggyógyul. Vegyen be egy ideig 1 szem (3 hatványú) pulsatillát idegeinek erősítésére. Írjon csak most mindjárt előttetek és győzze le gyermekes félelmét, nem lesz semmi baja.”

Ezután G. a médium anyósa és férje rábeszélésére, hideg verítéket izzadva leült és írt valamelyest anélkül, hogy az a legkisebb ártalmára lett volna. Gyógyulásának e bizonyítéka felett örvendezve, hazatért, honnan a médiumnak néhány nap múlva a következő levelet írta, melyet eredeti egyszerűségében közlünk:

„Méltóságos Grófnő!”

Ön oly kegyes, hogy az én szenvedő állapotom iránt érdeklődik; minthogy tudatában vagyok jobbulásomnak, a következőket bátorodom közölni. Amióta Önt, méltóságos grófnő, utoljára láttam, vidámabbnak és erősebbnek érzem magamat; máskor a búskomorság rohamai fordultak elő nálam, ez most egészen eltűnt. Bizton remélem, hogy Méltóságod segítségével egészen meggyógyulok. Sok év óta ez az első levél, amit írtam; áldassék érte az Isten!

Első leveletem Méltóságodhoz intézem a legmélyebb hála érzetével

Méltóságodnak stb.

G.”

Móricz szellem még néhányszor nyilatkozott egészen megjobbulva és bűnbánóan.

G. és egész családja, izraeliták, buzgó követői lettek ezen gyógyulás következtében a szellemtannak - spiritizmusnak - és nagy hálát éreztek a szellemi vezetők és a médium iránt.

A médium utóirata: G. két évvel e kúra után teljesen egészséges lett. A szellemi vezetők rendelése szerint apja magnetikus vonásait folyton kapta, és dolgát rendesen végezhetette. Később azonban nem kímélte magát, sőt egészségére ártalmas dolgokat is

cselekedett. A beszerzett tudósítások szerint G. nem szenved ugyan epileptikus görcsökben, de elvétve ájulása és szédülése van, s ezt mi a rendetlen életmódnak tudjuk be és feladatunknak ismerjük, hogy még e gyengeségeit is megszüntessük.

Vay Adelma

HARMADIK FEJEZET

M. báró meggyógyítása gyomorgörcsből (**)

(Oka: Gottfried szellem)

1866. február 14-én M. báró, a médium sógornője B. báróné közvetítésével kérdést intézett a médiumhoz gyakori és erős gyomorgörcsei felől, melyek már-már egészen búskomorra tették. A használt allo- és homeopatikus szerek mítsem értek. Ez az úr és felesége, mindketten atheisták és tagadói a személyes szellemnek, csak kíváncsiságból fordultak a médiumhoz, azzal az ígérettel, hogy engedelmeskedni fognak, mert hiszen akár így, akár úgy - mondták - a gyomorgörcsön már mi sem segíthet.

A szellemi vezetők megkérdezés után a következőket írták: „Itt ismét minden orvosi tudomány nemcsak haszontalannak, de az egészségre károsnak bizonyul, mert M. gyomorgörcsei tisztán fluid-villamos természetűek. Ha a szellem, ki e fájdalmaknak okozója, megtérítettik, M. meggyógyul. A gyomoridegek, s főleg a napidegfonat (plexus solaris) erősítésére, tegye kezét a felesége naponta a szívgyödörré és tartsa rajta 3 percig. - A szellem, aki jelenléte által a görcsöket okozza, hitetlenségre, materializmusra befolyásolja e házaspárt. E szellemet megtéríteni nehéz dolog, Isten segítsen benneteket. Gottfried a neve, most mindjárt nyilatkozni fog a maga módja szerint.”

Gottfried: „Mi a kereszténység? Egy fikció! Kívántok tán valamit tőlem, és kik vagytok?”

A vezetők: „Ismered M. bárót és feleségét?”

Gottfried: „Rokonuk vagyok.”

A vezető: „Tudod, hogy M. mily erős gyomorgörcsben szenved; te, minthogy szellem vagy talán könnyen tudnál rajta segíteni.”

Gottfried: „Mi az a szellem? Én nem vagyok szellem!”

A vezető: „Nem ismered a megváltást vagy a halált?”

Gottfried: „Ismerem ugyan ezt a szót, de nem akarom kimondani. Nem tartozik rám. Nincs szellemélet. E kettő, akiket említettetek, az én gyermekeim.”

A vezető: „Kedves Gottfried, gondold meg mit beszélsz; még most is tagadni akarsz Istent és a szelleméletet, mikor már te is meghaltál a földön és már szellem vagy?”

Gottfried: „Az én nevem irónia. Hol van és mi az Isten? Bizonyítsd be!”

A vezető: „A csillagok, a természet, az ember, a szellemek - ezek mind bizonyítékai egy teremtő Istennek, egy magasabb szellemi elvnek.”

Gottfried: „Ostobaság! A természet hozza létre mindezeket. Amit te szellemnek mondasz, az ideg, életerő. Jó gyermek, ne fáradj azon, hogy engem meggyőzz, ezek mind mesék.”

A vezető: „Az egész, logikusan összeállított világegyetem, egy Istent, egy kormányzót, egy halhatatlanságot követel.”

Gottfried: „Miért higgyem el ezt neked így egyszerűen?”

A vezető: „Mert az neked nyugalmat szerez, te szegény, hisz rettenetesen szenvedsz!”

Gottfried: „Hm, hm, ahogy vesszük!”

A vezető: „Sok jó szellem van itt, segíteni akarnak rajtad; nem látod őket?”

Gottfried: „Hiszen nem vagyok én úgynevezett látó; hús és vér vagyok, és gyomorgörcsöm van, mindez a te szellem elméled ellen szól!”

A vezető: „Neked fluidilag meg kell gyógyíttatnod és szellemileg újjá születned. Próbáld Istenhez kiáltani.”

Gottfried: „E kérdésben nekem csak a fluid szó tetszik.”

A vezető: „Ha te hittel eltelve tudnád mondani: Isten, légy

irgalmas hozzám - hinni akarok és leborulok előtted', meggyógyulnál."

Gottfried: „Tréfából megpróbálom, de majd csak később, majd egyszer - kísérletképpen! Kérek róla másolatot.”

A vezetők: „Vedd, amit mondtunk, a legkomolyabban. Gondolj Istenre, mint örök teremtőre és a szellem halhatatlanságára.”

A vezetők magyarázata: „Gottfried nyilatkozatai: „Hiszen én hús és vér vagyok!” és a gyomorgörcsök érzése szolgáljon bizonyítékaul az idegszellem sűrűségének, és a kínok és szenvedések súlyosságának, melyeket a szellemek ezáltal kiállanak. Csupa önteremtette szenvedések ezek, mély esésük és töredelmetlenségük által előidézve. Szervedések, melyek Krisztus szavaira figyelmeztetnek bennünket: „*Ott, hol jajgatások és fogak csikorgatása léssen.*” Az örökös gyomorgörcs épp egy ily idegszellemi szenvedése az ily mélyre süllyedt szellemeknek.”

1868. febr. 15-én a médium nyugtalanságot érzett karjában, mire leült és a következőket írta:

Gottfried: „Istennek lenni kell.”

A médium: „Nagyon örülök, hogy belátod. Hogy jutottál e hitre?”

Gottfried: „Mert a gyomorgörcsöm a te imádságod óta megszűnt.”

A médium észrevéve, hogy Gottfried irónikusan beszél, a vezetőktől kért tanácsot, midőn Gottfried, félbeszakítva őt, hevesen írt:

„Nagyon szeretnék a hallhatatlan és személyes szellemben hinni; nyújtsatok bizonyítékot.”

A vezetők: „Hiszen te magad is egy bizonyítéka vagy a hallhatatlan szellemnek. Ezek az emberek itt téged nem látnak, és mégis beszélsz velük írás által, hogyan teszed ezt? Gondolkozzál felette. Nem tűnik fel neked, hogy, míg te az embereket látod és hallod, ők téged sem nem látnak, sem nem hallanak? Az már csakugyan bizonyíték, hogy te még vagy, éspedig nem mint ember, mert te nekik láthatatlan vagy, hanem mint szellem. Emlékszel még arra, mikor ott feküdtél az ágyadon, nyögve, sóhajtozva

és Istent tagadva? Nem akartál meghalni, minthogy a semmiséget hozó jövőtől, éned megsemmisülésétől féltél. És most, eltagadhatod-e, hogy szellem vagy és nem ember? Az emberi testet lehántottad a halálban, de a szellemed és egyéniséged él. Vesd el hát a hitetlenség álarcát és alázd meg gőgödöt.”

Gottfried: „Fiatal és tudós voltam egykor; sokat tanultam, értelmem volt szerencsétlenségem, mivel ez vezetett félre, hogy tagadjak minden szellemit.”

A vezető: „Nem úgy áll a dolog! Az igazi értelem, a valódi, mély tudás nem tagadja Istent és a szellemit. Csak a rész tudás, a sántikáló emberi bölcelet áll szembe az igazsággal, tagadva azt.

Csak a gőg nem ismeri el a felsőbbet. Ez az elbizakodottság benned is meg van, és szellemed szabad mozgását és szabad gondolkodását gátolja. Egy felvilágosodott fő látja a nagy egészből, hogy egy teremtő, egy kormányzó kéz uralkodik; és érzi önmagában az örökké halhatatlan szellemet.”

Gottfried: „Ez szép beszéd volt! Ah bárcsak egy véleményen tudnék veled lenni! Tehát csakugyan halott volnék? Beszélj még valamit halálomról, tán akkor visszaemlékezem mindenre. Tehát elbizakodott vagyok? Úgy, és ez volna az első tévedésem? No, majd gondolkodom még felette. Mindenesetre jól esik kibeszélnem magamat. Ha olyan okos vagy, beszélj valamit a múltamról.”

A vezető: „Volt egy férfi, kit Isten sok tehetséggel ruházott fel, többek között az értelemmel is, de ez a férfi visszaélt az értelemmel, s a szellemi adományokkal, melyekkel Isten őt felruházta; dölyfös lett és így szólt: „Mindenen uralkodom értelmem által, és csak azt hiszem, amit értelmem felfogni képes. Dajkamestereknek nem hiszek!”

„Minthogy Istent és a halhatatlan szellemet agyával felfogni nem tudta, tagadta azt. Ekkor súlyos betegség látogatta meg, kellett, hogy megpróbáltassék, s hogy hinni és imádkozni tanuljon. De ez mit sem ért. Fájdalmában gyakran felkiáltott anélkül, hogy az imában keresett volna megkönnyebbülést, és meghalt nagy szellemi kínok közt a továbbélés teljes hitetlenségében.”

„Este volt; sokat szenvedett, és nyögött az ágyon, midőn halotta, hogy gyermeke csendesen imádkozik.”

„Hagyd el azt az ostobaságot,” mondá, „nincs Isten, mert különben nem szenvedhetnék ennyit.” - „Imádkozzál velem, édes apám!” Szólt a gyermek, kibén atyjának e szavai egész életén át mély nyomokat hagytak. - A beteg nem válaszolt, és nemsokára elveszté emberi eszméletét. - Isten irgalma szellemileg akarta felébreszteni és mialatt teste hosszú haláltusában feküdt, szellemének a következő víziója volt. Fenséges angyalt látott fényel körülvéve; egy nagy arany könyvet tartott, melyre lángbetűkkel e szavak voltak írva: „Isten” és „halhatatlanság”. A fény ez angyala mellett egy fekete, beburkolt, mozdulatlan alak állott, mellén e szóval: „Semmi”. A haldokló férfi szelleme mindkét alakot megnézte. Istent és a halhatatlanságot mesének tartva, a komor Semmihez fordult.”

„Így mentél magad Gottfried a szellemi halálnak; visszautasítottál minden oktatást Istenről és a szellemvilágról, gőgösen és makacsul megmaradtál a mozdulatlan semmi mellett. A föld- és családod köréből tehát nem léptél ki. Mint szellem ráerőszakoltad magadra a hitet, hogy még ember vagy, mert tovább is együtt éltél az emberekkel, és nem hagytad el őket. Szomorú volt a sorsod, mert ellenmondások közt éltél és folytonos talányok közt, melyeket megfejteni gőgöd akadályozott. Folytonos fluidikus közelséged és befolyásod M.-nek gyomorgörcsöket okozott, és egy női szívet a hitelenség rettenetes torzképévé alakított át. Ideje már, hogy higgy nekünk, hogy alázatosan borulj le Isten előtt. Önmagadból akarsz gúnyt űzni? Azt csak tudod, hogy élsz és nem vagy ember. Könyörögj Isten irgalmáért és így szólj: „Én eltévelyedett és gőgös szellem vagyok; Istenem, Atyám, bocsáss meg!”

Gottfried: „Köszönöm. A könyveket, melyeket írtam, fel sem említed?”

A vezető: „Azok elporladnak és elfeledtetnek, mint minden múlandó; csak a nemes tettek élnek tovább. Szólj, megpróbálsz-e imádkozni? Elhagyod-e M.-et, s keresel-e a szellemeknél segítséget?”

Gottfried: „Mit faggatsz, ki vagy te? Mi jupon akarsz tőlem ígéretek kicsikarni?”

A vezetők: „Mi szintén szellemek vagyunk, kik Isten segítségével felküzdöttük magunkat, és ezen asszony (úgynevezett médium) segítségével segíteni akarunk rajtad.”

Gottfried: „Igen? Mért akartok rajtam segíteni? Mit törődtek velem oly nagyon?”

A vezetők: „A jók keseregnek az eltévelyedetteken.”

Gottfried: „Igen le vagyok kötelezve.”

A vezetők: „Adja Isten, hogy leolvadjon a jég szemedről, és felülkerekedjék benned a jó.”

Gottfried: „Tehát mégis van bennem valami jó?”

A vezetők: „Kétségtelenül, csak győzd le az álszégyent.”

Gottfried: „Alkalmatlan hallgatók vannak itt; tudod, hogy nem nagyon szeretek gyónni.”

A vezetők: „Nem is szükséges. Csak gondolj gyakran a mi szavainkra.”

Gottfried: „Jó, de M.-et nem hagyom el.”

A vezetők: „Csak próbáld meg, meglátod, hogy ez az egy lépés mennyire előbbre visz.”

Gottfried: „Folytathatom ezt az írást?”

A vezetők: „Igen, de gonosz szándék nélkül, csak azért, hogy tanulj; de van már elég megfontolni valód.”

Ezután a vezetők az ülést bezárva; a médiumnak a következő útbaigazítást adták: „Ha ez a szellem kopogással ijesztget benneteket, csak imádkozzatok érte. Saját halálának históriája, melyet elbeszéltünk neki, elég bizonyíték, hogy megtérjen. E szellemre nem szabad sok szót vesztegetnetek, eleget hallott, előbb ezt eméssze meg.”

1868. febr. 21. - A vezetők spontán: „Sok segítségre szorult szellem van körülöttetek; néhány lelkesítő szót akarunk hozzájuk szólni.”

„Kedves szellemi testvéreink! Isten szeretetéről szólunk hozzátok valamelyest. Végtelen ez és örök. Mihelyt észreveszi Isten

bennetek a legcsekélyebb hajlandóságot a jóra, továbbképzésekre szellemi eszközöket küld számotokra, szellemi segítségeket jobbulásotokra. Látjátok, mily megmérhetetlen Isten irgalmasága, hogy rólatok soha meg nem feledkeznek; igen, Isten a szeretet! Itt álltok ti, akik Istent félreismeritek. A hit csirája Isten könnyөрületessége által bennetek életre kelt; engedjétek, hogy e csira Isten, a mi Atyánk iránt való legbensőbb szeretettel egyesítve, szellemetekben gyökeret verjen, és minden hitetlenséget elnyomjon. Ó, szellemek! Térjétek Istenhez. Ne az embereknél keressétek segítséget, keressétek Ő nála, keressétek a szellembirodalomban!”

E szavak után spontán nyilatkozott Gottfried: - „Ti kedves emberek és ti magas, tiszta szellemek! Jól meggondoltam a dolgot. Dicsérem, igen, szeretem Istent. Követem tanácsotokat, elhagytam az embereket, kiket eddig oly ártalmasan befolyásoltam és szellemeket kerestem. Védszellemem oktatott és a mindenségben körülvezetett; ekkor nyíltak meg szellemi szemeim, ekkor vonult el tekintetem előtt Isten szeretete és bölcsessége. Ó, hogyan lehetséges, hogy kibírtam e tekintetet? Hogyan lehetséges, hogy még vagyok, miután a hitetlenség mély nyomorúságát s a hit dicsőségét láttam? Istenem, bocsáss meg nekem, nyomorultnak! Téged nevettelek ki, Téged tagadtalak? Miért nem semmisítettél meg egészen? Semmi büntetés nem lesz rám elég szigorú. Borzalommal látom, hogy hitetlenségem, szellemem merevsége M.-re fizikailag, feleségére erkölcsileg oly irtózatosan gonoszul hatott. Istenem, megadod-e nekem azt a kegyelmet, hogy azt a rosszat, amit ott elkövettem, ismét jóvátehessem?”

A vezető: „Isten látja felbuzdulásodat, vágyadat, hogy minden általad okozott gonoszt leróni, ismét jóvátenni akarsz. Isten meg fogja neked engedni, hogy mint M. gyermeke testet ölthess a földön. Elég erős vagy-e azonban, hogy bűneid levezeklésére mint nyomorék vagy mint beteges gyermek lépj a földre, és türelmed, megadásod által a szenvedésekben, szelíd és jámbor szíved által, szüleidet hitre térítsed?”

Gottfried: „Magamra vállalom a legrosszabbat és a legnehezebbet, mert minden kevésnek tűnik fel nekem szellemem hosszú töredelmetlensége ellenében. Imádkozzatok értem! - Istenem, csak engedd meg a szabad szellemi behatást majdan a testre, bármilyen beteg és nyomorék legyen is az, hogy ezáltal jövőendő szüleimet hitre téríthessem.”

A vezetők felvilágosítása:

„Így, mint most látjátok, a földi élet sok megpróbáltatása, mely a születéssel kezdődik, eszköz a javulásra. Gottfried olyan szellem, aki erélyes és erős akaratú. A javulásban ernyedetlen lesz, és ha már egyszer rálépett a javulás útjára, arról nem fog letérni.”

1868. április 4. Gottfried: - „Drága emberek és szellemek, kik engem a javulás útjára vezetettek! Azon a ponton állok, hogy a legnagyobb megalázkodásban a kiengesztelés életére adhatom magamat. Kemény munka, mert jövőendő anyámban kevés szeretet lakozik! Hitetlenség és minden isteninek és szelleminek tagadása közé jutok, őt térítsem és jobbítsam meg! Már most eltökéltem és bátran fogok a munkához Istenben való hit és iránta való szeretettől lelkesítve. Ha majd egykor egy beteg és csodálatos gyermek mosolyog felétek, gondoljatok Gottfried szellemre, akit ti megtérítettetek.”

Három hónap múlva a médium sógornőjétől a következő levelet kapta:

„M. meggyógyult, maga sem tudja hogyan, mivelhogy felesége csak nagy ritkán és végre már egyáltalán nem magnetizálta. Nagyon megörültek neki és boldogok, de hogy miképpen gyógyult meg, sohasem kérdezik; az asszony rövid idő óta áldott állapotban van.”

A vezetők: „Így hát, mint látjátok, teljesen hitetlen emberek-nél is lehetséges gyógyulás szellemi erő által, mert éppen ez a gyógy mód nyugszik örök törvényeken.”

NEGYEDIK FEJEZET

S. házaspár meggyógyítása heves gyomorgörcsből (**)

(Oka: Éva szellem)

S. házaspár, - a médium közelében lakó - szegény gazdálkodók, a médiumhoz fordultak segítségért a folytonos gyomorgörcs ellen, amely már hónapok óta mindkettőjüket kínozza. **A vezetők megkérdeztetvén, a következőket írták:** „E házaspár gyomorgörcse csak szellem-fluidikus befolyásból ered! Magnetizáld mindkettőt és hívd meg Éva szellemet.”

A médium megtette, mire az asszony több óráig tartó, jótékony, természetes álomba merült, amit már régóta nélkülözött. Férjét hasonlóképpen kellemes, jótékony érzés fogta el a magnetizálás alatt. Még aznap este 1866. április 8-án meghívta a médium Éva szellemet. Karja hevesen mozgott és emellett olyan érzése támadt, mintha fojtogatnák.

Éva: „Tudod, hogy büntetlenül senkisémet árthatja magát a más dolgába. Az asszony a te híres magnetizálásod óta egészen rosszul van - nyomorult és egészen oda van. Mi szükség itt imádkozni a Jézus nevében? Oly jó, mint te én is vagyok!”

A médium: „Szívesen elhisszük neked, hogy jobb vagy, mint én. Imádkozzunk tehát S. házaspár felgyógyulásáért.”

Éva: „Szívesen megtehetem. De az asszony és férje nyögnek a szenvedés miatt és jajgatnak! Meghalnak.” (A szellem ezáltal megijeszteni és kishitűvé akarta tenni a médiumot.)

A médium: „Mi bízunk Krisztusban, aki segíteni fog minket e beteg érdekében és most minden emberért és szellemért imádkozni fogunk:

Következett az ima és a vezetők e felvilágosítása: „S. házaspárnak nincs már semmi baja, menj holnap hozzájuk és magnetizáld őket.”

A médium e szerint cselekedett, amidőn mindkettőjüket vidámabbnak és jobb egészségekben találta.

1866. ápril 10-én kérte a médium Évát, nyilatkozzék Isten nevében.

Éva: „Semmit Isten nevében! Itt vagyok már! Nagyon örülök, hogy mindkettőjük dolga meglehetősen nyomorultul megy! Oly rosszul, oly rosszul! Igen, rohanjatok csak oda ebéd után majd meglátjátok a nyomorúságot. Mindnyájatok csúfjára vezetni fogom kezedet amikor magnetizálok őket.”

A médium: „Isten tiszta szellemei nem hagynak minket, és Krisztus segít őket meggyógyítani. Egyesülj velünk az imában és fékezd szenvedélyedet!”

Éva: „Nem, ily rossz emberekkel, mint ti, nem imádkozom. Nem lehet veletek magas szellem, ha azt mondjátok, hogy szenvedélyes vagyok. Pfuj, utállak benneteket! Még hozzá ostobák is vagytok, mert nyomorultul van a házaspár, úgy hogy elveszti hitét varázslatod iránt!”

A médium: „Szavaid meg nem tántorítanak engem, mert Istenhez küldött tiszta imánk ereje hatalmasabb mindennél.”

Éva: „Én is hatalmas vagyok! Gyomorgörcsöket tudok okozni!” (A szellem tehát tudatában van gonosz tettének!)

A vezető: „Ha megpróbálnád meggyógyítani, ahelyett hogy ártanál, boldogabb és megelégedettebb lennél. Egy szenvedély emészt, a féltékenység. Ha valahol egy boldog és megelégedett házaspárt látsz, elfog az irigység, a féltékenység és arra törekszel, hogy háborúságot csinálj köztük, és beteggé tedd őket szellemi és fluidikus gonosz befolyásoddal. Minthogy pedig S. házaspár türelemmel viseli szenvedéseit, ez nekik üdvükre szolgál, neked azonban nagy károdra. Győzedelmeskedjél és uralkodjál magadon, kedves Éva! Különben sohasem tudsz kigázolni ebből a nyomorúságos szenvedő szellemi állapotból, melyben most vagy.”

Éva: „Könnyű nektek beszélni.” (**A vezető megjegyzése a médium részére:** „Íme: a szellemek közt ugyanazon tévedéseket látod, mint az emberek közt, mert éppen a szellemi egyéniség marad meg és csak a burok változik.”)

E közben belépett a médium férje, ki a beteg S.-ét volt meglátogatni, és azt mondta, hogy mindketten jobban vannak, de az

asszonynak erős láza van.

Éva (hevesen írva): „Jobban? Mily hazugság! Az asszony veszeljes beteg; a férfit pedig ma nagy szerencsétlenség éri.”

A vezetők: „Nem félünk. Itt van Isten és örködik felettünk. Bízunk és imádkozunk: „Isten segíts S. házaspáron. Óh Urunk! küldj rájuk gyógyulást; Éva szellemért is könyörgünk hozzád! Atyánk légy irgalmas iránta!”

Alig végződött be ezen ima leírása, Éva hevesen írta: „Ti igazi fajankók vagytok. 3 nap múlva férj és feleség szörnyethal.”

A vezetők: „Akkor jó dolguk lesz! mert tekinteted és befolyásod elől teljesen eltűnnek, minthogy szellemük jó és istenfélő és többé már nem juthatsz közelükbe.”

Éva: „Igen, de itt minden ember elveszti a ti gyógymódokba vetett bizalmát.”

A vezetők: „De megmarad tiszta tudatunk, hogy jót tettünk. Ne légy oly szenvedélyes Éva, és uralkodjál magadon. Mi jobban ismerünk téged, mint önmagad, és látjuk, hogy belsődben a töreldemességre való képesség és a jónak csirája rejlik. Tudjuk, hogy gyakran elfut a méreg, ilyenkor igyekezzél magadat összeszedni és imádkozzál.”

Éva: „Gondolkozom felette, és egyelőre e médiumnál maradok.”

A médium: „Csak maradj nálunk, kedves Éva, és elmélkedjél velem együtt Krisztus szenvedéseiről, miket a szegény bűnösökért állott ki, és igyekezzél az ő kegyelmének részesévé lenni.”

A médium még néhányszor magnetizálta S. házaspárt, mire ők mindannyiszor jobban érezték magukat.

1866. április 13-án Éva spontán írt: - „Imádkozzatok csak buzgón, amíg nem késő. Gyötört az aggodalom, hogy mindketten valóban meghalnak. Uram, Istenem! Akkor én gyilkosuk lettem volna! Ez az aggodalom nem hagy nyugodni; imádkozzatok még többet, még buzgóbban, hogy Isten minél gyorsabban meggyógyítsa őket. Ah! úgy félek a holttestől. Remegek mindkettőjük életéért.”

A vezető: „Mind a kettő meggyógyul, ha te, kedves Éva, közelükből egészen eltávozol, ha a magnetizmus utóhatását nem gátolod meg, és a gyógyítást ránk bízod. Bízzál bennünk!”

Éva erre megígérte, hogy megteszi.

E naptól fogva S. házaspár egészen egészséges lett, és azóta nem szenved gyomorgörcsökben.

Az imádkozást Éváért tovább folytattuk. Később mindig nyugodtabban és bűnbánóbban nyilatkozott, s a médiumot és vezetőit köszönő szavakkal halmozta el, hogy megtérítették. Mindez megszokott, nyers modorában történt. Mégis csak jó útra tért a jó szellemek oktatására.

ÖTÖDIK FEJEZET

W. asszony meggyógyítása szív- és nyakgörcsből (**)

(Oka: C. szellem)

W. asszony, egy ügyvéd felesége, a médiumhoz fordult segítségért. Rettenetes szív-, mell- és nyakgörcsökben szenvedett és fuldoklott. Idegei annyira meg voltak támadva, hogy a legcsekélyebb ok miatt görcsökbe esett; különösen a zene és az emberek tolongása okozott neki nagy rosszulletet és szenvedést. Külsőleg egyáltalán nem látszott szenvedőnek, sőt inkább egy erős, egészséges asszony benyomását tette ránk. De betegsége már a kedélyére kezdett hatni. Templomba, társaságba menni nem tudott anélkül, hogy borzasztó szorongást és görcsöket ne kapott volna. Miután minden orvosszert megpróbált, de mitsem használt, a médiumtól kért tanácsot, akinek szellemi gyógymódjáról értesült.

A szellemi vezető megkérdezés után a következőket írták:
- „W. asszony az ellentétes fluid-szellemi befolyások mérges következményeiben szenved. Idegrendszere nagyon finom, ő maga érzékeny, s azért e befolyásokat ő inkább érzi, mint más. Az illető szellem megtérítése, aki a legmakacsabbak közé tartozik, szerfelett nehéz. C.-nek hívják. W. gyógyítása is nagyon nehéz lesz, minthogy szervezete általában a hisztériára bír hajlammal. A

görcs tehát nála krónikus betegség a szellemi befolyáson kívül, s ezért C. szellem meghívásán kívül fürdőket és homeopathicus szereket is rendelünk. - Foglaljátok C.-t a nyugalmat nem leelő szellemekért szóló imátokba. - W. asszony számára rendeletünk, hogy a médium menjen át hozzá és mutassa meg férjének, hogy magába szállva, imádkozás közben miként adjon neki naponta hét magnetikus vonást. Hordjon az asszony talizmánt, melyben a C. megtérésére szóló ima legyen. Ő maga naponkint imádkozzék az illető szellemért. Minden harmadik napon a következő fürdőt vegyen: 1 font szappan, 1 font konyhasó és 3 itce (osztrák mérték) búzakorpa megfőzendő és a 19 fokú fürdővízbe öntendő.”

Ezt a rendeletet 1866. ápril 2-án küldtem el W. asszonynak, értesítve őt közeli látogatásomról.

Ugyanazon este, miután minden szellemért imádkoztunk, a médium meghívta C. szellemet, ki rettenetes gyorsasággal, a médium kezével erősen az asztalra ütve, úgy, hogy nem volt többé ura a kezének, a következőket írta: - „Valóban, én vagyok C. Én nagyon jó vagyok; nem szükséges, hogy felkeressétek W. asszonyt, mert ő egészséges; a talizmánt se adjátok neki. - Nagy csalódásban éltek; nem vagyok én megszálló, én egész jó szellem vagyok. W. csak mókázik. Legyetek résen a spiritizmussal szemben! Legyetek nagyon elővigyázók, máskülönben nagyon csalódtok. Az úgynevezett magas szellemek sohasem írtak veletek; csupa bitorolt nevek. Igen, igen, úgy kell, ha barátságatlan érzés fog el benneteket, mert kár kedves gyermekem! (a médiumhoz), hogy annyira eltévelyedtél és elbizakodtál, hogy magas szellem ír veled. Fixa idea! Más bajod nincs? Hiszen te sötétben bitorkálasz, és megvetéssel tekintesz másokra, akik sokkal jobbak és nem oly önhittek, mint te. Lépre akarsz csalni minden szellemet? Ó, te diplomatikus vagy! De így tesznek a szendék, a szőkék; csak a kék, ártatlan szemek hiányoznak. Legalább nem hazudnak büszke, fekete szemeid, megvető ajkbiggyesztésed, és fennhéjázó orrod, melyet oly magasan hordasz! Igen, csak folytasd így tovább, nemsokára el fogsz botlani, és a bűnök fertőjében elmerülni. A te megpróbáltatásod órája is ütni fog, amikor mindenek

gyaláznak és elhagynak! Ó, a spiritiszta nő szégyene, gyalázata! Tanácslom neked, hagyj fel ezzel a nyomorult gyógymóddal: reád nézve is nagyon kellemetlen lesz. Éppen holnap mutogatni fogja neked arcfintorgatásait (bohókáit, furcsaságait), majd akkor nevetve nézlek, hogy mit sem tehetsz! Azt hiszed, neked minden sikerül? Ó nem.”

Itt a médium keze megállt, kit a rettenetes fluidikus zápor egészen kimerített. Minthogy, mint rendesen; nem tudta mit írt, nagyon érdeklődött a leírtak átolvasása iránt.

Ezután a szellemi vezetők a következőket írták: „Íme, új szellemi ismeretséget kötöttetek. Ne nyugtalanítson benneteket e szellem beszéde. Érzi bennetek a jónak magasabb erejét, és ily szavakkal akar vele szembeszállni. El akar titeket ijeszteni, bosszantani akar; könyörüljete e szegény szellemen. - Hadd beszélje ki magát mindig, csak keveset válaszoljatok neki. Ha legbensőtök nyugodt maradt és szeretetek nem ingadozik, majd megérzi ezt, s ez lesz megtéréséhez a legjobb indító ok.”

1866. ápril 28-án a médium meglátogatta W. asszonyt, és szívből fakadó ima közben magnetizálta, amire az asszony megkönnyebbült és nem voltak többé görcsei. Az átvett talizmánt a nyakába akasztotta és megígérte, hogy a szellemért minden nap imádkozik. Férje készséggel nyilatkoztatta ki, hogy feleségét a rendelet szerint naponta magnetizálja.

1866. ápril 30. - A minden szerencsétlen szellemért szokásos ima után C. szellem meghívása következett.

C.: „Itt vagyok. Igazán leereszkedés volt tőled, hogy olyan nagy népszerűséget fitogtattál W.-nél. Valóban gyönyörű volt! (A médiumnak W. családjánál tett, imént említett látogatását érti.) Tudd meg, én püspök vagyok, meg van a hatalmam, hogy exkommunikáljalak. Én egyáltalán nem kínozom W.-t, képtelenség ilyet állítani; téged szállt meg az ördög. (Ismét egy bizonyítéka annak, hogy a szellemi és lelki egyéniség mindig ugyanaz marad.)

A médium: „Szavaid, kedves C., sem megfélemlíteni, sem bosszantani nem fognak. A gonosz birodalma önmagában egyenetlen. Azon fáradozunk, hogy Isten akaratát teljesítsük, amit Ő

nekünk tiszta szellemei által ad tudtunkra. Bízunk Krisztus ígéretében és tudjuk, hogy Ő a mi könyörgő szavunkat meghallgatja.”

Erre C. semmit sem válaszolt, csupa kelletlen, bosszantó huzgálásokat csinált a papíron, és körül kopogtatta azt a médium kezével.

1866. május 2-án a médium és férje szokásos szellemi foglalkozása közben a médium sehogy sem érezte magát az írásra hangozva. De mivel ez napi szükségletévé vált, mégis kezébe fogta az irónt és a szellemi vezetők a következőket írták: „Uralkodjál magadon, és ne mutass kedvetlenséget; gondold meg, hogy sok segítségre szoruló szellem vesz körül téged, kik tanulni akarnak. Sohasem tudsz eléggé törekedni, hogy jót cselekedjél. A szellemi munkához való kedvetlenség gyakran ellentétes befolyás. Az Isten mindenütt jelenvalósága szentség legyen előtted, és erővel és szeretettel töltsön el téged. Óh emberek és szellemek! Gondoljátok az Isten mindenütt jelenvaló tekintetére, és úgy viselkedjétek, ahogy ez a szentség azt megköveteli.”

Miután több vezető-szellem nyilatkozott, C. szellem írt:

„Én vagyok itt, a püspök. Belátom hogy első este meglehetősen udvariatlan voltam hozzád. W. asszony a régi állapotban van.”

A médium érezte, hogy a mozgás megváltozott, az irón hevesen mozgott ide-oda és nagyon izgatottan írt C.: „Félek Bogisláv-tól.”

A vezető: „C. most elárulta magát; ezzel a Bogisláv szellemmel C., ki püspöknek adta ki magát, egykor súlyosan vétkezett. Bármily vakmerő is máskülönben, e bűntársával szemben megmagyarázhatatlan félelem fogja el. C. igen fennhéjázó szellem; sok időbe kerül, míg belátja bűneit.”

Azután a médium ezt felolvasta, C. írt: „Mindent hallok; nem vagyok oly rossz, mint gondoljátok, egészen jámbor vagyok. Meglátjátok, Bogisláv maga az eleven ördög. Nem az én hibám, hogy vétkeztem. Valóban van ördög. Mephistó puskaporral és gőzzel dolgozott.”

A vezető: „Itt nem szabad badarságokat beszélni; vessétek alá magatokat ezen ülés törvényeinek. Csak egy hatalom van,

amely minden más on uralkodik, ez az Isten és a szellem tisztasága.”

1866. május 4-én W. ügyvéd jött hozzánk, és a médiumot feleségének megkezdett kúrájáról értesítette. A magnetizálás első kísérlete alkalmával felesége megkapta a görcsöket, amely a férjet annyira megijesztette, hogy a magnetizálással felhagyott; kéri tehát a médium és vezetőinek tanácsát, kik e felől következőképpen nyilatkoztak:

„W. asszony görcse ebben az esetben C. szellem sikerült csele volt. W. úrnak nem lett volna szabad megijedni, a magnetizálást a mi rendeletünk szerint hívően és bizalomteljesen tovább kellett volna folytatnia; de az emberek kishitűek.”

„W. a felesége magnetizálását buzgó ima közben folytassa tovább; az megerősíti és a villamos szellemek támadásai ellen megacélozza. Nem csak segítségre szoruló emberektől, hanem szorongatott szellemeiktől is körül vagytok véve, kik, mivel még oly anyagiassak, segítséget csak az embereknél, az érzéki világban és nem a szellemi világban keresnek.”

Ugyanezen este nyilatkozott C.: „Itt vagyok; gazdag püspök vagyok, csakhogy egészen kifosztva, mert mindenemet elvették: javaimat, ruháimat, testemet; vissza akarom azokat szerezni.”

A vezetők: „Teljesen mindegy, mi és ki voltál, mi csak azt tudjuk felőled, hogy te egy segítségre szoruló, szorongatott szellem vagy; ezért imádkozunk érted, és készek vagyunk segítségedre lenni. Ha püspök voltál, akkor tudnod kell, hogy semmi sem történik Isten akarata nélkül. Ne keresd hát a testedet az embereknél. Higyj nekünk, hagyd el W. asszonyt, fordulj Istenhez és könyörögj az Ő irgalmasságáért.”

C.: „Ez nehéz lesz. A ti beszédeitek nem méltó az én állásomhoz.”

A vezetők: „Kérünk Téged, mindenség Atyja, könyörülj W. asszonyon és gyógyítsd meg őt a te fiad Jézus nagy érdeméért. Könyörülj e szegény szellemen is, és fogadd őt a te végtelen atyai jószágodba. Ámen.”

1866. május 6-án C. spontán nyilatkozott: „Tegnap három

imádságot hallottam és éreztem; örülök, hogy értem imádkoztál; azon leszek, hogy W. asszonyt elhagyjam.”

A vezetők: „Nagyon kérünk, tedd meg. Térj vissza védszellemedhez, aki szomorkodik, hogy eltévelyedtél. Majd Istennél találd fel a segítséget, a szellem birodalomban, csak keresd. Látod W. asszony is imádkozik érted, mint mi, naponkint; ne háborgasd tehát közelségeddel, mert egyedül Istentől lőn minden segítség.”

C.: „Adhat nekem új testet? Borzasztó így kivetkőzve lenni. Ha még egyszer ember lehetnék, talán jobb lennék.”

A vezetők: „Gondold meg, hogy milyen megpróbáltatások várnak rád a földi életben; gondold meg, mily sokat vétkeztél ott. Térj meg előbb, mint szellem, bánd meg bűneidet, és fojtsd el mint szellem gonosz hajlamaidat, majd csak akkor nyered el az újra testetöltés kegyét a földön vezeklő életre. Korábbi érzékiségedtől származik a meztelenség érzete, minthogy szellemed pusztán áll itt, és nincs a felebaráti szeretet és könyörületesség cselekedeteivel felruházva. Előbb tehát erkölcsileg és szellemileg ruházd fel magadat újra, majd csak azután nyerheted el a testi ruhát. Szívesen leszünk segítségedre, de meg kell ígéred, hogy engedelmeskedel nekünk.”

C.: „Szót fogadok, csak mond meg, mit tegyek. Nagyszerű lenne, ha valóban újra születhetnék: Ah ez a kegy!”

A vezetők: „Az első jó cselekedet, ami szellemedet felruházza, az, hogy W. asszonyt egészen elhagyod, a médium hívásának készséggel engedelmeskedel, ide jössz, hogy magadat oktattani engeddd és védszellemedre készséggel hallgatsz.”

C.: „Isten nevében megpróbálom.”

A vezetők: „Nem kell hinniek, hogy most már egészen megtért C.; gyenge szellem ő, gyakran vissza fog esni.”

1866. máj. 8. Miután több más szellem nyilatkozott, C. magától írt:

C.: „Meg kell mondanom, hogy már két napja távol vagyok W. asszonytól. Most már komolyan meg akarok javulni.”

A vezetők: „Maradj csak állhatatos, és térj ki a kísértések elöl; imádkozzál velünk!”

Erre ima következett az ülés bezárásául.

1886. máj. 14-én írták a vezetők: - „Hívjátok C.-t, visszaesett; vallja be maga nektek.”

C.: „Itt vagyok, mit akartok?”

A vezetők: „Csak arra akarunk kérni, hogy igazi állhatatossággal maradj meg jó szándékod mellett. Már látod védszellemedet?”

C.: „Igen már kezdem őt látni, tán nem hiszitek, hogy W. asszony egészen egészséges. Nem is akarom erősen állítani, mert Bogisláv szellemnek olyan hatalma van felettem, hogy erőszakkal hozzá cipel engem.”

A vezetők: „Nem azért adott Isten neked szabad akaratot, hogy a rosszat, hanem hogy a jót kövesd; sokkal inkább azon igyekezzél, hogy Bogislávot jó példaadással megtérítsed, semmint hogy magadat általa félrevezetni engedd.”

C.: „Belátom hibámat. Ne nyugtalankodjatok, többé már igazán nem ártok az asszonynak. De az élet nehéz, és Bogisláv erősen tart a láncán. Mindig a hátam mögött van, és maga előtt tol; tudja, hogy villamossága W. asszonyt megölhetné, azért tol mindig maga előtt.”

A vezetők a médiumhoz: „B. szellem villamos ütései W. asszonyra halálosak lennének; ezért tolja előtérbe B. a valamivel jobb, kevésbé villamos C. szellemet, kinek hatása idézi elő a görcsöket.”

A vezetők C. szellemhez: „Még egyszer mondjuk, légy önálló, ragadd meg a feléd nyújtott segítő kezét. Azáltal, hogy másokat okolsz hibáidért, bűneid terhén nem könnyítesz.”

C.: „De hát az Istenért mondjátok meg legalább védszellemem nevét, hogy hívhassam őt.”

A vezetők: „Tiszta, magas szellemek nem oly földiesek, hogy nevekhez ragaszkodnának: jó akaratod elegendő, hogy védszellemedet magadhoz vonzzad.”

C.: „Kérlek téged, drága védszellemem segíts, mert olyannyira szorongatom, Bogisláv által; szabadíts meg, mert távozni akarok a földtől, a pokoltól, Bogislávtól, kinek eszköze tovább lenni nem

akarok. Mondd ki hatalmas szódat és szabadítsd meg W. asszonyt tőlem és Bogislávtól!”

A vezetők: „Küzdj, birkózzál, szakítsd ki magadat!” - (A médiumhoz:) „Ez ma döntő nap, melyet W. asszony fluidikusan érez. Bogisláv képe a legkonokabb kísértőnek; nem engedjük meg, hogy a médiummal írjon; villamos ütései merevgörcsöt okozhatnak. Ti tudjátok, hogy az ellenszegülő szellem a természet törvényeit nem hághatja át. Bogisláv oly mélyen álló szellem, hogy csak más bukott szellem fluidja által (aki neki, mint C. engedelmeskedik) tud az emberekre hatni. Fluidja nem egyenértékű még a földével sem (nagyon erős a föld számára); mindig kiegészítő fluidra van szüksége és e célra kiválasztja szellemi eszközeit. Csak imádkozzatok C.-ért; talán ennek megtérése töredelmességre indítja.”

1866. május 23. A vezetők: „Imádkozzatok buzgón e napokban C.-ért. Ő maga nem tud jönni, mert erős küzdelemben keveredett Bogisláv-val, hogy magát kiszakíthassa. Mi buzdítjuk őt.”

1866. május 23-án a médium a következő értesítést kapta W. asszonytól:

„Tisztelt Grófnő!

Fogadja legmélyebb köszönetemet tegnap érkezett becses soraiért. Naponkint esedezem Istenhez, adjon Önnek szellemi vezetői által kegyelmet és erőt, - hogy engem ebből a kínzó betegségből kiszabadíthasson. Kérde: hogyan éreztem magam 19-én? Örömmel válaszolom, hogy régóta nem éreztem magam oly jól, mint a jelzett napon. Görcseim egyáltalán nem voltak. Az előírt magnetizálást férjem ritkán teljesíti, úgy látszik, kevés bizalma van hozzá, különösen amióta legutóbb oly heves görcsökbe estem a magnetikus vonások közben. Az apró szereket és a magnetizált vizet pontosan és bizalommal veszem be, és az előírt fürdőket is használom. Egészségi állapotom hála Istennek jó, minthogy házi teendőimet akadálytalanul végezhetem. Midőn legforróbb köszönetemet ismételem, maradok

alázatos híve W.”

1866. május 23. A médium naponkinti esti ülésének kezdete előtt egyházi éneket énekelt, mire C. hívás nélkül írt:

C.: „Köszönet, köszönet! Ó mily jó volt! Igen, szellemek, dicsérjétek, zengjétek dicsőeneket és hálát az Istennek, meg vagyok váltva és szabadítva. Ó mily jól esett nekem ez az ének. Engedjétek, hadd beszéljem ki magamat. Egy bűnös élet után, kielégített becsvágy után, az érzékiség és világiasság után rettenetes halál következett és azután még rettenetesebb állapot. Főbűneim életem démona, Bogisláv kísértései folytán jöttek létre, nem tudtam ellenállni; így kötött egybe bennünket, mindig a bűnrészesség borzasztó láncá. Imáitok, a magas szellemek és védszellemem segítségével, akaratom és töredelmességem segítettek a fluidikus köteléket köztem és Bogisláv közt szétszakítani. Most úgy érzem magam, mint egy nagy betegség után, szellemi lábadozásban. Mostantól fogva engedelmeskedem védszellememnek, és kérem Istent adjon nekem erőt.”

A vezető: „Folytonos imánk kísér. Maradj meg állhatatosan feltett jó szándékod mellett és ne hallgass a kísértő szavára.”

C. néhány nap múlva írta: „Isten kegyét érzem közeledni.”

A vezető biztositották a médiumot, hogy a beteg W. asszony jobban érzi magát, amit a következő levél is megerősített:

„Tisztelt Grófnő!

Utolsó levelem óta folyvást jól érzem magam; fel tudok ügyni a mezei munkákra, és könnyedén tudok járni, amit azelőtt éppen nem tudtam megtenni. Az az iszonyatos oldalszúrás megszűnt, és az egész időn keresztül nem voltak görcseim. Valóban nagy az Isten hatalma, el vagyok telve a legszentebb hittel e szellemi gyógy mód iránt. Áldja meg az Isten ezerszeresen! Alázatos híve

W.”

Néhány nappal ez örvendetes levél után arról értesítették a médiumot, hogy W. asszonynak ijedés következtében szív görcse volt.

A vezetők a médium férjének azt tanácsolták, hogy menjen át W.-ékhez és magnetizálja az asszonyt, mivel W. úr nem volt erre rábírható.

A médium férjét egyedül hagyta átkocsikázni W.-ékhez, az asszonyt magnetizálta, kinek erre fullasztó nyakgörcsei támadtak, de néhány vonás után teljesen megszűntek.

E felől így írtak a vezetők: „W. asszony utolsó görcse az idegek visszamaradt gyengesége; nem C. szellem az oka. Ez a visszaesés rendeletünk be nem tartásának a következménye a magnetizálást illetőleg. Ha férje öt naponta magnetizálta volna, idegei sokkal erősebbek lennének. Néhányszor ismét átkocsikáztok hozzá, hogy erőhöz juttassátok.

Erre C. írt: „W. asszony görcse rettenetesen hatott rám. Egyedül én vagyok az oka ennek az ideggyengeségnek. Az ő szenvedései igen nagy gyötrelmet okoznak. Nem tudok eleget imádkozni felgyógyulásáért!”

1866. jún. 19-én spontán: - C.: „Kérlek benneteket, bocsásatok meg mindazokért az ocsmány szavakért, melyeket első nyilvánulásom alkalmával mondtam. Még nem vagyok egészen jó, de Isten segítségével remélem, hogy mindig jobb leszek. Mindent jóvá akarok tenni.”

Zavartalanul telt el az idő július 9-ig; W. asszony jelentékenyen jobban érezte magát, görcse nem volt. C.-ért, aki július 9-én nyilatkozott, szorgalmasan imádkoztunk.

C.: „W. asszonyt még gyengének találom, gyakran kísértének régi hibáim a visszaesésre; ilyenkor teljes erőmből hívom véd-szellememet, aki jelentékenyen segít. Tudatában vagyok szellemileg alacsony állapotomnak; oly nehéz előrehaladni. Azután meg folytonos aggodalomban vagyok W. asszony miatt, kinek teljes felüdülését türelmetlenül várom.”

A vezetők: „Rád nézve előhaladás az, hogy nyíltan beismered hibáidat. Imádkozzál erőért és W. asszony gyógyulásáért, mi nem feledkezünk meg rólad.”

A médiumhoz: „W. asszony vegyen be júl. 19-én egy szem

arzenikumot, júl. 22-én egy szem chinát, 25-én egy szem hyosciamust. Magad hozd elő gyógytáradból e szereket 30-adik hígításban és magnetizáld azokat. Idegrendszerének erősítésére a következőleg elkészített fürdőt vegyen minden 3. nap: egy delejacél 3 fontnyi vonzóerővel följön egy óráig egy nagy vizes fazékban. Öntsd azt a fürdőbe, mely 26 fokú legyen és maradjon benn a beteg egy félóráig.

A médium magnetizálta W. asszonyt, ki ezalatt semmiféle görcsöket sem kapott és jelentékenyen jobban és vidámabban érezte magát.

1866. aug. 4-én írta C.: „Hála Istennek, W. asszony jobban van; igyekezetem csak Bogislávra irányul. Minthogy erősebb vagyok, mint ő, örömet téríteném a jó útra.”

A vezetők bátorították a felebaráti szeretet e tetteire, és megígérték, hogy segítik.

1866. aug. 14-én a médium a következő levelet kapta W. asszonytól: -

„Igen tisztelt Grófnő!

Válaszolva szíves kérdezősködésére szenvedő állapotomat illetőleg, hálatalt szívvel értesíthetem, hogy az utolsó három hétben, amidőn utoljára láttuk egymást, nem voltak görcseim. A rendelt apró szereket pontosan szedem, ellenben a fürdőket későbbre kellett hagynom, mert az acélelej Pestről még nem érkezett meg stb.

alázatos híve W.”

1866. szept. 1-én a vezetők W. asszony számára a következőket rendelték: „Vegyen be egy-egy arsen, china, ópium szemet minden harmadik napon felváltva. A delejfürdők a gyógyuláshoz feltétlenül szükségesek, szüksége van erre az idegerősítőre.”

A médium elküldte e rendeletet W. asszonynak akitől erre szept. 18-án a következő sorokat kapta:

„Méltóságos Grófnő!

Sokkal jobban és erősebbnek érzem magam, már a hajnali misén is voltam. Újabban azonban egy hölgy zongora játékát hallgattam és ennek következtében jelentéktelen szívgyörcsöt kaptam; a delejfürdőket még nem használtam. A delejacél ugyan már megérkezett, de a fürdők mindenféle nehézségekbe ütköznek stb.
W.”

E felől a vezetők a következőleg írtak: „Ezt a görcsöt már visszaesésnek sem lehet mondani; a delejfürdőket már egy hónap óta minden megszakítás nélkül kellett volna használnia. Ha nekünk szót fogadott volna, akkor a görcsre való minden hajlamból kigyógyult volna, így azonban idegei még egy kissé gyengék. - Az utolsó esetnek nem oka C. szellem; ő Bogisláv megtérítésével van elfoglalva és most írni fog. Csak beszéljétek rá W. asszonyt, hogy vegyen fürdőket. Az, hogy sokkal jobban és erősebben érzi magát, annak a jele, hogy törekszik tanácsunkat követni. C. szellemi állapota kielégítő. Ahogy azelőtt Bogisláv szellemnek engedelmeskedett, úgy kell most ennek őt a jó útra követnie.”

C.: „W. asszony utolsó görcse mélyen megszorított; utóhatása ez az én és Bogisláv bűneinek. Bár követne Bogisláv. Hallgass rám, Bogisláv! Én már tudok imádkozni, imádkozzál velem:

„Jó Atyánk! Bocsáss meg nekünk szegény bűnösöknek. Meg van az őszinte, feltett szándékunk, hogy megjobbítsuk magunkat. Uram, adj nekünk erőt és kegyelmet, hogy bűnhődve vezekeljünk. Ó én Istenem, gyógyítsd meg W. asszonyt!”

E naptól fogva csupa jó híreket hallott W. asszonyról, aki egy hangversenyen és társas összejöveten is jelen volt anélkül, hogy beteg lett volna; teljesen egészségesnek és meggyógyultnak érezte magát. 1866. év végén Bogisláv szellem az ő és C. teljes jobbúlását bizonyító e szavakat írta:

Bogisláv: „Én vagyok az azelőtt oly rettenetes szellem. Végre megengedte C. testvérem, hogy írjak veled. Démon voltam. C. testvérem megtérése meggyőzött; ő engem Krisztus kegyelme és ereje által, melynél fogva ő a ti és szellemi vezetőitek segítségével hinni kezdett, a pokolból és a bűnök fertőjéből kiragadott.

Higyjetek szavaimnak. Isten előtt semmi sem lehetetlen. Diszértessék az Ő szent neve!”

Egy levél W. asszonytól 1866. dec. 31-én, amelyben a médiumnak a legmelegebb szerencse kívánatokkal kedveskedett, bizonyítja Bogisláv szellem tökéletesen igaz szavait, mert a beteg önmaga nyilvánítja magát teljesen meggyógyultnak e szavakkal:

„Ami hogylétemet illeti, teljesen egészségesnek jelenthetem ki magamat. Mert hisz már hetek óta nincs görcsöm és teljesen egészséges és vidám vagyok, járok az emberek közt, zenét hallgatok, már rossz híreket is kaptam és megijedtem, anélkül hogy mindez a legcsekélyebbet is ártott volna. Nem tudok eléggé hálát adni az Istennek, Önnek és szellemi vezetőinek stb.”

Utólagosan megjegyezzük, hogy 1870. évben W. asszony hosszú idő, mintegy 10 év után ismét egy egészséges leánykának adott életet s a legjobb egészségnek örvend.

HATODIK FEJEZET

Csodálatos jelenség egy 6 éves, hülye gyermekén ()**

(Oka: egy korábbi ínycenc (gourmand) és feslett életű (roué) szeleme)

A szomszédságban lakó földmívelők egy, a növésben és fejlődésben teljesen elmaradt gyermeket hoztak a médiumhoz, és kérték, hogy ha csak lehetséges, gyógyítsa meg. A környékbeli orvosokat már mind megkérdezték, de azok mind gyógyíthatatlannak jelentették ki a gyermeket.

Iszonyú volt ránézni. Egy idomtalan hústömeg volt, az értelmi élet minden jele nélkül. Szemei mereven bámultak a világba minden fény és értelem nélkül, teljesen bárgyún. Szája mindig tátva volt, feje szokatlanul nagy. Nem tudott állni, s rendszeren a hátán feküdt lábait felfelé nyújtva, csak állati hangokat hallatott, nyögött. Sem a lármának, sem a zenének, sem semmiféle kívülről jövő nyilvánulásnak nem volt hatása a gyermekre; mindent megevett, amit adtak neki, rendszeren emésztett és máskülönben egészen egészséges volt.

A vezetők megkérdezte, ezt írták:

„Ez egy reménytelen eset. Itt a szellemnek vezeklés és bűnhődés céljából kellett testet öltenie. A törvény útjáról letért, mint-hogy születése után az emberi élet rendes körébe, törvényes szeretetébe sohasem lépett be. A testhez a fluidikus életszalag által volt kötve; de a testnek szellemileg csak vegetáló és fizikai lelki életet engedett. Nem hiányzott ugyan a külső képző erő (lásd „*Szellem, erő, anyag*” II. könyvét), de a belső éltető, vagyis a szellem kivonta magát az emberi szervezethez, miáltal ez gyakorolva és mozgatva nem lévén, magát kifejezni és kiképezni sem tudta. Ez a szellem nem akarja magát a teljes vezeklésnek alávetni, azt betölteni és kivonja magát a fluidikus életszalag segítségével a test szerveire való szellemi behatás alól, s csak lelki-fluidilag élteti a testet. Az ilyen esetek ritkák, és az emberi tudomány által gyógyíthatatlanok, mivel a baj alapokát nem ismerik. Ez a gyermek ha a szellem mostantól fogva fokozatos behatást gyakorolna a test szerveire, homeopathikus gyógyszerek és médiumi magnetizmus segítségével félig-meddig értelmes lényévé volna tehető.

De ez nehezen megy, először, mert a szellem nagyon önféjű, másodsor, mert a gyermek anyja nagy távolságban lakik tőletek, ami a naponkinti magnetizálást lehetetlenné teszi. A gyermek agyát, amely a szellemi tevékenységet, a mozgást, tehát a fejlődést is nélküli decompositio (szétbomlás) támadta meg, amit a nevezett szerekek még meg lehetne gátolni. Adjatok be a gyermeknek sulfurt és hívjátok meg a szellemét azonnal.”

Míg a médium a gyermek szellemével írt, addig a gyermek még merevebben és bárgyúbban mint valaha, a mellékszobában feküdt.

A szellem nyilatkozata: „Én vagyok a szellem, aki ehhez az idomtalan hústömeghez tartozik. Hiába adtok be e szervezetnek orvosságot, szellemem minden behatást megbénít. Legfeljebb két évig élhet ez ijesztő kis test; hogy meggátoljam ezt, eszem ágában sincs. Szellem akarok maradni. A test csak mint kolonc lóg rajtam; nemsokára egészen lerázom, s akkor ismét szabad leszek, és

egy szép testet keresek ki magamnak. A megszületés egy ily testbe iszonyú volt rám nézve! - Ó én Istenem bocsáss meg, visszaesem régi hibáimba. Igazán jót tett nekem ez a megnyilatkozhatóság.”

A vezető: „Gondold meg, hogy te mindig szellem maradsz, kívül a testen éppúgy, mint bent a testben. Boldog lennél, ha ezt a mostani nyomorult testedet egészen magadra öltened, és benne rendesen munkálkodnál; de így azt hiszed kegy részedről, hogy ezt a testet egyáltalán felvetted és vonakodol, hogy mint egyszerű munkás földművelő kezdj emberi életet. Ily módon egyáltalán nem teljesíted e testetöltés célját, és nem tudatik be rád kirótt vezeclésül. Te csak tűröd a testet, ahelyett hogy szeretve képeznéd. Tanácsoljuk, hogy vonulj be egészen a testbe, és légy készségesen egy parasztfiú. Szeresd anyádat, aki ezt a hülye testet ápolta és sír miatta, ne vond ki magadat a fáradságos élet alól.”

A szellem: „Ez mind szép beszéd, de nehéz megtenni. Ha én a mostani állapotomban maradok, nem piszkolom be magamat oly nagyon a néppel. Maga a testetöltés rám nézve iszonyú büntetés, rosszabb, mint a pokol. Én, akit úgy elkényeztettek, illatosítottak s ki oly kiváltságos voltam - Istenem! - és most? Hiszen fogalmatok sincs az én korábbi szabad életemről! Először is az a konyha: osztrigák, mindenféle csemege, finom főzelékek és borok, mártások, tengeri halak, lepény és mokka! Azután a szivarok, regália grandes! Londres, pfuj! ez már rossz volt. És az ágy, finom csipkékkel díszítve! A többi élvezetre inkább nem is gondolok; nem is illik ez úri nő előtt (a médiumot érti); mindig tudtam ügyelni az illemre a világ előtt, különösen a szép fiatal hölgyek előtt. Sentimentalis és poetikus voltam a sensitivékkal, sarkastikus a gonosz nyelvűekkel, blasirt a rouékkal, ínycenc a gourmandokkal, geniális a félvilági hercegnőkkel és sportkedvelő a jockeykkel.

Belátom ugyan, hogy ez mind lári-fári volt, mert az erkölcsstelesség erősen belém evődött, de mivel máskülönben jó fiú voltam, ezt a testetöltést védszellemem kívánságára magamra vállaltam, mert nem volt jobbat mit tennem. De valóságos undorral fog-

tam hozzá; természetesen büntetés volt ez a korábbi bűnök élvezetéért. Már most 9 hónapig kellett ebben az alaktalan, a világ csúfjának beillő testben laknom, tudom, hogy az én irtózásom sok fájdalmat okozott a szegény nőnek, de - tant pis pour elle.”

A vezetők: „Minthogy te, kedves szellem belátod hibáidat, és azokra egész pontosan visszaemlékszel, szenvedd el hát a rád kirott büntetést is. Könyörülj e szegény testen, alázd meg magadat emberileg, és add fel szellemi szabadságodat.”

A szellem: „E felől beszélni fogok az én extra-védsszellememmel, nektek pedig „Isten hozzádot” mondok!”

A vezetők tanítása: „Ez a szellem azt mondja, hogy őt az emberi agy akadályozza szabad gondolkozásában. Már most, mint-hogy a szellem emberi agyától elvonja a mozgatót, tétlen tömeggé lesz, amely csak él, de nem gondolkodik és szétbomlás alá jut. Ebből az az igazság következik, hogy „szellem, erő, anyag” csak a harmóniájában válik egészséges, gondolkozó emberré. Ez a szellem a fluidikus életszalagot, mely őt testéhez köti, el akarja szakítani és ilymódon öngyilkosságot akar elkövetni. A törvény azonban megakadályozza ebben, t.i. az élet rögtöni elszakításában; a szellem és test csak akkor válik el, midőn a szervek már többé nem életképesek. Csak így rövidítheti meg a szellem életének napjait, de nem hirtelen, hanem csak fokonként a vele való élet szellemi, tevékeny befolyásának szakadatlan elvonása által, vagy a szerveknek folytonos szellemi izgatása által.”

Két nap múlva a következőleg nyilatkozott e gyermek szelleme: - „En vagyok itt, e hülye, idomtalan hústömeg szelleme. Minden lehetőt megpróbáltam, hogy ebbe az iszonyú testbe egészen bemenjek, de nehéz dolog ez, valóságos kín. Bármennyire is igyekezzék szellemem, ez a test akkor is csak gyámoltalan gaz poronty marad. Tehetetlenné legyek vele együtt?”

A vezetők: „A megalázkodás ténye a fődolog itt. Hajolj meg, engedelmeskedjél, térj meg töredelmesen. Az alvás órái elégségesek szellemednek az üdülésre.”

A szellem: „Akkor mindig aludni fogok.”

A vezető: „Nem úgy; érts meg jól bennünket, vonulj szerveidbe, légy készségesen nyomorék; ez a megalázás szellemednek hasznára válik.”

A szellem: „Még egyszer megpróbálom. Szellemmel nem fogok többé a test felett tartózkodni, hanem benne. Hanem hát ezt komolyan meg kell fontolnom; mert máskülönben gyakran tettem hosszú utat, és ezalatt ez az irtóztató test mintegy hosszú láncra volt kötve, s csak hagytam vergődni. De most bele menjek egészen, hogy az egész igát magamra vegyem, szabadságomat korlátozzam?”

A vezető: „Igen, csak tedd meg. Az üdülés és szabadság egy órája akkor több élvezetet nyújt szellemednek, mint most. Te magad vagy az oka tested bárgyúságának és elégtelenségének; ezért a bűnödért súlyosan kell bünhődnöd. Igyekezzél részben jóvátenni még most.”

Erre a szellem eltávozott.

A vezető oktatása: „Látjátok, ez a szellem nehezen találja meg az utat szerveibe. Ő maga is irtózik az általa elrútított testtől. Nincs meg az ereje a törvény követésére, és folyvást derotál, ami neki jövőre nagy fájdalmakat hoz.”

3 év folyt le, a médium semmit sem hallott többé a gyerekről, míg csak 1870. jan. 25-én annak szelleme nem nyilatkozott.

A szellem: „Emlékeztek N. N. parasztasszonyra? Én vagyok annak az élettelen hústömegnek a szelleme, akit ő gyermekének nevezett. Rettenetesen szenvedtem az utolsó három esztendőben. Amikor utoljára írtam veled ebben a szobában, akkor még jól volt dolgom - de azután! Az én rettenetes szegény anyám elég ostoba volt, hogy csupa lustaságból nem hozott többé hozzád. Ebből az tűnik ki, hogy az én idomtalan hústömegem mindig többet veszített életképességéből. Nem sokat törődtem vele. Hirtelen valami rántást, lefelé húzást éreztem, mintha valamibe beleszorultam volna. Nagy tusakodást és görcsöket éreztem, nem tudom meddig; még most is egy örökkévalóságnak tűnik fel. Beleszorítottam, beleköttem a testbe, körülvéve élettelen szervektől, idegektől, melyek mint a csomók össze voltak húzva. Fájdalmak,

szenvedések, görcsök voltak azok, amiket a szervekben szellem érzett, míg végre szellemi eszméletemet elvesztettem. Hosszú haláltusának kellett lennie. Végre, még ugyan kissé zsibbadtan, elkábultan, de felébredtem. Első dolgom volt az én, mindig türelmes védszellememet hívni. Esedezve kértem, hogy segítsen tanáccsal és tettel; így szólt: „Most már megbűnhődöttél korábbi makacsságodért. Szegény, nyomorult tested a szellem folytonos elvonása által szervileg felbomlott; minél inkább felbomlott, az életszalag annál jobban magához vonta a szellemet. A halál lefolyásához az erők összevonása kellett, amiért is a szellem ezen általános szétbomlásba belevonatott, hogy feloszlassa azt. Három hétig voltál ez iszonyú haldoklás állapotában. Ez volt az a fájdalom és görcs amit éreztél és amire még emlékezel. Végre elszakadt a fluidikus életszalag, tested rothadásnak indult, szellemed, pedig elkábult és kimerült. Így feküdtél ott mint szellem; én vettelek gondjaim alá. Most már be kell látnod korábbi cselekedeteid borzasztóságát. Nincs számodra előrehaladás nagy megalázkodás nélkül, tedd meg, kérj Istentől bocsánatot.” - Így beszélt az én védszellemem; most már tanulok, bár nagyon nehezemre esik, mert legyőzhetetlen könnyelműségben szenvedek.”

A vezetőik tanítása: „Halljátok, hogy a gyermek meghalt, a szellem szabad és minden szenvedés dacára megmarad régi könnyelműségében. A meghonosodott hibákat nem olyan könnyű levetkőzni. Ha e szellem számára a testetöltés törvényes ideje elkövetkezik, ismét ugyanazon földi alacsony viszonyok közé fog születni.”

HETEDIK FEJEZET

F. 16 éves leányka meggyógyítása merevgörcsből (**)

(Oka: Jób szellem)

1866. jún. 20-án-egy izraelita jött unokájával a médiumhoz, kérve őt gyógyítsa meg a leánykát. A leányka 7 éves kora óta visszatérő s egész testére kiterjedő megmerevedésben szenvedett. Nem voltak görcsei vagy rángatózásai, hanem hirtelen, játék vagy más foglalkozás közben, egészen kimeredt. Minden izma mozdulatlanná lett, a szeme merev, rázhatták, szólíhatták, nem adott életjelt. Ez alatt arca nekiveresedett, a kezei hidegek lettek. Akár állott, akár járt vagy ült, bármily helyzetben jött rá a roham, e helyzetben megmerevedett. E megmerevedés alatt emlékezését, eszméletét elvesztette, ha ekkor szóltak hozzá, erről mitsem tudott. A megmerevedés előtti pillanatban sejtelve sem volt, hogy rohama lesz; de ha ismét magához tért tudta, hogy rohama volt. Ez a megmerevedés 5-10, sőt 15 percig is tartott. A roham napjában többször is előfordult és ritkán volt szabad napja.

Tehát ez a 16 éves leányka, mint mondtuk, 7 éves kora óta, vagyis teljes 9 évig szenvedett e betegségben. Nagyon természetes, hogy szülei e hosszú idő alatt minden lehető gyógymódot megkísérlettek. De a roham sohasem mutatkozott az orvos vagy oly személyek előtt, akik őt meggyógyítani akarták. E körülmény nagy szomorúságba ejtette az anyát és magát a leányt is, minthogy ebben a gyógyulás akadályát látták, és azt hitték, hogy a gyermek valamely bűverő hatalma alatt áll. A leányka különben viruló egészségnak örvendett, eszes volt és semmi zavar nem mutatkozott értelmi fejlődésében.

Az eset felől a következőt írták a szellemi vezetők: - „Ez a leány szervileg egészséges; csak idegrendszeré és egész személyé sűrű merevítő fluiddal van körülvéve, mely a tagadás egyik szellemétől származik, aki a leánykát magnetizálja. Sohasem teszi azok előtt, kik a leánykát meggyógyítani akarják, hogy az esetet

ne lássák. E gyógyítás évekig fog tartani. Először mert a megterítendő szellem - Jóbnak hívják - a legmakacsabb és a leggőgösebb szellemek egyike. Másodszor szükséges, hogy az ellentétes fluidok, melyek a leánykának idegrendszerét és egész testét átjárták, mintegy beitták, felszívódjanak és eltávolíttassanak. Gyorsabb lenne gyógyulása, ha te magad egy évig naponta magnetizálhatnád őt. Minthogy azonban ez nem lehet, megfelelő felszívó, homeopathikus antidotát adjunk be neki. Magnetizáld meg őt most és hívd meg Jób szellemet.”

A médium elvégezte a magnetizálást, mire F. valamivel könnyebben érezte magát. Minthogy a leányka a médiumtól messze lakott és az utazás a leánykára nézve költséges lett volna, egész gyógykezelése levelezés útján történt.

Még aznap meghívtuk Jób szellemet.

Jób: „Csodálkozom, ki hív engem? Ne háborgassatok tudományos tanulmányomban, melyet F.-en végzek.”

Erre az irón nyugtalanul mozgott ide-oda, a médium sűrű fluidba burkolva érezte kezét.

A vezető: „A legnagyobb tudomány, Istent szeretni; a legdrágább kincs, imádkozni tudni. Megteszed ezt?”

Erre Jób mindenféle rút vonásokkal írt: „Nem. Hatalmas dührohamaim vannak; megijeszthetnének benneteket; egy ilyen öreg gondolkozó, mint én mindent kikutatott, átgondolt. F.-nél kellennem, mert similia similibus. Az áramok egyenlősége az ő vére és teste környezetében tart. Az állati magnetizmus még kimerítetlen erőket rejteget számotokra, melyeket F.-en a leggonoszabb bonyolódottságig kipróbálok, s melyek a legmélyebb gondolkozót is tévedésbe ejthetik. Akaratom a szellemet a testből kilépésre készíteni, kicsalnom őt, követnie kell engem, ahova akarom s ekkor a hústömeget mereven magam előtt látom. Ez a mágia hatalmas. Minden csak mágia; Isten az ősmágia - ezáltal kormányoz Ő, mert Neki összefoglaló ereje van. Egy fictio Ő, csak egy őserő; az erő pedig nem személy. Ezt az erőt el lehet sajátítani kutatások és tanulmányok által, az erőnek ezt az alapját akarom kikutatni. F. kitűnő anyag ehhez. Egyensúly ellensúlyt keres, és a

szilárdság gondolkozó erőt kíván. Nem vagytok méltók, hogy gondolataimat megértsétek; csak a maradék csontokat dobom oda nektek, rágódjatok rajta! Én vagyok a ti uratok!”

A vezető a médiumhoz: - „Ez a szellem utolsó testetöltésében tudós volt; sokat foglalkozott a mágiával és a természettudományokkal. Csak természeti erőket ismer és önmagát bálványozza. A médiumnak tudományosságával akar imponálni. Mit használ neki a részleges, tökéletlen tudás, ha a legmagasabb tudást, az alázatosságot és Isten elismerését nem bírja magában. Még itt van, kérdezzétek meg, hogyan érzi magát? Nem érzi-e magát elhagyatottnak?”

Jób: „Én? ó nem. Egy gondolkodó sohasem érzi magát egyedül. Én elég vagyok önmagamnak. Diogenes - tán vágyott társaság után?”

A médium: „Mért van hát szükséged F.-re?”

Jób: „Tanulmányaimhoz és kísérleteimhez.”

A médium: „És ha ő meghal, mi lesz akkor?”

Jób: „Arról majd gondoskodom én - ő nem hal meg. Ismerem a halál törvényét - uralkodom rajta. Hiszen én is élek, csak a mágia által tettem magam láthatatlanná!”

A vezető oktatása: „A gőg az, mely ezzel a szellemmel mindent mágikus úton magyaráztat. Nem látja be saját halálát, és előtetek mint tudós és félelmetes mágus nagyra tartja magát. Megtérítése nehéz munka lesz.”

1866. jún. 21-én a szellemi vezető: „Veled beszélünk Jób, figyelj! Mi Isten küldöttei vagyunk, az Ő alázatos szolgálói. Szellemed minden mozzanata világos előttünk az Úr ereje által, mely bennünk lakozik. Vesd alá magadat Istennek, a legmagasabb szellemnek a te nyomorúságos tudományoddal együtt. Hagyj fel F.-el való bűnös kísérleteiddel, ki eközben szenved és beteg. 9 év óta követed őt tekintetteddel, és kiragadod minden foglalkozásából. Bűnt követsz el e gyermek szellemén! Isten hatalmas feletted áll; vigyázz, hogy ne vond magadra az Ő büntetését, mert akkor rettenetesen fogsz bűnhődni.”

Jób: „Én beszélek most, a mágus. Ti meghívtatok - ő ismerem

ezt, nem új előttem. Elég jó vagyok magamnak, és ismerem eljárásomat. Igen boldognak érzem magam úgy ahogy vagyok, miért változnám meg? Hiszen képes vagyok, hogy láthatóvá tegyem magamat; megtegyem? Ha van Isten, fosszon meg e hatalomtól.”

A vezetők a médiumhoz: „Hiába lenne minden intés, idő- és szópazarlás. Ez a szellem szívesen bocsátkoznék hosszú, sophisticated vitatkozásokba; de mi csak arra szorítkozunk, hogy imádkozunk érte, ide-oda küldjük és szeretetet mutatunk iránta.”

1866. jún. 26. Az elmondott ima után megkérte a médium Jób szellemet, hogy írjon; kezét a papíron hevesen vezette ide-oda és több írón hegyét kitörte, úgy hogy a médium kifáradva mondta a jelenlevőknek: „Tán nem is tud ma írni?”

Erre mérgesen írt:

Jób: „Én ne tudnék? Ó ember gyermeke! Mily balga és ostoba vagy! Hiszen ez csak az én dührohamom volt; hisz megmondtam, hogy ebben szenvedek. Most már elmúlt, ismét víg vagyok. Az ember egy ügyetlen lény. Hogy tudott az isteni bölcsesség embereket kitalálni? Otromba dolog, ily ember! Ti akartok szellemek lenni? Én sohasem leszek ember, ily semmi, ily képtelenség; megvetlek benneteket! Gondoljatok származásotokra; mocsokban születve, pfuj! Én egy gondolkodó kinövés vagyok a szellemnek. Bírom a szellem érzését, anélkül, hogy ember lennék, mint ti, mégis az vagyok és látlak benneteket és ostobaságotokat. Mágia az én erőm, ez kényszerít benneteket, hogy akaratomnak engedelmeskedjete. Megismerés az én tulajdonom. Érzem és felfogom a feneketlenséget; ez az én erősségem. Jön a szellem a szellemtől üzetve, és megízleli a még sohasem létezett édességet. A bilincs igazsággá, a tűnékeny fény tényé lesz. Az optikai minden túlvilági ód- és fluid-tömeg koncentrációjává lesz, a világegyetem a világosság és a feltartóztatlan tanulmányok templomává.”

A médium elfáradt és megállapodott:

„Kedves Jób, mi téged egyáltalán nem értünk. Folytonos elenmondásba keveredsz. Miután nemrég tagadtad a szellemet, ma szüntelen erről beszélsz. Hogy értselek meg? Hiszed-e Istent és a

szellem halhatatlanságát?”

Jób: „Ti oly nehezek vagytok, mint a vas és ólom. Szegény gyermek! hogyan értenél meg? Hisz gyakran még magam sem értem meg magamat. Az én értelmem a szellemem értelme fölött való.”

A médium: „Ez az utolsó tételed nagy badarság. Hiszen a te értelmed a te szellemedben van, épp ezért tehát nem lehet magasztosabb a te szellemednél.”

Jób (hevesen írva:) „Esztelenég? Igen, a bolondok mindenütt bolondot látnak. Felülemelkedem az ily furcsa, vad frázisokon. Az emberek mély sebeket ütnek, de nem véreznek, mert értelmük kérge oly vastag, mint az elefántbőr.”

A médium: „Kedves Jób! Tudományosságod dacára szívem mélyéből sajnállak. Úgy látszik túlzott, felette homályos és boldogtalan vagy. Sohase fáraszd magad, beszélj velünk egyszerűen mond el gyakran a következő mondatot: „Óh Isten, légy irgalmas nekem szegény bűnösnek.”

1866. július 2-án Jób (a médiumhoz): „Készülj el, hogy követhess, te szegény földi teremtmény; ma éjjel üt utolsó órád, meghalsz.”

A médium: „Ezzel nem mondasz semmi borzasztót, nekünk a szellembirodalom sem nem idegen, sem nem félelmetes.”

Erre Jób mindenféle rút rajzokat és durva vonásokat húzgált a papíron.

A vezetők: „Ezen segítenünk kell, éspedig a szellem magnetizálása által, aki sűrű idegszellemébe burkolva a médiumtól jobbra három lépésnyire áll. Férjed, Ödön, magnetizálja azt a helyet. Ha a látás adományával fel volnátok ruházva, látnátok, hogy ott áll a szellem, és megfigyelhetnétek rajta a magnetizálás jelentékenyen megnyugtató hatását. A magnetizmus a dührohamokat - melyek villamosság által nyilvánulnak és a médiumot úgy kifárasztják - paralizálja. A magnetizmus továbbá tisztítólag, hígítólag és felszívólag hat be az ő sűrű idegszellemére, miáltal ez kevésbé árthatmasan hat Adelmára.”

A médium férje utasítás szerint cselekedett; a magnetizálás

alatt gyomorémelygést és a nyakában görcsöt érzett; olyan forma érzése is volt, mintha ujjaival sűrű kovászbába nyúlt volna, miáltal ő, bár nem volt látó médium, a szellem anyagi jelenléte felől nem kételkedhetett. Jób a magnetizálás alatt ezt írta: „Engem nem gyógyít meg senki, én vagyok a mester.”

1866. július 5. Jób szellem meghívása után a médium karja ismételt ide-oda mozgott a papíron, mely mellett a médium rosszul érezte magát. Férje a vezetők utasítása szerint a szobának ugyanazon helyét magnetizálta és ugyanaz a kellemetlen érzés és nyakgörcs fogta el, mint az első alkalommal.

A vezetők egy szép imát írtak Jób számára, ennek hangos felolvasása után a szellem hevesen írt:

Jób: „Hallgassatok, ide figyeljete! mit törődtek ti velem! Te médium légy készen a halálra! Csak én élek örökké, mint szellem a szellemben, mint szellem a szellemnek; de te mint ember az emberben, mint ember az embernek. Nincs otrombább, mint az ember, nincs magasabb, mint a szellem, ha belemerült a szellembé, a legmélyebb Istenség napjába, az önteremtésbe, eltelve saját hatalmától. Szellem, te vagy a te Istened! Világíts magadnak. Elértem a fejlődés és tökéletesség tetőpontját; kimondhatatlan kegyelem tőlem, hogy oly lényekkel, mint az emberek, még egyáltalán szóba is állok.”

Ezután dühroham fogta el, a médium kezével az asztalra ütött és elszakította a papírt.

A kifárasztott médium félbehagyta az írást; midőn az irónt ismét a kezébe vette, írt:

Jób: „Egészen le vagyok verve, összetörve a veled való öszszeköttetés, érintkezés által, távozz tőlem sátán-médium, aki félem mint kísértő közelítesz; tudd meg, Jób erősen áll. Sem szirének éneke, sem Loreley el nem bolondítanak engem. Pfuj, takarodj!”

A médium: „Kedves Jób! Az én szívem tiszta, nincsenek gonosz szándékaim. A keresztényi felebaráti szeretet F. iránt, aki betegsége miatt panaszkodott nekem, ösztönöz arra, hogy beszéljek veled, és kérjelek, hogy ne használd őt többé kísérleteidhez.”

Jób: „Csupa mézes-mázos szavak.”

Míntogy újólag elkezdett a papíron tombolni, a médium ab-bahagyta.

A vezetők nyilatkozata: „Jób saját szellemét bálványozza Isten gyanánt. Szellem ő, aki sokat tud, de akit a gőg elvakított, és magát csalhatatlannak tartja. Bosszantja, hogy felfedezték, milyen úton-módon voltak F.-nek görcsei. A gonosz gerjedelmeket, melyek benne meg vannak, bennetek is keresi, mivel nem ismer el magánál tökéletesebbet. Olyan szemekkel néz másokat, mint amilyen ő maga, és aszerint ítél. Küldjétek egy szem calc. carbonicumot és mondjátok meg neki, hogy legyen türelemmel és kitartással. A mai nap kemény krízis volt F. részére, valamint ezek a napok mind, titeket azonban ez el ne kedvetlenítsen.”

A vezetők e szavait megerősítette F. levele, ki a következőket írta:

„Hála Istennek, jobban vagyok. 1866. jún. 29-án és 30-án, valamint júl. 1-én semmit sem éreztem a betegségből. Elsején csak egyszer volt és csak rövid ideig tartott, éppígy 2., 3. és 4-én csak egyszer. Ötödikén azonban egy óra alatt négyszer volt rohamom.”

5-ike volt az a nap, amelyen Jóbnak ismételten voltak dührohamai.

Több napon Jób folyton dühvel eltelten nyilatkozott. A médium tovább is imádkozott érte, valamint férje is szorgalmasan folytatta a magnetizálást. Jób sokszor egy szót sem írt, hanem össze-vissza karcolta a papírt, és csak komoly intések után hagyott fel vele. 1866. júli. 20-án a médium foglalkozása közben kopogások hallatszottak a szobában, és pedig az asztalon a médium előtt, aki aztán nemsokára írt:

Jób: „Én vagyok, a ti barátotok, már régóta várok, habár nem vágyódom a bacchanáliák istennője, a médium iránt, aki mindenféle csöcseléket gyűjt maga körül (a többi segítségre szorult szellemeket érti). Csupa dicsvágyból meg akarsz engem gyógyítani.”

A médium: „Hallottuk figyelmeztetésedet, ami egészen fölösleges volt, mert mi imádkozunk érted, és nem feledkezünk meg rólad.”

Jób: „Xenophon bölcseletét tanulmányozom, a te csacsogásodat megvetem.”

A médium: „Mindennek dacára tovább is imádkozom érted, remélve, hogy Isten végre is felvilágosít.”

Jób: „Jób nem ismer Istent.”

A médium: „Szegény Jób! Mély részvételt tölt el ez engem! Ó mily borzasztó lehet Istent, a legfőbb jót, sem nem ismerni, sem nem szeretni!”

Jób: (hevesen össze-vissza irkálva és karcolva). „Meg fogom zabolázni a te védszellemedet! Meg fogok neked jelenni, látnod kell.”

A vezető: „Kérünk, légy nyugodt; e médiumnak nem szabad megjelened, őt sem megijesztened, sem neki aggodalmat okoznod. A törvénnyel szemben tehetetlen vagy, gondold meg, használd fel képességeidet annak a beismerésére, hogy Isten nélkül semmi vagy.”

1866. júl. 21-én a médium a következő levelet kapta F. anyjától, melyet itt szó szerint közlök:

„F. betegsége csak nehezen írható le annak, aki nem látta; gyakran rájön. Ül vagy áll, eszik vagy beszél, ez a rohamnak mindegy. Mióta a szemcséket szedi, 3 perccel rövidebb ideig tartanak. A roham alatt bármit tart is a kezében, nem ejti el, sőt még kivenni is nehéz a kezéből. Amily helyzetben rájön a roham, azon helyzetben marad; szemei ekkor kissé felfelé fordulva gyengén reszketnek és ezen idő alatt gyorsan szed lélegzetet.”

„N. N.”

1866. júl. 25-én Jób azzal akarta megfélemlíteni a médiumot és férjét, hogy minden betegéről riasztó híreket írt, és a magas vezetőik jelenlétét tagadta. Minthogy ez a médiumot egyáltalán nem ijesztette meg, Istenben bízva imát mondott a szellemért, ki erre nyugodtabb lett és írt:

Jób: „Még nem puhítottatok meg, sok dolgotok lesz még velem. Vigyen el benneteket a kakukk az F.-nek adott szereitekkel és szemcsétekkel együtt, amik csak ártanak neki.”

A vezetők: „Ó Isten, könyörülj e szegény szellemen! Juttasd őt nagy hibáinak felismerésére. Kegyelmet esdeklünk számára a te fiad Jézus Krisztus nevében. Ámen.

A calc. carbonicum golyócskák, miket A.-nek küldtünk, valamint Jób szellem magnetizálása, kinek idegszelleme ezáltal kevésbé villamos lesz, jó hatással vannak a betegre. Ellenállási erőt adott neki. - **Olvassátok fel Jóbnak a következőt:** „Kedves Jób, te valóban rátalálnál Istenre, de hamis nyomon kutatod és keresed. Gögös örület, hogy te Istent szemtől szembe akarod látni. Máskor ismét fluidikus összetételekben, mágikus varázshatalomban keresed Őt, ez mind gögös büntett. Isten az örök törvény, minden alá van neki vetve, csak alázattal, imával, szeretettel és tisztasággal közeledhetsz hozzá, és tanulhatod megismerni Őt. Eltévesztetted a hozzá vezető utat. Kérünk, hallgass szavunkra, hagyj fel gögös önurasággal, és a legmélyebb alázattal mond: „Isten légy irgalmas nekem, szegény bűnösnek!”

1866. aug. 4-én a vezetők F.-nek egy szemcse carbo vegetabilis rendeltek, amit a médium elküldött neki. Sok össze-visszarajzolás és intések után ezt írta Jób: „Isten, Atyánk, könyörülj F.-en.”

Erről a vezetők a következőképpen nyilatkoztak:

„Örüljete e néhány szónak, mit Jób teljes nyugalomban írt le. Nem tudjátok, mily erőfeszítésébe került. E rövid ima leírása nagy szellemi tusa volt. A mai naptól kezdve számíthattok javulására.”

„A beteg F. annyiban jobban érzi magát, amennyiben a görcsök most már rendetlenül jönnek rá. Jób gyakran elveszti az egyensúlyt, ezalatt a beteg organizmusa erősödik.”

A vezetők e szavait ismét F.-nek 1866. aug. 3-án írt levele erősítette meg, melyet a médium e hó 6-án kapott:

„Örömmel értesíthetem, hogy sokkal jobban vagyok. Egy egész hét óta egészséges vagyok, amire évek óta nem volt eset. Julius havi utolsó levelem óta a betegség csak 4-szer volt rajtam.”

Aug. 17-én írta Jób: „Azt a rövid imát naponta ismétetem és távol tartottam magamat F.-től és csodálkozom a hatáson. Amióta

imádkozom, egészséges lesz! Bámulatos! sohasem hittem volna. Hát van Isten? Meghallgatta az én imádságomat? Megint imádkozom: „Isten szabadítsd meg F.-et a betegségtől. Hallgasd meg szavát te prófétádnak, Jób-nak.”

A vezetők tanítása: „Habár Jób nem imádkozik illő alázatossággal és F. javulását egyedül saját személyének tulajdonítja, mégis haladás ez. Ki akarja Istent próbálni, és emellett tartózkodik minden befolyástól F.-re, hogy imádsága hatását vizsgálja. Ezért magnetizálhatjuk szabadon mindennap F.-et; s így eszközei vagyunk Istennek F. egészsége javára.”

1866. aug. 18-án kapta meg a médium F.-nek igen örvendetes és hálás levelét, amelyben értesíti, hogy aug. 7-ike óta egyáltalán nem volt rohama és jelentékenyen jobban és erősebben érzi magát.

Aug. 24-én, miután Jób több napon át nem nyilatkozott, kérdést tettünk hozzá: -

„Kérünk, kedves Jób, mondd meg vajon érzed-e imádságunkat, és vajon te is folytatod-e az imádkozást?”

Jób: „Igen! Ó Istenem, csakugyan mily jól érzem azóta magamat, amióta utoljára írtam itt. Valóban a magnetizmus nagyon jót tett nekem. F.-nek sokkal kisebb mértékben van görcse, naponta imádkozom érte. Ennek dacára még visszaesem régi hibáimba, hogy kipróbáljam rajta hatalmamot. Majd nemsokára elbeszélem nektek történetemet. Csak folytassátok értem az imádkozást; jól esik, ha valaki gondol rám.”

A vezetők: „Bízátok Istenre. Hívjátok meg csak ezután is; mi nem feledkezünk meg Jób-ról.”

1866. aug. 29-én a vezetők egy szemcse variolint rendeltek. Szeptember 2-án Jób beszél: „Itt vagyok. F. jól van. Imádkozom: Istenem, tedd egészségessé F.-et és hallgass meg engem! Ily módon én magam gyógyítom meg F.-et. Magam változtattam és térítettem meg magamat, de nem ám ti.”

A vezetők: „Mi azt nagyon jól tudjuk, hogy Isten segítsége és a te saját jóakarated nélkül mit sem tehattünk volna. F. jobbulását,

s a te erkölcsi változásodat nem magunknak, hanem Isten kegyelmének tudjuk be.”

Jób: „Igen, de ő nem önként segített rajtam; de én szabad akaratomból imádkoztam F.-ért.”

A vezetők: „Nyomorult teremtmény, ismét a Teremtő fölé akarsz emelkedni? A bűnöshöz alázatosság illik. Végtelen kegyelme Istennek, hogy könyörgő szavadat még így is meghallgatja.”

Jób: „Igen, adieu! Mégis mielőtt elmennék, magnetizálj.”

A médium férje megtette.

Jób: „Ez jó volt. Nohát megmondom: az én álláspontom nem emelkedett, csak azért kezdtem imádkozni, hogy Istent próbára tegyem, megfogjam. Ha Ő meghallgat engem, úgy kell lennie, de hol?”

A vezetők: „Akkor kedves barátom még sokáig kell kutatnod, és először is magadat megjavítanod, nem pedig csupa próbákat tenni F.-en. Csak bűneid megbánása és csekélységed beismerése által juthatsz magasabb szellemi szférába, ahol mindig több dolgra akadsz, és mind jobban be fogod látni, mily tökéletlen vagy és mily távol vagy Istentől.”

Jób: „Nehéz az embernek megadni magát.”

A vezetők: „Változzál meg. Hallod ennek a tiszta, jó szellemnek a szavát, aki téged oktatni fog; engedelmeskedjél szavának, nem ábránd az.”

Jób: „Jer hát szellem! Habár gyanús oly szóra hallgatni, melynek forrását nem ismerem, mégis ez alkalommal megpróbálom.”

Szept. 4-én F. írt a médiumnak, hogy volt egy rohama. Ezért Jóbot meghívtuk és neki szemrehányást tettünk.

Jób: „Legyetek nyugton, mostantól fogva igazán békét hagyok neki. Most is alig közeledtem hozzá.”

A vezetők: „Látod azonban, hogy még ez is árt neki. Jer és imádkozzál velünk minden beteg szellemért és emberért, akik itt gyógyítás alatt vannak.”

A vezetők imája: „Mindenség Atyja! Küldj nekünk kegyelmet, segítséget és gyógyulást betegeink számára! Atyai szerete-

tedbe ajánljuk mindnyáját. Küldj áldást, világosságot és erőt e beteg szellemek és emberek (itt egyenkint megneveztük) gyógyulására. Krisztus Megváltónk! Te, ki a betegeket meggyógyítod és a szomorkodókat megvigasztalod, légy segítségünkre! Ámen.”

1866. szept. 17-en Jób spontán jelentkezik: „Már régóta vágyik szívem beszélgetni veletek. F.-ről akarlak benneteket értesíteni. Még vannak rohamai, de gyengén. Én magam jobban érzem magam és annak a bizonyos hangnak a forrásában egy világos köd-alakot látok.”

A vezetők: „Jób idegszellemé most már annyira tisztult, hogy megpillanthatja védszellemét. Olyan a szellemek haladása, mint a beteg lassú gyógyulása. Jób értesítése F.-ről igaz.”

1866. szept. 24-én Jób ismét önként jelentkezett: „Örüljek, imám annyira hatott, hogy F. sokkal jobban van. Könyörülő Atya, tedd egészségessé F.-et! Belátom, hogy korábban gonosz játékot űztem veletek. E beismeréshez apránként és igen lassan jutottam. Minden este ide jövök, ha nem hívsz is, és hallgatom az oktatásokat és imádságokat. Mindig vigyázok, hogy nem hagyjátok-e ki a nevemet a névsorból.”

F.-nek egy levele Jób szavait teljesen igazolta; mert F. sokkal erősebbnek érezte magát, a rohamok csak ritkán jöttek, és rövid ideig tartottak.

1866. okt. 14-én írt Jób: „Már rég nem mondtam semmit. Szégyenlem megvallani, de ez idő alatt háromszor próbáltam ki erőmet F.-en. Nagyon levert vagyok, sok tudásom, kevélységem, elbizakodottságom tettek ily rosszá. Nem vagyok immár kevély, minthogy egy magasabb valamit tanultam megismerni, védszellememet, aki jobb, mint én, többet is tud, emellett magát mégis kevésre becsüli. Szégyenlem magamat hozzátok intézett korábbi ocsmány szavaimért. Köszönöm jó imáitokat és nagyon kérek benneteket gyógyítsátok meg F.-et.”

A vezetők: „Szavaid nagyon boldoggá tesznek bennünket, mert arról tanúskodnak, hogy javulásodban előre haladsz. Maradj ezen az úton és meglátod, hogy a megalázkodás nagy nyugalmat hoz a szellemnek.”

(A médiumhoz): „Küldj F.-nak egy szemcse pulsatillát.”

1866. dec. 6-án volt 3 hete, hogy a beteg folytonosan javult; Jób is mindig nyugodtabban és bűnbánóbban nyilatkozott. Ezen a napon valamivel hosszasabban és pedig a következőképpen nyilatkozott:

Jób: „Hozzátok beszélek körülöttem levők: „Gögös szellem meg van törve, kevélységem elfojtva; de milyen harc volt ez, fogalmatok sincs! Kedvesem képezi legfőbb gondomat, úgyszintén a többiek, kiket beteggé tettem, mert mágikus kísérletemmel nemcsak őt kínoztam, hanem másokat is; adjon Isten mindnyájatoknak teljes felgyógyulást. Midőn Isten kegyelméből megismerni tanultalak titeket, - melyért most köszönetet mondok, - göggel és hiúsággal voltam eltelve. Azt hittem, elérhetem Istent! Én nyomorult fűreg értelmekkel a törvényeken uralkodni akartam, mert ismertem egynéhány technikai fogást. Kicsaltam F. testéből a szellemet, s a testét magnetizálással merevgörcsbe ejtettem. Bocsássa meg Isten nekem ezt a félig gyilkosságot; borzadva gondolok most vissza arra, ami megtörténhetett volna. Szét akarom bontani a szellemet, vegyileg analysálni, ódikus elegyének titkát kikutatni, és így az önteremtés rejtélyéhez jutni. Nagy türelmetek, vezetőitek oktatása, működéseitek módja meggyőztek. Lassan jutottam az önismeretre. Azért beszéltem veletek már hetek óta csak oly rövid ideig, mert ez főtt, erjedett bennem; a gondolkodáshoz nyugalomra volt szükségem. Mint megalázkodott szellem felismertem alacsony helyzetemet a mindenségben és testetöltésre várok.”

A vezető: „Szavaid hálával és ujjongással töltenek el bennünket. Azért vagyunk itt, kedves Jób, hogy Isten rendelete szerint tudtul adjuk neked, hogy testetöltésed helye és módja már készen áll. Jer és köves minket, mi vezetni és gyámolítani fogunk téged, végy búcsút az emberektől, akik érted továbbra is imádkozni fognak. Egy bolygóra vezetünk, amely erkölcsileg és szellemileg felette áll a Földnek. Ott alacsony állásban tanulhatsz, s a jóban előre haladhatsz. Ott belátod majd, mily keveset tudsz és mily csekély vagy; használd fel az időt.”

Jób: „Istenem! Nem vagyok méltó ily nagy kegyelemre. Igen, teljes szívemből és odaadással foglak szolgálni. Kérlek benneteket, fejezzétek be F. gyógyítását. Isten áldjon meg titeket munkálkodásotokban ti kedves emberek. Köszönet és hála imádságotokért! Engedelmeskedem a magasabb hívásnak, beismerve csekélységemet!”

A vezetők oktatása: „Látjátok, most már megválnak tőletek e szellem. A törvény rendje szerint egy bolygóra vezetjük, ahol a még szükségeseket megtanulja. Tanuljon meg teljes értelemmel és tudással Istennek szolgálni. Lásza meg, hogy vesz el a földi tudomány e jobb világ lakóinak tudománya mellett, és ezáltal tudjon alázatos és kicsi lenni.”

Jóbnak egy levele a médiumhoz 1866. dec. 16-ról igazolta folytonos javulását.

A vezetők: „F.-nek időről-időre még homeopathikus gyógyszereket fogunk beadni, minthogy megrendült idegei ruganyosságukból vesztek és hajlamosítvák a régi betegségekre; meg kell erősíttetniük. Végkúra gyanánt legyen két hétig a médiumnál, ki öt naponta magnetizálja.”

Az 1867. jan.-jún.-ig terjedő hónapok anélkül múltak el, hogy a médium a vezetők eme kívánságát teljesíthette volna. A vezetők F.-nek folytonosan küldtek homeopathikus orvosságokat, míg végre az 1867. év egész június hónapját a médiumnál töltötte és általa naponként magnetizáltatott. A korábbi merevgörcsrohamok csak még mint rövid, mulékony gyengeség vagy gyenge kábulás, a szédülés egy neme mutatkoztak és csak egy percig tartottak. Június hónaptól 1867. év végéig F. folytonosan, de igen kis adagokban (egy szemcsét három hetenként) homeopathikus gyógyszereket kapott. A régi görcsökben már egyáltalán nem szenvedett, csak még szédülése és vértolulása volt. Ezt igazolja F. következő levele, melyet itt híven adok vissza:

„Méltóságos Grófnő!

Megindult szívvel és a hála legbensőbb érzésével intézem e

sorokat Méltóságodhoz. Tollam gyenge kifejezni azt, amit szívem érez, kicsi a tér leírni, mennyi hálával tartozom. Egy angyal kiszabadított valamely kábító bűvhatalom alól. Nem tudok mást, mint a szerető, jóságos Atyához szívem mélyéből ájtatosan imádkozni, adjon Méltóságodnak erőt, egészséget, hogy azon üdvös forrás segélyével továbbra is akadálytalanul szabadíthassa meg az emberi életet a betegségektől.

F.”

Megjegyzendő, hogy a médium sem F.-nek, sem rokonainak soha egy szóval sem említette a betegség nemét vagy szellemi gyógyítás módját. Említésre méltó, hogy F. érezte e bűvhatalmat, mint ahogy állapotát nevezni szokta, és most már úgy érzi, hogy megszabadult tőle.

1868. július havában a médium F.-et három hétre magához vette, hogy megfigyelje őt és teljes gyógyulásáról meggyőződjék. F.-nek az egész idő alatt semmiféle rohama sem volt, vidám és boldog volt. Hazatérése után édesanyja írt a médiumnak, újlag köszönetet mondva F. teljes meggyógyításáért.

NYOLCADIK FEJEZET

D. asszony meggyógyítása szívgörcsökből (**)

(**)

(Oka: Mária szellem)

1866. ápril 10-én a médiumnál egy asszony keresett gyógyulást szívgörcsökből. Már évek óta szenvedett benne; egy orvos sem tudta tőle megszabadítani. A görcsök hevesek és aggasztók voltak.

A vezetők megkérdeztetvén, a következőket írták:

„Ez a betegség nemsokára meg fog szűnni, minthogy alapja nem szervi baj. Ez egy szerencsétlen szellemnek külső szorongató behatása következtében előállott vérkeringési zavar. E szellem fluidjai hatnak bénítólag az asszony idegeire, vérkeringésére,

mely a fő szívérben, aortában dugulást s így görcsöt okoz. Magnetizáld az asszonyt. Adj neki 9 szemcse pulsatillát, mely 33 nap alatt veendő be, s a hit felébresztésére és a szellem figyelmeztetésül akassz a nyakába egy talizmánt a következő szavakkal:

„Kérünk téged, ó Isten, légy irgalmas Mária iránt! (A szellem neve) Ez asszony egy segítségre szorult szellem közelsége folytán beteg; segítsd meg mindkettőjüket.”

Mindez a vezetők rendelése szerint történt.

Ugyanezen este kértük a szellemet, jöjjön a médiumhoz. Lassú írással ekkor a következő nyilvánulást kaptuk:

Mária: „Itt vagyok, nagyon csodálkozom, hogy engem valaki hív és nevemet kiejti! Még jobban csodálkozom az imádságon, amit D. nyakában hord (a talizmán). Ugyan ki imádkozik értem? Van, aki engem szeret?”

A vezetők: „Isten szeret, és mi, az Ő szellemei, szintén szeretünk.”

Mária: „Mért? Rám nem gondol senki. Elfeledtek, elhagytak, mindent és mindenkit elvesztettem; senkisé is gondol rám, senki se imádkozik értem. Két korábbi szolgálmat a földön felfedeztem más testben, mint azelőtt voltak. Ismét nőkké lettek. Hallottatok valaha ilyent? Úgy látszik, közelségem fájdalmat okoz nekik, még sem tudok tőlük távozni. Nem ismerek senki mást.”

A vezetők: „Te szegény Mária! Hallgasd meg vigasztaló szózatunkat. Te nem vagy egyedül, Isten veled van, ha imádkozol hozzá. - Ez a két nő csak javulás végett öltött testet a földön; te is megteheted ezt, csak hogy előbb megerősödnöd, szellemi merevségedből felüdülnöd, imádkoznod és tanulnod kell. Tanácsoljuk, hogy egyelőre maradj e médium közelében, hagyd el D.-t, aki nem tud rajtad segíteni, itt segítségre és vigaszra találsz.”

Mária: „Nagyon köszönöm. Szívesen maradok nálatok; ti vagytok az elsők, akik egy örökkévalóság óta egy jó szót adtok. Még egyszer a földre mehetek? Ó mily boldogság volna, ha korábbi nyomorult életemet ismét jövátelhetném.”

A vezetők: „Isten segítségével mindent kivihetsz. Remélj és imádkozzál; csak ne csüggedj, küzd fel magadat, és tekints fel a

jó szellemekre, akik segítenek.”

1866. április 13-án Mária szellem önként a következőképp nyilatkozott: „Azt mondta valaki nálatok, hogy engem szeretnek. Azóta mindig ezt dalolom: ‚Szeret valaki, nem vagy egészen elfeledve!‘ El vagyok ragadtatva. Ó én szegény önző! A földön hercegnő voltam, gazdag és szép, sokan vettek körül; de csak magamat szerettem. Szörnyű önzésemnek férjem és gyermekeim voltak az áldozatai; mindenkit kínoztam, s így senki sem szeretett. Ez a D. asszony volt a komornám. Halálom után szolgálkat kerestem és egy siralmas vadonban találtam magam egyedül, míg rátaláltam D.-re, és önző követelőzéseimmel gyötörtem őt. Senkisé is imádkozik értem, mindenki örül, ha szabadulhat tőlem; ezért voltam önzésemben oly elkeseredett, haragos és igazságtalan. Ekkor hangzott a ti ajkaitokról a szó: ‚szeretet‘ és megváltottam. Örömben ujjongtam, hogy ebből a félelmes magányból kiszabadulhattam.”

A vezetők: „Korábbi vétkeidet nem tudod elég komolyan és mélyen áttekinteni és belátni. Gondolj Isten végtelen szeretetére és hallgass a médiumra, aki neked Isten ígését a szeretetről felolvassa.”

Erre a médium hangosan felolvasta a korintusbeliekhez írt levél 13. fejezetét.

1866. május 1-én Mária szellem a következő vallomást tette:

„Bátorítva szeretetek által, lelkiismeretemen egy vallomással akarok könnyíteni. Sokat gondolkoztam felette az utolsó napokban, most már öntudatosabbá lettem, és belátom vétkeimet, úgyszintén a jóra vezető út is világosan áll előttem. Hallgassátok meg történetemet ti szorongatott szellemek mind, akik a médium körül álltok: ‚Mint már mondtam, hercegnő voltam; e szó ‚Én‘, uralkodott bennem, és szeszélyem volt életem korlátlan ura. Sokan vettek körül és hízelegtek, nem szeretetből, de szükségből. Mint hangadót társadalmi körömben zsarnoki és önző uralomvágy vezetett; az embereknek ugyanis megvan a gyengéjük, hogy pénzzel és címmel zsarnokoskodni engednek magukon. Meg is tettem ezt

annyira és addig, amíg kényelmes volt. Senkit sem szeretve igazán, - mert csak kényelemnek, jólétemnek éltem - gúnyolódva, vállvonogatva, szemeimmel kegyesen tekinteteket osztogatva éltem át életemet. Ó, én hideg, rettenetes hideg voltam! Már életben elhagytak volna mindannyian, - mint ahogy halálom után elfeledtek, - ha pénzemre nem lett volna szükségük. Jégszívűségemben igen erélyes asszonynak tartottam magam, mert sohasem cselekedtem vagy beszéltem semmi illetlen dolgot és sohasem sértettem meg az élet ütemét. Meghaltam tehát, ahogy illett, természetes módon boldogságra várva. Alig volt tudatában szellemem a testetlenségnek, a teljes meztelenség és félelmes magányosság érzése fogott el. Hideg, kietlen pusztaságban találtam magam barátok nélkül, anélkül, hogy egyetlen szívélyes szót is hallottam volna. Urasan kiabáltam a szolgák után, senki sem jelent meg. Én, aki a földön a társadalmi körökben oly előkelő személyiség voltam, aki korábban akaratosan mindenkin zsarnokoskodtam, most már egyedül találtam magam, hízelgők nélkül! Valóban, nemsokára beláttam a pénz, a nemesség, a szépség hiábavalóságát; mert ki törődött itt ezekkel? Sokat sírtam és sokat szenvedtem! Ti voltatok az elsők, kik hozzám a szeretet szaván szóltatok. És most már oda hagytam D.-t, kit oly uras módon zaklattam, és nálatok vagyok. Koldulok és esedezem az asztalotokról lehulló morzsáért, azaz a szeretet és jóakarát szemecskéiért, egy imáért! Ó, ha a föld egy kis foltján szegény emberek gyermeke lehetnék, hol azelőtt uralkodni vágyóan és hidegen kormányoztam; ez rám nézve könyörület lenne! Istenem, adj nekem terhes és lemondó életet. Szívesen vállalom magamra egy szikra szeretetért.”

A vezetők: „Bízzál Istenben és építs az Ő atyai szeretetére. Kiáltásod felhat hozzá, meghallgat, és megadja a testetöltés kegyét. Most már annyira előrehaladtál, hogy védszellemeddel szabadon közlekedhetel; ragaszkodjál Isten küldöttéhez, imádkozzál és dolgozzál.”

Néhány nap múlva Mária szellem érzékeny búcsút vett a médiumtól és szólt:

„Köszönöm nektek teljes szívemből, hogy ártalmas befolyáso-
mat D.-re megszüntettétek; ő testileg, én szellemileg gyógyultam
meg. De mennyi, mennyi van még hátra! A legfőbb jóságú Atya
a földön leendő alacsony testetöltést engedélyezett; de az egy-
szerű parasztok szívében, kik szüleim lesznek, szeretetteljes ke-
gyes szívet látok; igen, ők szeretni fognak, és én is őket teljes lel-
kemből. Imádkoztatok ezentúl is értem, a ti hálás
„*Máriátokért.*”

D. asszony néhány hét múlva kijelentette, hogy teljesen egész-
séges. Azóta két év telt el és semmiféle görcse sem volt; a beteg-
ség, melyet a földi tudomány éveken keresztül nem tudott meg-
gyógyítani, ez úton néhány hét alatt teljesen megszűnt.

KILENCEDIK FEJEZET

J. 11 éves fiú gyógyulása háromszoros bajából (**)

(Oka: Dávid szellem)

Egy jómódú kereskedő 11 éves fiát hozta el a médiumhoz. Bal-
oldalára egész béna volt; bal karja és kézcsuklója összehúzódott,
karját kinyújtani, avagy felemelni nem tudta. E bénulás következ-
tében a fiú süket és néma lett. Szülei mindenfélét próbáltak vele,
felutaztak vele Pestre, ahol egy orvos elektrizálta, de állapotát ez
még rosszabbá tette. A legerősebb allopathikus gyógyszereket
szedte be, de épp úgy nem használt, mint a homeopathikus gyógy-
mód.

A gyermek atyja még egy utolsó kísérletképpen a médiumhoz
fordult segítségért, miután az orvosok mind gyógyíthatatlannak
jelentették ki az esetet.

E felől a vezetők következőleg írtak: - „Ahol az emberi tu-
domány már nem tud segíteni, ahol a baj minden segítséggel da-
col, biztosak lehetnek, hogy a betegségnek szellem-fluidikus
alapja van. A gutaütést a gyermeknél egy makacs szellem bénító
fluidja idézte elő. A némaság és a bénulás megszüntethetők, de

hallását sohasem fogja teljesen visszanyerni, s csak a jobb fülére fog valamit hallani, ha szülei rendeletünket szigorúan betartják; a bal fülére süket marad, mert egy vizsgálat alkalmával e szerve megsérült.” (Az atya utólag említést tett egy hosszantartó, fájdalmas vizsgálatról, melyet egy orvos a gyermek fülén végzett és mely valószínűleg ez alkalommal sértetett meg.)

„A médium magnetizálja a gyermeket, és ekkor tartsa tenyerét a fiú fülén. Így történjen minden harmadik napon. Azután hívjátok meg e szellemet Dávid néven.”

A médium e szerint cselekedett. Magnetizálta a fiút, aki folyton gyanakvólag nézett rá; fejét mindig jobbról-balra a médium tenyere felé fordította. Később egy darabka papírra azt írta, hogy fülébe nagy forróságot érzett áradni, és hogy nem akar többé visszajönni, mert ezt nem szereti. A máskülönben türelmes és jó fiú, ki a legkeserűbb orvosságot készséggel vette be, makacsul vonatkozott a magnetizált vizet megkóstolni, a pohár tartalmát kiinni és ezt írta: „rossz a víz és kén íze van.” A fiú nagyon jól írt, mert betegsége előtt egyike volt az iskolában a legjobb tanulóknak.

A médium a maradék vizet, anélkül, hogy J. látta volna, egy üvegbe töltötte és kérte az apját, hogy oda haza itassa meg vele, másnap ijedten jött az apa a médiumhoz és azt mondta, hogy fia a vizet felismerte az ízéről és egyáltalán nem akarja kiinni.

Már most, hogy a vezetők rendeletének eleget tehesünk, cselével kellett élnünk. A médium egy nagy üveg vizet magnetizált, amit a fiú elé az asztalra helyeztek, de abból csak erősen gyanakodva ivott, folytonosan csak kóstolgatva. Ugyanazon este, 1866. április 8-án, midőn a médium férje és anyósa jelenlétében médiumi munkájához leült, egészen önként ezt írta:

„Már régóta itt vagyok és jól le foglak hordani benneteket. Mi közöttök J. fiúhoz? Minek magnetizáljátok őt? Valamennyien, ahányan vagytok, mit sem értetek az orvosi tudományhoz. Nekem, mint orvosnak, csak jobban kell tudnom. De ilyen a világ! Engem nem fogtok eltávolítani a fiútól! A fejetek tetejére állhatok valamennyi szellemetekkel és szentetekkel.”

A vezetők: „Ez Dávid szelleme; a magnetizálás alatti imátok

bosszantotta; csak beszélgessek vele tovább!”

A médium: „Kedves Dávid, légy nyugodt! Rajtad akarunk segíteni és ne tégy kárt a gyermekben.”

Dávid: „De mi a kakukknak az az imádság? Mire való ez az ostobaság?”

A médium: „Mi tiszteljük a te véleményedet, mihelyt igazán a gyermek javára irányul. Imádságunkkal csak a gyermek igazi javát akarjuk, és biztosítunk róla, hogy meg fogjuk gyógyítani őt, Téged pedig kérünk, hagyj nekünk e tekintetben egészen szabad kezdet.”

Dávid: „Jó, jó, de nem tévesztelek szem elől benneteket. Csálók!”

Médium: „Maradj csak minálunk; győződj meg róla, hogy szeretünk, érted imádkozunk, és a kis J.-t igazán meg akarjuk gyógyítani.”

Dávid: „Miféle könyvek ezek itt az asztalon? Szellem-manifestációk? Át fogom tekinteni.” (A médium összegyűjtött kéziratok egy kötetben voltak az asztalon.)

Médium: „Olvasd csak, nem zavarunk, kedves Dávid!”

Dávid: „Jól van már, csak semmi ostobaságot!”

A vezetők oktatása: „A mód, ahogy Dávid a médiumi iratokat elolvassa egész egyszerűen ez: áttekinti idegszelleme közvetítésével és tartalmát magába szívja. Dávid egykor orvos volt a földön, sokat tart tudományára és nagyon önfejű.”

1866. ápril 11-én egészen önként jelentkezett Dávid: „Átnéztem a te, úgynevezett médiumi irataidat, s bennem, mint a tudomány emberében figyelmet keltett a dolog, érdekel. Láttam íróasztalodon a „*Szellemek könyvé*”-t is Kardec A.-tól és a „*Revue Spirite*”-et és elhatároztam magamban, hogy Párizsba utazom, hogy a spiritisztikai üléseken és a megszálltak gyógykezelésénél jelen legyek.

Kíváncsi vagyok, vajon épülök-e rajta; a meggyőződésről egyáltalán nem is beszélek. Apropos - ne vegyétek rossz néven a begettől, hogy a magnetizált vizet nem issza, én egyáltalán nem engedem meg neki.”

Ekkor lett világos a médium előtt a beteg rendkívüli önfejlése. Ugyane napon jött az apja fiával a médiumhoz. A fiú a legnagyobb elégedetlenséggel, fogadta a magnetikus vonásokat a médiumtól és lehetetlen volt rábeszélni, hogy a magnetizált vizet megigya.

1866. április 15-én Dávid önként nyilvánult és ezt írta: „Párisban voltam és mindent láttam, amit akartam. A kis J.-vel való eljárásokat bosszant, mert én a pozitív tudományok embere vagyok, nem bocsáthatom a kis J.-t kezelések alá. Hadd undorodjék meg mindig jobban, jobban a te magnetikus lényedtől, és legyen mindig mérgeesebb és csökönnyösebb a ti boszorkányságotoktól.”

A vezető: „Nagyon igazságtalanul cselekszel, ha a gyógyításban gátolsz bennünket. A csodás gyógyulásokból, melyeket most láttál Franciaországban, beláthatod, hogy a homeopathia és a magnetizmus a legnagyobbszerű és a legjobb gyógymód. A tudomány embere lépést tart a haladással és nem áll meg.”

Dávid: „Nem akarok róla többet tudni, miután már elég tudós vagyok. Belátom, hogy néhány kúra elég szép, de J.-et nem hagyom; örülök, hogy végre rátaláltam!”

A vezető: „Tévedsz azonban, ha azt hiszed, hogy Isten a te ártalmas befolyásodat J.-re még sokáig megengedi. Isten meghallgatja a mi imánkat; a magnetizmus és a homeopathikus gyógyszerek hatásai végre is célt érnek, és a tisztábbak hatalmának mégis engedned kell.”

Dávid: „Nem! Felveszem a harcot ezzel a hatalommal! Majd meglátjuk, ki az erősebb! Vivam et tu morieris! Jó, kezdjük meg a harcot; erősen befészkeltem magam J.-be.”

A vezető: „Szegény szellem! Még csak szárnyaiddal verdesel! Nyakasságod szellemi vakságot és merevséget okoz, szellemi gutát, melyen semmiféle érvágás sem segít. Isten legyen segítségére!”

Dávid: (hevesen írva) „Engem nem puhít meg semmi.”

A vezető: „Hiszen mi csak szellemed javára beszélünk. Fojtsd el bosszúvágyadat, és áldozd fel szenvedélyeidet Istennek;

ezáltal rettenetes jövőtől szabadulsz meg.”

Dávid: „Engem nem ijeszt meg semmi.”

A vezetők: „Ó Isten, látod makacsságát, látod azt, hogy még más hét gonosz szellemet is hozott magával! Atyánk! Valamennyi számára könyörgünk tartós türelmedért!”

Dávid: „Imádságok? Egy allopatha és orvos, a tudomány embere érzéketlen marad az ilyen gyermekmesékkel szemben!”

A vezetők: „Végre is engedni fogsz őszinte kérésünknek és megindulsz, ha látod mily jóakaróid vagyunk.”

Dávid: „Nem, nem tudok egyhamar engedni, hagyjatok békét!”

A vezetők: „El nem engedünk addig, kedves barátunk. Látod, mennyire szívünkön fekszik J. felgyógyulása, továbbá, hogy téged az igazság útjára térítsünk, mert mint szellemi testvért szeretünk téged.”

Dávid: „Honnan és miért? Hiszen egyiteket sem is ismerlek!”

A vezetők: „Nem ismered a törvényt: Szeresd az Istent mindenek felett és felebarátodat, mint tenmagadat!”

A vezetők: „Akarsz-e bennünket így szeretni?”

Dávid: „Nem! - Igen! - nem tudom.”

A vezetők: „Mi azonban, mint testvért fogunk szeretni, és szorgalmasan imádkozunk érted.”

Dávid: „Minek imádkoztok?”

A vezetők: „Hogy az Isten adjon neked erőt, hogy a jók útján járhas, és hogy segítsen bennünket J. meggyógyításában.”

Dávid: „Mindig a régi nóta! Ennek dacára belátom szándékok nemes voltát.”

A vezetők oktatása: „Utolsó szava azt bizonyítja, hogy makacsságából némileg engedett. Eleinte titkolni fogja megtérését, hajthatatlannak és makacsnak teszi magát, de ha már egyszer igazán megtért, gyorsan fog előre haladni, csak türelem.”

1866. április 18-án a médium a fiút ismét kétszer magnetizálta.

Már nem volt annyira gyanakvó, a vizet azonban vonakodott meginni. Atyja odahaza csak a legnagyobb furfanggal tudta neki beadni.

Ebből látta a médium, hogy Dávid szellem a beteg fiút még rosszakaratúlag vette körül.

Ugyanaz nap önként írt Dávid: „Ismét Franciaországban voltam, és több kúrán voltam jelen. Bravo charmant! de a ti patientek mégis csak nyomorult, ha, ha!”

A vezetők: „Minek vonakodol kezelésünk alá bocsátani őt?”

Dávid: „Kilenc napra átengedem, de mellette állok. Hagyjatok békét nekünk, hisz mitsem teszek ellenetek!”

A vezetők: „De senki ellen se tégy. Ismered kérésünket és kívánságunkat, többet nem mondunk.”

Dávid: „Holnapig meggondolom.”

1866. április 19: „Ma válaszolok. Jó, átengedem nektek J.-et kilenc napra, mely idő alatt Franciaországba utazom; ha időtök engedi, imádkozzatok értem.”

A rákövetkező 8 nap jelentékeny javulás állott be J. állapotában. Szívesen engedte magát magnetizálni, itta a vizet és bénult bal kezét fel tudta egy kissé emelni.

1866. április 29-én Dávid önként írt: - „A beteg jobban van. Egészen átengedem, mert az a szándékom, hogy Párisban egy spiritizta körben telepedjem le. A spiritizmus vonz. Érzem, hogy valami megbánás lepett meg. Nem én okoztam egyedül a kicsi betegségét; az allopathikus gyógyszerek támadták meg szerveit.”

A vezetők: „Ez igaz. A gyermek szervei nagyon meg vannak támadva, mint azt már korábban megmondtuk. Idegeinek erősítésére tengeri sós fürdőket rendelünk.”

J. e fürdőket májusban használta. A bénulás megszűnt; úgy hogy a bal karját és kezét használhatta; a beszédje is jelentékenyen javult, csak a hallása maradt egyforma állapotban; mégis ismét járhatott iskolába.

1866. júl. 6-án kérte a médium Dávidot, hogy nyilatkozzék.
Beszélt: „Én vagyok. Belátom bosszúvágyam fertelmességét. Bár sokat tartózkodom Párisban, mégsem tudok J.-től egészen megválni, mert az ő kúrája nagyon érdekel, bár kétlem, hogy teljesen egészséges legyen.”

A vezető: „Légy szíves hát kedves Dávid, több hónapra egészen ránk bízni őt, mert anélkül, hogy akarnád, árt neki fluidikus közelséged. Idegszellemed villamos kiáramlása a homeopathikus gyógyszerek hatását megbénítja.”

Dávid: „Jó, megyek. - Hiszen szívesen tanulok; erősen materialista voltam, allopathikus orvos, s a tudományokat alaposan ismerem. Minthogy az emberi szervezetet és az élet elemeit oly pontosan ismerjük, tagadjuk a szellem létét.”

A vezető: „De most már belátod, hogy a materialistának csak hipotézisei vannak, de nincs logikus, megdönthetetlen igazsága! Ti csak egy élesen megvont határt tudtok bekeríteni, ahol minden tudományotok fennakad, és kezdődik esztelen tagadásotok. Tudod tehát, hogy szellem vagy és hogy ember voltál, hogy tehát van egy szellemi egyéni folytatólagos élet?”

Dávid: „Igen, lassan, lassan világosabbá, érthetőbbé leszek önmagam előtt. Elég bosszantó volt, hogy nem haltam meg egészen. Gyanús volt ugyan, hogy agy, szív és tüdő nélkül még létezem. Blamázs volt mindarra, amit előbb oly mereven és erősen állítottam. Megfejtethetetlen, aggasztó talány voltam önmagam előtt. Igen, valóban kuriosus, hogy az azelőtt tagadottakat mint megdönthetetlen természeti törvényeket az ember önmagában érzi, önmagán tapasztalja. Önmagammal szeretnék egészen tisztába jönni. Gyakran találkozom régi ismerőseimmel, és látom őket magam előtt, kik egész ügyesen viselkednek testnélküliségükben, e mellett szerencsések és boldogok. Míg én, ki korábban mint ember mégis csak sokkal okosabb és értelmesebb voltam, semmint ők, e testnélküliségbe nem tudom beletalálni magamat.”

A vezető: „Ez egyszerűen onnan van, hogy a szellemi továbbléleést makacsul tagadtad, ők ellenben hittek benne, és az emberéletből a szelleméletbe mint hívők mentek át. Így hát ők egy jól ismert otthonban, te pedig ismeretlen idegenben találtad magadat.”

Dávid: „Mint már mondtam, felébredésem a hosszú szellemi ájulásból valóságos jótétemény volt, de keserűen mutatott ko-

rábbi tévedéseimre. J.-ben egy korábbi tudós ellenfelemre találtam, türelmetlenségemet és bosszúmat azáltal töltöttem ki rajta, hogy villamos áramokat bocsátottam rá. Most belátom ez eljárásom ocsmányságát és sajnálom. Mondjátok, reméletek, hogy meggyógyíthatjátok a fiút?”

A vezetők: „Isten előtt semmi sem lehetetlen. Te magad is hozzájárulhatsz gyógyulásához, ha egészen elhagyod őt, és imádkozol érte. Látod, oly sok út áll előtted nyitva a tanulás és kutatáshoz!”

Dávid: „Belátom, hogy korábban tévutakon jártam, de a kevélység még rágódik rajtam, mert az alázatosság és önuralom nagy és nehéz dolog. Ah, egy ily élet, azon erősen feltett szándékkal, hogy sem Istenben, sem a folytatólagos életben nem hiszünk, rettenetes keserű salakot hagy hátra, melyet csak az alázatos megismerés és megbánás oszlat el. Mind e kettő nehéz, nagyon nehéz!”

A vezetők: „Isten erősítsen meg, kedves Dávid! Mi hű kísérrőid leszünk buzgó imáinkkal!”

1866. júl. 21-én a kis J. jódot és pepar-t vett be 30. hígításban. Úgy látszik nagyon jót tett neki, mert mindig vidámabb és erősebb lett. A médium, ahányszor csak tehetette, magnetizálta a beteget, aki többé már nem szabadkozott.

Dávid önként írt: „Szeretett jelenlevők! Most már meggyőződött szellem és spiritiszta vagyok. Lényegesen előre segítettek engem, jó barátaim! Aggódok J. süketségén; égető fájdalommal tölt el, mert nagy részben én vagyok az oka. Csak azt akarom mondani, hogy eleinte nagyon dühös voltam rátok; sőt azon igyekeztem, hogy ártsak nektek. Midőn ma a médium magnetizálta J.-et, nagy hálával töltött el, látva, hogy szervezete és idegei a jótékony hatású, gyógyító fluidot felszívták. Egészen el akarom magam szakítani J.-től. Nehéz egészen megtérni, lassan megy. Kirtartásokat, úgyszintén a „Societe Spirite” ülési Párisban meggyőztek. Most vagyok a fordulóponton. Minthogy keményfejű vagyok, nehezen megy. Őszintén beszélek, mert nem vagyok hencegő és mindig rideg ember voltam. Most teljesen tudatában

vagyok szellemi állapotomnak. Nyakas szellem vagyok, ki a helyes utat most már látja, de kinek a megalázkodás nagysága gyakran elveszi bátorságát. Gonosz tetteim mély megbánása mindazáltal arra késztet, hogy engedelmeskedjem. Jobbulásomat tényekkel fogom előttem bebizonyítani, minthogy teljesen visszavonulok a spiritisztákhoz Párisba és ott J.-ért imádkozni fogok, kinek javulása nagyon boldoggá tesz.”

Az 1866. év egész július és augusztus havában a beteg maláta fürdőket vett erősítőül, s apja naponta 21 magnetikus vonást adott neki. A bénulás teljesen megszűnt, beszédje jelentékenyen jobb lett, hallása azonban nem javult.

E felől úgy nyilatkoztak a vezetők, hogy már eleve megmondták, hogy a fülmirigyek meg vannak sértve és hogy a bal fül gyógyíthatatlan.

Egész szept. és okt. hónapokra folytonos magnetizálás és naponta 3 szemcse variolin bevétele rendeltetett.

Erre a fiúnak sok kelése támadt, mely a halláson könnyített valamit. November hónapra delejvas-fürdőket rendeltek a következő módon: 1 három font vonzású delejacél egy félóráig forrásban levő vízbe teendő, s e víz a fürdőbe öntendő. E fürdők feltűnően erősítették J.-et. Ezután a médium kénytelen volt elutazni és több hónapon át távol lenni.

A vezetők a következőket írták: „A fiú meggyógyult a menynyire meggyógyulhatott. A bénulás megszűnt, beszélő képességét visszanyerte, éppígy a hallását is valamennyire a jobb fülével. Nem rendelünk neki semmit többé, a többit majd elvégzi a természete.”

Egy év múlva a médium tudakozódott J. hogyléte felől, mire atyja a következőket írta:

„Fiam, amióta Méltóságod szereivel él, más kúrát nem használt; mindent a természetre bíztam. A kéz bénulása a kezelés óta teljesen elmúlt, a beszéd is mindinkább javul a gyermek növekedésével.”

A vezetők: „Ebből látjátok, hogy a gyermek egészséges. Ami Dávid szellemet illeti szavatartó volt; Franciaországban maradt és

testetöltés kegyének lett ott részesévé. Spiritiszta szülők körében nő ott fel s a földön a szellemtanért fog küzdeni és szenvedni.”

TIZEDIK FEJEZET

V. földművelő meggyógyítása szélhűdésből (**)

(Oka: Lajos szellem)

1866. szept. 4-én a médiumhoz egy földművest hoztak, aki szélhűdés következtében annyira megbénult, hogy alig tudott járni, ha botra támaszkodva felesége nem vezette. Derékban egészen meggörbült és meghajlott. Több allopatha orvos a vidékről érvágással és efféle drasztikus szerekekkel próbált szerencsét, de eredménytelenül.

A vezetők így írtak a dolog felől: „Gondolj Krisztus szeretetére és erejére. Imádkozzál teljes szívből, és magnetizáld az embert. A szélhűdést egy szellem hozta létre, és a baj a helytelen kezelés következtében még rosszabbodott. A magnetizálás alatt gondolj Lajos szellemre, és adj be az embernek 3 szemcse calca-rium carbonicum-ot, ezt a szert 21 napon át vegye be naponkint. Dörzsöltesse le magát naponta megnedvesített durva lenvászon-
nal.”

A médium leültette a földművest és médiumilag kezdte magnetizálni; kezei emellett nagyon hevesen és gyorsan mozogtak, úgy érezte, mintha ujjaival sűrű kovászba nyúlt volna; 8 perc múlva kezei hirtelen megállottak, ő maga egészen kimerült és lélegzése elakadt. A beteg erősen állította, hogy egészen jól érzi magát. Azt mondta: „Valami nehéz nyomástól szabadultam meg.” Felkelt és egészen fel tudott egyenesedni, amit csodának tartott.

A médium, megköszönve vezetői segítségét, kérte őket, mondjanak valamit erről a rögtöni, megkapó gyógyulásról.

A vezetők: „A te imád meglágyította a szellemet. Abban a pillanatban, mikor te magnetizálni kezdél, minden villamos fluid és kötelék, amit ez a szerencsétlen szellem vont e szegény ember

körül, elszakadt. Az ember most már mentes ártalmas külső behatástól, mi előkészítettük hozzá az utat és most zavartalanul meggyógyíthatjuk. A calcarium és a hideg ledörzsölések be fogják fejezni a teljes gyógyítást. Ebben az esetben azért lehetett ilyen rögtöni gyógyulást elérni, mert Lajos szellem már maga is bűnbánó volt; ő nem ama veszedelmesen szenvedélyes ellenszegülők közül való. Csak tehetetlen volt és az utat a visszatérésre nem találta meg. Ezt az utat a V.-től való rögtöni fluidikus elválása folytán megmutatták neki. Imádkozatok csak e szegény szellemért és csak néhány nap múlva beszéljeteK vele.”

1866. szeptember 20-án a médium értesítést kapott a beteg V. földművestől, ki egy távoli faluban lakott. Teljesen egészséges és boldog volt, kiegyenesedve, és segítség nélkül járt és végezte minden dolgát. E gyógyulás következtében, mit a földművesek csodának tartottak, a falu betegeit csoportosan hozták a médiumhoz. És V. gyógyulását folyton bizonyították.

Midőn a médium a vezetőknek a neki nyújtott segítségért köszönetet mondott, arra hívták fel figyelmét, hogy még az nap este beszéljen Lajos szellemmel.”

Lajos: „Itt vagyok, azon naptól kezdve mindig itt vagyok, amikor megszabadultam. Ó, mennyire köszönöm nektek, kedves szellemek és emberek, hogy a szegény V.-et megmentettétek és meggyógyítottátok. Isten előtt mondom az igazságot, és beismerem bűnbánólag vétkeimet; és ti körülöttem álló, töredelmetlen szellemek hallgassatok meg. Igen, én nyomorult mértem e csapást rája, mélyen sajnálom. Nagyon mérges voltam, bosszúra szomjaztam. A dühnek egy pillanatában ütöttem meg V.-et és pedig más gonosz hatalmak segítségével, kik az én haragomat arra használták, hogy V.-et szerencsétlenné tegyék. Az ütés megtörtént - azt hiszitek, hogy már most kielégített a bosszú? Avagy a látása a fiatal, nyomorék családapának, ki most már nem tudott dolgozni, megnyugtató? Ó nem! Mert alig hogy megtörtént, mardosó fájdalom fogott el rettenetes érzése annak, hogy félig gyilkosságot követtem el. Borzasztó volt elviselni! V. tekintete lebilincselte, megátkozott! Nem láttam mást, csak őt, nem hallottam

mást, csak az ő és családjának jajgatásait és imáit. Ekkor ide-oda futottam, mindig visszatérve a büntett helyére, megátkozva a többieket, kik engem most már gúnyoltak. Segítséget kerestem V. számára, és szívszorogva és aggódva láttam, hogy a legostobább gyógymódhoz folyamodtak, és a baj, amit én szereztem, még nagyobb lett. Magamon kívül voltam az aggodalom miatt és rettegettem az ő halálától, mert félttem szellemétől. Így büntetett meg maga a bűn; az általam végrehajtott bosszú megbosszulta magát rajtam fájdalom és aggodalom által. Azután hozzáfogtam és megszabadulásomért buzgón imádkoztam. A legfőbb jóságú Isten megkönyörült rajtam. Jó szellemek vezettek bennünket ide. Ó, köszönet! köszönet! Megbántam mélyen és végtelenül. Halljátok, ti körülállók a bűnhődő fájdalom kiáltását. Ó, imádkozzatok érttem. Édes az érzése Isten közelgő megbocsátásának.”

TIZENEGYEDIK FEJEZET

R. százados meggyógyítása vértorlódásból (congestio) (**)

(Oka: Nándor szellem)

1866. szeptember 21. E kúra megmutatja, hogyan gátoltatott meg a szélhűdés az illető ártalmas szellemnek idejében való megterítése, azaz az ártalmas fluidoknak idejében való elhárítása által.

R. százados heves szédülés és vértorlódásban szenvedett úgyannyira, hogy a nyak erei ujjnyi vastagra dagadtak, melynek tartamára a beteg megvakult. Az orvosok ez állapotot guta rohamoknak nyilvánították és vérelvonást alkalmaztak, mely után sokkal rosszabbul lett. A médiumról és gyógyításáról értesülve, hozzáfordult, mely alkalommal korábbi erkölcsi sérelmeiről is panaszkodott. Egy leányt szeretett, kit csak évekig tartó küzdelem után vehetett el. Az öngyilkosság gondolata gyakran forgott fejében. Mostani lankadt idegeit korábbi szívfájdalmainak tudja be.

A vezető: „R. körül egy szerencsétlen szellem van, aki a szédülést és a veszedelmes vértorlódásokat okozza. Hívjátok meg a (Nándor) szellemet; vegyük elejét a gutaütésnek. R. maga hordozzon Priessnitz Vincze-féle derékszorítót, dörzsölje le magát

naponkint hideg vízzel, ne igyék bort, és csak kevés húst egyék. Homeopathikus orvossága a hepar. sulph. 3 szemcse 9 napra. Hívjátok a szellemet.”

Nándor szellem most már hevesen és nyugtalanul írt, miközben a médiumnak gyenge szédülése és gyomorémelygése volt.

„Hol vagyok? Kik vagytok ti? Hogy jöttem ide? El-el! R.-hez kell mennem.”

A vezetők: „Maradj itt, kedves barátunk; nem szeretnél velünk beszélni?”

Nándor (igen hevesen): „Igen, igen!”

A vezetők: „Hogy érzed magadat?”

Nándor: „Egyedül, egyedül!”

A vezetők: „Kit látsz?”

Nándor (az irón nyugtalanul járt ide-oda a papíron, a médium mintegy érezte a szellem kétségbeesését): „Mindig csak Istent látom, ó mily iszonyú!”

A vezetők: „Hiszen boldoggá kellene, hogy tegyen ez téged.”

Nándor: „Nem, nem! Ez borzasztó, mert Isten rettenetes!”

A vezetők: „Kedves Nándor, légy nyugodt. Látod Istent, azaz látni véled. Az Ő mindentudását és legfőbb igazságosságát érzed, ez a te gonosz lelkiismereted büntetése; légy nyugodt, Isten irgalmas. Ő nem kívánja a gonosz halálát, hanem hogy megtérjen és örökké éljen. Súlyosan vétkeztél, öltél; magadat okold, és bánd meg bűneidet. Hagyd el korábbi áldozatodat; ő nem tud rajtad segíteni, ne üldözd őt és nyugalomra találsz. Légy türelmes és fordulj Isten atyai szeretetéhez!”

Nándor: „Lehetetlen! el vagyok átkozva! A pap, a hóhér örökre elátkoztak. Ez a pokol, benne vagyok. Nem tudok kiszabadulni, erősen belekapaszkoztam R.-be, jöjjön utánam, gyilkolja meg magát. Mikor R. azt a leányt úgy szerette, s el nem vehette, azt hittem, hogy kívánságom beteljesedik, de ekkor ismét Isten segítsége jött közbe! Ó, Isten borzasztó és hatalmas; ez a pár ember most már boldog; már nem akarnak megválni testüktől, és egyedül kell, hogy maradjak a pokolban, ahol ordítanom kell.”

A vezetők: „Te szegény szellem, imádkozzál, imádkozzál!”

Nándor: „Már régóta nem tettem, elfeledtem.”

A vezetők: „Ó Isten, kegyelem és irgalom e szellem számára!”

Nándor: „Nem használ semmit. Isten nem könyörületes, Ő rendelte a poklot.”

A vezetők: „Csak a tudatlan emberek csinálták ezt. A pokol a bűn és gonosz lelkiismereted, gonosz cselekedeteid pokloddá váltak. Váltsd meg magadat, amennyiben bűneidet mélyen megbánod és Isten kegyelméért szüntelen esedezel.”

Nándor: „Sokat dicsőített Bibliátok mondja: *„És ő az örök tűzbe vetetett.”* Ott vagyok én, csikorgatom a fogamat és jajgatok, R.-et magamhoz kell vonnom.”

A vezetők: „Szegény szellem, te szellemi örültségben szenvedsz, szavaid iszonyúak. Addig maradsz poklodban, e rettenetes szellemi állapotban, míg bűneidet meg nem bánod, és mindent jóvátenni nem igyekszel. Hagyd el R.-et és próbáld meg egyszer, kérd Istent, kegyelmezzen meg.”

Nándor: „No hát, megteszem; igen, szavaitok rendkívül megindítottak. A kilátásba helyezett lehetőség folytán, hogy a pokolból kimenekülhetek, mintha újjá születtem volna.”

A vezetők meghagyták a médiumnak, hogy sokat és buzgón imádkozzék e szellemért, és a nap folyamán gyakran gondoljon rá, amit ő teljesített is.

1866. szept. 30-án, az első gyógyrendelet 9 napja után, eljött a százados a médiumhoz, és meleg szavakkal mondott köszönetet felgyógyulásáért. Megkönnyebbülve és egészségesnek érezte magát és e 9 napban sem vértolulása, sem szédülése nem volt. A vezetők 29. napra ugyanezen kúrát rendelték, mely idő után remélték, hogy egészen meggyógyulnak nyilváníthatják.

Szept. 30-án este, miután a médium több más szellemmel is közlekedett, Nándor is írt:

Nándor: „Két emberemnek jól megy dolga, a bűnbánó szellemek beismerései meglágyítottak. Igazán úgy látszik, hogy ez egy általános gyóntató intézet. No, hát én is meggyónok. Én már egyszer ember voltam a földön magas állásban; R. százados és mos-

tani felesége akkor is házastársak voltak. Boldogságukat fel akartam dúlni, de bosszúságomra ők jók maradtak, és sértett büszkeségem és boldogtalanságom érzetében agyonlöttem magamat. R. és felesége szellemi előhaladásuk végett még egyszer a földre küldettek, de én nem mehettem utánuk, mint ahogy akartam, mert a pokolhoz lettem láncolva. Semmit sem tudtam megakadályozni; megesküdtek, jók maradtak. Ha nem hívtok meg, gyilkossá leszek; mert az volt a szándékom, hogy agyonütöm őt, vagy öngyilkosságba kergetem, ekkor hívtatok ti és megmentettetek. Ha már most is örökös gyötrelmet érzek, mi lett volna velem akkor. Isten irgalmas!”

1866. okt. 21-én Nándor önként nyilatkozott: „Sok történt azóta, hogy utoljára beszéltem veletek. Minden nap ide vezettek és hallgattam imáitokat és intéseiteket (a minden este tartott üléseken). Az én nevemet is felírva látom listátokon; imádkoztatok értem, ez jót tesz nekem. Magam is kezdek imádkozni, látom, hogy használ; Isten kegyelméért esedezem. Poklom enyhült! Van erőm a megbánásra. Belátom gonosz tetteimet és R.-től számtalanszor kérek bocsánatot; utálok korábbi érzelmeimet. Végtelen sokat tanultam, amióta először ide hívtatok. Új életre ébredtem, az Isten kegyelmében való hitre. Bánatom, szenvedésem, kiáltásom védszellememet ide vonzotta. (Ő tehát már annyira süllyedt, hogy védszelleme távol áll tőle; fluidjai többé már nem voltak megfelelők.) Naponta elhoz üléseitekre, hallgatok és tanulok mindaddig, míg meg nem értem a szellemi beszédet. Istennek, rám nézve eddig oly borzalmas örök igazságossága szelídült tekintetem előtt, könyörületessége megnyílt előttem.”

A vezető: „Csak állhatatos maradj feltett jó szándékodban és ne csüggedj, jöjj csak ide, ahol mindannyian szeretettel fogadunk. Gyakori idejöveteled által megtanultad, hogy az újrászületés kegyelemteljes mód a vezeklésre, az elégtételre; készítsd elő magadat egy ilyenre. Könyörögj Istennek ily alkalomért, melyben állhatatosságodat megmutathatod. Talán megadja a nagy kegyelmet, hogy R. gyermeke lehess, és mint ilyen a sok rosszat, amit neki okoztál, gyermeki szeretettel és háladatossággal jóváteheted.

Mindannyian veled együtt kérjük Istent e nagy kegyelemért.”

R. százados teljesen egészséges lett és az is maradt. Vidám és boldog volt, és egy év lefolyta után gyermekük született.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

S. földműves gyógyítása 8 éves epilepsziából (**)

(Oka: Mária szellem)

1866. szept. 24-én S. földműves panaszkodott a médiumnak, hogy 8 év óta sínylődik epilepsziában. Az első roham hirtelen jött éspedig a bal kéz 4-ik ujjában metsző fájdalommal, mely egész a szívéig hatott, mire aztán eszméletét veszítette. Természetesen már mindenféle módot megpróbált, különösen az érvágást. Mint-hogy a rohamok az utolsó években gyakoribbak lettek, ami munkájában zavarta, kérte a médiumot, segítsen rajta.

A vezető: „Itt ismét egy szerencsétlen szellem a betegség oka. E férfi szíverei gyengék, különösen egy ér. Ezt a gyengeséget használta fel a szerencsétlen Mária szellem, és okozta a férfi ájulásait és görcseit. A gonosz indulatú és szerencsétlen szellemek az emberi organizmus gyenge helyeit keresik ki, hogy ily módon magukat észrevehetőkké tegyék. Magnetizáld e férfit naponkint és hívd meg a szellemet.

Mária szellemet hívtuk: „Itt vagyok, mért hívtatok?”

A vezető: „Mi hívtunk. Mond meg, tudod-e, hogy közelséged és rosszakaratú gondolataid nagyon ártanak S. földművesnek, kit éppen az imént magnetizáltak?”

Mária: (Miután az irón nyugtalanul és szabálytalanul ide-oda irkált, úgy, hogy a médiumnak gyakrabban abba kellett hagynia.) „Magamhoz akarom csálni.”

A vezető: „Hadd végezze be nyugalommal földi napjait.”

Mária: „Az sokáig tart. Ha mindent tudni akartok, hát megmondom, hogy én már rég meghaltam; de ő ismét visszament a földre, hogy engem bosszantson. Egész idő alatt türelmes voltam, de most már nagyon sokáig tart; idejövételét akarom siettetni.”

A vezetők: „Mária, hallgass meg minket az Isten nevében; mi tudjuk egész történetedet, halálod előtt a földön S. felesége voltál; iránta való szereteted mégis csak önzés volt, a legborzasztóbban kínoztad őt szerelemféltékenységeddel. Erőszakkal akartad őt magadhoz láncolni, szerencsétlenné tetted önző követeléseiddel. Mikor mindketten a szellembirodalomban voltatok, akkor is üldözted őt azáltal, amit te szerelemnek nevezel, ami azonban csak szerelemféltékenység és gyötrő önzés. Hogy meneküljön előled, védszelleme tanácsára testet öltött. Te nem mehettél utána, bűneid lehetetlenné tették. Az elválást el kellett volna tűrnöd, mint elégtételt és bűnhődést, testetöltése ideje alatt meg kellett volna jobbulnod, és ezt meg is ígérted az Úr Istennek. Ekkor egyszerre lelohad bátorságod, és erős görcsöket okozó módon közelítesz hozzá. Tudod, hogy így a gyilkosságnak egy nemét követed el, ami pedig egészen elválaszthat tőle?”

Mária: „Szavaitok megrendítenek, gondolkoznom kell felette, de S. mégis az enyém. Istenem, mily nagy szükségem van rá! Mi az én életem nélküle, csak félig élek! Még megvénülhet, ha egészséges! Korábbi testében sokkal szebb volt, mint most! Most egy szegény paraszt és mily csúnya! Istenem, szabadítsd meg őt nonsokára ebből az életből; én magam is azon dolgozom, hogy megszabadítsam, és akkor visszaveszem tulajdonomat.”

A vezetők: „Kedves Mária, gondolatzavarod szánalomra indít bennünket, a szenvedély elvakít, s erőszakosságod mindjobban eltávolít téged S.-től, mert Isten nem fogja megengedni, hogy tovább is gyötröd őt. Ő meggyógyul és tekinteted elől teljesen elvonatik, ha meg nem változol. Boldogabb ő most mint szegény földműves az ő egyszerű jó feleségével, mint korábban veled volt. Minthogy azt állítod, hogy szereted, akkor az ő boldogságát kellene elsőnek tartanod. Szívleld meg szavainkat, légy szelíd, és add meg magad Isten akaratának.”

Mária: „A válás rettenetes! Tehát ő nem az enyém?”

A vezetők: „Nem! Minden teremtmény Istené; csak szeretettel, szelídséggel és feláldozással közelíthetsz hozzá, indulatossággal azonban eltávolodol tőle.”

Mária: „Kegyetlen sors, könnyeim megfojtanak. Meddig tart még ez?” (A médium ugyanazon megindultságot érezte.)

A vezetők: „Nyugodj meg, imádkozz érte. Ha még most is kínozod, akkor nem szerethet téged; tehát uralkodj magadon.”

8 napi szorgalmas magnetizálás után a patiens jobban lett és nem voltak rohamai. Mária szellem, kiért mindennap imádkoztunk, 1866. szept. 29-én a következőket írta:

Mária: „Jobb leszek; Isten, megadom magam akaratomnak! Néhány nap óta jobban érzem magamat, mert imádkoztam. Hozzá akarok szokni a gondolathoz, hogy nem kényszerítem magamhoz S.-et. Segítsetek! Tudom, hogy türelemmel kell várakoznom.”

A médium: „Kedves Mária! tedd meg, várj türelemmel és légy állhatatos. Segítsen Isten; imádságaink felől bizonyos lehetsz.”

Mária: „Beláttam igazságtalan, önző szerelemföltékenységet, igen, bánom. E néhány nap alatt nagyon megváltoztam! Sőt kész vagyok újra testetölteni, ez pedig sok! Mert az ő gyermekévé kell lennem, gyermekévé mostani feleségének, szerelemföltékenységem és haragom kioltása végett. Én Istenem, fogadd el az áldozatot, add kegyelmedet e testetöltéshez. Imádkozom S.-ért, hogy ne legyen többé görcse.”

1866. október 1-én S.-nek egészen gyenge rohama volt ismét, mely ájuláshoz hasonlított. A médium meghívta Mária szellemet és megkérdezte a görcs oka felől.

Mária: „No hát, egyszer gyenge voltam; te sohasem vagy az?”

A médium: „Ó igen, nagyon gyakran, mégis igyekszem, hogy erős legyek.”

Mária: „Én is úgy akarom; csakhogy igen nehéz. Haragra lobbantam és megráztam gyenge idegeit. Ezért ájult el. Ha ti imádkoztok, erőhöz jutok.”

A médium: „Hisz ezt mindennap megtesszük. Nem látod a nevedet ezen a listán?”

Mária: „Igen, igen, látom, tudom! Istenem, mi lesz velem a testetöltésben? Oly emberi módon vagyok szerelemföltő; gyötrelmem!”

Médium: „Gondold meg, hogy S. most az ő emberi testetöltésében rólad semmit sem tud. Ne fogd fel a szeretetet állatiasan és érzékileg. Szeresd őt szellemileg; csak így találotok egymásra!”

Mária: „Rajta leszek, hogy engedelmeskedjem, köszönöm.”

E naptól fogva nem volt többé görcse S.-nek. Biztosították a szellemi vezetők a médiumot, hogy Mária szellem megjobbítja magát és készül a számára kiszabott testetöltésre.”

A patiensnek cocculust rendeltek, mivel a médium elutazása miatt nem magnetizálhatta. Búcsú alkalmával tréfából azt mondja a földmívesnek: „Ha Isten gyermekkel ajándékoz meg téged, én leszek a keresztanyja.” Nagyon csodálkozott ezen a földmíves, mert azt hitte, hogy ez már meg sem történhetnék, mert ő maga is már nagyapa és 60 éves.

Egy évre rá egy kis leánygyermek boldog apjává lett. Mária szelleme megtartotta a szavát, meglakolt bűnéért. A gyermeknek a médium lett a keresztanyja. A gyermek nagyon beteges és gyenge volt, és a harmadik hónapban vérhasban meghalt. Testetöltéséből való hamaros kiszabadulása után néhány nap múlva írt Mária:

„Drága barátaim! Bűnhődésemnek vége! A testetöltés meglehetősen nehezemre esett. Fizikailag kellett bűnhődnöm az állat-érzéki szerelemféltékenységért. Annak lettem gyermeke, kit egy másik asszony is szeret; ezt az előírt kiengesztelést teljesíteni nagy erőfeszitésembe került. De most már, Istennek hála, vezeklésemnek vége. Iránta való szeretetből lecsiszoltam magamról az állatit, és megismertem a szellemi szeretetet, mint a lélek egyedül igaz kötelékét. Most már öröködöm testi jóléte felett, és kérem az Istent, adjon neki erőt, hogy a számára rendelt földi éveket még hasznosan tölthesse el. Mint szellem várom őt, mennyire örül majd jobbulásomon. Drága barátaim, még sokszor köszönöm a hűséges imádságokat és segítségeket.”

A szellemi vezetők megjegyzése: „Íme egy példája a duálszeretben alásüllyedt, elérzékiesedett szellemnek, ki hibájának legyőzése, a körforgás törvényének visszafelé követése által, ismét megtisztult és javult.”

TIZENHARMADIK FEJEZET

K. kisasszony meggyógyítása szívbajból (**)

(Oka: László szellem)

Egy idősebb úri nő, K. kisasszony már évek óta mardosó szív-fájdalmakban szenvedett. Hosszú időn keresztül allo- és homeopathikus gyógyszerekkel is kezeltette magát, de a fájdalom csak megmaradt. A médium előtt teljesen idegen és ismeretlen volt; másoktól értesült a médium gyógymódjáról és levélileg fordult hozzá, festvén szenvedéseit.

A médium szellemi vezetői 1867. február 16-án a következőket írták: „Hogy ez esetben az emberi gyógytudomány minden szere haszontalannak bizonyult, csak természetes. K.-nak nincs idült (krónikus) szívbaja, nincs szervi baja, egyszerűen s egyedül egy szerencsétlen szellem közelsége által szenved, ki őt állandóan körülveszi. Oly betegségi ok ez, melyet az emberi tudomány nem ismer el, s nem tanulmányoz, ennélfogva meg sem szüntethet. A szellem tehát, kinek közelsége K. szívtájéki fájdalmait okozza, mint mondtuk, igen szerencsétlen. Neve László. Mintegy 30 évvel ezelőtt K. iránt érzett boldogtalan szerelemből öngyilkosságot követett el olyképpen, hogy vízbe ugrott. K. fiatal korában kacér volt, játszott L. szerelmével, ez indította őt e kétségbeesett lépésre.” (Ez később a médium előtt beigazolódott). „Hívjátok meg László szellemet, vigasztaljátok meg; hordjon K. egy Lászlóért szóló imát, mint talizmánt a nyakában, és ő maga is imádkozzék érte naponkint. Vegyen be K. minden nap 9 szemcse pulsatillát segítő szerként, hogy szíve teljesen megszabaduljon a szenvedett fluidikus befolyások utóhatásától!”

Mikor a médium a szellemet meghívta, nagy hidegség lepte meg úgy annyira, hogy alig tudott felmelegedni. **A szellemi vezetők ezt a következőképp magyarázták:**

„Ez a szellem nagyon hideg óddal és fluiddal van körülvéve.

Idegszemlében alig van valamelyes melegítő magnetizmus; leginkább villamosságból áll, mely ez esetben borzongatóan kellemtelen. Lehűtőleg hat a médiumra és fájdalmat okozólag K.-ra. Maga a szellem fizikailag azaz idegszemléileg szenved; ezek korábbi életének következményei, melyek csak jobbulásával szűnhetnek meg.”

László beszél: „Fázom, ruhát szeretnék, törülgetek le.”

A vezetők megjegyzése: „Látjátok, ő fluidikusan érzi szellemi meztelenségét és szegénységét, hitetlenségének, erőszakos halálának következményeit. Ezek azok a pokoli kínok, amikről Krisztus beszélt.”

A szellemhez: „Azt mondjuk neked, kedves szellem, melegdjél Isten szereteténél, és kérd segítségét.”

László: „Isten nem segít rajtam. Igen, én vagyok az a mardosó fájdalom, amely K. szívébe fészkelte magát. A nyomorult! Halálra mardosom! Ha! mily édes a bosszú! Már 30 év óta kiáltom ezt és rágódom rajta. Nem, én nem hagyta el; nálad vagyok édesem, te érzed azt, úgy-e? - Rajta kell élőködnöm és szívnom, ki kell elégítenem. Bár érzelmeimnek szabad folyást engedek, mégis oly szerencsétlen vagyok, és úgy fázom. Azt a külföldi urat, kihez hozzá akart menni, halálba kergettem; ha! ha! a hűtelen, aggszűznek kellett maradnia!”

A vezetők: „Ebben rejlik a hosszantartó szenvedés, mely dacol minden gyógysszerrel.”

A médium: „Figyelj, te szerencsétlen, szegény szellem! Szavaid fájdalmat okoznak, te magad is szenvedsz. Ha könnyebbülést okoz, hogy kibeszélheted magadat, jöjj csak naponként ide, igyekezzek megvigasztalni. Kialts Istenhez, a legfőbb jóhoz, ha oly boldogtalan vagy és hagyj fel K.-val.”

László: „Valóban oly jó az Isten? Szemvedéseimen nem vettem észre.”

A médium: „Szenvedéseidnek magad vagy oka; Isten végtelen irgalmas, hogy hitetlenségédért és dühösségédért nagyobb büntetés nem rótt rád. Valóban jószákos Atya.”

László: „Hát mit tegyek?”

Médium: „A fődolog, hogy önként válj meg K.-tól, hadd fejezze be zavartalanul és nyugodtan életét. Le akarsz tenni boszszútervedről, hogy elérd saját nyugalmat és békédet?”

László: „Igen, ha gyakran beszéltek velem; mert rettenetes szerencsétlen vagyok, és nagyon fázom; ti megvigasztaltok és felmelegítetek!”

1867. febr. 19-én írta a médium: „Kedves László szellem, hallod az imát, mit naponkint mondunk érted? Akarsz velünk beszélni?”

László: „Ó, igen! Köszönöm; érzem, hogy valami történik bennem. Még nagyon nehezen tudok távozni K.-tól, mégis könnyebben érzem magamat ha elhagyom őt.”

Médium: „Szedd össze minden erődöt, és hagyd el őt végképpen. Hiszen már látod Isten által küldött védszellemedet utolsó imád óta; nos hát kövesd őt.”

László: „Az igaz, hogy rábeszélésedre imádkozáshoz fogtam, és ekkor felséges szép szellem jelent meg, ki vigasztalt és intett engem. No hát, ismét imádkozom és engedelmeskedem neki.”

1867. február 24-én írták a vezetők: „László szellemi állapotában nagy változás állott be, amely idegszellemben is kellemes változást hozott létre.”

Ezt a médium valóban érezte is, és mint igazság bebizonyult azzal, hogy amíg Lászlóval írt már nem fázott.

A vezetők: „Amily mértékben veszíti a médium Lászlóval való írás közben azt a kellemetlen érzést, azon mértékben fognak, enyhülnek K. szívfájdalmai, minthogy László, védszellemének engedelmeskedve, elhatározta, hogy hosszabb időre elhagyja őt.”

Ezt is igazolta K. értesítése, ki magát jobban kezdte érezni.

A médium László javulása felett örömét fejezte ki, mire az a következőket írta:

„Kedves Barátnőm!

Te a pokolból mentettél ki, midőn megmutattad a jó utat. Életem célja a javulás, hogy egykor K.-val egyesülhessek. Védszellemem megmutatta az utat, amelyen ezt elérhetem. K.-t hosszú

időre el kell hagynom; addig, míg a földön él, nem szabad hozzá közelednem, és hogy ez könnyebben essék, megengedte Isten, hogy egy másik földön ember lehessen. Ezt védszellemem adta tudtomra. Rettenetes nehéz lesz engedelmeskednem; mégis erősen elhatároztam, hogy Isten kegyelmének e pillanatát felhasználom; mert csak ne fázzam, ne éhezsem, ne jajgassak és ne legyek oly szerencsétlen, mint amilyen vagyok! A lehetőség, hogy ismét ember leszek, boldoggá tesz.”

A vezető: „Maradj állhatatos! Fogadd hálával a megajánlott testetöltést, mely jótékony vezeklés kell hogy legyen. A harc, a gond, a fáradság egy életén keresztül megtanulsz rendesen imádkozni és hinni. E közben K. bevégzi földi életét, s meggyógyulva és tisztán lép elébe szellemed. Csak ily módon számíthatsz a vele való egyesülésre.”

1867. április 3. Folytonosan megnyugtató hírek érkeztek a beteg állapot felől; azt állította, hogy fájdalmai teljesen megszűntek és igen boldog és hálás volt érte.

László önként a következőket írta: „Kedveseim! Ma egy asszony gyermekéül testet fogok ölteni a Mars bolygón, hogy mint e világ szegény lakója állhatatosan a szeretet és lemondás babéraiért küzdjek. Isten áldjon meg benneteket! Isten áldja meg K.-t!”

A vezető: „Kedves szellem, imáink és jó kívánságaink kísérenk; folytonosan rád gondolunk és segítünk, ahányszor csak tehetjük.” **(A médiumhoz:)** „Látjátok ez a befejezése e gyógyításnak. K. teljesen meggyógyult, László híven megtarja szavát, a Marsnak lakója lesz. Holnap már testet ölt, hogy e bolygó viszonyaihoz képest 11 hónap múlva megpillantsa ott a napvilágot.”

Ugyane hó folyamán a médium levelet kapott K. kisasszonytól, melyben magát teljesen egészségesnek nyilvánította.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

H. grófné meggyógyítása búskomorság (melancholia) és szorongattatásokból (**)

(Oka: Károly szellem)

H. grófné először 1867. április elején fordult az előtte ismeretlen médiumhoz, és kérte, hogy szabadítsa meg őt a következő betegségtől, melyen házi orvosainak minden mesterkedése hajótörést szenvedett.

Egy idő óta ugyanis legyőzhetetlen búskomorság, idegesség és étvágytalanság lepte meg. Semmit sem tudott megemészteni, aminek folytonos bélhurut a következménye. Fia nagyon siralmasnak és aggasztónak festette anyja állapotát.

A médium szellemi vezetői a következőket írták: „A gyomorémelygés, búskomorság és ideges izgatottság egy nemrég elhalt ismerős szellem folytonos fluidikus közelségének a következménye. Baja ugyan még nem komoly, de nagyon komoly, krónikus gyomor baj fejlődhetnek ki belőle. Ha engedelmeskedik nekünk, meg fog gyógyulni. Károly szellem egykor titkos imádója volt, gyakran váltottak egymással világias szót, enyelegtek, mint ahogy az emberek mondják. Látjátok, hogy az ember minden cselekedetének, minden szavának megvan a maga jövő szellemi következménye. Ez a szellem nem gonosz, de nagyon világias és könnyelmű; nem lesz vele sok bajotok. - H. legfiatalabb leánya tegye egyik kezét naponta anyja szívgödrére, a másik kezét homlokára és kérje áhítattal Isten erejét és segítségét. - Azután magnetizáljon egy pohár vizet, és tegyen bele három szemcse cannabis-t. Ez így legyen 3 héten keresztül, mely idő alatt H.-nak húst enni egyáltalán nem szabad. Ily módon meggyógyul a baj, melyet K. szellem villamos fluidjai okoztak. K.-t magát pedig hívjátok meg és próbáljátok megteríteni.”

Károly szellem azonnal nyilatkozott. A médium, mialatt írt, erős gyomorémelygést és hascsikarást érzett, mely e szellemmel való fluidikus összeköttetés következménye volt.

Károly: „Hivattam, itt vagyok. Ne féljen, szép grófnő, én nagyon ártatlan vagyok. Ó, miért ezek a gyomorémelygések? Csak nem én vagyok az oka? Éppen úgy van ön is, mint H. grófné, tele gyomor bajjal!”

A vezető: „Látod, kedves Károly, hogy a médium médiumilag ír. E dolgok, előtted nem idegenek, mert már sokat hallottál róluk utolsó földi életedben. Csodálkozol a médium és H. gyomorémelygésén - nos ezek a te fluidikus közelséged következményei, minthogy te magad is rosszul és kényelmetlenül érzed magadat. E hatásokat magaddal hordod. Törekedjél elhagyni a földet, fordulj az emberektől a szellemekhez.”

A vezető megjegyzése: „A szellem a fluidjában puhító, feloldó részeket hord, melyek a magnetikus viszonyban ugyanazon hatásokat idézték elő a médiumnál, mint H. grófnénál. Mint látjátok, minden egyes szellemnek idegszellem, egyéniségéhez képest, kémiailag, fluidilag másképp van képezve, minősítve.”

Károly: „Már az igaz, gyalázatos sorsom van. Fiatalabb korban H. grófnéval oly intim voltam, hogy most nem tudom elhagyni őt. Azt hiszi, szép grófnő, hogy az intimitások halál után megszűnnek? Isten ments! Örülök, hogy közelségemet H. grófnéval éreztethetem.”

A vezető: „Kedves barátom! gondolj Istenre és az örök életre. Elég ebből a bolondságból! Tekints vissza sok elenyelgett, elfecsérelt testetöltésedre. Nem irtózol könnyelműségedtől? Próbálj imádkozni!”

Károly: „Imádkozni? Nem sokat használ. Ó, még csak most veszem észre, hogy ön magnetikusan ír! Most látom, amit életemben sok médiumnak nem akartam elhinni, ó, ez nagyon érdekes! Én nyilatkozom és ön gépisen leírja.”

A vezető: „Igen, kedves barátom! Látod, mi egész komolyan foglalkozunk e dologgal és nem üzünk belőle tréfát. Most, mint rendesen, minden nekünk ajánlott szellemért és te érted is imádkozni fogunk.”

(Ekkor a közös ima következett a segítségre szoruló szelleme-kért.)

Károly: „Igen, ez nagyon szép, de nem tehetek róla, nevetnem kell! Oly önkéntelenül jön, hogy rossz élceket faragjak róla. Ti kész tiszta és ártatlan angyalok vagytok! Ó, mint kell ásítanom! Érdekes, de unalmas mint egy templom! Igen, most jut eszembe, miért tegez ön engem, kedves grófnő? Nagyon mulatságos! hát mind a ketten enyelgünk? Megyek H. grófnőhöz és kiolvasok szívéből minden városbeli újságot. Fiatalkori emlékeimnek élek.”

A vezető: „Gondolj a jövődre és légy komoly. Hogy boldogabb légy, csak komolyan akarnod kell és segítenek a tiszta szellemek. Hagyd el H.-t.”

Károly: „Nem tehetem, nagyon felséges ez.”

A vezető: „Hát igyekezzél legalább imádkozni és mondd: „Isten bocsásd meg bűneimet!”

Károly: „Igen, igen! de most adieu! el kell mennem.”

A vezető: „Hová akarsz menni?”

Károly: „H. grófnőhöz.”

A vezető: „Ugyan hagyj neki békét; hisz ő nem eged, nem jövőd. Tekints a végtelenbe! Látod a szellemek e millióit, kik a térben mozognak, mint a szentjános bogárcák a nyári éjjelen! Légy rajta, hogy követhess bennünket és bejuthass a fény ez életébe.”

Károly: „Nem tudok többet mondani, jó éjszakát!”

1867. április 4. Az esténkénti munka megkezdése és minden megtérítendő szellemért mondott ima után, Károly szellem magától írt.

Károly: „Én is itt vagyok. A mindannyiunknak szóló szavaiatok által meghatva forró könnyeket sírok. Megfogadom, hogy H. grófnőhöz nem térek többé vissza. A jó szellemekhez fogok fordulni. Csak egy szellemi fürdőt vehetnék, hogy minden lelki-salakot, ami rám tapadt, lemoshatnék.”

A vezető: „Kedves barátom, jer hozzánk, kövess minket. Ne reszkersz, ne félj elhagyni ezt a földet. Legyen ez a mai nap igazi halálad, minden anyagiságod elhalása! Akarnod kell ez elhalást, hogy szabad szellem lehess. Jer, kedves barátom, rothadt testedet, az anyagi élvezetekre való emlékezést hagyd a földön. Szakadj el

az emberitől, ne félj a szellemitől. Mi félelmetes sincs benne, nyugalmat és békét hoz neked. Jer, imádkozzál, s a szellemi fürdő jótékonyágát, melynek szükségét magad is érzed, nemsokára tapasztalni fogod.”

Károly: „Jó, jó, el fogok jönni; engedjetelek időt még holnapig, el kell előbb készülnöm.”

1867. április 6-án Károly önként nyilatkozott: „Már megint itt vagyok; megpróbáltam magamat imádsággal és komoly gondolatokkal erkölcsileg lemosni és csodálatos hatása volt szellememre. Egy angyal vezetett, úgy hiszem, egy csillagra, egy birodalomba, ahol sok ilyen szerencsétlen volt, mint én, azaz olyanok, kik erkölcsi piszokban szenvednek. Iszonyú volt rájuk nézni; érzéki gondolatokkal voltak tele; iszonyodtam tekintetüktől. Sok, gyötrő, erkölcstelen képemet is láttam, mint érzékiségem és töredelmetlenségem következményét. Igazi utálattal töltött el a bűnök és azok élvezete iránt, úgy önmagam iránt is. Rettenetesen piszkosnak tűntem fel önmagam előtt. Annak szükségessége, hogy tisztára mossam magamat, forró vágyat ébresztett bennem. Ó, ti kedves emberek! ha tudnátok, hogy az érzéki élvezetek mennyire ártanak szellemeteknek! Ó, ezek a foltok! ez a lelki salak! a szellem e bénulásai! Higyjétek el, sohasem megyek többé H.-hoz, mert elhagyom a földet, új életet kezdek, igyekszem erkölcsileg javulni, szellemileg tisztább lenni, engedelmeskedve védszellemnek.”

A vezetők: „Isten erősítsen meg jó szándékodban! Csak maradj állhatatos, mi ezentúl sem szűnünk meg érted imádkozni.”

A vezetők tanítása Károly megváltozásáról a médiumhoz: „Károly szellem világos példa arra, amit már gyakran említettünk, t.i. hogy az ember legcsekélyebb tettének, egy szónak, egy tekintetnek megvan a maga szellemi következménye. A képek, amikről beszélt, a saját gondolatának, szavának és cselekedetének lenyomata, visszfénye, melyek szelleme előtt lebegnek, kínozva őt. - Nyugodtak lehettek H. felől, jól megy dolga; nemsokára egészen meggyógyul. Ami Károly szellemet illeti, szintén nyugodtak

lehetek; mert ő elhagyta a földet és valóban örömmel engedelmeskedik védszellemének.”

Néhány hét múlva H. grófnő értesíti a médiumot, hogy minden korábbi bajából kigyógyult.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

L. izraelita meggyógyítása szívgörcsökből (**)

(Oka: Rachel szellem)

L. erős szívgörcsökben szenvedett, melyek ellen érvágást és erős allopathikus gyógyszereket használt, de szervezete ezekre méginkább elgyengült. Midőn a médiumhoz fordult segítségért, a vezetők szigorúan növényi táplálkozást rendeltek neki, és azt mondták, hogy a fizikai szenvedésen, az erősen megrongált idegrendszeren kívül, egy szellem közelsége is nyugtalanítja L.-t. Ez a szellem nemsokára Rachel név alatt nyilatkozott, amint következik:

Rachel: „Halljátok! Én mindig elégedetlen voltam; Istent szeretetnélkülinek tartottam, betegnek, nyomorultnak, szerencsétlennnek, elkeseredettnnek éreztem és érzem még most is magamat. Tudom, hogy meghaltam; az úgynevezett megváltásból nagyon kis részem van. L. oka halálomnak. Egykor a földön gazdag asszony voltam; L. is a földön volt ekkor, de más alakban. Orvos volt (most kereskedő.) Akkor gyalázatosan bánt velem. Méhrákban szenvedtem, és ő májkevényedés ellen gyógykezelt; a pénzemet kicsalta és halálomig kínozott. Már most szemügyre vettem őt, mert keservesen szenvedtem és még most is szenvedek. Mikor nagy volt a szenvedésem, vele is éreztettem szellemem által, melyet azelőtt tagadott. Rossz és könnyelmű asszony voltam; egykori testi szépségem okozta romlásomat, s ezt éppen itt, e fiatal asszony előtt (a médium előtt), megbánás nélkül bátran kimondom. Az ily dolgokat jó tudni. Tudja meg a többi könnyelmű személy, hogy az ily könnyelmű élet bevégeztével a halál után az ember megtompult elméjű, buta, emellett folyton betegeskedő

szellem. Eladta lelkét az ördögnek és így ül itt mindörökké. Mind-egy nekem vajon pokol ez vagy nem; így járnak mindazok, akik úgy éltek, mint én. Minden vigasztalást elutasítok magamtól. Né-melykor jön egy bizonyos, vigasztalni akar, és azt mondja, hogy imádkozzam, - de én elküldöm. Minek is? Így maradok. L. is meghalt egyszer; de annyira megijedt a szelleme és halhatatlan-sága miatt, hogy mindjárt ismét az emberek közé menekült. Én láttam ezt és nem tévesztettem szem elől. Így most ismét ember a földön, s néha éreztetem vele korábbi májkeményedésemet.”

A vezetők felvilágosító szavai a médiumhoz: „Hasztalan volna szót vesztegetni a szellemre. Rachel tettekkel, azaz szor-galmas imádsággal ébreszthetjük fel. A tompa elméjűség és a kö-zönyösség legborzasztóbb állapotában van; csak az igazi feleba-ráti szeretet, az ima rázhatja fel. Cselekedjétek ezt és tapasztalni fogjátok.”

A médium és hozzátartozói megfogadták a tanácsot. 14 nap elteltével egy este Rachel nyugodtabb vonásokkal a következőket írta:

Rachel: „Sok nap óta szemlélem a ti foglalkozásotokat. L. már egy cseppet sem érdekel, hadd fusson. Lebilincseltek. Megindít és meghat, hogy ti értem, teljesen idegenért imádkoztok. Kezdem szenvedéseimnek okát megérteni, mint bűnben tévelygésem igaz-ságos következményét. Mindig rosszul éreztem magamat, de so-hasem vágytam a jobbulás után, mert nagyon sok a jóvátenni va-lóm. Gondoltam magamban: inkább hozzá sem fogok! és így akartam tovább tengődni. Ekkor azonban a ti munkálkodásotok és foglalkozásotok szemlélete, különösen pedig azon szellemek szemlélete, akik megtérésük miatt, oly boldogok, felrázott közö-nyösségemből. Mindig erélyes voltam; azelőtt erélyes a rosszban, de most meglehetősen erélyes önmagammal és a bűnökkel szem-ben, felkészülve a jobbak útjára. Meg kell mondanom, hogy Isten szeretetében már most hinni kezdek, mert már ismét tudok mo-zogni; azelőtt érzéketlen és merev voltam.”

A vezetők a médiumhoz: „Ebből láthatjátok a folytonos ima hatását. Tompaelméjűségéből felébresztetett, és hibáit beismerve

most már valóban üdvös vezeklésnek fog elébe menni.”

Néhány hét után beszélt Rachel: „Drága jótevőim! Azért jöttem, hogy köszönetet mondjak nektek. A mogorva, csípős Rachel komoly, szigorú vezeklővé változott. Néhány évig mint szellem bűnhődöm, hogy aztán egy üdvös tetetöltésre adjam magamat. Igen, akkor azokat a szerencsétlen teremtményeket fogom megtéríteni, kik úgy vétkeztek, mint ahogy én gyakran vétkeztem. Isten legyen veletek. Imádkozzatok a szegény vezeklőért. Rachel.”

Több hónappal később L. a médiumhoz jött és elmondta, hogy a szívgörcsöktől megszabadult.

TIZENHATODIK FEJEZET

I. kisasszony meggyógyítása vízkórból (**)

(Oka: Miklós és Ludmilla szellem)

I. kisasszony betegségét az orvosok végtag-vízkórának mondták. Karjaiban érzett fájdalmakat; különösen a jobb karja volt a nagy fájdalom miatt használhatatlan. A szegény leány állapota rettenetes volt a tétlenség és folytonos szenvedés miatt. A jobb módúakhoz tartozván, szülei több orvossal tanácskoztak, és a leányon sokféle gyógyszerrel és gyógymóddal tettek próbát, de oly sikertelenül, hogy kétségbeesésükben mint utolsó eszközhöz, a médiumhoz fordultak 1865. ápr. 27-én tanácsért.

A vezetők a következőket írták: „I. betegségí esete nagyon súlyos, mert kettős a baj: egy szervi-emberi és egy fluid-szellemi. I. csont- és ínbetegségben szenved. A csontsejtek nélkülözik a felszívó állati enyvet. Ezen állati enyv két villamos szellem közelsége miatt kiaszott, kiszáradt. Ez az enyv tehát gyógyszerileg pótlandó, a szellemek fluidilag megjavítandók; ezért e kúra nagyon hosszadalmas és komplikált lesz. Fődolgoz az illető két szellem megtérítése, és ezáltal kémiai kiáramlásuk megváltoztatása. E két szellem, Miklós és Ludmilla még nagyon az anyagiakon csüngenek. Szeretik ha nevükön szólítják; imádkozzék tehát I. ér-

tük naponkint, valamint ti is vegyétek fel a megtérítendő szellemek listájába, hogy esténkénti imáitokban hangosan megnevezétek. Továbbá tegyen ki I. a napra gyógyszerül egy üveg vizet és miután 10 percig a nap sugarait magába szedte, igya ki azt a nap folyamán. Minden szerdán 3 szemcse calcarium carb. és minden pénteken egy szemcse sepia veendő be. Főleg marhahúst egyék. Édesanyja naponta 23 magnetikus vonást adjon neki. Így történjék 9 héten át. Beszéljete most Ludmillával.”

A médium kezében az irón rendkívül lassan mozgott, úgyanyyira, hogy már-már türelmetlenkedett.

Ludmilla: „Olyan álmos vagyok és nem tudok aludni. Fáradt és ostoba vagyok, és nem tudok elmenni, ó ez az unalom! hát nem lesz ennek vége? Honnan ez a rettenetes alvás? Ez a folytonos inger az ásítózásra?”

A vezetők: „Tudod, hogy meghaltál, és hogy többé nem hűsban és csontokban vándorolsz a földön?”

Ludmilla (igen lassan írva): „Igen.”

A vezetők: „Mi voltál?”

Ludmilla: „Bárónő.”

A vezetők: „Mi jót tettél életedben?”

Ludmilla: „Éltem, mint a többiek ahogy élnek, Ó! mennyire untat az írás! annyira megerőltet.”

A vezetők: „Boldognak érzed hát magadat a mostani helyzetben, hogy egyáltalán nem akarsz kimozdulni belőle?”

Ludmilla: „Nagyon lusta vagyok? Már inkább így maradok, ahogy vagyok. Minden változtatás megfeszítéssel jár, és ezt gyűlölöm.”

A vezetők: „Nem vágyódsz Isten után?”

Ludmilla: „Ő nagyon messze van tőlem, - ne intézzetek hozzám oly sok alkalmatlan kérdést.”

A vezetők: „De mégis gondold meg, mennyi boldogságot szalasztasz el tétlenséged által.”

Ludmilla: „Sohasem gondolkodom, megerőltetésembe kerül.”

A vezetők: „Hallgass meg minket figyelemmel.”

Ludmilla: „Jó, csak ne kelljen beszélnem. Nagyon álmos vagyok, és ezalatt elalszom.”

A vezetők: „Nem kell mozdulnod sem, beszélned sem. Tekints fel csak, ebben az irányban, el a földtől; egy fenséges képet mutatunk! Látod e világ lakóit, mily szorgalmasan munkálkodva forgolódnak? Látod a boldogság kifejezését vonásaikon? Az isteni és a felebaráti szeretettel vannak eltelve. Vidorak és megelégedettek, mert munkás életet élnek; tiszta lelkiismeret az ő állandó kísérőjük! Hallod, mily gyönyörűen dalolnak? és nem érzed azt a magasztos békét, amit közelségük áraszt?”

Ludmilla: „Szépnek találom. Alszom én, és ez álom volt? Igazán szeretnék e világban élni! Oda lehet jutni kényelmetlenség és megerőltetés nélkül?”

A vezetők: „Munka nélkül nem megy. Ha nem mozogsz, ebben az érzéketlenségben maradhatsz ezer évig is. Fel akarunk ébreszteni, és azt tanácsoljuk, hogy szedd össze magadat és kövesd e szellemet. Ő téged vezetni fog és ellát tanáccsal.”

Ludmilla: „Rajta leszek, hogy megpróbáljam.”

A vezetők a médiumhoz, kit időközben erős sympathicus ásitás fogott el:

„Te magad is érzed e szellem bágyasztó fluidját. Ludmilla utolsó földi életében nagyon tétlen teremtés volt, ki sok vétet követett el mulasztásból. Nyugodtan nézte el a gonosznak, hogy sok törvényteleniséget kövessen el, anélkül, hogy javítólag erősen közbevetette volna magát. E szellem fluidjai I.-ben az életerő és a nedvek kicserélődését gátolják.”

1865. május 2-án nyilatkozott Ludmilla: „Egyáltalán nem voltam henyélő. Ti valóban egy hosszan tartó szendergésből ébresztettetek fel. Most már sóhajtva gondolok vissza az elmúlt időkre. Egy másiknak állok hatalma alatt és kérlek benneteket, beszéljetek társammal, Miklóssal.”

Miklós: „Ki szólított nevémen? Igen, Miklósnak hívnak és uralkodó vagyok egy bizonyos Ludmilla felett; ő az én rabszolgám, kötve tartom őt.”

A vezető: „Miklós! Hozzád beszélünk, borulj le Isten, a mindenség teremtője előtt! Hiszel Jézusban, a megváltóban, kinek halála által üdvözülhetsz?”

Miklós: „Én semmiben sem hiszek. Azokra a víg napokra gondolok vissza, amikor még egészen ember voltam; most egy korcs lény vagyok, nem egészen ember és nem egészen szellem, magam sem értem magamat.”

A vezető: „Magad sem akarod magadat megérteni, máskülönben megérthetnéd. Nem kívánsz visszatekinteni a múltba, nehogy gyötrő lelkimardosás támadjon benned. Korábbi bűneid miatt érzed még az emberit magadra tapadni. Légy bátor, akarj tisztán látni, s nem fogod magadat többé korcsnak, hanem bűnbánó szellemnek érezni.”

Miklós: „Ti itt szellemről, hitről, akaratról beszéltek - csupa szép szavak, melyeknek kivitele azonban nehéz, és mi képtelenek vagyunk a legcsekélyebb tetre; úgy-e Ludmilla?”

Egy kis küzdelem után, mely az írón késedelmes mozgásában nyilvánult, írt Ludmilla: „Miklós, én mondom neked: akarj és megteheted, én is akartam és most tudok neked felelni, bár nagy megerőltetésembe került. Én mondom, hogy kezdem hibáimat belátni. Miklós, az Istenre kérlek, fogj hozzá te is, fontold meg; ne növeld kínjaimat.”

Miklós: „Micsoda? Ludmilla, te beszélsz? és ily sokat egyszerre? hisz ez már rég nem történt veled!”

Ludmilla: „Valóban, én beszélek, én, ki azelőtt sohasem beszéltem, és téged néma szemléléssel a bűnben megerősítettem. Urunk, Istenünk, előtt és minden itt jelenlévő szellem és ember előtt mondom neked, hogy korábbi semmittevésemet, lustaságomat és apathiámat mélyen sajnálom; mert így eszközévé lettem a bűnnek, sokat ártottam másoknak, mert vétkezni engedtem őket. Igen, Miklós, én más lény lettem, és kérlek, higj nekem, mert komolyan és őszintén beszélek, és nem félek fenyegetéseidtól, mert egy jó szellem megvéd. Felébresztettek az álomból, és most már belátom félrelépéseimet. Miklós, kövess engem! Hagyjuk el e föld tájait, hol oly gyakran vétkeztünk.”

Miklós: „Meg kell vallanom, hogy hosszú beszéded csodálatba ejt. Csak nem akarod I.-t elhagyni, mi lesz belőle?”

Ludmilla: „Azt bízunk Istenre. Kövess csak gyorsan, tudom az utat egy jobb világhoz.”

Miklós: „De hát mi ez? Hisz te fürgévé, erélyessé lettél! Rád sem ismerek. Már ez magában arra ösztönöz, hogy kövesselek. De hová? Csakugyan kíváncsi vagyok! De jaj, ha megcsalsz. Igazán különös, mily gyorsan jár, alig tudom őt követni.”

A vezetők: „Utóbbi szavaink és különösen a kép, melyet a jobb világról mutattunk Ludmillának, annyira meghatotta, hogy új tetterőre kapott. Miklóshoz van bilincselve; jobbulása Miklós jobbulásától is függ, minthogy egyenlő bűnök és bűnrészesség által vannak összekötve. Egy jó szellem vette őket gondjai alá, egy jobb világba vezeti őket. Miklósnak követnie kell. I. most már mind a két szellem jelenlététől megszabadult, szervezete a gyógyszerek segítségével időközben megerősödik.”

1865. május 4-én a vezetők értesítése: „A jelenlevő szellemek közt van Ludmilla és Miklós is. Hadd beszéljen ez utóbbi.”

Miklós: „Gyönyörűség volt abban a szép világban lenni! Ludmilla ott akart maradni, én azonban visszaráncigáltam I.-hez. Hiszen én nem tudok I. nélkül lenni. Mikor ő eszik, én is ízlelem; általa élek és szükségem van rá.”

A médium megjegyzése: „Ez az ember ízlésének visszahatása a szellemre; mint pl. ahogy a magnetizőr is szellemi akarata által a somnambulával bizonyos ízelet közölhet. Itt ez a közlekedés csakugyan úgy történik, hogy I. kisasszony magnetikus fluidját Miklós szellem magához vonja.”

A vezetők: „Éppen ebben rejlik a nagy baj, amit okozol. Nem látod, mennyire szenved ezalatt az ő egészsége? és hogy mily nagy büntetés háramlik ez által szellemedre?”

Miklós: „Mit beszélsz már megint szellemről? Hisz már megmondtam, hogy én sem szellem, sem ember nem vagyok; fenntartásomhoz tápláló anyagokra van szükségem, és ezeket I.-ből szívom ki, minthogy ehhez jogom van, mert ő közeli rokonom.”

A vezetők: „Éppen ez a cselekedeted nagy bűn, egy neme a

gyilkosságoknak. Ne az emberek kiáramlásaiban keresd táplálékodat, keresd azt a szellemeknél, kik téged segíteni fognak. Utolsó földi életedben I. közeli rokonod volt, de ez még nem elég ok arra, hogy neki annyira ártalmára légy. Ha gonosz szándékodban továbbra is megmaradsz, te magad is mindig szerencsétlenebbé leszel és ezer fájdalom fog mardosni. Nem szenvedsz már most is eléggé?”

Miklós: „Igen, igen, hiszen már megmondtam, hogy korcs lény vagyok, ez már magában és magáért elég szenvedés. Nem lehetek sem igazi ember, sem igazi szellem. Íme tehát elgondolható, hogy mi az én életem, - folytonos ide-oda ráncigálás; vagy egészen meghalni, vagy egészen élni szeretnék: Lenni, vagy nem lenni, mint Hamlet mondja.”

A vezető: „Miklós! Ezt a mostani oly kellemetlen helyzetet magad teremtetted magadnak könnyelmű és esztelen életeddel. Minden korábbi tulajdonságod még hozzád van tapadva, mert még egy hibádat sem bántad meg, és nem akarsz magadba szállni. Már egyszer megmondtuk, hogy légy erős, és vizsgálj meg egyszer magadat, és old fel ily módon a köteléket, mely téged még a földhöz köt. Emelkedj fel a szeretet Istenéhez. Önismeret a nagy ige, mely meg kell hogy váltson téged.”

1865. május 20-án. Az ülés megnyitásakor a vezetők a következő beszédet intézték a jelenlevőkhöz:

„Egy egész csapat szellemet látunk körétek gyűlve; mindannyi beszélni és megvigasztalódni szeretne. A szellemi gyógymód, a szellemek megtérítése, jótétemény az emberekre és szellemekre. Tegye figyelmessé az embereket a magasabb szellemi gyógymódra, adja tudtokra, hogy van még egy más gyógyeszköz is a vegyi főzeteken és a sebészetén kívül. Adja tudtokra, hogy a betegségek egy mélyebb oka van, mint a szervi bajok és idegbetegségek. Az úgynevezett megszálltságok (azaz azok a betegségek, melyeket egy ellentétes - ellenszegülő - szellem folytonos fluidikus befolyása idéz elő) gyógyítása médium nélkül is megtörténhet, és pedig buzgó ima és kegyes élet által, és az illető be-

teg békés türelme által; ezek mind engedékennyé teszik az ellenszegülő szellemet, és idővel megtérítik. Innen van, hogy némely idegbaj, különösen a görcsök, mint ahogy az orvosok mondják, a korral meggyógyulnak, valahányszor a beteg az Isten akaratában való megnyugvása és türelme által az illető ártalmas szellemet, anélkül, hogy erről tudomással bírna, megtéríti, és így a betegségre alkalmas okot ő maga szüntette meg. Természetesen az ilyen esetekben gyorsabban és biztosabban történik a gyógyulás jó és tiszta médium segítségével, és a szellem meghívása által, kinek többnyire valóban jól esik, ha nyilatkozhat; ily módon a betegségi ok évek leforgása helyett gyakran 8 nap alatt megszűnik és a betegség utóbaja nemsokára meggyógyul. Így az emberi betegségen és a szellem szenvedésén egyszerre segítünk, és különösen ez utóbbit szellemi haladásában és jobbulásában elősegítjük. Azért a betegségi alapokok tanulmánya komoly és nagyon fontos a betegségre és a szellemvilágra. - Krisztus sokszor egy szóval gyógyított - mert ő Isten elsője volt! Ti sok szóval, imádsággal, munkával és kitartással gyógyíthattok, emellett magatokat is szellemítetek. Az itt lévő szellemek közt látjuk a legutóbb megtérített Miklóst és Ludmillát is. Fluidjaik már sokkal kevésbé ártanak I.-nek, kinek a gyógyulása jó lefolyású.”

Miklós: „Látjátok, hitetlenből hívővé lettem. I.-t nagyon sajnálom, szörnyen szégyenlem magamat; szenvedésének látása és az a tudat, hogy a mi szándékos közelségünk okozta e bajt, egészen összetört. Hiszen tudtam én azt, hogy bűn őt szipolyozni és ó! én szörnyeteg, mégis megtettem! - Ludmilla, beszélj, mondj valamit!”

Ludmilla: „Én is beismerem bűnbánólag vétkeimet. Nincs veszteni való időnk. Korábbi semmittevésem gyötör most. Ó kedves Miklós, ha valaha boldogok akarunk lenni, akkor sokat jóvá kell tennünk, és mindjárt munkához fognunk. Először I. felgyógyulásáért imádkozzunk. Nem imádkozik ő is értünk naponta? Ó, én Istenem! szüntelenül könyörgök hozzád, hogy I.-t gyógyítsd meg, és bocsáss meg mindkettőnknek.”

Miklós: „Én is egész lélekkel csatlakozom ehhez az imához,

és minden elmulasztottat utána szeretnék pótolni.”

1865. május 31. A vezetők: „Egy szellem fog ma nyilatkozni, ki búcsút vesz a tetetlen élettől, hogy ismét a testi életbe lépjen. Igen, egy szellem fog töletek búcsúzni, ki Isten segítségével ismét tetet ölt a földön. Ez a szellem Ludmilla. Szellemi barátai vették körül, különösen Miklós. Búcsút vesznek tőle, bátorítják és imádkoznak érte. Ludmilla erélyesen fogott javulásához, ezért vállalt fáradságos tetetöltést magára a földön. Nehezebbre esik neki a válás, különösen Miklóstól.”

Ludmilla beszél Miklóshoz: „Isten veled, kedves Miklós! Légy állhatatos, és maradj meg szilárdan feltett szándékod mellett. Hagyd el a földet, neked már többé semmit sem tud nyújtani a napig, melyen Isten meg fogja engedni, hogy mint tetetöltött szellem kövess engem. Tudod, hogy hol és mi leszek a földön; tudod, hogy az életem szomorú és fáradságos kell hogy legyen, hogy szellemem tevékenységet és kitartást tanuljon. Imádkozzál értem!”

Miklós: „Kedves Ludmilla! Sírok és zokogok! Nehezemre fog esni, ha majd ebben az elváltozásban látlak téged! Ó, hogyan éljek most, itt egyedül! Ki lesz segítségemre, hova legyek? Tán büntetés ez azért a rabszolgaságért, melyben téged fogva tartottalak? Elragadnak tőlem a szellemi életből; olyan érzés támad bennem, mint az emberekben, mikor kedvesüket elragadja a halál; mért most vége a szellemi együttélésnek.”

Ludmilla: „Kérlek, ne szomorkodj, fogadd te is hálával e büntetést. Az, hogy meg kell válnod tőlem, csak még szorosabban fűzőn a jó szellemekhez; ők nem hagynak el és szeretetteljesen és bölcsen tudnak vezetni. Éppen úgy, mint ahogy az emberek halottaikat a szellemvilágba követik, te is követhetsz engem az emberi életbe, az újra születés által. Tedd majdan, ha elkövetkezik az ideje és Isten megengedi. Örökös jövés-menés, viszontlátás és elválás ez, míg végre a tökéletességet, a szellem békéjét el nem érjük.”

Miklós: „Köszönet jó szavaidért. Mily jól esik beszéded. Igen, drága Ludmilla, megígérem, hogy követem tanácsodat. Tűsz-e

majd értem imádkozni?”

Ludmilla: „Ő igen, dacára emberi testemnek, meg fog rólad szellemem emlékezni és mikor a test alszik szabadabb leszek, és imádkozni fogok érted! Te is tedd meg értem, kedves barátom, hogy erőt nyerjek terhes kötelességem teljesítéséhez. Különösen most segíts, és ne zavarj testetöltési munkámban. Neked mint szellemnek olyan gyorsan tűnik el az idő, mint egy álom, és nem-sokára mindketten a föld gyermekei leszünk, hogy mint testvérek szeressük egymást, és teljesítsük feladatunkat. Tekints föl Istenre, testetöltésed időpontjáig, és élvezd a szellemi élet szép pillanatait.”

Miklós: „Jó, Istenre bízom magamat. Ő látja könnyeimet és fájdalmaimat, amit az elválás okoz.”

A vezetők Ludmillához: „Ünnepélyes és komoly a nap, amelyen kötelezted magadat, hogy új földi életet kezdel, és az elvesztett időt behozod. Bírálj meg mindent szabadon, vizsgálj meg és mérlegeld, hogy megértél-e a bűnhődésre. Megmutatjuk neked Isten engedelmeivel földi életed jövőjét; látod, hogy magadnak kell dolgoznod, hogy jó lehess, mert egy erkölestelen anya vár rád, kinek szelleme világiassággal van tele, s kinek szíve nem ismeri a felebaráti szeretetet. Ezért tehát szellemi neveltetésed hiányos lesz és a jót önmagadnak kell munkálkodva belsődből felszínre hoznod szeretetteljes, külső segítség nélkül.”

Ludmilla: „Igen, igen, mindent látok; látom, hogy Miklós mint megjavult szellem, testvérem lesz, ha nekem engedelmeskedik és állhatatos marad. Látom azt is, mily borzasztó módon fogja elragadni tőlem a halál a háborúban. Igen, látok egy gondokkal terhelt házasságot, a kiengesztelés igazi munkáját az én utóbbi elhanyagolt testetöltésemért. De azt is látom, hogy Te, én Istenem, meg fogsz segíteni; ezért hát, kedves védszellemem, veled megyek, derekasan fel a munkára.”

A vezetők: „Jer hát ide fluidunk körébe; átvesszük és átadjuk Isten áldását és szeretetét, legyenek azok a te kísérőid mindörökké!”

(Az egész nyilatkozat alatt a médium mélyen meghatva érezte

magát és mikor a vezetők az áldást osztották Ludmillára, s ezt médiumilag leírta, a belső megindulástól és meghatottságtól forró könnyeket hullatott.)

Ludmilla: „Ó, mily jól érzem most magamat! Mennyire megerősödtem! Ezer hála, ó én Istenem! Most már beteljesedett! A búcsú a túlvilágtól megtörtént. Miklós, Isten legyen veled! Tartsd meg szavadat, légy igaz és hű!”

A vezetők: „Kísérjük most már el testetöltésének kezdő pontjáiig; e közben gondolatok rá - imádkozzatok érte.”

1865. június 10. Miklós: „Ludmilla eltávozása óta egyedül állok és elhagyatottnak érzem magamat. Eleinte nagyon csüggedt és levert voltam, érzem, hogy van még valami rajtam, aminek el kell halni és átváltozni, csak ne feledkezzetek el imádkozni értem!”

A vezetők a médiumhoz: „Nehéz idegszellemeének átváltozását érzi; minthogy ő maga is megváltozik, megjavul, idegszellemeének is meg kell változnia, könnyebbnek és magnetikusabbnak kell lennie.”

1865. jún. 13-án Miklós: „A minap mondtam, hogy valami nehezet érzek magamon, amelynek át kell változnia. A halál egy bizonyos nemét érzem magamon. Most már megszabadultam tőle. Ha mint szellem meghalhatunk, testet vethetünk le, most átetem e folyamaton. Igen, most már meg vagyok váltva, szabad vagyok. De sokáig kellett imádkoznom. Ekkor a gonosz szellemek, mint baglyok és denevérek röpködtek körül; meg akartak zavarni, figyelmemet elakarták vonni, de én tovább imádkoztam. Ismét mások jöttek, ezek virágokat és gyümölcsöket, pénzt és drága köveket mutattak, el akartak csábítani, de én tovább imádkoztam. Igen, illattal és érzéki formákkal akartak elkábítani, de én állhatatosan tovább és tovább imádkoztam Ludmillának tett ígéretemhez híven. Hagytam őket sziszegni, nevetni, zajongni, káromkodni, és addig imádkoztam, míg egyszerre csak mintha hályog esett volna le szememről; egy erőszakos nyomást, azután rázást éreztem és felemeltem, ebből a szférából kiragadtattam! Igen, láttam idegszellemem utolsó nehéz feleslegét, mint fekete

felhőt leválni rólam, és egy világosabb, tisztább ruhában találtam magamat. Most már könnyű és boldog vagyok! Az anyag utolsó nyomása megszűnt.”

A vezetők: „Itt a megbánás és az imádság hatását látjátok; megvolt az az erejük, hogy e szellem perispiritjét átváltoztassák. Mihelyt a szellemi mozgás tisztább és magasabb, ehhez képest a szellem perispiritje és fluidja is átváltozik.”

A következő két évben Miklós csak nagyon ritkán nyilatkozott, mindig Ludmilla utáni vágyát adva tudtunkra, de mindig a megadás és az Istenbe vetett bizalom szellemében. Testetöltése előtt még a következő rövid beszédet írta.

Miklós: „Kedveseim! A nehéz vizsgaidő letelt! Most már követhetem Ludmillát, hogy testvére lehessen. Ó, imádkoztatok értem most is! Szívesen megyek a földre vissza, hogy amit utolsó testetöltésemben elmulasztottam, most jóvátegyem, behozzam.”

Így látjuk, hogy ez a két szellem megtért, és ismét testet öltött és I. kisasszony megszabadult minden káros szellemi befolyástól. Gyógyítása, mint ahogy a vezetők előre megmondták, 3 évig tartott, mely idő után egészen jól érezte magát és férjhez ment.

E három év alatt a vezetők a következő gyógyszereket rendeltek: A korábban említett napra kitett vizet, delej-vasas fürdőket, azaz fürdőket, melyben delej-vasat főztek, hidegvíz-kúrát, emberi magnetizmust és néhány homeopathikus gyógyszert. A vezetők tanácsára megpróbálta a médiumi írást és örömeire nagyon szép és magasztos nyilatkozatokhoz jutott.

TIZENHETEDIK FEJEZET

C. kisasszony meggyógyítása örülségből, és E. testvére meggyógyítása szorongattatásból (**)

(Oka: Rebeka és Jairus szellem)

U. doktor 1865. február 1-én a médiumhoz e levelet intézte:

„Tisztelt Báróné!

Bátorkodom soraimmal terhelni. E. leányom érdekében teszem, ki már 3 hónap óta szenved. Minthogy minden orvosi tudomány ki van merítve, Önt kérem, szíveskedjék megkérdezni és kérni szellemi vezetőit, mondanák meg, mi volna a teendő, hogy úgy testét, mint szellemét lehetőleg megnyugtassuk.

Alázatos szolgája

Doktor U.”

E. kisasszony a médiumhoz:

„Már több év óta betegeskedem; közben-közben javul az állapotom, mégis mindig visszaesem. E télen úgy testileg, mint szellemileg szenvedek. Görcseim vannak majd itt, majd ott. Különösen a fejem fáj. Életuntság és gonosz gondolatok gyötrik kedélyemet. Gyakran annyira izgatott vagyok, hogy nem találok nyugtatómat, és se kedvem, se tehetségem a munkára, olvasásra vagy zenére. Egyszóval egészen odavagyok; ha minden symptomát le akarnék írni, sok ívet kellene betöltenem, mégis azt hiszem, hogy az Ön szellemi vezetői legjobban fogják tudni, hogy mi a bajom.”

A szellemi vezetők válasza:

„E. szenzitív természete két szerencsétlen szellem közelségét érzi. - Szervezetének, mely anélkül is görcsökre hajlamos, csak egy kis impulzusra van szüksége, hogy bizonyos diszharmóniába jusson. Bár sokszor vett már be pulsatillát, mégis vegyen be ismét 3 héten át. Adelma magnetizálja egyszer, bátorítsa és gerjessen benne bizalmat. A két szerencsétlen szellemnek, kik közelében vannak, Jairus és Rebeka a neve. Ez utóbbi kevésbé rossz, de a másik hatalma alatt áll; egykor sokat vétkeztek együtt, és most együtt kell bűnhődniük. Hívjátok meg mind a kettőt.”

Ezután egy esti ülés alatt mind a két szellem, Jairus és Rebeka

meghívása következett.

Jairus: „Csodálkozom, mit akartok; Jairusnak hívnak. Minek küldtetek értem?”

A vezetők: „Hogy tudodra adjuk, hogy tudomásunk van jelenlétéről és üzelmeidről; hogy E.-t ismerjük, és betegsége fájdalmat okoz nekünk.”

Jairus: „Mi közöm az ő betegségéhez? Nem orvos az ő atyja?”

A vezetők: „Igen, a mi Urunk Istenünk is itt van és segít nekünk őt meggyógyítani.”

Jairus: „Mit érdekel engem az ő gyógyítása? Mi közöm nekem mindezekhez? Mit gondolsz?”

A vezetők: „Azt gondoljuk, hogy gyógyulása neked örömet okozna, mivel oly sokszor tartózkodol nála, és fájdalmai meg kell hogy hassanak téged.”

Jairus: „Ugyan miért éreznék én oly valami felett örömet, vagy fájdalmat, ami őt érinti? Nem törődöm vele! Hát te mit érdeklődöl irántam? Minek faggatsz?”

A vezetők: „Csak azért beszélünk veled, hogy világossá tegyük előtted, milyen nagyon árt E.-nek a te közelséged. Szellemed bűnökkel súlyosan meg van terhelve, és a te gonosz gondolataidat fluidikus befolyásod által az embereknek tovább adod. Hagyj fel vele Jairus, az Istenért! Ne tombolj folytonosan idegrendszerén, mert így mindjobban megterheled magad bűnökkel, és mindig mélyebb és mélyebbre süllyedsz. Ismerjük pontosan befolyásodat, és tudjuk, hogy ártani akarsz; ezért Isten nevében még egyszer mondjuk: távozzál tőle jóakarátulag. Szellem vagy, keress utat; a javulás törvényei ismeretesek előtted, ragadd meg azokat, engelmelkedjél nekik, és engedd, hogy a föld emberei békében végezhesék be életüket.”

Jairus: „Jó hogy ismerjük egymást. Szellemem erős, szavaiatok egyáltalán nem imponálnak. Azt teszem, amit akarok, van hozzá szabad akaratom.”

A vezetők: „Ismerd meg a te Uradat, Istenedet, ki neked a szabad akaratot megadta, és amit te annyira az ellenszegülésre fordítasz. Imádkozzál velünk E. gyógyulásáért.”

Jairus: „Emberek előtt nem imádkozom, csak Jehova előtt.”

A vezetők: „Miért nem imádkozol az emberek előtt? Hisz az nem szégyen, imádkozni gyönyör.”

Jairus: „Szellemem ismer benneteket, ti nem vagytok Isten gyermekei, Káin ivadékai vagytok.”

A vezetők: „Mi mindnyájan egy Istennek vagyunk gyermekei - testvérek.”

Jairus: „Szereted az izraelitákat?”

A vezetők: „Minden bizonnyal, hiszen testvéreink.”

Jairus: „Akkor hát imádkozzál értük.”

A vezetők: „Tekints a betegeket e listájára, sok izraelita nevet láatsz rajta, mi naponta imádkozunk értük. Hát E. nem izraelita? Láthatod mennyire szívünkön hordozzuk az ő boldogságát.”

Jairus: „Jó, jó, csak imádkozzatok tovább is az én szegény népemért; hadd beszéljen most az én Rebekám.”

A vezetők: „No hát, Rebeka, akarsz E.-ért imádkozni?”

Rebeka: „Isten nagyon messze van tőlem. Hiszen Jairus az én Istenem, neki engedelmeskedem.”

A vezetők: „Emelkedj fel, Rebeka! Szeresd a te Istenedet mindenek felett.”

Rebeka: „Jairusnak kell engedelmeskednem, máskülönben megver, a felesége vagyok.”

A vezetők: „Egy jó feleség férjét szellemileg feltámasztani segíti ima és jó példa által.”

Rebeka: „Meg kell kérdeznem Jairustól.”

Jairus: „Csakugyan jól beszélt. Te asszony, te macska, imádkozzál, próbáld meg.”

Rebeka: „Így hív mindig, ilyen rosszul bánik velem!”

A vezetők: „Ti szegény szellemek! Látjátok, ez a következménye a ti bűneiteknek, hogy nem tudtok imádkozni. Elszörnyűködünk szomorú szellemi állapototok fölött. Buzgón fogunk értetek imádkozni, és kérjük Istent, hogy világosítson fel benneteket. Emlékezzetek erre az órára és gondolkozzatok róla!”

E nyilatkozatok után néhány napra E. kisasszony a médiumhoz jött, és ez utóbbi magnetizálta őt. Nagyon megkönnyebbült, és

úgy érezte magát, mint aki súlyos bajtól szabadult meg.

A vezetők most már egészen szellemi kúrát rendeltek. A médiumnak naponkint délelőtt 10 órakor össze kellett magát szedni, E.-ért imádkozni, karjait kinyújtani, melyek azután médium-szellemi magnetizmus által mozgásba hozatnak, és pedig E.-nek 4 mérföld távolságra fekvő lakhelye irányában.

Így jutott fluidikus úton a szellemi magnetizmus E.-hez, ki hat hét leforgása után teljesen meggyógyult, és még mai nap is egészséges. Sok rábeszélés és ima által Rebeka szellemében jelentékeny javulás volt észlelhető; de Jairus szellem makacs maradt, bár E.-nek, szervezete megerősítése következtében, nem árthatott. De E. felgyógyulása után néhány hónapra a médium szomorú bizonyítékát nyerte Jairus szellem töredelmetlenségének, azáltal, hogy értesült E. testvérének, C.-nek veszélyes megbetegedéséről.

U. doktor levele a médiumhoz 1867. dec. 17-ről:

„Nagyra becsült Grófnő!

Sajnos, ismét az Ön jóságát kell igénybe vennem, nem E. leányom miatt, ki hála Istennek, egészen meggyógyult, hanem C. leányom miatt. Már több hét óta beteg és pedig nemcsak testileg, hanem szellemileg is; szüksége van a jó szellemek segítségére, mert abban a veszélyben forog, hogy teljesen elveszti esztét. Ezért nagyon kérem, mint médiumot, tegyen meg minden lehetőt. Jószágos válaszát óhajtva várja, a legalázatosabb szolgája:

Dr. U.”

A vezetők: „Ugyanaz a Jairus szellem, ki régebben E.-nek ártott, most meg C.-nek van kárára, kinek hagymázos lázt okozott Jairus, szegény bukott szellem. C. gyógyítása főleg e szellem megtérítésében áll. Ne vegyen be semmiféle orvosságot, Adelma küldjön neki a hajából selyembe varrva, ezt hordja C., hogy szellemi összeköttetésbe jusson Adelmával (a médiummal). A betegnek nagy hajlama van agylágyulásra; ezért gyors segélyre van szükség Adelma szellemi magnetizmusa által, ezenkívül naponta egy meghatározott órában C. gyógyulásáért imádkozzék Adelma.”

Ezt a rendeletet a médium azonnal elküldte U. doktornak és meghívta Jairus szellemet, ki a következőképpen nyilatkozott:

Jairus: „Jairus, Isten nevében jöjj! Így hangzik, és nekem, az ördög szolgájának, a bűn szolgájának, az elátkozottnak, a kiszáradtnak, az elégetettnak, a megigézettnek, az elnyomottnak, ki a megváltás után kiált, jönnöm kell. De nincs megváltás, nincs szabadulás, nincs segítség, nincs vigasztalás! Ezért C. szenvedjen együtt velem!”

A vezetők: „Jairus, hallgass meg minket, van szabadulás és vigasz. Keresd az Istennél az imádságban, az önmegismerésben, és bánd meg bűneidet.”

Jairus: „Ne beszéljetez nekem Istenről. Az nincs, van valami, de mi az? Egy üldöző hatalom, egy kínzó lelkiismeret. Máskülönben volna részem minden élvezetben, de így szenvedek. Azt hiszitek, hogy C.-t szeretem vagy gyűlölöm? Dehogy! Teljesen közönyös; csakhogy kedvem telik az ilyen villamos simogatásokban és ütésekben. Átvándorlok C. testébe, mert ruhát akarok magamnak; fájom, vagy meggyulladok? - Embereket keresek, és ők kerülnek. Rettenetes az állapotom, és mégis szeretem, mert a magam ura vagyok; de még sem tehetek meg mindent, amit akarok, főleg testhez nem tudok jutni. Ó, ez a szellem, minek él? Hát nem halhatunk meg egészen? Isten hatalma ez?”

A vezetők: „Szellemed Isten teremtése, egy parány az Ő erejéből. Ezért vagyunk mi mindannyian Isten gyermekei előrehaladásra, továbbképzésre, örök üdvösségre teremtve. Te is egy ilyen teremtése vagy Istennek. De hova jutottál, szegény szellem? Hogy éltél vissza minden adománnyal, melyet kaptál; fordul vissza, gondolkozzál felette; mi kérjük Istent, hogy téged világosítson fel.”

Jairus: „Utolsó szavaitok jól estek, mára elég volt.”

A vezetők oktatása a médium részére: „Jairus a legirtózatosabb szellemek egyike; oly mélyen süllyedt, hogy a testetöltés a földön neki majdnem lehetetlen; ha kierőszakolná, egyike lenne a legrettenetesebbeknek. Előbb még alacsonyabb világokban kell

nagy vétkeket levezekelnie; de nem tudja magát rávenni, hogy elhagyja a földet. - C. örültségi rohamai, heves agy- és szívgörcsei Jairus szellem által vannak előidézve, ki, mint maga is elismeri, C. szellemét testében motorilag szeretné helyettesíteni. Jó szellemek küzdenek érte és segítik; mindezeket fluidilag heves lázban és mindenféle betegség tünetekben érzi.”

1866. január 4-én azt tanácsolták a vezetők a médiumnak, hogy C. szellemét hívja meg és szívélyes, jó szavakkal erősítse. Ez megtörtént. C. nagyon vigasztalhatatlan volt, és kedvetlenül nyilatkozott, mindazáltal megnyugodva és megkönnyebbülve tért vissza. A következő levél és a C. betegségéről vezetett napló igazolta, hogy C. e hó 4-én valóban fizikailag is érezte a megkönnyebbülést. U. doktor levele:

„Méltóságos Grófnő!

Lesújtva bár szegény C.-m iszonyú kínjaitól és betegségétől, ki a sír szélén állt, mégis bízunk a jó szellemek segítségében. S a segítség már is itt van, mert C. még él. A hajtalizmánt a nyakába akasztottam. Teljes bizalommal viseltetem a szellemi magnetizmus iránt és pontosan fogom a szellemek tanácsát követni.

Itt közlöm C. betegség történetét és naplóját:

„C. leányom, 23 éves, máskülönben teljesen egészséges és vidám, ezelőtt 6 héttel egyszerre nyugtalan, komoly lett és kedvetlen a munkára. Nemsokára szív- és légzési görcsök mutatkoztak, melyek intenzitásukban naponként növekedtek. Fixa ideái kezdtek lenni és tagfájdalmakról panaszkodott. Ez egész 1867. dec. 27-ig húzódott. Ekkor kezdődtek lázrohamai iszonyú fejfájással, különösen jobb halántékában. A jobb arcfél megdagadt. Szájában a foghús duzzadt és fájdalmas, egy felső odvas zápfoga fáj. Az arcdaganattal heves nyálfolyás állott be, mint a higannyal való visszaélésnél. A fejfájás naponként fokozódott az esténkénti lázexacerbatióval. Az alkalmazott homeopathikus gyógyszerek egyike sem hozott javulást, csak a hidegborogatások hatottak enyhítőleg, és savanyú szagú és rossz ízű izzadást okoztak. Az agybántalmak és a lázjelenségek fokozódtak oly módon, hogy

1868. jan. 2-án görcsökben törtek ki félrebeszéléssel és fixa ideákkal egész éjfélig, mikor aztán elaludt. Nagy salivatio (nyálfojás).

Jan. 3-án reggel még nem volt magánál, fantáziált. Délelőtt 10 órakor javulás állott be; fel is akart kelni, és teljesen eszénél volt. Délután 3 órakor fázás, láz, iszonyú fejfájás, görcsök, delírium; a görcsök annyira fokozódtak, hogy trizmusba (rágóizomgörcs), katalepsiába és merevgörcsbe mentek át, úgy hogy azt hittem, szegény leányka belehal. Rettenetes éjszaka volt, leírhatatlan. D. doktor Debrecenből, kit sürgönyileg hívtam, egyszerűen csak konstatalta az esetet, anélkül, hogy tudott volna segíteni.

Jan. 4-én reggel a görcsök alább hagytak. Kért, hogy húzassuk ki az odvas fogát. Az szerencsésen kihúzatott, mire az állkapocs üregéből bőven folyt a genny. Az öntudat valamennyire ismét visszatért, de 1 óra körül ismét delírium, 3 óra tájban görcsök, folytonos nyöszörgés és jajgatás. Ekkor hozzáléptem, és azt mondtam neki, hogy a talizmán segítségével rapportban áll Adelmával, és ez magnetizálja. Örömmel vette kezébe a talizmánt és néhány perc múlva világosan észre lehetett venni, hogy a görcsök és egész lénye lecsendesedett. Több óráig aludt, de azután felkiáltva ébredt fel és azt kívánta, hogy haját és nyakát vágjuk le. Az éjjel szaggatott, nyugtalan alvással telt el. -

Dr. U.”

A médium buzgón imádkozott naponkint egy bizonyos órában C.-ért, szellemét is minden este meghívta. Napról-napra, estéről-estére nyugodtabban nyilatkozott. A vezetők jan. 13-áig minden gyógyszert megtagadtak és 13-ától kezdve naponkint reggeli 7 órakor hideg bepakolást rendeltek. Biztosították a médiumot és a beteg szomorkodó atyját, hogy egyedül az imádság fogja leányát meggyógyítani.

Dr. U. elküldte a médiumnak C. betegségi naplóját:

„1868. jan. 5-én. - A szellemi magnetizmus jótékony hatása észlelhető: C.-nek nem voltak görcsei, csak tagjai rángatóztak és forrósága volt; alvása elég jó. Este rövid ideig tartó görcse volt a mellében.

Jan. 6-án: Nappal nyugodt. Délben mély alvás önkéntelen tagmozgásokkal. Délután jól aludt, azután felébredt. Este 7-től $1\frac{1}{2}$ 9-ig (körülbelül mikor a médium szellemileg magnetizálta) delejes, nyugodt alvás beszélés nélkül.

Jan. 7-én: Délelőtt teljesen eszénél volt; vizet kért, de nem tudott nyelni, mert fáj a torka. Este 9-11-ig ismét magnetikus alvás. Az éjjel nyugodtan telt.

Jan. 8-án: Délelőtt kissé vidám volt; a nyelési nehézségek folytatódtak. Délután nyugtalan alvás delíriummal, este ismét nyugodtabb magnetikus alvás, az éjjel nyugodtan folyt.

Jan. 9-én: Délelőtt nyugtalan; langyos meleg tejet ivott, de nem esett neki jól; fél óráig tartó görcse volt és nagy fájdalomról panaszkodott egész testében. Délután szakadatlan delírium és nyugtalanság, később mély alvás. Este 7-től reggeli 7-ig semmit sem aludt.

Jan. 10-én: Délelőtt nyugtalan volt, azután hirtelen, jóízűen elaludt 12 óráig, délután fantáziált, estefelé szokásos jó alvás. Éjjel nyugtalan volt. Azt kívánta, hogy pakoljuk be (valószínűleg a vezetők rendeletének magnetikus előérzetében, mert Dr. U. a médium bepakolást rendelő levelét akkor még nem kapta meg.)

Január 11-én kaptuk meg a médium levelét a rendelettel, hogy C.-t nedves lepedőbe pakoljuk. A beteg készséggel beleegyezett, 2 és $\frac{3}{4}$ óráig maradt benne, és azután jól érezte magát és csendesen elaludt.

Január 12. Reggel bepakolás, melynek a beteg örült. Egy kevés tejet ivott. 12 órakor sült almát kért, és jó étvággal ette meg. Értelmesen beszélt. Délután ismét tejet ivott, és mindenáron azt kívánta, hogy pakoljuk be. Éjjel nyugtalan volt és a talizmánt el akarta távolítani. Mindenható Isten segíts a szenvedőn! és ne engedd, hogy a gonosz szellem kínozza, még kevésbé, hogy elcsábítsa.

Sajnos, világosan látható, mint akarja rábeszélni a szegényt a talizmán eltávolítására, hogy az összeköttetést a médiummal meggátolja; de vigyázzunk rá

„Dr. U.”

E közben a médium minden este szorgalmasan folytatta a beszélgetést C.-vel, s ez szabályos magnetikus álomban tükröződött vissza!

Jairus szellemet is gyakran meghívtuk és jan. 1-től 13-áig a következőleg nyilatkozott:

Jairus: „Megalázva érzem magamat. Egyszer hívják az embert, máskor megint nem. Bolonddá akartok tenni? Ha valamibe belekaptok, végezzétek izibe. Tudni akarom, minek toljátok fel magatokat az emberiség gyógyítása révén, minek törödtök a paraszttal és a gyámoltalanokkal. Velem törődjétek, mert én egy megkínzott, mérges, gonosz, - vagy tán szent vagyok? Isteni szellem, vagy démon? Mi vagyok mégis? Kezd a dolog bosszantani. Minden imátok elzaklat C.-től. Hát nincs számomra mód, eszköz arra, hogy egészen meghaljak? Tízezerszer beleugrom a tengerbe és mintegy gumilabda mindannyiszor ismét kiugrom. Fejemet a falba, a kőfalba szorítom és eleven vagyok. Ó, mondjátok szert a halhatatlanság ellen! Csatában a golyó nem jár át engem, az ólom nem hat keresztül ezen az elefánt bőrön! Nincs mérge, ami elpusztítson, mi sem árt nekem, mi sem öl meg. Igen, igen, olyan valami vagyok, olyan szellem, aki sohasem hal meg! Ó ez a kínzó hallhatatlanság! Ó, ez a nyomasztó örökkévalóság! igen, ez való! Én érzem csak igazán. Ezért keresek testet, egy még sűrűbb ruhát; mert ekkor el van az ember kábulva, ekkor meghalhat, ekkor kevesebbet tud magáról és kevésbé szenved. Mindenütt eltaszítanak maguktól, azért használok erőszakot. Igen, én olyan szellem vagyok, ki a sírok közt lakik, aki bolyong és üvölt és keresi, kit faljon fel. Fertelmes és elvadult vagyok, hosszú, bösz karmokkal és hajzattal, mely a sírokban nő. Hogy is gondolna itt az ember, a külsőre? Igen, nyomorult korhely vagyok, zsebtolvaj, falánk, iszákos, és a sokat dicsőített szellemvilágban élek mint feslett szellem. Burkom ahelyett, hogy tűnne, növekszik. Igen, hízom, otromba és nehéz leszek, csakhamar elkövetkezik az idő, hogy egyáltalán nem tudok mozogni, és itt ülök - érzékiesen és falánkon. Ha, ha! kényelmetlen ez nektek? Undorodtok tőlem? Nem

vagyok egyedül, seregestül vagyunk ebben a mi átkozódásunkban. Légió az én nevem, úgy van! Kérjétek Krisztust, engedje meg, hogy egy farka disznóba mehessek, ez nem olyan rossz! Mily jó állatnak lenni, ez mind kecsagetőbb a mostani helyzetemnél. Jobb disznónak lenni, a sárban fetrengeni, hallhatóan röfögni és szimatolni, semmint ilyen szellemnek lenni, kiabálni anélkül, hogy meghallanak, anyagi dolgokat nem élvezhetni. Inkább a ganajban akarok fetrengeni, semmint így elfulladni. Nem tudok többet beszélni, egészen elgyengültem. Ez a hosszú beszéd belsőmet fájdalmasan megrázta. Isten, Isten, mily messze vagyok tőled - sohasem lesz lehetséges többé, hogy csak valamivel is közeledhessem Hozzá.”

A vezetők: „Beszéded mélyen meghatott bennünket; hallgass a mi szavunkra! Megjavulhatsz, kijöhetsz ebből a nyomorból, ebből a romlottságból; csak akarj, igyekezzél imádkozni és önmagadról gondolkozni; higj és kövess minket.”

A vezetők oktatása a médiumhoz: „Ebben a szellemben a legmélyebb romlottság példáját látjátok. Neki a halhatatlanság, az örökkévalóság sok bűne és gonoszsága miatt iszonyú, tudja, hogy mily sok jót tehetett volna; ezért szeretné a halhatatlanságot megsemmisíteni. Ahelyett, hogy azonnal visszatérne, még mélyebbre süllyed. Idegszellem, hasonlóan a mélyen süllyedt embriószellemekéhez, nehézkes, sötét, a mozgást akadályozva; és mégsem ember. Érzékiesen érez és gondolkodik, az emberi szervekben való kielégülése nélkül. Szívesen lenne inkább állat. Állat-emberi testetöltés lesz a büntetése; 9 nap múlva élet-fordulója a Mercur bolygóra viszi, ahol ilyen emberek vannak. Itt a törvény segítségével testetölt, hogy büntetését, vezeklését, tisztulását a törvény folyamán megkezdhesse.”

C. betegségi naplójának folytatása:

1868. jan. 13-án: - „Reggel bepakoltuk, napközben aludt, de nyugtalanul; folytonosan a talizmánt akarta magától eltávolítani.”

1868. jan. 14-én: - „Hasonlóan:”

Január 15-én: - „Szintén így folyt le forróság és nyugtalanlás közt.”

Jan. 16-án: - „Bepakolás után a lábak hidegek maradtak, ezután forróság jött rá, elaludt és nyugodtabb volt, mint tegnap.”

Jan. 17-én: - „Egész nap fantáziált, öklével a fejét verte, míg végre este 6 óra körül jó ízűen elaludt.”

Jan. 18-án: - „A bepakolás rendkívül jót tett neki, a feje nem fáj és értelmesen beszélt. Levest és gyümölcsöt evett; este 7 óra körül felült az ágyban és hármát tüszentett. Jó jelnek tartom a bekövetkezendő gyógyulásra. Este forrósága volt - mindazáltal jóízűen elaludt.”

1868. jan. 19-én a vezetők C.-nek friss talizmánt rendeltek a médium hajából; azt rögtön selyembe varrtuk és elküldtük.

Jan. 22-én kapta meg U., mindjárt leánya nyakába akasztotta és a médiumnak a következő levelet írta a betegség leírásával:

„Tisztelt Báróné!

A megszokott vággyal és örömmel vettük sorait és a szellemek nyilatkozatát. Kétségtelen, hogy leányomnak egy gonosz szellem okozott ily sok nyugtalanságot, szenvedést és örülségi rohamokat. Még most is gyakran öngyilkos gondolatok lepik meg és folytonosan a talizmánt akarta eltávolítani, hogy az összeköttetést Önnel megszakítsa. Ennek dacára észrevehető, hogyan halad előre mégis a javulás naponként, dacára, hogy semmiféle gyógyszer nem szed. Csak a szellemi magnetizmussal s a bepakolás segítségével fog meggyógyulni. Hitem és szeretetem Isten iránt mindig erősebb lesz, valamint bizalmam is az Önt vezető szellemek bölcsessége és segítsége iránt. Valószínű, hogy a gonosz szellem még nem tért meg, és nem távozott el egészen, mert sajnos még nem szűnt meg zavarogni, de a hit és remény, - hogy Ön, jó grófnő, mint közvetítő mindent elkövet, - megnyugtat! A jó Isten örökös felettünk!”

Értesítő a betegségről:

„1868. jan. 19-től 22-ig észrevehető nagyobb javulás nélkül múlt el az idő; forrósága volt, fantáziált és kevés világos perce volt. Midőn levele ma megérkezett, a régi talizmánt levettem és

elégettem, eközben egy zsinórral meg akarta magát fojtani, öklével homlokát és mellét verte, és minden áron meg akart halni. Fáradtsággal tudtam a talizmánt a nyakába akasztani; nemsokára rá magnetikus álomba merült, oly álomba, milyent már napok óta nélkülözött. Kezét folytonosan a talizmánon tartotta és így aludt 5 órán át nyugodtan.”

„Jan. 23-án még voltak öngyilkos gondolatai; de megint volt jó magnetikus alvása, mely nagyon megnyugtatta. Estefelé értelmesen beszélt.”

„Jan. 24-én délelőtt egészen értelmes. Délután azonban fantáziálva kért, hogy fejét vágjam le.”

„25-én reggel számos üdvözlét átadásával bízott meg Adelma számára, többször tüszentett, hurutos symptomák állottak be, hátrazott javulás.”

1868. jan. 25-én a vezetők rendelete C. számára: „Amíg C.-nek láza lesz, folytassák a bepakolást. A betegség alább szállt, megfordult, a szellem gonosz befolyása, annak eltávolítása következtében megsemmisített. Most vegyen be naponként 9 napon át 3 szemcse coffeát; legyenek bizalommal, Isten segített és ezután is fog segíteni!

„A vezetők.”

1865. jan. 25-én valóban észrevehető javulás mutatkozott. A láz napról-napra alább hagyott; különös szeretettel viseltetett a talizmán iránt és napról-napra értelmesebb és nyugodtabb lett. Majd minden nap szívélyes üdvözlét átadásával bízta meg atyját Adelma számára.

1868. február 2-án U. doktor levele:

„Méltóságos Grófnő!

Minden veszély, mely C. leányom életét és értelmét fenyegette, elhárított. Hála legyen a mindenható Atyának és Önnek, jóságos grófnő! C. naponként felkel, vidám és már zongorázott is.”

Betegségi értesítő február 8-ról: „C. leányom állapota, néhány

testi gyengeséget leszámítva, ami bizonyára lassankint megszűnik, jó; étvágya óriási. Olykor-olykor még érzi fejében a nyomászerű fájdalmat. Újabban az Ön levelét olvastam fel neki a szellemek nyilatkozatával együtt, melyek a betegség alatt érkeztek. Nagyon csodálkozott és könnyekre fakadt! A hála könnyei voltak. Nem talál szavakat hálája kifejezésére és Önnek kezeit, kedves grófnő, számtalanszor csókolja.”

1868. febr. 18-án:

„Méltóságos Báróné asszony!

C. leányom lábadozása konstatálva van, és minden akadály és nehézség nélkül naponta nagy előhaladást tesz. Ha a jó szellemek nem vették volna C. leányomat pártfogásukba, ez az iszonyú roham sírba vitte volna; így pedig soha nem tapasztalt egészséget hozott számára, mert úgy ébred fel, mint a rózsabimbó zivatar után. Minél inkább tanulmányozom a természetes szellemi gyógymódot, annál több igazságot találok benne, és annál inkább vonzódok a szellemtanhoz. Sajnos, csak nagyon kevés orvos hódol e szent törvényeknek. Kollegám D. doktor is, C. betegségét az odvas fognak tulajdonította és végre feladta reményét. Tudakozódott, hogy folyt le később C. betegsége. Mikor elbeszéltük, hogy a szellemekkel közlekedtünk, bosszankodott és ismét csak azt vitatta, hogy az egész rohamnak a lyukas fog volt az oka, dacára, hogy a fog eltávolítása után a betegség processzusa még sokáig nem szakadt meg, hanem tovább harapózott, míg a jó szellemek a jótékony krízist elő nem idézték. Azon leszek, hogy D. doktort alkalmilag felvilágosítsam.

„Dr. U.”

1868. márc. 22-én:

„Örömmel értesítem, hogy C.-nk olyan egészséges lett, hogy majd kicsattan. Vidám humora visszatért, élcelődik. Szóval, kedves grófnő! Istennek, a jó szellemeknek és Önnek nem tudok elég hálát adni leányom meggyógyításáért.

Fogadja, stb.

„Dr. U.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Különös jelenség egy idiótánál (**)

(Oka: Gábor szellem)

1866. október havában, egy asszony jött a médiumhoz egy kis, 8 éves leánnyal. A gyermeknek édesanyja állítása szerint hat hónapos kora óta epilepsiája volt. Első évétől kezdve nagy szeretettel viseltetett a pénz iránt, és más egyébhez majdnem semmit sem vonzódott. Szellemi fejlődése és tehetsége megakadt, mert 8 éves korában még teljesen értelmetlen, állatias volt. Csak a pénz láttára fénylettek a szemei és majomhoz hasonlóan nyúlt utána, gyorsan elkaparítva azt. Gyűjtötte a pénzt és a földbe lyukakat vájva, elásta. Mikor édes anyja el akarta tőle venni, iszonyú kiáltást hallott és védte magát. Beszélni, mint mondták, nem tudott megtanulni és mikor pénzt adtak neki, örömkialtását iszonyú volt hallani.

A vezetők véleménye e jelenség felől:

„E gyermekben egy igazságos, de rettenetes bűnhődés képét látjátok. E föld számára ő már meg nem gyógyítható, minthogy gondolkodó és érzőszervei egészen kivetkőztek a formájukból. Először is az agyat a folytonos görcsök idomtalaná, nyomorékká tették, úgyhogy nem képes gondolkozni; a lányka csak lelkileg él és állatilag érez, szelleme maga mintegy börtönbe van zárva; nem tudja magát kifejezni, minthogy szervét a nyilvánulásra képtelennek találja. Bűnhődési idejét ki kell töltenie és belsőleg magába kellene térnie. Egyedül csak a szellemnek nyújthatok segílyt vagy vigaszt, amikor a gyermek teste alszik. Érdekes lesz a szellemet, ki ezt a gyermeket sohasem hagyja el és ki a görcsök okozója, megismernetek. Gábornak hívják, és a leányka minden bűne és félrelépésének büntársa volt; összetartoznak ők, hagyjátok beszélni.”

Erre mindjárt heves és vastag vonások következtek:

Gábor: „Mindent hallottam, minek olvasod olyan hangosan? Minek ártod magad Fannival való dolgaimba?”

A vezető: „Meg szeretnénk neked és neki az Istenhez vezető utat mutatni.”

Gábor: „Isten? Mi közöm Istenhez? A részvények csak 10 százalékon állanak. Megcsaltak, 16-on jegyeztem azokat! A csalást az utolsó garasig ki kell fizetni.”

A vezető: „Minek? Hiszen a szellemnek nincsen pénzre szüksége?”

Gábor: „Ó, igen! Nagyon jól tudom, hogy szellem vagyok és gazdag. Kincseim vannak! De csitt, ne ejtsd ki hangosan! Banküzletem jól megy.”

A vezető: „Sajnálunk, szegény Gábor, hogy ily hiábavaló dolgokon oly nagyon csüngesz. Csak ki tudnánk belőle segíteni.”

Gábor: „Jó, Adelma! segíts valamiben, akkor nagyon gazdag lész.”

Mint ahogy ezen szavakat a médiumhoz intézte, ő felelt: „Nem, kedves Gábor, gazdagságra nem vágyom. Azt szeretném, ha Istenhez térnél.”

Gábor: „Te balga! Ha az embernek pénze van, mindene van!”

A médium: „A jó lelkiismeret sokkal többet ér, mint minden kincs; ezt semmiféle pénzen nem lehet megvenni, ezt csak az erény szüli.”

Gábor: „No hát, mindenki a maga ízlése szerint, te úgy, én így. Én mindig Fannival tartok. Szükségem van rá, mert nekem pénzt gyűjt; neki még a régi adósságát, 2,000.000 forintot meg kell fizetnie, ha ezt összerakta, megszabadult.”

A médium: „Kérünk, kedves Gábor! gondolj cselekedeteidre. Minek neked ez a sok pénz? Te azt nagyon jól tudod, hogy Fanni ezt az összeget soha össze nem rakhatja. Csak nem akarsz tolvajlásra csábítani? Ha Isten tőled ilyen lehetetlenséget kívánna, mint te most Fannitól, mit csinálnál? Ne légy olyan könnyörtelen, hiszen Isten oly irgalmas irántad.”

Gábor: „Isten irgalma luxus, hiszen nagyon jó dolgom van.”

A médium: „Ó, Isten, bocsáss meg neki, hisz nem tudja mit cselekszik. Gábor, megígéred, hogy a legközelebbi beszélgetésünkig meggondolod a dolgot?”

Gábor: „Ha üzleteim időt engednek rá, miért nem? De most Isten veled, sok a tenni valóm; azt hiszem a régi hatosok (10 krajcáros pénzdarabok, melyek nemsokára rá csakugyan bevonattak) bevonatnak és így sok a dolgom azok beváltásával e gyámoltalan Fanni miatt, ki már egy nagy rakás hatost gyűjtött.”

A médium elutazván, csak egy hónap múlva beszélhetett ismét Gáborral.

Gábor: „Én vagyok itt, Gábor, az üzletember. Pénz marad az én világom. Fanni még úgy van, mint ahogy volt. Gondolkoztam Istenről és a mennyről, de nincs belőle semmi haszon. Az égben nincs banküzet, nincs agio. Isten, az igazságos! hogy számol Ő? valuta nélkül, részvények nélkül!”

A médium: „Ugyan mond meg, miféle boldogságot hozott számodra mostanságig a pénz?”

Gábor: „Mit? Adhatnék neked belőle, ha engem szolgálsz! Ha megteszed amit akarok, arannyal fizetlek! Hallgass rám, el ne árulj, akkor pénzed lesz, vehetsz magadnak drága gyöngyöket és ruhákat és gazdag lész.”

A médium: „Csak fájdalmat okoznak szavaid. Tudd meg, hogy mi semmiféle gazdagságra nem vágyunk. A pénz egy szellemre nézve holt tőke. Hadd törekedjünk mi az égi kincsek után.”

Gábor: „Hisz én szegény vagyok pénz nélkül! Pénz nélkül lenni mily iszonyú!”

1866. dec. 15-én. Gábor: „Én vagyok itt, a pénz-szellem. Elfogtok csodálkozni, ha nektek mindannyiőtoknak, kik itt jelen vagytok, megmondom, hogy teljesen megváltoztam. Láttam, hogy naponkint imádkoztak értem és Fanniért, Adelma és Katalin, mindig jelen voltam a ti imátoknál és elhatároztam, hogy elfordulok a pénztől, és kincsemet többé nem a földön, hanem az égben fogom keresni. Minthogy nem tudok eltávozni a földről, mert a felsőbb élet mozgásának ismeretét nélkülözöm, eljöttek hozzám a jó szellemek és szakadatlanul oktattak úgy, hogy most már kész vagyok segítségükkel a földtől megválni. Szegény Fannit nagyon sajnálom, agya tönkre van téve, valóban én is oka vagyok, mivel oly sokat kínoztam.”

A médium: „Végtelen örömmel töltenek el bennünket eme szavaid, és nem szűnünk meg érted imádkozni és gyakran gondolkunk rád. Váratlan gyors fordulatod hálával tölt el bennünket Isten iránt!”

1866. december 30-án írja Gábor: „Nem tudok távozni a földről, nemsokára testetöltök azon, ahogy mondják és pedig egy magas úri famíliában sok pénzzel. Sok szegénynek és betegnek fogok adni, és azt gondolom, nemsokára megtörténik: szellembarátaim a hogyan és mikort közölni fogják, minthogy nehezen ismerem ki magamat ezekkel a fluidikus históriákkal. Oly nehezen értem meg ezeket a törvényeket. De egészen rábízom magamat e derék szellemekre; jó bolondok ők, annyira elnézők és készségesek. Mostanig mindig zsidó voltam, ha ennek a nagy úrnak a gyermeke leszek, kereszténynek kell lennem. Fanniról sem feledkezem meg, mert akkor felkeresem őt, és öregségében gondoskodom róla. Akkor majd eszedbe juthatok Adelma, ha még élsz akkor, és meghallod, hogy egy gazdag gróf gondoskodott Fanniról. Segítetek imádságotokkal. Valóban gazdag gróf leszek! Mily különös, egy kalmár zsidóból! Egyik zsidó ad a másiknak. Én ugyanis a börzén spekuláns voltam és megállottam a helyemet. Most legyek keresztény! Igen és a legtökéletesebb értelemben az akarok lenni. Nem fog-e múltam minden cselekedetemen keresztül látszani? Én Istenem segíts, hogy a régi bűnöket levetkezhessenem.”

„Le kell kopnom. A világ és a sors majd leköszörül. Most Isten veletek, vagy jobban mondva a viszontlátásra mint ember! Imádkoztatok értem!”

A vezetők felvilágosítása: „Valóban úgy van, ahogy a szellem mondja; és nektek tán különösnek látszik, hogy ő mint gazdag ember fog a földön testetölteni, de ez így van az ő törvényében. Ismerje meg a pénz értéktelenségét azáltal, hogy abban bővelkedik. Mert mindenféle megpróbáltatás és sorscsapás bocsáttatik rá; megtanulja belátni, hogy a pénz nem képes igazi békét, igazi boldogságot teremteni.”

„Hozzátok vezettük e szellemet, mint tanulmányt, hogy ezáltal

a világ mindinkább beismerje, hogy mily nagy jótétemény az újra testöltés az ilyen fajta szellemekre, kik, mint ők maguk mondják, nem tudnak elmozdulni a földtől, tehát csak a föld segítségével találhatnak engesztelődésre és előhaladásra.”

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

M. meggyógyítása epilepsiából (**)

(Oka: Jakab szellem)

Egy szegény ember, névleg M., gyermekése óta epilepsiában szenvedett, de csak éjjel, és kérte a médiumot, ki 1866. szept. havában Magyarországon, Tiszalökön, Rakamaz mellett tartózkodott, hogy segítsen rajta.

A vezetők ignatiát és cocculust rendeltek felváltva bevenni és azt mondták, hogy ez esetben egy szellem, ki Jakab névre hallgat, okozza a görcsöket. A médium és anyósa azonnal feljegyezték a szellem nevét, és imádkoztak érte néhány napon, midőn egy este a médiumi foglalkozás alkalmával a médium keze hirtelen nagy gyorsasággal vitetett a papíron és a következőket írta:

Jakab: „Ki imádkozik már oly régen értem? Én Jakab vagyok. Te imádkozol és még valaki Golopon (t.i. az anyósa). Nagyon jól van, de én sietek, sietek!”

A médium: „Miért sietsz úgy?”

Jakab: „Mert - mert - sok a dolgom; M.-et kell ápolnom.”

A médium: „Beteg?”

Jakab: „Görcsei vannak! Iszonyú! adieu, el kell mennem.”

A médium: „Hogyan ismered őt?”

Jakab: „Ez titok, mennem kell.”

A vezetők: „Ez az a szellem, ki idegszellemének sűrűsége által és nyugtalansága által okozza M.-nek a görcsöket. Ez a szellem felületes orvos volt, és mindig sietett, ezáltal sok embernek okozta halálát. Még most is materialista, és nem hisz a folyatóságos életben, és ezért folytatja tovább gyógyításait még most is,

mint szellem. M. organizmusa, mely amúgy is hajlamos a görcsökre, enged e káros szellemi fluidoknak, miből epileptikus görcsök keletkeznek. Keményen kell fognotok e szellemet; hazug és ármányos. Most pl. azt mondta, hogy elmegy és még most is itt van, egy látómédium láthatná őt, amint itt áll és figyel. De nem hallhat mindent, mert füleit befogjuk, ha a szükség úgy kívánja; azaz hallgatóságát fluidilag megakadályozzuk. Szóljatok csak hozzá hangosan: „De Jakab, hiszen te még most is itt vagy!”

Jakab: „Ez különös! Hát láttok ti engem? Régóta ez az első eset, hogy engem valaki meglát. Senki sem lát engem, még maga a beteg sem!”

A vezetők: „Már ez megint nem igaz, mert a beteg, míg görcsei tartanak, látja. Mondjátok neki hangosan: „Hogy elhidd, mily tisztán látunk téged, Ödön (a médium férje) le fog rajzolni.”

Ödön médium gyorsan lerajzolta a képét, mire Jakab megindulva írta: „Igen, igen, ez én vagyok, mennyire hasonlít!”

Három napra rá egy másik médium W. gróf volt jelen. Jakab spontán írt: „Tisztelt W. gróf! Bemutatom magam, mint hírneves orvost. Látom, hogy ezek az emberek is gyógyítanak, de hogyan?! homeopathice! Ó, ti szegények! Legutóbb arcképemet rajzolták le itt, eltalálták, és tegnap is itt voltam és egy szellem elbeszélte újra testetöltése történetét. Nem forgattam ki ideájából, bár nagyon ingatag hipotesisen állt.”

W. gróf: „Ismered Allan Kardec „*Szellemek könyvé*”-t?”

Jakab: „Nem! Hol kapható?”

W. gróf: „Itt van az asztalon! Nézd.”

Jakab: „De, méltóságos Uram, hisz én nem tudok franciául.”

W. gróf: „Jó, előhozom ezt a könyvet németre fordítva.”

(A könyvet előhozta, az asztalra tette és fölütötte.)

Jakab: „A nyomás rossz. Este nem látok jól, nappal kell olvasnom, hagyjátok csak itt.”

Midőn a médium a könyvnek egy különös helyére fordított, azt mondja: „Hagyja kérem, magam akarok benne lapozgatni. Iga- zítsa csak oda kényelmesen a fotelt, ne üljön oda senki.”

W. gróf mindent kényelmesen elrendezett a számára.

A vezetők e felől a következő felvilágosítást írták: „Ezek csupa kifogások, miket azért tesz, hogy türelmeteket próbára tegye; ő egy kellemetlen, féltudatos állapotban van, létezését és megváltozott életét sehogy sem tudja magának megmagyarázni. El fogja olvasni a könyvet és magába szívja; még emberi eszközökre van szüksége, hogy tanuljon. Látjátok, mily alacsony fokozaton van, midőn azt színleli, hogy nem tud franciául olvasni, hogy rövidlátó és hogy kényelmes ülésre van szüksége. Ezek csupa fogyatkozások, szükségletek, amikre idegszellemének sűrűsége és nehézsége következtében van szüksége.”

1866. október 1-én:

Jakab: „Utolsó beszélgetésünk óta minden spiritisztikai könyvet átolvastam, s mi több még franciául is értettem. Hol van W. gróf?”

A médium: „Elutazott. Ugyan mond meg, hogy tetszetek a spiritisztikai könyvek?”

Jakab: „Nagyon sajnálom, hogy W. gróf elutazott; nagyon kedves ember volt; igen ám, a könyvek tetszetek; azóta valamivel okosabb is lettem. Nem tetszik nekem a „*Szellemek könyvében*” a 2-ik könyv, 4-ik füzet, 3-ik felelet.

A médium: „Csak folytonos testetöltés által juthatunk a tökéletességhez; a testnek ez a folytonos átváltozása az, ami az örök-szellemihez vezet. Békülj ki ezzel a gondolattal, kedves Jakab, és igyekezzél magad is hasznos testetöltés által előre haladni.”

Jakab: „A megszálltságról is olvastam a könyvben. Csak nem hiszitek tán, hogy én, Jakab orvos, M.-et beteggé teszem? Mert hogy szellem vagyok, csak logikai úton ismerem el; de hogy én megszálló szellem volnék, azt tagadom.”

A médium: „De a tények mégis amellet szólnak, hogy a te közelséged árt M.-nek.”

Jakab: „E felett még gondolkozom. Ezelőtt néhány nappal még azt gondoltam, hogy egy öreg úr vagyok; most már elismerem, hogy szellem kell hogy legyek. No hát, e második pont felett is gondolkozni fogok.”

1866. egész november hónapján át buzgón imádkoztunk Jakabért. A vezetők azt mondták, hogy ő sokszor jelen van és figyel, és hogy kénytelen utat-módot keresni a tanulásra és haladásra.

1866. dec. 5-én írta: „Én vagyok itt, Jakab doktor; már régóta nem beszéltek velem jó emberek; de a ti imádotkat mindig hálával érzem. A beteg M. jobban van, adjon Isten neki teljes felgyógyulást. Megtértem és belátom hibáimat. Elismerem Istent és lelkem halhatatlanságát. Folytonosan körülöttetek vagyok és megfigyeltem legkivált A. bárót (a positiv tudományok kutatóját, ki éppen nálunk volt látogatóban), ő is az én tudományomat tanulmányozza, ő sincs tisztában magával; ő is szeretne hinni, mint én korábban, de neki sincsenek bizonyítékai és tapasztalatai, amiket én már, hála Istennek megszereztem. Ő jó - de én szabad folyást engedtem szenvedélyeimnek és gonosz voltam. Minden lelkiismeretet kiöltem magamból az atheizmus által. A mostani M. egykor ellenfelem volt és kellemetlen históriákba kevert, ami anyagilag teljesen tönkretett. Minthogy szükségem szenvedni nem akartam és nyakig voltam az étellel, elpusztítottam magamat, azt hívén, mindennek vége. Az időt, mely e tetteimet követte, lehetetlen leírnom; szörnyű fájdalmas és gyötrő érzés volt. Azt hittem, hogy még a földön élek, meg akartam magamat ölni, és nem tudtam magamat elpusztítani; az élet minden baját, fáradságát fokozottabb mértékben kellett átélnem. Éheztem, fáztam, és minden erkölcsi megaláztatást szenvedtem. Gonosz szellemek támadtak ellenem és a jó szellemek figyelmeztetésétől elvontak. Orgiákon szellemek közt forgolódtam, s ilyenkor iszonyú dolgok történtek. Szellemek voltak jelen, kik mind azt hitték, hogy még élnek és élvezni akartak. Igen, Tantalus, Ixion, Sisyphus kínjai valók! Megismertem korábbi ellenségemet, M.-t más testi ruhában. - Hogyan ismertem rá, az előttem még talány; de elég volt ez nekem arra, hogy kínozzam, hogy bosszút álljak rajta, és ezt legjobban éjjel tehettem, amikor aludt. Most már sajnálom cselekedeteimet és pirulás nélkül bevallom, hogy keservesen sírtam miatta. Köszönöm ezerszer, hogy szellemileg felébresztettetek. Istenem, kiengesztelődés, bűnhődés után vágyom, amelyben mindent jóvá

tehetek; szüntelen imádkozom ezért a kegyért, valamint M. gyógyulásáért.

Jakab.”

E naptól fogva M.-nek többé nem voltak görcsei, a médium egy éven át figyelemmel kísérte a javulást, amely mindig egyenlő maradt.

HUSZADIK FEJEZET

A médium meggyógyulása szívdobogásból (**)

(Oka: A. szellem)

1866. szeptember havában a médiumot egy idő óta nyugtalan érzetek és szívdobogás gyötörték. A szellemi vezetők megkérdezés után azt mondták, hogy egy évvel azelőtt elhalt, távoli rokonának a szelleme környékezi egy idő óta, és okozza e szorongatásokat. És tanácsolták, hogy hívjuk meg a szellemet. Ez 1866. szept. 21-én megtörtént; A. szellem apró, ékes betűkkel a következőket írta:

A. szellem: „Örülök, szép cousine, hogy végre meghallgat. Már régóta itt ülök. Boldog vagyok, hogy alkalmam van megmondani neked, mennyire hízeleg, hogy családdal rokoni kötelék fűz egybe, mely a mi őseinkhez méltó. Ez töltsse ki a hézagot, amelyet pénztelenséged okoz.”

A médium: „Kedves A.! Pénz, cím, szépség múlandó dolgok, nem adok rájuk semmit.”

A.: „Oktalanság; a pénzt meg kell becsülni. Én is mindig keveset adtam rá. Nagyon hamar kicsúszott ujjaim közül. De szép cousine, még maga is fog pénzt hozni a családba - örökségeket látok itt.”

A médium: „Már megmondtam, kedves A., nem sokat adok a pénzre. Egy örökösödés gondolata csak boldogtalanná tesz, mert hiszen szeretteim halálával lenne egybekapcsolva. Férjem és én azon leszünk, hogy a legnagyobb egyszerűségben Istennek híven szolgáljunk.”

A.: „Pénz nélkül tönkre megy a család. Nézzétek szegényebb

rokonainkat; a szegénység miatt hiányos neveltetésben részesülnek.”

A médium: „Ezek a rokonok ugyan szegények, de azért becsületes és tiszteletreméltó emberek.”

A.: „Beszéljünk másról. Mutasson be W. grófnak.” (W. gróf éppen jelen volt.) „Nagy szerencse, hogy Önt itt láthatom. Én A. gróf vagyok, Ő Felsége titkos tanácsosa és cs. kir. kamarás.”

(Valóban ezekkel a méltóságokkal volt felruházva életében, amiről a médiumnak korábban nem volt tudomása, mint ahogy A. korábbi életéről általában keveset tudott.) Mikor A. méltóságait leírta, a ceruza megállt; a médium önkénytelenül nevetett a kevélység és önhittség okozta érzésen, amit benne a szellem keltett; emiatt a szellem megbosszankodott és hevesen írt:

A: „Adelma, viseld magadat tisztességesen! Külföldi neveltetésedtől több illemtudást vártam volna. Én W. gróffal beszélek, ő is magyar, az indigenatus következtében hazámfia.” (Most már ismét ékesen és csendesen írt.)

A.: „Mennyi egy külügyminiszter fizetése most? Bécsben már minden ajtón kopogtattam, hogy valami magas hivatalt tölthessek be; de sajnós most az a szokás, hogy csak parvenueket protegálnak. Én, az én jó nevemmel betölthettem volna egy magas állást, annyival is inkább, mert titkos tanácsos és kamarás is vagyok; ezen kívül a családnak legidősebb és legtekintélyesebb tagja. Sajnos, hogy nincs majorátus, de én a legrégebb ágból való vagyok. Habár már nagyon öreg vagyok, mégsem kívánok meghalni.”

Itt a médium félbeszakította az írást, mert nem tudta visszafojtani a nevetést. Ebben a vidám hangulatban kérdezte tőle, miután A. szavait még egyszer elolvasta: „Hát te nem tudod, hogy már meghaltál?”

A. (A médiumnak hevesen válaszolva): „Amíg komoly nem lész, addig veled nem beszélek. Viseld magadat tisztességesen, mint egy grófnőhöz illik. Hadd beszéljek zavartalanul W. gróffal, ő engem szépen meghallgat.” (Most ismét megváltozik az írás és ismét ékes lesz; a médium úgy érzi, mintha a szellem minden alkalommal megváltoztatná beszédje hangját.)

A.: „Több négyesfogatom van, különösen egy vegyesfogatom; éppen a grófnak való volna, kinek, mint látom, nincsenek lovai.”

Itt a médium azt a nem időszerű kérdést tette fel: „Hány éves vagy, kedves A.?”

A ceruza a papírra vágódott és írt: „Nem szokás másnak a korát kérdezni! Bocsásson meg W. gróf heveségemért, de ingerel Adelma, aki örülhet, ha még ma pórus nem jár. Most már elég. Ma vendégetek maradok és remélem kedves gróf, hogy Önt egyszer kastélyomban üdvözölhetem. Jó éjszakát.”

A vezető: „Hadd beszélje ki magát A. nyugodtan, hogy ezáltal jól megismerjétek. Mint későbbi szavaiból kivehetitek, nincs tudatában halálának, és sűrű idegszelleménél fogva azt képzelem, hogy mint ember él. Mint testetöltött őseire büszke, gőgös és materialista volt; még most is az. Halála úgy tűnik fel neki, mintegy hosszú betegség, amelyből még nem gyógyult ki egészen. Abban a hitben él, hogy eszik, iszik; egy látó médium látná is, hogy mindezeket megteszi. (Példák erre a prevorsti látnoknőben olvashatók.) Az ilyen szellemek idegeikkel és sűrű fluidjaikkal, melyek őt körülveszik, fél materiális állapotban élnek, míg egy második halál, a testtől elválásnak egy neme áll be a szellemi javulás következtében, mely sűrű idegszellemétől végre megszabadítja.”

A jelenlevők csodálkoztak ezen a jelenségen és beszélgettek róla, midőn a médium karjaiban hirtelen A. szellemet érezte:

A.: „Szeretnék tudni, mivel foglalatostkodom és hol tartózkodom rendesen? Komikus kérdések! Kastélyomban, birtokomon. Azt hallottam Adelmáról, hogy szellemekkel ír és néhány nappal ezelőtt jöttem ide, hogy lássam. Nagyon unalmas volt az út.”

A médium: „De hogy jöttél hát ide? Nem láttunk megérkezni.”

A.: „Hogyan? hát kocsin - az én kocsimon.”

A médium: „Nem láttuk, hogy kocsi jött volna erre.”

A.: „Azért mégis kocsin jöttem. Csakhogy közönséges kocsi, azért ott hagytam a kocsmá előtt. De hát ne untass mindig kérdésekkel: itt vagyok, az tény. Hiszen nemrég Pesten is voltam, és

jegyet váltottam az útra és kifizettem.”

A médium: „Honnan veszed hát a pénzt?”

A.: „Miféle kérdések! Hát koldus vagyok én? A zsebemből, a bőrtárcámból; általában úgy veszem észre, hogy egy kissé imperitins vagy, kedves gyermekem! Hát mivel utazik az ember, ha nem pénzzel és kocsin?”

A médium: „Bocsáss meg, kedves A. Beszélj valamit életedről.”

A.: „Legtöbbnyire fiamnál vagyok, ki azonban nem egészen az, aminek lennie kellene: különben veled nem beszélhetek behatólag családi ügyekről, ehhez még nem vagyunk elég intímek. Úgy élek, mint ezelőtt 40 évvel, amikor egy veszélyes betegségen mentem keresztül; most már azonban ismét egészséges vagyok.”

A médium: „Csak azért kérdem, mert hallottam, hogy 12 évvel ezelőtt már meghaltál.”

A.: „Én - halott? Te szegény gyermek! Félek, hogy megbolondulsz. Nem is beszélek már ma veled többet.”

A vezetők megjegyzése: „Az anyagi élet mindezen dolgait csak félig élvezi, és egészen szeretné élvezni azokat. Minthogy előttetek mint élő ember akar érvényesülni, beszédjében nagyon is túloz. Csakugyan majdnem mindig kastélyában van gyermekeinél; egyiktől a másikhoz utazik; csakugyan másokkal jött egy szekéren. Nem tehet mást, minthogy mindig az emberek közt legyen, mert eledelükre, beszélgetésükre, fluidjukra, mozgásukra szüksége van. Sűrű idegszelleménél fogva az emberek által és azokkal együtt egy félig anyagi állapotban és élvezetben él. Ennek ellentéte lehet nálatok egy szomnambul, aki szellemi extasiában szellemileg szellemekkel élhet, vagy egy más bolygóra mehet, az ottani gyümölcsöt élvezheti, az ottani illatot beszívhatja, amint éppen e szellem is véli, hogy az ő anyagi hajlamainál fogva még emberileg él. Mindez ugyanazon törvény, ugyanazon rend által történik, csakhogy ellentétekben.”

1866. okt. 1-én a szellem fia látogatta meg a médiumot. Midőn a vendég elment, a médium ösztönöztetve érezte magát az írásra; A. nagyon ingerülten írt:

„De ma csak láthattátok, hogy megérkeztem?”

A médium: „Nem.”

A.: „Hát ti mind vakok vagytok? De hiszen fiammal jöttem.”

A médium: „Mi, hála Istennek! egyáltalán nem vagyunk vakok, sajnós azonban, hogy nincs köztünk látó médium, hogy láthatná a szellemeket; és minthogy te, kedves A., szellem vagy, nem láthatunk pusztán emberi szemmel.”

A.: „Adelma, ha szellemekről beszélsz, akkor elmegyek.”

(Ekkor éppen a médium egy nagybátyja volt jelen, aki maga is médium.)

A.: „Kérlek, mutass be nagybátyádnak.”

A médium: „E ceremónia felesleges, kedves A.; nagybátyám téged már egészen jól ismer.”

A.: „Neked egyáltalán nincs bánásmódod; akkor magam mutatom be magam: L. gróf, én A. gróf vagyok, cs. kir. titkos tanácsos és kamarás. Itt ülök a fotelban, nagyon jól érzem magam - lát ön engem?”

L.: „Sajnos, nem láthatlak, mert nem vagyok látó médium; de te nem látod a szellemeket, kik itt körülöttünk vannak?”

A.: „Nem látok szellemeket, mert, mint ön, én sem vagyok látó médium.”

A médium: „No hát akkor legalább hallgasd meg, amit W. szellem (ld. VIII. rész 1. fejezet) mondani fog, kinek nyilatkozata mára ígértetett.”

Erre W. szellem VIII. rész első fejezetében olvasható szép manifestációja következett. **Ennek végeztével A. így szólt:**

„Igen, igen, hallottam! Adja Isten, hogy egykor engem is így vigyenek fel a jó szellemek, mint W.-t. Vágyom ama magasabb spherákba, mert görnyedt aggastyán vagyok, imádkoztatok érttem!”

1866. okt. 4-én a médium és férje az utóbbinak édes anyjához, Katalinhoz utaztak; ugyanazon este írt A.: „Én is itt vagyok, kedves Katalin cousine; gyermekeiddel érkeztem. Az ülés, ahol én ültem, nagyon rossz volt. A Schnekki kisasszonytól (egy kis kuty) sok lakót szedtem fel.”

A kocsis első ülésén ugyanis egy kis kutya ült; minthogy a médium nem tudta elhinni, hogy ennek lakóit A. szellem megérezte volna, megmagyarázták a vezetők, hogy A. ezt főleg azért mondta, hogy kézzelfoghatóbbá tegye, hogy ő ember és emberileg érez.

Katalin már most emlékeztette látogatására, amit 12 évvel ez előtt nála tett, röviddel halála előtt.

A.: „Nagyon örülök, hogy mindenre olyan jól emlékszel, az azonban akkor nem utolszor volt, hogy itt voltam; azóta többször voltam itt.”

Katalin: „Az, kedves A., csak szellemileg történhetett meg; mert utolsó látogatásod óta nem láttalak.”

A.: „Már megmondtam, hogy azóta gyakran voltam itt, és ez így van. Ha nem láttatok engem, annak bizonyosan ti vagytok az okai; és akkor is itt voltam, mikor anyósodat temették, és én segítettem kivinni a sírboltba. Ez a szegény konlusus Ödön és Adelma azt állítja, hogy engem is eltemettek.”

Katalin: „Valóban 1854-ben te is meghaltál.”

A.: „Ez nem lehet! 5 éve már?”

Katalin: „Nem 5 éve, hanem 12 éve.”

A.: „Mit mondasz! Hiszen most 1860-at írunk. 1854-ben nagyon beteg voltam, az igaz.”

Katalin: „Igen és meg is haltál. Nézd itt van az újság, 1866-ot írunk. Minthogy szellemed nem tud számot adni a történekről, több éven keresztül öntudatlan állapotban maradtál; mikor magadhoz tértél, azt hitted, hogy valamely súlyos betegségtől szabadultál meg és még mindig nem hitted, hogy meghaltál. Gondolj csak W. szellem nyilatkozatára; minthogy minden szellemnek van védszelleme, meg vagyok győződve, hogy a tied is segíteni fog rajtad, ha segítségül hívod; mi mindnyájan buzgón fogunk érteled imádkozni, hogy Isten erőt adjon igazi állapotod felismerésére.”

1866. okt. 19-én A. szellem L. médium, Adelma nagybátyja által írt:

„Köszönöm nektek, kedves barátaim! Igen, igen, most már belátom, hogy nincs többé rajtam emberi test; tehát szellem vagyok. Nagyban hozzájárult csalódásomhoz az, hogy testemet oly soká temetetlenül hagyták. (A holttest több éven át a kastély levéltárában - archívum - feküdt.) Mivelhogya koporsót még mindig magam előtt láttam, azt hittem, hogy csak halálomra várnak, hogy tehát még nem halhattam meg, mert akkor csakugyan eltemettek volna! Most már örülök neki, hogy meghaltam, és ezt a súlyos lépést nem kell többé megtennem. Valóban megpróbáltam véd-szellememet meghívni, sikerült is őt látnom, szavát hallanom. Nagy szellemi haladás ez számomra. Minden fogyatkozásomat felismertem, és belátom, hogy mint földi érzelmű és gondolkodású szellem csak a föld által javulhatok meg. Ha még egyszer mint embernek kellene megjelennem a földön, a tudományt, amit most tanultam, magammal vinném és jó szellem és spiritiszta lennék. A földtől még nem tudtam eltávozni, a magasabb bolygók számomra még elérhetetlenek. Ezelőtt egy órával azokról a jó cselekedetekről beszéltek, amiket az ember a túlvilági jutalom célzatával vagy anélkül cselekszik. Anélkül, hogy éppen egészen hitetlen lettem volna, mégsem gondoltam gyakran a túlvilágra, és azt a kevés jót meglehetősen a megjutalmazás reménye nélkül cselekedtem, de nem is felebaráti szeretetből, hanem egészen egyszerűen azért, mert úgy vélekedtem, hogy egy nemes emberhez egészen jól illik, ha enyhítő kezünket néha kinyújtjuk és egy szegény ördögöt megajándékozunk. Jól esett hallanom: „Isten fizesse meg ezerszer.” Meglehetősen anyagi voltam. Átlatok történt gyógyulásomnak e rövid ideje alatt még nem vagyok egészen dematerializálva, és még mindig e bolygó fluidjaiban tartózkodom; de már nem utazom vasúton, lovakkal, hanem már lebegve tudok mozogni. Nincs többé az az ambícióm sem, hogy mint titkos tanácsos jártassam tagjaimat, hanem tanulni és figyelni fogok, hogy jövő testöltésem hasznosabb legyen, mint az utolsó. Még egyszer, Isten áldjon meg benneteket!”

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Vay Ödön meggyógyulása hirtelen támadt hurutos lázból

(**)

(Oka: Belisario szellem)

1865. jan. 15-én a médium és férje L. városba utaztak. Midőn a vendéglő szobájába léptek, mindkettőjüket kellemetlen érzés lepte meg, a médium azt erősítgette, hogy itt kellemetlen fluidok vannak. A rákövetkező napon Ödönnek gyomorémelygése volt, dacára hogy gyomrát nem rontotta el. Estefelé le kellett feküdnie és erős láza támadt. A szellemi vezetők aconitumot és bryoniát rendeltek, hogy felváltva vegye be, és állapotát hurutos gyomorláznak minősítették, mely egy ugyanabban a szobában lakó ellenszegülő szellem jelenléte által fokozódott. 16-án este a láz folyvást erősödött úgy, hogy fantáziált és érverése éjfél felé 120-ra emelkedett.

A vezetők elrendelték, hogy Adelma óránként médiumilag magnetizálja, és hideg, magnetizált vizes borogatásokat rakjon a fejére. Ezt a médium lelkiismeretesen teljesítette, mivel nagyon aggódott, és férjét óránként mindig 10-15 percig magnetizálta. Éjfél felé, mikor leghevesebb volt a láz, 20 percig magnetizálta és pedig oly hevesen, hogy mindkét karja megfájdult; nemsokára rá kedvező fordulat állott be, éppen úgy, mint egy megfelelő adag kalomel után.

A vezetők kijelentették, hogy a betegség alább szállt; valóban a beteg megszűnt nyögni és fantáziálni, és úgy négy óra felé elaludt.

Habár a médium nagyon fáradt volt, mégis a beteg alvását felhasználva, kérte a vezetőket, hogy bátorítsák néhány szóval:

„Néhány vigasztaló szót intézünk hozzád, kedves gyermek, és pár figyelmeztető szót az itt honos és titeket környező szellemekhez. Adelma! maradj meg hitedben szilárdul. Isten nem hagy el. Ti mindnyájan, szellemek, győzzétek le bűneiteket, nyomjátok el

minden szenvedélyeteket! Gondoljatok Isten szeretetére! Oly nagyon szívesen látna mindnyájatokat az Ő boldogságában és dicsőségében. Ha szomorúság ér benneteket, ne zúgolódjatok, mert mindennek megvan az oka és semmi sem történik jótékony cél nélkül. A megpróbáltatások gyakran keserűbbek az orvosságnál; várjátok be azonban a jó hatást, azok bizonyára jótékony gyógyszerek lesznek szellemetekre. Adjatok hálát és dicséritek Istent mindenért, és biztatok bölcsességében, csak ekkor vagytok erősek és sohasem lesztek csüggetegek a megpróbáltatásokban és elkeseredettek a csalódásokban, háládatlanok a szomorúságban. Csak a jótéteményeket akarjátok megköszönni Istennek, amik már magukban és magukért hálát követelnek?! Csak a boldogságban és örömben akarjátok Istent dicsérni és a szenvedésben nem? Meg tudjátok ítélni a ti rövid létetek alatt Isten intézkedéseit? Ó, nyugodjatok meg Isten szeretetében; dicséritek, szeressétek Őt örömben és szenvedésben mindörökké! Ámen.”

Ödön láza 1865. jan. 17-én d.e. 10 óráig tartott. A vezetők erre a napra aconitumot és pulsatillát rendeltek, és minden 3-ik órában médiumi magnetizmust. 16-án éjjel a médiumnak a magnetizáláskor folyvást olyan érzése volt, mintha sűrű kovászban vajakált volna; szinte ő is rosszul lett; a kezei mindenféle irányban mozogtak a beteg körül, magnetizálták a falat, amely mellett feküdt, az ágy egész környékét. Mindez gépiesen, önkénytelenül, médiumilag történt.

17-én a médium nem találta a beteg környékét oly kovásszerűnek, hanem könnyebbnek és jobbnak. **A vezetők ezt a következőképpen magyarázták:**

„A magnetizálás alatti kovásszerű és undorító érzést az itt lakó szellemek ellentét-fluidjai és behatásai, idegszellemi kiáramlásai okozták, melyek behatással voltak Ödön betegség-fluidjaira. A szellemi, médiumi magnetizmus ezt eloszlatja, szétbontja, tisztítja; ebben áll Ödön gyógyulása.”

17-én este a betegnek valóban megszűnt a láza és levest evett, éjjelre magnetizált narancslét rendeltek, és felszólították a médiumot, hogy a beteg gyors meggyógyulása céljából beszéljen az

egyik ellenszegülő szellemmel, B.-vel, hogy írjon és kérlelje őt meg. Erre a szellem meghívása következett.

B. szellem: „Én már évek óta lakom ebben a szobában, én vagyok e szálloda szelleme, és a vendégeket szoktam kínozni; én mindent tudok a szellemek felől. Ezelőtt 20 évvel haltam meg itt, és mindjárt itt is maradtam, hogy megfigyeljem az utasokat. Ilyen személyek, mint ti, még nem kerültek elélem! Magam is megkönynyebbülök, mert ti tudtok a szellemekkel írni; elbeszéltem ezt az úgynevezett ördögnek és azt a tanácsot adta, hogy titeket el ne eresszelek. Én is ki szeretnék már egyszer szabadulni ebből a kínzókamarából.”

A vezető: „Nem menekülsz a gyötrő lelki mardosástól, ha csak meg nem bánod bűneidet! Igyekezzél imádkozni.”

B.: „Ah, bah! nem tudok! Rajtam csakugyan nem tud senki segíteni. Védszellem nincs, csak ördög. Minden vendég rossz, ittas és beteg; egyik sem tud imádkozni dacára a rózsafüzér trécselésnek. Csak kávé tudnak inni, nevetni, csókolózni, aludni. Ezért nem hiszek én az imádságban. Szeretnék követni, szép gyermek, halálon és poklon keresztül. Arany hajad elbájolt, és ez elég. Az ilyen szálloda élet pokol, de érdekes is. Miért is vagyok én itt? Miért ez a börtön?”

A vezető: „Belisario! Emlékezzél e nevedre; bűnök, gonosz tettek fűződnek hozzá! Erősen le vagy bilincselve a helyhez, ahol gonosz tetteidet elkövetted. Csak a türelmesség és a bűnbánás szabadíthatnak meg téged.”

Nemsokára e nyilatkozat után a médium egy barátnője jött, hogy férjének hogylétéről tudakozódjék; egyúttal csodálkozását fejezte ki, hogy barátai itt szállottak meg, és elbeszélte, hogy ez kísértetek hírében álló vendéglő, melyben egy átalakításkor mintegy 30 halottat találtak befalazva és a padló alá temetve.

Ugyanezen este írt B.: „Ez az ostoba asszony mindent kifejegette nektek. Nohát igen, én voltam egyike a gyilkosoknak, sok szép úri nőt, sok gazdag urat öltem meg, szétdaraboltam, és elástam; ezért vagyok e szálloda szelleme.”

A vezetők: „Az Isten iránti szeretet az első parancsolat, a felebaráti szeretet a második; mindkettőt súlyosan megsértetted szegény, eltévelyedett szellem! Kit kellene inkább szeretnetek, mint Istent, aki teremtett és mindenféle szellemi adománnyal ellátott benneteket? Jaj a háládatlannak, aki ezt elfelejti! Az mindinkább távozik a világosságtól és az örök szeretettől. A bűn mindenféle bajt, vizályt hoz rátok; elégedetlenekké, zúgolódókká és szerencsétlenekké tesz benneteket. Azokhoz az emberekhez és szellemekhez, kikkel vétkeztetek, ahhoz a helyhez, ahol a gonosztettet végrehajtottátok, láncol benneteket. Sötéten és nyomasztólag áll szellemeitek előtt a bűn. A gonosz visszaemlékezést szeretnétek megsemmisíteni, de az mindig jelen van; nem tudtok előle menekülni, nem tudjátok kitörölni! Mi enyészti el a szellem e kínjait? Mi hoz számotokra ismét örömet és boldogságot? A visszatérés, a beismerés, a bűnbánás könnyei! Ó, szellemek, ne zárkózzatok el e három elől, engedjétek be őket szellemeitekbe! Hiszen nincs dicsőbb, mint Istent szolgálni, Őt szeretni. Boruljatok le Isten előtt, a ti Uratok előtt, megbánva bűneiteket. Szellemek ismerjétek el Istent! Ó, kit oly mélyen megszorítottatok, kinek nevét oly nagyon szidalmaztátok, lát benneteket, Ő élni engedett benneteket, Ő időt enged nektek a bűnbánásra és vezeklésre.”

B.: „Egészen ellágyítottak és elérzékenyítették; bámulatba ejtettetek; igen, én meg fogok javulni.”

A médiumnak még néhányszor kellett férjét magnetizálnia és többé már nem volt láza, éjjel igen jól aludt, a következő reggel hideg vizes ledörzsölést használt, és oly jól érezte magát, hogy az utazást folytathatta.

E súlyos betegségi esetről és kiváló gyors gyógyulásáról a vezetők még a következőket írták:

„Kedves gyermekek! Mások, kik a szellemek fluidikus behatásait az emberekre nem ismerik, kik előtt a vibrációnak hordereje ismeretlen, nem tudják egy ilyen rögtöni betegség okát megmagyarázni, és magyarázatához a legművésziesebb okokat keresik. Ödön erős láza az ellenszegülő szellemek ártalmas fluidjainak volt a következménye; vibrációjuk által mintegy beburkoltatott e

fluidokba, melyek Adelma médiumi magnetizmusa által felszívattak, megsemmisültek. Az emberek gyakran, anélkül hogy tudnák, rosszullettük következtében a tisztátalan szellemek és fluidok áramlata alá kerülnek, mintegy megérezve ezt. Ha már most a legkisebb hajlam valamely rosszulléthez meg van, akkor a szervezetet e befolyás legyőzi, mely csak tiszta szellemi fluidok által, médiumi magnetizmus által szüntethető meg gyorsan és alaposan.”

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Némi felvilágosítás az 1866-iki kolera szellem-fluidikus eredetéről (**)

1866-ban Csehországban kolera ütött ki, mely nemsokára kiterjedt alsó Ausztriára és Magyarországra is, és erősen dühöngött T.-Lökön, a médium lakhelyén. A kolera nem mint máskor, hanem megelőző hasmenés nélkül, fázással, görcsökkel és kék foltokkal jelentkezett. Sokan jöttek a médiumhoz oltalmat, segítséget keresni. E félelmes betegség felől a szellemi vezetők a következő felvilágosítást adták:

A vezetők: „A kolerában és minden járványban az emberi szervi bajoknak keveredését látjátok az ellenszegülő szellemek fluidjával; ezek zavarják fel a betegségeket előidéző miazmákat és kigőzölgéseket, melyek aztán meglepik azokat, akik hozzá hajlammal bírnak. A levegő és tér élő lényekkel van tele. Csoportonként, áradatként jönnek a szellemek a körforgási sorozatukban (rotatio turnus) a föld tájékain és országain keresztül, a csillagok és bolygók mellett elhaladva. A jó szellemek ezenközben mindenütt áldást, világosságot, melegséget és gyógyulást, a gonosz szellemek mindezeknek ellenkezőjét hozzák!

Ezen átvonuló ártalmas szellemeknek a megtérítése, szellemük meghívása, fluidjuk tudományos közömbösítése elhárítaná a járványukat és betegségüket. E munkát azonnal megkezdhetitek, amidőn meghívjátok e kártékony szellemek egyik gonosz vezetőjét, megintitek és megtéríteni igyekeztek őt. Imádsággal és hittel sikerülni fog a járványnak itt e helység előtt gátat vetni. Menjetek

magatok a betegekhez, magnetizáljátok őket, míg a görcs megszűnik, dörzsöljétek meleg szövettel, és adjatok be nekik aconitumot és veratrumot.”

„Itt e vidéken a járványos szellemeknek nagyobb erejük van, nagyobb a befolyásuk, mint a hegyvidékeken, ahol maga a vegytiszta levegő felszívja a miazmákat és az ellentétfluidokat. Hívjátok meg csak a szellemet, már itt van és bosszankodik, hogy minden rettegés nélkül mentek a betegekhez. Sok médium csodákat tudna művelni az uralkodó járvány ilyen esetében az ártalmas szellemek meghívása és megtérítése által.”

„E szellemek a háborúban, öldöklésben és vérontásban most kidühöngték magukat, és a sok tetem és seb hátramaradt kigőzölgéseit typhus, kolera, vérhas támasztására használják fel. A járványok mindig a háború következményei, mert rögtön akadnak tevékeny szellemek, kik a dögletessé lett kigőzölgéseket felhasználják, és az embereknek rettenetes gyomor- és hasfájásokat, hányást, lázat és görcsöket okoznak.”

Ima: „Ó, Urunk, a szegény és eltévelyedett szellemekért könyörgünk Hozzád, akik csoportonként vonulnak idestova, és pusztulást és betegséget hoznak magukkal. Ó Urunk! világosítsd meg őket, és légy hozzájuk kegyelmes és irgalmas! A Te végtelen szereteted lágyítsa meg őket, hogy belássák igaztalanságukat.”

A kolera-szellem nyilatkozata: „Mit imádkoztok, mikor mindenki káromkodik?”

A médium: „Kedves szellem, hallgasd meg a mi imádságunkat: „Istenünk, Atyánk! Könyörülj e helység próbára tett lakosain, távolíts el tőlük minden szenvedést és betegséget; légy kegyelmes a szellemek iránt is, kik ilyent támasztanak! Éreztesd velük szereteted és könyörületeséged mindenhatóságát. Ámen.”

A szellem: „Kihívom Istent a sorompóba; mindenki retteg, és ti ellenem akartok szegülni? Nem hívtátok-e hiába Istent, a ti Atyátokat R.-hez?”

Megjegyzés. R. egy földműves volt, aki kolerából typhusba esett és a médium segítségét csak akkor vette igénybe, mikor már félig halálán volt.

A médium: „Nem hiába imádkoztunk R.-ért, mert szelleme jól érzi magát; nagyon jól tudjuk, hogy nincs hatalmunkban mindenkit meggyógyítani, mert ezt csak egyedül Isten teheti. Kérünk, kedves szellem, térj meg; mégis csak be kell látnod, hogy Isten az első és legnagyobb hatalom; aki hatalmas, parancsoló szavával megállíthatna téged és seregedet. De nem teszi, meghagyja akaratodat, használd szellemi visszatérésedre. Gondold meg. Örömet okoz neked a jajveszékélés és nyomor, melynek te vagy az oka? Évszázadokig terjed a vezeklés e bűnödért. Légy engedékeny, és tartózkodjál csak egy kevéssé is gonosz működésedtől, és érezni fogod Isten áldását és bocsánatát.”

A szellem: „Ezt én mint szükségtelennek találom, és örökre így akarok maradni.”

A médium: „Boldognak érzed magad mellette?”

A szellem: „Ha erőmnek és hatalmamnak látása gyönyörködtet, akkor minek kérde?”

A médium: „Kérem Istent, hogy bocsássa meg bűneidet, és imádkozni fogok érted, seregedért és a szenvedő emberiségért.”

1866. okt. 14-én a médium és férje napestig sok beteget látogattak meg és különösen jó eredménnyel magnetizáltak egy asszonyt, ki már haldokolni látszott.

Ugyanazon este a szellem spontán írt: „Itt vagyok, vigyáztam! Nagy hálával tartoztok nekem, mivelhogy ez az asszony él. Igen, ez éjjel néhányat megkíméltünk, de a kis gyermekeknek mind meg kell halniuk.”

A médium: „Szívünk mélyéből köszönjük. Ha nekünk igazán segítesz, nem okoz neked ilyen körülmények közt a betegek javulása nagy örömet? Istenem, világosítsd fel e szellemet!”

A szellem: „Minek imádkozol hát értem? Hiszen neked fogalmad sincs az én gonoszságomról! Azt hiszed kell nekem az Isten könyörületesége? Egészen jól meg tudok lenni nélküle. Az örökkévalóság még hosszú idő, és javulásotok pályaszakai unalmasak. Akkor inkább elrejtve akarok maradni.”

1866. okt. 16-án. Több betegnek szerencsés felgyógyulása

után nagyon mérgesen írt a szellem, mert a papírt a ceruzával elszakította: „Itt vagyok! Halljátok, én vagyok. Legyetek átkozottak amiért gátoltok. Vigyázzatok magatokra!”

A médium: „Kérjük Istent, csillapítsa haragodat. Azáltal, hogy embertársainkat Isten segítségével meggyógyítjuk, nem akarunk bosszantani téged, vagy ártalmadra lenni. Csak felebaráti kötelességünket teljesítjük.”

A szellem: „Azt akarom, hogy ti éppen úgy engedelmeskedjtek, mint szellemeim csoportja.”

A médium: „Mihelyt valami jót parancsolsz, engedelmeskedni fogunk.”

A szellem: „Isten az én ellenségem!”

A médium: „Nem, Ő Atyád, Teremtőd, aki szeret téged; imádkozzál Hozzá!”

A szellem: „Soha, soha többé, káromlom - - -”

Itt a médium keze hirtelen megállt. Az undor és a fájdalom bizonyos érzése, mely a médiumot e szellemmel való összeköttetés alatt elfogta, lassankint megszűnt, s a vezetők fluidjával való összeköttetés nyugodt, boldogító, jó érzése váltotta fel.”

A vezetők: „Ne beszélj többé e szellemmel, ennyi elég volt, hogy megmutasd, hogy te összeköttetésüktől nem irtózol. Az ily szellemek kicsinyeknek és tehetetleneknek érzik magukat; semmivé zsugorodnak össze az erkölcsi rettenthetetlenség előtt, rendíthetetlen bátorságotok és hitetek előtt. A mi fluidjaink védőleg vesznek körül benneteket. Nem engedjük elmondani e szellemnek mindazon fertelmes szavakat, melyekkel szívesen előhozakodott volna.”

1866. okt. 19-én a médium egy nagybátyja, W. gróf volt jelen, aki szintén médium. Mindketten írtak, Adelma a kolera-szellemmel, W. a vezetőjével, Columbussal.

A szellem: „Nemsokára a hatalmamba kerültök.”

Columbus: „Ha Isten úgy akarja, ezt a megpróbáltatást is kiálljuk. Hallod, mi nem félünk a haláltól, hanem mindig készek vagyunk, hogy Isten hívásának engedelmeskedjünk, és még hal-

dokolva sem szűnünk meg érted imádkozni és jobbulásodat kiesdekelni.”

A szellem: „Isten - mindig Isten! mit akartok hát tulajdonképp Vele?”

Columbus: „Szellem! Emlékezzél, gondold meg miből lettél. Igen - van Isten szellemed számára is, mint minden lény számára.”

A szellem: „Szellemem, mi az? Isten, mi vagy te? Mit érzek magamban? Csak talán nem átváltozás? Gyilkosság, gyilkosság, ez után szomjúhozom! Miért? Honnan ez? Isten meg tudná fejteni e rejtélyt? Írjatok! Írjatok! jól esik. Én és enyéim a gyilkosságban meggátoltattunk általatok. Lakásotokból fény áramlik ki, úgynevezett jó szellemek, az én ellenszellemeim. (Itt a médium megindulva állt meg.) Mi ez? Ellágyulok? Már sokan elpártoltak tőlem, hozzátok és szellemeitekhez mentek át, szeretném megbosszulni magamat.”

Columbus: „Adná Isten, hogy ellágyulnál! Gondolj vissza, mikor még nem voltál így, mint most! Gondolj ártatlanságod, elcsábíttatásod, bukásod idejére!”

A szellem: „Attól már messze, távol vagyok. Mindig csak gyilkosság, kár, gyalázat! Ó, ez a tűz a mellemben, a gyalázatos tettek utáni vágy! Ez a rettegés, nem tudom kitől? Csapatomból, mint mondtam, az utóbbi napokban sokan elpártoltak; üléseitek következtében hűtlenek lettek hozzám, el vagyok hagyatva!”

Columbus: „A te szerencsétlenséged egyedül a vér és a gyilkosság utáni vágyban van, a gonosz utáni vágyban. Szegény szellem, szabadítsd meg magadat! Sokat szenvedtél, kemény megpróbáltatásokat éltél át, és bosszúvágyad felébredt. A próbákat nem tudtad diadalmasan legyőzni és elbuktál! Állj meg a pályán, melyen vért szomjazva jársz! Fordulj vissza és áldozataidnak ajkai, melyek most átkoznak, hadd nyíljanak imára és áldásra. A fényes sugár, mely e házból áramlik feléd, a szeretet és könyörületeség sugara, amely nem bűneidre, hanem boldogtalanságodra vet fényt. Igen, mi a te évszázadokon át durvasághoz és kegyetlenséghez szokott szellemedet meg akarjuk lágyítani. Kedves

szellem, imádkozzál, imádkozzál Istenhez!”

A vezetők Adelma által: „A szellem legyőzött; hallgat, engedjétek, hadd elmélkedjék. Nektek és nekünk sok szellemet sikerült megtérítenünk, a járvány e helységben megszűnt.”

Így is volt; e naptól fogva a betegség egyszerre alábbhagyott. 43 komoly kolera eset gyógyított meg médiumi úton és csak R. földműves és két gyermek halt meg a kezelés alatt.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A szomnambula Klotild kisasszony meggyógyulása (**)

(Oka: különböző jó és rossz szellemek)

Egy kisasszony, meggyógyításának az elbeszélése következik itt, aki hirtelen szomnambul álomba merült. A médium az eseteket idő sorrendben beszéli el.

Klotild kisasszony, körülbelül 27 éves, francia nő; a médium szomszédjánál, N. úrnál nevelőnő volt a gyermekek mellett. Anyanyelvén kívül más nyelven nem tudott. Mint a legtöbb francia nő ebben az állásban felületes, egyáltalán nem tudományos képzettségű volt és hazájában Svájcban, pipere áruk készítésével és ruhavarrással foglalkozott. Mély álmában mondott elbeszéléseit a médium németre fordította. A legszebb és legtisztább nyelvezettel mondotta el azokat. K. kisasszony rendes jelleme zárkózottnak és hidegnek látszott, a médium őt csak nagyon felületesen, mondhatni alig ismerte.

A médium férje itt adja a jegyzeteket, melyeket az első benyomások alatt írt:

„Pszichológiai tapasztalatainkról vezetett naplónk mindig több és több feljegyzésre méltó mozzanattal gazdagodik és nem késünk papírra vetni egy nemrég bekövetkezett eseményt.

1868. jún. 19-ike volt, meglehetősen késő este, mikor a szomszédból N.-né asszonytól cédulát kaptunk, melyben könyörög, hogy segítsünk, minthogy a család francia bonne-ja tréfából megkísérelt magnetizálás következtében magnetikus álomba merült

és mindenféle görcsei vannak. Továbbá, hogy folytonosan Adelmát hívja, azt állítva, hogy egyedül neki van ereje őt felébreszteni és normális állapotba visszahozni.

Szellemi vezetőink azt rendelték, hogy K. kisasszony 9 szemcse brioniát vegyen be gyorsan, és biztosítottak, hogy a legközelebbi napokban erőm lesz felébreszteni őt. Már a következő nap kocsin N.-ékhez mentünk. K. kisasszony volt az első, ki kocsink közeledését megérezte, még mielőtt a faluban lettünk volna. N.-éknél általános rémületet és megzavarodást találtunk; mind megrendültek és mélyen meg voltak hatva a sokféle dologtól, miket K. beszélt. Ő maga meg sírva jött elénk és zokogva borult Adelmá nyakába, - pedig, mint mondtuk, semmiféle közelebbi ismeretségben nem volt vele - és kiáltá: „Ébresszen fel!” N.-ék állítása szerint K. állapota egész éjjel nagyon aggasztó volt. Olyannak tűnt fel, mint egy örült, aki jós, prófétai hangon összefüggéstelen dolgokat, leginkább kellemetlen hatást keltve, adott elő.

Adelma már most, minthogy még mindig nagyon kábult és beszámíthatatlan állapotban találta, ellen vonásokat adott; azaz engedte, hogy kezeit az általa láthatatlan, de érezhető irányozó erő gépiesen vezesse. K. kisasszony lassankint nyugodtabb, sőt egy óra lefolyása után meglehetősen jókedvű lett, de e világos pillanatok csak rövid ideig tartottak, és a kísérletek, hogy értelmesen nyilatkozzék, az apró visszaesések következtében, meghíúsultak. Mikor eltávoztunk tőle, még fél álomban volt, félig tudatában annak, amit látott, beszélt és hallott.

A következő napon K.-nak hozzánk kellett volna jönnie, hogy teljes nyugalma ismét visszanyerje. N. úrtól értesültünk, hogy K.-nak az volt a kívánsága, hogy delejes álomba meríttessék. E végből tréfásan azt a tanácsot adta a nevelőnek, hogy tegyen kísérletet, fogja meg két hüvelyk ujját, mire ő bizonyosan magnetikus álomba merül. És így történt; többszöri felszólítás után a nevelő megragadta a hüvelyk ujjánál fogva, mire néhány perc alatt alva hátrahanyatlott és a nevelő legnagyobb ijedségére az imént említett öntudatlan, jós állapotba esett. A szegény ember minden lehetőt megtett, hogy felébressze és magához térítse, de hiába.

Nem használt sem ellenvonás, sem parancs. Ismét nagy aggodalomba esett az egész ház, minthogy, - teljesen tájékozatlanok lévén - örültségi rohamtól tartottak.

1868. júni 21-én este N. úr megérkezett K. kisasszonnyal, ki nek első szavai ismét ezek voltak: Adelma mentsen meg. A vezetők tanácsára azonban Adelma a magnetizálást abba hagyta. K. egész nap nyugodt és félig rendes állapotban volt; betegsége felől beszélt, mint ahogy ő nevezte, és felüdítő rendes alvás után vágyott. Az éj nagyon jól folyt le, K. nyugodtan aludt, mégis a történetek komor emlékeivel ébredt fel. Már most a vezetők tanácsára Adelma médiumilag magnetizálta, mire rendes kedélyhangulata ismét beállott. 22., 23. és 24-én egészen jól érezte magát és jó kedvű volt.

Jún. 25-én reggel írták vezetőink, hogy K. még aznap este $\frac{1}{4}$ óráig tartó tisztán látó állapotba esik. 10 óra tájban K. hirtelen megváltoztatta hangját, tekintetét és viselkedését; elhagyta székét, besietett Adelma szobájába, és ott az Isten-anyja képe előtt térdelve fennszóval egy rövid imát mondott. Azután egyenes irányban biztos léptekkel szobájába ment, a körülötte lévők közül Adelmán kívül, nem látott; nem hallott senkit, semmit. Szobájában leült, mellfájásról panaszkodott, és azt mondta, hogy Adelmának egy rokona nagyon beteg. Azután a maga állapotáról beszélt és kinyilatkoztatta, hogy ő nem szomnambula, hanem médium. Az állati magnetizmus nem lett volna rá befolyással, a szellemek magnetizálták őt. Azután felkelt, visszament a szalonba, ismét leült abba a karosszékbe, amelyet elhagyott és kérte Adelmát, hogy a szellemek magnetizmusával médiumilag ébressze fel. Adelma megtette; egy kissé megrázkódott és azonnal rendes állapotba jutott. Pontosan egynegyed óráig volt tisztánlátó állapotban, mint ahogy a vezetők előre megmondták. Ő azonban mit sem tudott arról, amit ezen állapotban látott, hallott és cselekedett és nagyon elcsodálkozott, mikor megmondtuk neki, hogy az egyik szobából a másikba ment. Adelma úgy vette észre, mintha ez bántaná, és kellemetlen volna neki. Vezetőink még azon este

azt írták, hogy K. előtt sohase tegyünk említést arról, amit tisztánlátó állapotában látott, beszélt vagy hallott; ő akkor valóban eszköze vagy médiuma a szellemeknek. Adománya nagy tisztítást és biztos vezetést igényel; saját szelleme azonban önfejű és gögös, ezért kellett őt szigorúan fognunk. Idegei és fluidjai nagyon hajlékonyak és érzékenyek, ami őt rendkívüli gépies médiummá képesíti.

Jún. 26-án délelőtt 11 óra előtt Adelma és K. együtt ültek munkálkodva; én is jelen voltam. Hirtelen észrevevesszük, hogy K. kifejezése, tekintete megváltozott; a szabadban ültünk. K. felkelt, bement, leül a tegnapi karosszékbe és behunyja szemeit. Néhány perc múlva fennhangon beszélt, és a szemei tágra voltak nyitva. Mindenféle betegséget látott rajtunk és az ő saját, messze távolban lakó rokonain; úgy látszott, hogy ezeket a bajokat mind átérzi és gyógyszereket írt azok gyógyítására. Végre úgy látszott, hogy bepillantást nyert a földfeletti régiókba; beszélt a bolygók viszonyairól és csupa tudományos kifejezéseket használt. Azután beszélt önmagáról, gögös szellemnek nevezte magát, kit szigorúan kell fogni, és kért bennünket, hogy arról, amit most beszélt, rendes állapotában ne beszéljünk. Ez nagyon meglepett bennünket, mivelhogy ugyanazok a figyelmeztetések voltak, melyeket előtte való este a vezetők mondtak, vele azonban nem közöltünk. Ezután megdörzsölte szemeit, három ellenvonást adott önmagának és rendes állapotba jutott, de nagyon elcsodálkozott, hogy a szalonban van és nem a kertben.”

Vay Adelma báróné közlése K. kisasszonyról ()**

K. kisasszonynak jún. 26-án ismét vissza kellett mennie N.-ékhez, hogy a gyermekekre vigyázzon, s azok körül teljesítse kötelességét. Július hónapban 8-10 napi időközben háromszor volt nálunk, s ekkor mindig jól és könnyen érezte magát. N.-hez visszatérve, azonnal abba a kellemetlen félálomba merült, mindenféle hazug szellemekkel érezte magát körülveve, s mint ő maga beszélte tisztánlátó állapotában, hazugságokat és valótlanságokat

beszélt. Panaszkodott, hogy N.-éknél kicsinyes dolgokról kérdezősködnék, és hogy azokat mind visszamondják neki, s ez rá nézve nagyon nyomasztó, kellemetlen. Tisztánlátó állapotában mondta: „N.-éknél sohasem gyógyulok meg; fluidjaim ott nagyon villamosak lesznek; a föld villamos, alacsony szellemei vesznek rajtam erőt; ki vagyok téve a veszélynek, hogy megőrülök. Végy magadhoz, a te szellemeid meggyógyítanak.”

Midőn vezetőinket e felől megkérdeztem, a következőket írták:

„Érzése nem csali; fluid-magnetikus felhalmozódása van; médiumi erő gyűlt össze benne. Ennek nyilvánulni kell, ki kell belőle törnie. Bizonyos számú tisztánlátó ekstasisának kell bekövetkeznie, melyben lát, hall és beszél. Állapota végre írómédiumitássá oldódik fel. Már most ha fluidjai rosszul vezetettek, hamis látóvá, rosszul fejlett médiummá lesz. De ha e fluidok elnyomatnak, ki van téve a veszélynek, hogy megőrül, mivelhogy ez a médiumi delejerő a médium agyára roncsolólag száll. Ezért tanácsoljuk, vegyétek magatokhoz, s a mi rendeleteink után 6 hónap alatt meg fog gyógyulni.”

A vezetők szavai teljes összhangzásban voltak K.-ével. Helyzetünk nagyon nehéz volt, mert K., mint mondtuk, benne volt N.-éknél, kik úgy látszik, nem sokat adnak a vezetők gyógyítására, dacára, hogy esküdöztek, hogy K.-t gyógyíttatni fogják. Sok hazavona után végre K.-nak egy levele, - melyben kérve-kér bennünket, hogy mielőbb ismét látogassuk meg és hozzuk el N.-éktől - arra bírt bennünket, hogy N.-éket meglátogatva, őt magunkkal hozzuk. Sok kérdés után megengedték, hogy két napra magunkkal vigyük. Úgy látszott, nagyon örül neki, és hogy szeretettel közeledik hozzám. Elbeszélte nekem, hogy N.-éknél minden nap tisztánlátó állapotba esett; ez azonban nem örvendeztette, nem üdítette őt, ellenkezőleg nagyon lehangolta a már említett okok miatt.

Már most megfigyeléseimet K.-ról és állapotairól, amint keletkeztek és lefolytak, pontosan le fogom írni; mert érdekes tanul-

mányt képezhetnek, különösen orvosok és pszichológusok számára.

1868. aug. 4-én jókedvűen és vidáman ültünk a reggelihez. Hirtelen kétszer élesen rám néz, az első harapásnál mélyen fellélegzik, felkel az asztaltól és bemegy a szalonba, ahol megszokott karszékébe ül, kezével fejét és szívét tapogatja; tekintete és viselkedése megváltozott; tisztánlátó állapotban van! Mivel igen me-reven és hidegen ült ott, kérdezem a vezetőktől, mit tegyek?

A vezetők felelete: „Adj neki lassan három kiegyenlítő magnetikus vonást; három óra hosszan tisztánlátó állapotban lesz; ne zavard, ne kérdezz tőle semmit.”

A három vonás után K. arckifejezése felelevenedik, szeme élénk lesz, elváltozott hangon beszél, homeopathikus szert rendel magának, és bemegy a hálószobába, ahol ismét a Mária-kép előtt imádkozik. A képet egész pontosan megtalálja, dacára, hogy más helyre akasztottuk. Most visszamegy, leül régi helyére, színe elváltozik, egészen elhalványodik. Aggodalom fog el és azt kérdem tőle, nincs-e valamire szüksége? Szigorúan válaszolja: „Várj!” (Attends!) Egyszerre meggörbed, görcse támad és lerogyik. Oda-sietek és felemelem. Könnyű volt, mint egy gyermek! A nyaka feldagadt, gégegörcsöt kap, és nem tud beszélni. Hideg veríték folyik a homlokáról, a kezei szintén nedves hidegek. Dörzsölöm és az az érzésem támad, hogy ráleheljek. Egy perc múlva felkel, beteszi az ablakot és azt mondja, hogy a levegő fölébreszti és hogy egy gonosz szellem villamoztá. Ez volt a görcse. Most már ismét leül, szólít, hogy üljek le vele szemben. Megfogja mindkét hüvelykujjamat, és a kezében tartja. Úgy érzem magamat, mint akit magnetizálnak; tisztán érzem, ahogy szellemi összekötésbe jutunk. Mindjárt rá ingert érzek az írásra és a vezetők a következőket mondják: „Delejezz egy pohár vizet, K. majd magától bele fog nézni, anélkül, hogy te mondanád neki. Ma tudatlan és zavargó szellemek gátolják nagyon a tisztánlátásban. Ha a delejezett vízbe néz, képeket fog látni, miként te és emellett delejileg erősödik. Mi őt az előbb egészen átdelejeztük, ezért volt kevéssel előbb oly könnyű, mikor felemeltem. Egy ellenszegülő szellem

okozta ezt a görcsöt, mely segítségünk nélkül merevgörcssé (katalépsia) fajult volna.”

Ez általam médiumilag, német nyelven íratott, mint mindig. K. semmit sem tudott németül, tehát a nehezen olvasható német médiumi írást sohasem tudta volna elolvasni. Egy szót sem szólva magnetizáltam egy pohár vizet, és ott hagytam az asztalán. Mindjárt erre felkel K. Kezébe veszi a poharat, egy kevés ideig a pohárba néz, arckifejezése megváltozik, fájdalmas és szenvedővé lesz, elfordítja a fejét és a poharat ismét gondosan az asztalra teszi. Ismét leül, megfog hüvelykujjaimnál fogva, mire így szólok férjemhez: „Bizonyosan azért teszi ezt, hogy jobban aludjék.” Amire ő, ki, mint mondtam, németül egyáltalán nem tudott, nyomban így felel: „*c'est pour mieux dormir*” (azért ez, hogy jobban aludjam). Csak az én szavamat hallja, férjemét nem. Az órára nézek, K. már egy órája van tisztánlátó állapotban. Ismét a hálószobába megy és imádkozik, visszajön, és ismét leül a karszékébe, mely a mi megfigyelésünk szerint pontosan északnak áll.

A vezetők spontán írják általam: „Adj neki 3 szemcse cocculus-t az előbb magnetizált pohár vízben. K. ki fogja inni, igen nagy a szellemek tolongása.”

K. behunyta szemeit; egy kis idő múlva felkel és a pohár vizet kiissza. Ezután körüljár a szobában, mindenféle magnetikus vonásokat csinál és hirtelen felkiált örömeiben, hogy látja atyjának szellemét! Látszólag a körülötte levő szellemekhez beszél, kezüket megrázza, örül, hogy láthatja őket, aztán nagy undorral mutat a szoba némely helyére. Karjaim hevesen kezdenek mozogni és az általa jelzett helyeket magnetizálom. Eleinte undorító érzés fog el, a sűrű fluidok érzése ujjaim hegyében, mely fluidok a magnetizálás alatt lassanként eloszlanak, végre teljesen eltűnnek.

K. mosolyogva néz rám, végre felkiált örömeiben: „Ah! Most már mind kitakarodtak, a levegő tiszta és jó!”

A tenyerét véletlenül egy ollóra tette, mely az asztalon hevert és amely, mintegy mágnestől vonzatva tenyeréhez tapadt. Iszonyodva löki el, az ablakhoz megy, kinyitja azt, mély lélekzeteket

vesz, mire tekintetén és viselkedésén észreveszem, hogy ismét rendes állapotban van, jókedvű, vidám és kijön velem a ház előtti verandára. Nézem az órát. K. pontosan 3 óráig volt tisztánlátó állapotban, mint ahogy a vezetők előre meg mondták. Megjegyzendő, hogy K.-nak soha semmit sem mondtunk el abból, amit a vezetők előre megírtak.

Ismét a verandán ülünk. K. vidám arccal jön ki a szobából és közönyös dolgokról beszélgetünk. Egy pohár vizet kér, odanyújtom neki; az első korty után arca megváltozik. Szemei különös kifejezést nyernek, észre vesszük, hogy ismét tisztánlátó állapotban van. Szellemeket lát, leírja őket, beszél velük. Feleletéből ki-vehető, amit a szellemek mondanak neki. Most már le akar írni valamit, de nem tudja. Azt mondja, hogy az ő feladata leírni a nap és bolygórendszereket. Most a szobába megy, mi utána. Leül íróasztalomhoz, papírt és ceruzát vesz elő és nagy betűkkel médiu- milag írni kezd.

Itt közlöm az eredeti szöveget fordításával együtt: -

„C'est Dieu qui cache aux grands de la terre le beau et le vrai, et le revelle aux humbles et aux pauvres. Soyez donc pauvres et humbles. Vous n'êtes rien sans Lui, que misère, tristesse, corruption sans la Grâce d'en haut!

„A l'heure qu'on y pense le moins, l'Esprit vient, Celui qui sait tout, qui est bon et beau. Quand Il viendra, nous serons éblouis de sa sagesse. Patience, confiance, tout vient à l'heure marquée.”

„La terre est l'objet de bien de recherches. Beaucoup se trompent.

„L'Esprit dira la vérité. Alors seulement je serai libre. Telle est ma mission.”

„Je reviendrai le 13 Aout. Tous ne sont pas appelés à connaître ces choses.”

„Ayez pitié d'eux, et ne les méprisez pas. Que seriezvous je prie - si l'Esprit ne vous eut point apparu, et s'il ne vous eut pas tiré de votre tristesse?”

„Tous seront appelés tôt ou tard. Enfants! aimezvous purement

et chastement, si vous voulez être les interprètes de ses paroles. Soyés reconnaissans sans orgueil. Désifez, que l'Esprit fasse sa volonté en vous, et par vous, sans vanité et sans ostentation. L'homme doit vivre pour le progrès et l'amélioration de la terre. Tout autre but est faux; il est permi de cueillir quelques fleurs sur la route, mais il ne faut pas s'y attacher. Marchez toujours sans lâcheté, et si cela est possible, sans faiblesse! Si nous connaissions le but de toute épreuve, ne le trouverions doux de souffrir! Oh! quelles beautés! Quelles grandeurs, mon Dieu, sont en Vous, le seul Vrai, le seul Créateur de toute chose! Si Dieu a donné un beau corps a quelques uns de vous, ce n'est point pour le parer, et s'y attacher, mais pour donner a l'homme une idée du beau. La femme doit plaire à son mari par sa beauté, et sa vertu, l'homme par sa sagesse. N'ayez point peur de la mort; car il ne faut pas compter le corps pour quelque chose, il n'est rien! L'Esprit est tout! Il sera toujours, car il est immortel. Gardez pour vous les paroles de l' Esprit, elles sont incomprises par ceux, auxquels Dieu n'a point donné l'intelligence." (Pausa).

„Dormant, je sais tout - éveillée, rien. L'Esprit parle, et non pas moi! Réveillée, je ne penserai à rien de cela; je croirai avoir dormi. Il faut toujours m'humilier et dire, queje ne sais rien. Je suis trop orgueilleuse. Réveillée, je ne dois point m'occuper de spiritisme! C'est l'esprit de mon père, qui me conduira dans le bon chemin. J'accomplirai la mission, qu'il aurait dû accomplir, et a laquelle il a manqué. Je ne dois rien savoir, réveillée. C'est ma punition, car je suis curieuse; j'aime trop savoir; il est mieux de ne rien savoir, que d'être ambitieux. Tout sera accompli au temps marqué."

Magyarul: „Isten az, aki elrejti a szépet és igazat a föld hatalmasai előtt; de feltárja a szegényeknek és alázatosaknak. Legyetek szegények és alázatosak! Isten nélkül, az ő felülről jövő kegyelme nélkül nem vagytok mások, mint szomorúság, nyomor és romlottság. Abban az órában, mikor legkevésbé gondoltok rá, eljön a szellem, aki mindent tud és aki jó és dicső. Ha pedig eljön, bölcsességének fényétől elvakítottunk. Csak türelem és bizalom,

minden eljön a meghatározott órában! A föld sok kutatás tárgya; sokan tévednek. A szellem meg fogja mondani az igazságot és csak akkor leszek szabad. Ez az én küldetésem. Aug. 13-án ide visszatérek. Nincs mindenki hivatva e dolgok megértésére; sajnáljátok őket, de ne nézzétek le. Mik lennétek ti, kérlek, ha meg nem jelent volna nektek a szellem és ki nem hozott volna benneteket szomorúságotokból?”

„Mindnyájan hivatottak lesztok előbb vagy utóbb. Gyermek, szeressétek egymást tisztán, szűziesen, ha az Ő igéinek magyarázóit akartok lenni. Legyetek hálásak kevélység nélkül. Engedjétek, hogy a szellem akarata nem pedig a test uralkodjon fölöttetek. Maradjatok hiúság és nagyzás nélkül. A haladásnak és a föld megjavításának szentelje magát az ember; minden más törekvés téves. Meg van engedve nektek, hogy néhány virágot szakíthassatok utaitokon, de ne nagyon csüggyetek ezeken. Haladjatok mindig előre ernyedetlenül, és ha lehetséges gyengeség nélkül! Ha tudnánk minden megpróbáltatás célját, édesnek találnánk a szenvedést. Ó Istenem! Mily szépségek, mily dicsőségek lakoznak benned. Te vagy az egyedüli igazság, egyedüli teremője minden dolognak! Ha Isten néhánynak közületek szép testet adott, nem azért történt, hogy azt felékesítsétek; azért történt ez, hogy az embereknek fogalmuk legyen a szépről. Az asszony a férfinak erénye és jósága által tessék, a férfi a bölcsessége által. Ne féljétek a haláltól. Ne tartsátok a testet valaminek - semmi az; a szellem minden! Ő örökké fog élni, mert halhatatlan. Tartsátok meg e szavait a szellemnek, érthetetlenek ezek azok számára, kiknek Isten a hozzá való értelmet nem adta meg.” (Szünet.)

„Alva mindent tudok, ébren semmit. Most a szellem beszél, nem én. Ébren nem gondolok többé e dolgokra. Akkor azt fogom hinni, hogy aludtam. Alázzanak meg mindig, és mondják, hogy semmit sem tudok. Nagyon dölyfös vagyok. Ébren éppen nem kell foglalkoznom a spiritizmussal. Atyám szelleme a jó útra fog vezetni. Be fogom tölteni a hivatást, amit neki kellett volna tennie, és amit ő elmulasztott. Ébren ne tudjak ezekről semmit (e nyilvánulásokat érti, és a papírra mutat). Ez az én büntetésem,

mert kíváncsi vagyok és nagyon tudni vágyó. Jobb semmit sem tudni, mint nagyravágyónak lenni. Minden beteljesedik a megállapított időre.”

Mialatt ezt írta, gyakran felkelt, járkált a szobában és ismét leült. A megjegyzéseket, amiket rá tettünk, úgy látszik mind meghallotta; sőt egyszer mosolygott is, midőn férjemnek K. papírparlarsát említettem. $\frac{1}{2}$ 3 órákor nyugodtan odaült, a ceruzát az asztalra tette és homloka közepétől egész a halántékáig rövid magnetikus vonásokat kezdett adni magának. Kinyitottam egy ablakot, erre mosolyogva néz rám és felébred. A rendes állapotba való visszajutása csak arckifejezéséből volt megállapítható. Most már egész természetesen beszél, és azt mondja, hogy a spiritizmus előtte nagyon zavaros valami. Azt hiszi, hogy mit sem beszélt és nagy bizalmat mutat irántam. Vidám és egy kis fejfájást és bágyadságot leszámítva jól érzi magát. Magam is lehangolt és fáradt voltam e nevezetes jelenségnek folytonos éles megfigyelésétől. Mindig úgy voltam vele, mintha ő benne éltem volna és gondolatait előre megéreztem volna. Felébredése után úgy érzem, mintha ezen összeköttetés (rapport) megszakadt volna. Az nap este 6 órákor elvált tőlünk. Elutazása után a vezetők a következőket írták:

„K. ma még nem volt egészen szabad szellemi állapotban. Ma nem engedték beszélni, mert nem akartuk, hogy hazugságokat mondjon; egy szellem volt körülötte, aki ezt akarta. Befolyásunk alatt írtunk vele. Magnetizálnunk kell őt, mint ahogy Adelmát magnetizáljuk naponta; ezért szükséges neki, médiumi fejlődése és gyógyulása végett is, Adelma közelében lenni.”

Aug. 13-án ismét hozzánk jött; megint nagyon rosszul érezte magát N.-éknél és többször volt kellemetlen tisztánlátó állapotban; nehéz fluidokról panaszkodott, melyek körülvették. Környezetének minden szenvedését éreztem és azt kívánta, írjanak nekem, hogy menjek el érte, de nem tették meg. Augusztus 13-án vezetőink tanácsára hoztam el. Panaszkodott, hogy észreveszi, mennyire kellemetlen N.-éknek az ő állapota, és mennyire bántja őt, hogy mindazokat az ostobaságokat, amiket álmában beszélt,

ismét hallania kell; mert ismételték előtte mindent, dacára, hogy megkérte őket ne tegyék ezt.

A vezetők tanácsára 20 percig kellett őt magnetizálnom, hogy minden zavaró fluidtól megszabaduljon. Rögtön tisztánlátó állapotba esett és kereste szellemeit. Meglátja őket és kezével mutatja nekünk azok magasságát. A szoba egyik szögletébe megy és leír egy ott álló szép szellemet. Nagyon csodálkozik, hogy mi nem látjuk. Ma igen jól érzi magát ebben az állapotában, és nincs semmiféle görcse. Kér, hogy még egyszer magnetizáljam, mert, mint mondja, még mindig kellemetlen, tisztátalan fluidokkal érzi magát körülvéve. Egész alvása alatt mindig éreztem körülöttem a szellemi ellenőrzést és mindig biztosan tudtam, mi a teendőm és hogy most mi fog történni. Így éreztem meg pl. a magnetizálás alatt K. gyomorgödrében valami akadályt. Mit sem szóltam e felől és mégis mindjárt odamutatott és nagyon fájlalta.

A vezetők általam azt írták, hogy menjek ki a szobából és hagyjam K.-t $\frac{3}{4}$ óráig zavartalanul aludni. Így történt. $\frac{3}{4}$ óra után egészen felfrissülve jött ki hozzám K. a kertbe, és még ugyanazon este jól megerősödve utazott vissza N.-ékhez.

1866. aug. 20-án spontán írták a szellemek: „Most már igazán hosszabb időre vegyéték magatokhoz K.-t; N.-nél az alkalmatlan kérdezősködések és kíváncsiság következtében állapota mindinkább rosszabbodik; még örültté vagy megszállttá lehet.”

Ez a vélemény helyesnek bizonyult 20-án este, amikor N. úr hozzánk jött, kérve bennünket, hogy K.-t 8 napra vegyük magunkhoz, mert - mint mondta - folytonosan beteg és a házat állandóan rettegésben tartja. Megállapodtunk, hogy K. 22-én hozzánk jön.

21-én írták a vezetők: „Ha K. holnap reggel megérkezik, azonnal magnetizáld. Minden médium köré segítségre szoruló szellemek gyűlnek, ő is magával hozza a hozzácsatlakozókat. Ezért kell őt Adelmának naponta magnetizálni, hogy ezáltal az ártalmas fluidok felszívódjanak. Reméljük, hogy nemsokára felüdülni, és majd világosan beszél.”

Ugyanazon reggel nagyon nyugtalan voltam és szüntelen az az

érzés tartott fogva, hogy K.-val valami történt.

Aug. 22-én megérkezett K. kisasszony és pedig - amint állította - nagy akadályokkal. Óva intették a magnetikus kúrától, úgy hogy ő maga is aggódott (tán ez volt az oka kedvetlen érzésének). Boldognak érzi magát, hogy nálunk lehet, s ezt beszédjé és viselkedése is mutatja. Délelőtt a szalonban ültünk, dolgoztunk és csevegtünk; ő horgolt. Egyszerre felsóhajt, a homlokához kap, mereven néz rám - észreveszem tekintetéről és kifejezéséről, hogy tisztánlátó állapotban van. Mégis nyugodtan tovább horgol. Egy kis idő múlva leteszi a munkát, egy másik karszékbe ül, és azt mondja, hogy dolgozni akar. A vezetők rendeletére 27 magnetikus vonást adok neki. Tovább alszik és egészen nyugodt. Azután a következőket diktálja, eleinte akadozva, magát gyakran helyreigazítva, azután folyékonyan és érthetően. Arckifejezése ezalatt nagyon kellemes, csakhogy közbe-közbe rettenetes szigorúság rajzolódik vonásaira. Ha kérdek tőle valamit, mindig azzal felel, hogy zavartalanul akar maradni.

K. kisasszony diktandója: „A Jupiteren vagyok, 38 millió éve, hogy létezik és most függőlegesen áll a föld felett.” Emellett undorra való fintorítással körülnéz és szól: „Ah ez az utálatos, ez az ocsmány merkurbeli szellem! Minden rossz a Mercuron, az állatok, az emberek.”

Felkelek és előhozom férjem médiumi rajzait a Merkúr bolygóról, mert megakartam győződni, vajon az ottani alakokat éppen olyanoknak látja-e, mint amilyeneknek mi tartjuk a médiumi rajz után; itt megjegyzendő, hogy ezeket azelőtt sohasem látta és nem is tudta, hogy férjem ilyeneket rajzolt. Felkiált: „Miért nézel rá, hiszen oly utálatos! Igen, ez mind a Merkúrról való!” Iszonyodva fordul el a képektől, és odamutat a szobában, ahol egy jó szellemet pillant meg, kinek fluidjai enyhítőleg, üdítőleg hatnak rá. Megsimogatja a szellemet és megszorítja a kezét. Azután szól: „Ah, mily jól esik! Nem a szememmel látok, hanem a szívemmel.”

Most megpillantja a Vénust és könnyen és jól érzi magát; azután a Saturnus bolygót, amely benne fájdalmat és rosszulétet

gerjeszt. A Földet oly nehéznek és sűrűnek találja.

Beszél: „A Föld egy görbületet tesz forgásában. Jupiter egyenesen küldi fluidjait a földre. Merkúr kártékony fluidokat küld a földre; ő az oka a kataklizmáknak vagy az áradásoknak; a nap egyenesen süt az egyenlítőre.”

Emellett nagyon melege van, igen kipirul, spontán izzadás veri ki homlokát, azután elhalványodik, nagy hideget érez, kezei és lábai hidegek lesznek, reszket és beszél tovább:

„A nap alig küld egy sugarat az északi sarkra; most ott vagyok. Ó, ez a szellem, most ismét itt van, oly utálatos és nekem fájdalmat okoz!”

Felébresztő ellenvonásokat kezd adni önmagának, most az előbbi helyére ül és tovább horgol. Pontosan figyelem, és néhány perc múlva észreveszem, hogy ismét rendes állapotban van. Bemegyek a mellékszobába és kérdem a vezetőket, akik a következőket írják: „Mondtuk, hogy hozzácsatlakozó zavaró szellemeket hozott magával; most látod, hogy ez így van. Mivel nem tudott tisztán látni és beszélni, felébresztettük.”

1868. aug. 22-én. K. kisasszony jól aludt és reggel vidám és virgonc volt. 11 óra körül leültünk a dolgozó szobában. K. horgol; hirtelen leteszi a horgolótűt, és azt mondja, hogy kellemetlen neki az acél. Mélyen felsóhajt, hátradől és behunyja szemét. Tüstént kérdem a vezetőktől, mit tegyek. Azt mondják, hogy 27 magnetikus vonást adjak neki. Megteszem. Felkel, az íróasztalhoz megy, rámutat a papírra és a tollra és azt mondja, hogy nekem diktálni fog. A következőket diktálja, kezdetben sebesen és szilárd hangon, azután megint vontatva. Midőn a fémeket írta le és az acélt, mint ilyet megnevezte, kipirult, egész erejéből megragadja a kezemet és kitörli az acél szót.

Pontosan leírja nekem, hogy egy magas, tiszta szellem mindig az igazságot mondja neki, és hogy egy alacsony szellem mindig hazugságokat mond közbe. Ez emlékeztetett a küzdelemre, amit én is átéreztem, mielőtt valami fontos dologról volt szó, mely a tudomány körébe vágva, igazságként szolgált volna. Úgy látszik,

a földön a gonosz alapelv még erősebb, mint a jó, és gátol bennünket embereket, azon igazság feltalálásában, mely megmásíthatatlanul az Isten és a szellemek ismeretére kellene hogy vezessen.

A testek és a bolygók képződésének leírása alkalmával kezei amint a görbületeket mutatta, a legkülönbözőbb állásokat vették fel. Diktálás alatt a vulkanikus hőség minden befolyását érzi, a foszfor és szén szagát nagyon erősen. Köhög; azt mondja megfullad és oly melege van, hogy homlokát kiveri az izzadság. A diktálást félbeszakítja, három vonással demagnetizálja magát, korábbi helyére a munkához ül, és oly hirtelen ébred, hogy alig marad időnk, magunkat összeszedni. Észreveszi zavarodottságunkat és kellemetlenül érinti a tudat, hogy aludt.

Itt következik diktandója magyarul. Eredetileg francia nyelven van. „A Jupiter fluidjait a földre a Mercur fluidjaival diametralis (homlok egyenest) ellentétben küldi. Paralizálja (ellensúlyozza) e kártékony fluidokat és gyakran megsemmisíti. Épp így viszont paralizálja a Merkúr a Jupiter jó fluidjait. A Vénus a földnek a Saturnus fluidjaival diametralis ellentétben felüdítő fluidokat küld. Az egyik fluidjai paralizálják a másik fluidjait (K. most kézjelek segítségével mutatja az állást, melyet a nevezett bolygók a Földdel szemben elfoglálnak) Saturnusnak nehéz fluidjai vannak; tudatlanságot és tévedést hoznak, melyek az igazságot a szem elől eltakarják. A Vénus fluidjai ellenben hajlékonya és könnyűvé tesznek és értelmet, szépet és nemeset hoznak magukkal. Arra szolgálnak, hogy előkészítsenek bennünket a tökéletesebb fluidok befogadására. A kár, melyet a Saturnus hoz, nagyobb, mint a haszon, melyet a Vénus kölesönöz. Ezért a Földön több a tévedés, mint az igazság. Midőn a Föld képződött, e négy bolygó küzdött egymással. Ez az, amit az emberek chaosnak neveznek. A Vénus a Saturnussal küzdött, mint a fény a sötétséggel, az igazság a tudatlansággal, a szépség a rútsággal és az ostobasággal. A Jupiter a Merkúrral küzdött, mint a bölcsesség a romlottsággal.”

„Ebből származtak az elemek, melyekből a földgömb képző-

dött. A küzdelemben először egy folyékony átlátszó óceán különült el a fluidoktól. E fluidokból álltak elő a Föld alakulásához az anyagok. (Az acél megfogja a kezemet és hevesen keresztülhúzza e szót és panaszkodik, hogy egy gonosz szellem háborgatja.) „A tüzes foszforeszkáló, kéntartalmú anyagok vulkánokat és ásványokat képeztek.”

Itt K. azt kívánta, hogy magnetizáljam és azután tovább diktált:

„Minden vas, ólom, réz (ez utóbbi szót ismét hevesen keresztülhúzza) vas és ólom kombinált mozgás által hozattak létre. A folyékony és tiszta fluidok legömbölyítették a földgolyót.” (Kezeivel a fluidok mozgását mutatja és néhány percig pihen.)

„Ez a kombinált mozgás sík felületet képezett, azaz az így kombinált mozgás elemeket hozott létre, melyeknek sík felületet kellett képezniük. Ez a mozgás abból a nyomásból lesz, mely a bolygókból kiáramló fluidokat hozza létre. Ez az, amit az ember levegőnek mond.”

„A levegő körülveszi a földgolyót, a levegőnek ez az árapálya hozta magával azokat a fluidokat, melyek a gömbnek minden átváltozásához erőt adtak és azt szférájába vagy pályájába mindinkább felemelték. Ez a levegő később bezárta nyomásával az elemeket, melyeknek erősítő, legömbölyítő, felhevítő és lehűtő hatásával a Földet újjá kellett teremteniük. Semmi sem történt meg abból, amit az emberek vízözönnek neveznek. A levegő tevékenysége még mindig nagyon is lenyomó, nagyon is felszívó és kiizzasztó volt ahhoz, hogy oly dolgok, mint a vízözön, vagy a föld kiduzzadása hegyekké létrejöhettek volna. A hegyek keletkezése a levegőnek egyik helyről a másikra torlódó változó nyomásából eredt (K.-nak emellett forrósága, vértolulása van és kipirol).”

„A vulkánok képződése a vulkanikus anyagok, mint széneny, foszfor stb. dörzsölése által állt elő. Ezek egymáshoz dörzsölődnek és meggyulladva fehér fényben égnek, amely kitör és nemcsak a dörzsölés eredményét hányja ki, hanem az anyagokat is, melyek a dörzsölést okozták. A levegő nyomása keletről nyugat

felé eszközli e dörzsölést. A levegő kombinált mozgása még azt is sík felületre nyomta le, amit a tiszta folyékonyág északról délre hajított. A nap átmelegítette a pólusokat, a levegőével egyesített erejével megerősítette a velőt, mely a folyékony és földi anyagkeverék nedvéből állt elő. Hatása megfordított.”

K. mélyen felsóhajt, megdörzsöli homlokát és hátradől a kar-székekben. Hallgatagon figyelem őt, visszamegy a helyre, ahol a diktálás előtt rendes állapotában dolgozott és szól: „Ne szóljátok semmit arról, hogy aludtam!” Oda ültem az íróasztalhoz, mintha dolgoztam volna és hallottam, hogy néhányszor sóhajt; egyszerre egész természetes és megszokott hangon kérdi: „Asszonyom ír? Azt hiszem munka közben elaludtam; azelőtt olyan fáradt voltam! No hiszen, hogy eljárt az idő! Igazán szégyenlem magamat, hogy oly sokáig aludtam!”

Egyáltalán semmit sem emlékezett a csak most történteke. Nem tudja, hogy a helyről, ahol most ül, elment; hogy nekem diktált és szellemileg jelen volt a föld teremtésénél, különböző szellemeket látott és beszélt velük. Én, természetesen, semmit sem szóltam mindezekről, mert az a gondolat, hogy rendes és nem tisztán látó alvása volt, úgy látszik, nagyon nyugtalanítja. Diktandóját szándékosan egész változatlanul adtam vissza a fordításban és azért a francia eredetit is megőriztem. Szavainak helyességét vagy helytelenségét nem tudom elbírálni; mégis e jelenség határozottan rendkívül nevezetes és tán nagyon ritka. Csak arra töreksem, hogy az igazsághoz híven fordítsam le minden gondolkodó és kutató számára, akik majd jobban meg tudják ítélni, hogy K.-nak mely szavai fontosak, melyek nem.

1868. aug. 23-án délelőtt K. kisasszony egész rendes állapotban volt; nem aludt el, mint az előző napokban, 11 órakor. Délután 3 órakor a kertben ülünk; ő horgol, hirtelen rám néz, elváltozik a színe és kifejezése és észreveszem, hogy tisztánlátó állapotban van. Felkel, szobámba vezet, nővéreim arcképeit mutatja. Mindegyiknél diagnózist állapít meg, érzi azok különböző szenvedéseit és mindenféle kúrát rendel nekik. Azután visszamegy a

kertbe, ismét nyugodtan leül. Ujjának hegyével háromszor, mintegy magnetizálva végig simítja szemeit és nyugodtan tovább dolgozik anélkül, hogy egy szót is szólna. 10 perccel később valami közönyös dologról kérdezősködöm és látom, hogy egészen rendes állapotban van. Hogy meggyőződjem, vajon az imént előfordult dologról van-e valami sejtelve, azt mondom neki: „Milyen hallgatag is ma csakugyan!” Nagy szemekkel rám néz és így felel: „Sokat gondolkoztam; mindig a testvéreim járt az eszem. Jól esik itt nyugodtan ülnöm, sok hálaival tartozom ezért Önnek!”

Este is hasonló eset történt. Szellemjelenésekről beszéltünk általánosságban és elbeszélte nekem egy látományát, melyet leánykorában a kolostorban látott, ahol nevelkedett. Akkoron - beszélé - még mielőtt elaludt volna, gyakran látta, hogy a meghalt apácák komolyan és mereven a lépcsőn fel a templomba mentek és a kapuban eltűntek. Különösen egyik tűnt fel közülük neki kellemetlenül. Alig hogy befejezte elbeszélését, egész lénye elváltozott és megváltozott hangon szól: „Látod őt? itt áll, a szegény apáca! nem volt valami nagyon jó, kér, hogy imádkozzunk érte! Tudod, meglehetősen hamis volt és nem tartotta meg a fogadalmát.”

Ezután néhány percre elhallgat, színét lassankint visszanyeri, szemei ismét a rendes kifejezést nyerik és többé nem tegez. Észreveszem, hogy rendes állapotban van. Nagyon nehéz tanulmány volt nekem e tisztánlátó állapotba esését és a természetességbe való visszajutását megfigyelni és vele szemben mindig az állapothoz mértén viselkedni. Ha eddig szórakozottságból csak egy csekélységet említettem előtte, amit álmában tett vagy beszélt, mindjárt észrevettem, mennyire kellemetlen ez neki, és mennyire kízó volt az a gondolat, hogy ebben az állapotban volt.

1868. aug. 24-én. Felkel a reggelitől, alig evett valamit és be-rohan a megszokott dolgozó szobába; utána megyek, és ott talá-lom egy karszékben ülve egész halványan és reszketve. Azt mondja nekem: „Siessünk, mert megmerevedem!” Érzem, hogy kezei jéghidegek; reszket, mintha hideg lelné. Leülök az íróasztalhoz és tiszta hangon diktál a föld keletkezéséről, ott folytatva, ahol tegnapelőtt elhagyta. Elbeszélése folyamán lassan-lassan

felmelegszik; úgy látszik, hogy a föld minden keletkezésének fázisát átérzi. Leírja az emberek származását, s ekkor meglehetősen kivetkőzik saját, fiatal leány természetéből. Rendkívül érdekes és érdekfeszítő megfigyelni arcjátékait és taglejtéseit. A mondottakat mind érzi; földgolyó, férfi és asszony ő, aszerint, hogy melyikről beszél.

Diktandója közben egy beteget jelentenek be; K. biztosan és gyorsan homeopathikus gyógyszert rendel neki. Ma tisztán, világosan és egész biztossággal beszél; úgy látszik, hogy az ellenszegülő szellemek görcsei és háborgatásai legyőzettek. ^{1/2} 3-ig diktál és fáradtságról panaszkodik. Hirtelen felhagy a komoly dolgokkal, melyeket lát, mélyen fellélegzik és szól: „Most már visszatérek a mostani földre és csak embereket látok.”

Látja a mi viszonyainkat és rokonainkat. Neveket és dolgokat említ biztossággal, melyek előtte teljesen ismeretlenek. Amit személyes dolgok felől mondott, később sok beteljesedett, de épp annyi valótlanak bizonyult. Míg személyes dolgokról beszél, úgy látszik szigorú, szeretet nélküli és kellemetlen. Ha szemére hánytam ezt és a felebaráti szeretetre figyelmeztettem őt, csak a vállát vonagatta. E tekintetben kezdettől fogva az uralomra vágyás vagy az önfejlés egy nemét vettem észre nála, s ezt az őt befolyásoló szellemeknek tulajdonítottam.

Ez alkalommal K. azalatt ébred fel, míg az ablakhoz megy, kinyitja azt és kiteszi magát a hűvös szél fuvallatának.

Ugyanezen este beszélgetés közben lesz tisztánlátóvá; „te”--nek szólít, bizonyos merevség van a tekintetében. Azt mondja, hogy közönséges, személyes dolgokról egy alacsony szellem beszél általa, és hogy a magas, tiszta szellemek csak hosszú, tudományos diktandóban beszélnek általa. Azt mondja: „A tudományt a spiritizmussal összhangzásba kell hoznunk; elméleteink számára bizonyítékokat kell szolgáltatnunk.”

Felkel, naplóját kihozza a szobájából, melyből néhány oldalt felolvas; azután beteszi a könyvet, veszi a munkáját és egy ideig egészen nyugodt és csendes. Egyszerre csak természetes hangon

felkiált, mintha megijedt volna: „Ki hozta ide naplómat?” Zavarom első pillanatában azt felelem neki: „Az imént maga, hát egyáltalán nem emlékszik rá?” Erre nagyon elhalványodik, a homlokához kap, félénken körül néz, és hirtelen szigorú hangon és megváltozott magaviselettel azt mondja: „Ezt nem kellett volna megmondanod!” Fogja a könyvet és visszaviszi a szobájába. Mikor visszajött, még mindig megvolt az a bizonyos tisztánlátó arckifejezése. Félve, hogy zavarom, nem szóltam hozzá semmit, hanem férjemmel beszélgettem, s kis idő múlva természetesen és élénken ő is résztvett a társalgásban.

Diktandó 1868. aug. 24-ről. Belépek a szobába, K. kisasszony alszik és fázik. Arca és kezei kékek a hidegtől. Ismét anyanyelvén beszéli amit itt fordításban közlünk:

„Hideg van, nagyon hideg! Érzem a földet, amilyen volt, még mielőtt a nap megmelegítette volna. Adelma, adj hét magnetikus vonást, hogy megmelegedjem.”

Megteszem, melegebbje lesz és gyorsan beszél tovább:

„Midőn a föld a mindenség fluidjaiból kibontakozott, nem volt saját melege; nem volt saját világossága. Életet, világosságot kellett kapnia valahonnan, hogy melegedjen és éljen. Így helyezve el (kezeit alá tartva képletileg mutatja a föld alacsony helyzetét) levegő, jó és gonosz fluidok, értelem és bárgyúság között a föld hideg és élettelen volt. Elárasztva az átlátszó fluiddal, mely körülvette, egy más világtól kapta azután a sugarakat, melyet ti napnak neveztek, és amely a földdel szemközt állt.”

(K. itt mintegy megdicsőülve tekint fel a magasba; gyönyörben úszik, kellemes meleg járja át.)

„Midőn a föld a négy bolygó küzdelméből megszületett, nem érezhette oly gyorsan a nap melegét, mert a fluidok, melyek körülvették, túl nehezek, túl sűrűek voltak. Tehát egy hatalmasabb erőre volt szükség, mely e fluidokat hajlékonyá, tömörebbé, általánossá tegye. Ezen erő és hatalom a minden dolgok örökkévaló teremtője, ki előtt minden eltölpül. Midőn a föld e fluidokból kialakult, egy pillanatot a hála és imádásnak szentelt. Még misem

volt a felületén, de magában hordta az erőt valaminek a képzésére. A nap és a levegő alkották a velejét; a fluidok előbb elpárologtak (fúj és mutatja a kezével). Az általánosan rendezett fluidok a földbe kebelezthettek, és hála a napnak és a levegőnek, a velő avagy a nedv kifejlődött. De ez nem történhetett meg harc és fájdalom nélkül; valamely hihetetlen kényelmetlenség vett erőt a földön. Fázott. (K. fázik és elhalványodik.) „Most melege lesz.” (K. piros lesz, forrósága és vértorlódása van.) „Minden dolgot érez, amit ő maga sem értett meg, de amit az emberek azóta már megtanultak érteni. Ily módon szüntelen tevékenységnek volt kitéve anélkül, hogy belsejét feltárhatta volna. Szorongattatott, hogy megnyissa magát a világosságnak, így lélegzett:” (K. nehéz, mély és lassú lélekzetet vett.) „Lassan-lassan gyengültek sóhajtásai és megkezdte a gránitkéreg áttörését, mely oly súlyosan nehezedett rá. A nap csak lassan-lassan melegítette át a földet, még didergett ugyan egy kicsit, azonban a fluidokon keresztül mindig jutottak hozzá napsugarak és ekkor állott elő az úgynevezett paradicsom a világrészen, melyet Ázsiának neveznek. Mózes nem tévedett, mikor mondta, hogy a boldogság helye volt ez, hol az asszony fájdalom nélkül szült, és a gyermekek bűn nélkül jöttek a világra. A föld megfordult, e mozgás folyamán a nap egyik oldalára nagyon melegen, a másik oldalára nagyon hidegen sütött.” (Itt a föld tengelye körüli forgása változását érti, mely a paradicsomból való kiűzetéssel vagy bukással összhangzásba hozandó volna, de nem tudja magát bővebben kimagyarázni és a felvilágosítást célzó kérdések türelmetlenné teszik.) „A földet meg kellett munkálni.” (Hirtelen egy szép angyalt pillantott meg és szemlélte egy ideig boldogan, mosolyogva). „Mikor a paradicsom a földön volt, más elhajlása, más állása volt az űrben. Az emberek azt mondják, hogy Isten az embert a föld agyagából teremtette.” (Szánakozva mosolygott.) „Ez nem igaz, így teremtette:” (tenyérébe fúj, eldörzsöli, bal keze hüvelykujját a jobb kezébe veszi, ráfúj és mondja): „ez az ember!” A diktandó után e pont felől, amely meglehetősen értelmetlennek látszott, kérdést tettem vezetőinkhez, mire a következő feleletet kaptam:

„Hogy K. meggyógyuljon, mindenről kell beszélnie, amit lát és érez; ezáltal megszabadul a ránehezedő, villamos fluidtól; a mondottak azonban ne tűnjenek fel előttetek megcáfolhatatlan (apodicticus) igazságként, hanem pusztán csak mint tanulmány. Itt, az ember teremtésénél, látja a lélekelvnek az Isten leheletével való összeolvadását, az embrio-szellemek létrejövetelét, de nem elég magas és tiszta, hogy tisztán és világosan lásson. Mindazt, ami az ember és paradicsom teremtését illeti, csak képletileg és allegorikusan látja.”

K. diktandójának a folytatása: - „Az ember háromféleből teremtetett: Agyagból, porból, aminek meg kellett tisztulnia, és leheletből. Mindezekben keresztül betöltötte a lehelet a mellet, a tüdőt; az ember tudott lélegzetet venni és kilehelni. Azután a lehelet a homlokba szállt, mely a világosságnak megnyílt. Illatot is szívatott be.” (Emellett pompás illatot szív és lehel be.) „Ah, mily jól esik! Hallotta a zajt, mely lassan keletkezett; először a szív vert, azután a nyak és mell erei. A nemzés szervei a férfiban nőttek, az anyaméh a nőben.” (Itt sírva kiált fel: „Miért kell ezt mondanom?” és csak egy kis idő múlva folytatja:) „Egy sugár, amit szerelemnek neveznek, fénylik le felülről. Ez a férfi magvát, mely a nőbe helyeztetett, megtermékenyíté. Testi kéj nélkül történt ez a legteljesebb ártatlanságban. A nemzés egy élet, melyet a férfinak teljesíteni kell, egy lehelet, melyet az Isten helyezett beléje. Ezért kell minden férfinak szenvedni, ki magában a kicsapongás által kárt tett, mivelhogy az isteni lehelettel, mely beléje helyeztetett, visszaélt. Ha az asszony fogamzott, azt érzi, amit a föld érzett, midőn a velő, a magvak a legbelsejébe helyeztettek. Dobog a szíve, mélyen felsóhajt. Gyomra semmi felesleget sem tűr, a legkülönösebb kívánságai és étvágyszeszélyei vannak, melyek a férfi magva által helyeztettek belé.”

K. emellett a terhes asszony minden állapotát láthatólag átérzi. Tovább folytatja élénk magyarázatát szenvedéseiről, gyönyöreiről, szavak, hangárnyalat, taglejtések és érzelmek segítségével.

„Folyton sóhajt és ismeretlen valami után vágyik, mint egykor a föld a nap után epedt. Mintahogy a kifeszülő föld érezte magát a

nap félelmetes magvától áthatva, úgy érezte magát az asszony egy új élettől áthatva.”

„Elhagytuk a nap sugaraitól lassankint felmelegített földet. Mondtuk, hogy régen, miután a föld az általános fluidokból kialakult, és miután a négy bolygó küzdelméből kikerült, éltetve, megtermékenyítve érezte magát. A levegőnek ugyanazon mozgása által, mely a földet megtartotta, szorított medrébe a víz, és ekkor szilárdult meg a föld. Csakhogy most egy más munka vette kezdetét. Az asszony szülési fájdalmai a föld fájdalmainak képe, mely a magvat, mely szüntelen a napvilágra jönni kívánczolt, régóta hordja magában. A föld egyideig szűziesen zárkózott volt, nem a nap csókjait, hanem csupán a mosolyát fogadva el. Hasonlóan a szűzhöz, öntudatlanul, a még ismeretlen után vágyódva, a földet valamely vágy töltötte be; mert megtermékenyítés után vágyódó szerv volt benne. Az, ami a férfi magvában az Isten lehelete, az a földben az életfluid. Két lehelet (Odem) van, egy szellemi és egy állati életlehelet. Az első a szellemet élteti; a második minden tengéleti és állati életet. Az első a bölcsesség, második az ösztön. A föld vágyódott a nap után, mint a szűz a vőlegény után. A föld a naphoz vonzatott, hogy megtermékenyíttessék. De valamilyen a földön jó és gonosz gyermekek nemzettek, jó és rossz gyümölcsök is teremnek rajta. A termékek közti különbség ősoka a Jupiter, Mercur, Vénus és Saturnus közti örökös küzdelemben van. A Merkúr és fluidjai szülnek minden rútat és gonoszt, a Jupiter minden szépet és jót, a Vénus minden dicsőt és kellemest, a Saturnus minden rosszat és ostobát. Innen vezethető le minden ember, állat és növény különfélesége. A föld felváltva van kitéve e befolyásoknak a mozgása által.”

Ezután K. kiasszony felébred, mi közben szemeit dörzsöli és a szobából a kertbe megy ki.

1868. aug. 25-én. K. a reggeli után szokás szerint a szobába megy, leül a szokott helyére, egyszerre csak tisztánlátóvá lesz és diktál. Ma azt az eszmét fejtegeti, hogy Jupiter csak látszólag van távol a naptól, amit én persze nem értek meg, és ami fölött velem vitatkozik és kedvetlen lesz. Egy óráig diktál, és nagyon nehezen

és lassan ébred fel; nagyon fáradtnak látszik, kétszer kellett őt magnetizálnom. Délután lehangolt és érzi, hogy keletről valami kellemetlenség éri.

Este a pohár vízbe nézek. K. erre tisztánlátó állapotba esik és igazolja azon szellemek jelenlétét, akiket a pohár vízben látok. Ez annyival frappánsabb, mivel a látottakat németül mondom férjemnek és K. előtt e nyelv ismeretlen.

Diktandó 1868. aug. 25-éről. „Az asszonyt és földet szülési fájdalmak közt hagytuk el. Az egyiket a gyermek, a másikat a növény okozta vajúdások közt. Az asszonyban a természet befejezte a munkáját, a földben csak most kezdte meg. A természet, vagy sokkal inkább az életfluid centrális irányt vett fel. A föld közepében bizonyos teltséget, ezen életfluid permetegét gyűjtötte össze. Az aequator felélesztette ez életfluidokat, míg az északi és déli sark ellensúlyozta és tevékenységüktől megfosztotta őket. Az észak- és délsarki fluidok nélkül nagyon gyorsan élnénk. A két pólus és az egyenlítő közt egy ellentétes oda- és visszafolyás keletkezett. Jupiter távolabb van a naptól mint a föld. Bármilyen módot alkalmaznánk is, sohasem találnánk olyan eszközt, mely a fluidok ezen intenzitását átjárhatná, mert amit mi Jupiternek tartunk, csak testének árnyéka. A földnek is van fluid köre maga körül, amely a pólusok körül mindig kisebb lesz, az egyenlítő körül szélesebb. Miután a Föld az általános fluidokból megszületett, bizonyos nedvességet tartott meg, amit pórusain át bekebelezett úgy, mint ahogy az emberi test is a légköri nedvességet magába szívja. A Földnek is, mint az embernek meg vannak az erei, idegei, csontjai, lélegzése. A források az ő vére; emészt, mint mi; ahogy a mi tüdők a levegőt a mellen keresztül kibocsátja, úgy a földnek is meg vannak a vulkánjai, amelyek a tüdejét ábrázolják. Mint ahogy belélegzéskor bizonyos zajt idézünk elő, így a föld is. Az ételek, melyeket magunkhoz veszünk, átváltoznak, felszívódnak. A Föld is átváltoztatja, felszívja táplálékát, amit magába vesz. A földnek meg van a szíve, agya, élet- és megújító szerve. A folyók és folyamok a Föld nagy testében cirkulálnak, mint az emberi testben a vér.”

1868. aug. 26-án. K. délelőtt a szobába megy, engem behív, letérdel és imádkozik. Arra kér, hogy a mágnes-acélt adjam oda neki, minthogy neki - amint mondja - azzal magát magnetizálnia kell, hogy a Merkúrban kutatásokat végezzen. Két kezébe fogja a mágnes-acélt; azután a lábai alá teszi, behunyja szemét és nagyon elégedetlen arcot mutat. Férjem médiumi rajzait is előkéri a merkurbeli állatokról és nagyon hasonlóknak találja azokat. Mialatt nekem diktál, egy kocsi érkezett és belépett nővére, ki szintén a szomszédban lakik. K. mintegy mély álomból ébred fel; egy kis ideig tart, míg egészen magához tér és természetes lesz. Később vidám lesz és megelégedett. Nővérevel egyedül maradván, víg beszélgetés közben tisztánlátó állapotba esik és csupa kellemetlen családi viszonyokat és földi emberi dolgokat lát. Midőn nővére elutazott, panaszkodott, hogy kellemetlen félalvásban van, melyben az érzékit és érzékfelettit csak félig látja és csak félig tud magáról. Később azt a tapasztalatot szereztük, hogy emberi földi jóslataiban és véleményeiben többször tévedett, sem mint igaza volt.

Diktandó 1868. aug. 26-ról: „Hogy valami dolgot felfoghasunk, megmagyarázhassunk, először is a jó és rossz oldalát kell ismernünk. E pontra kell jutnunk és a jó és rossz elveket tanulmányoznunk. Egy világban élünk, melyet az ember természetnek nevez.”

(K. ez alkalommal, elégedetlen arcot ölt, nehezen lélezkzik, ismételten kéri a mágnesvasat, melyet lába ujjai alá helyez, mert mint állítja, állati magnetizmusra van szüksége, hogy a Merkúrban lélegzeni tudjon. Az én élet-magnetizmusom a Merkúr számára nagyon hatványozott.)

„Itt nagyon nehéz lélegzeni! - A levegő sűrű!”

(Előhozzuk Ödön rajzát a merkurbeli levegő-fluidról; nagyon jónak találja.)

„Itt találjuk az irigység keletkezését! A merkur-ember félelmetes. Egészen olyan, mint itt.” (Emellett Ödön médiumi rajzára mutat, mely egy merkur-lakót ábrázol.) „Melle szűk, arcát szőr borítja. Oh, az utálatos! A forgó föld e nehéz, testi fluidokat a Merkúrból kapja.”

(K. most már azt állítja, hogy a Saturnusba kell mennie, nem tudja hogyan. Nagyon kedvetlen arcot mutat; megkínzottnak és boldogtalannak érzi magát és beteg lesz, úgymond, ha meg nem teszi. E vonakodás vagy küszködés közben történt, hogy nővére megérkezett - tán ezt érezte s azért volt oly nyugtalan?)

1868. aug. 28-án K. fogja a mágnesacélt, mint tegnap, magnetizálja vele magát s elalszik. Egy csomagot hoznak neki a postáról, aláírja az átvételét, mindent alvás közben - és mikor felébred, éppen semmit sem tud róla! Egy úrnak szóló levelet diktál, amit nekem kellene elküldenem. Mikor felébred, mégis csak megmutatom neki, erre nagyon megrémült, mert érzelembeli dolog volt. Mai diktandója mindezek következtében rövid és nem folyékony, mint máskor.

Diktandó 1868. aug. 28-ról: „Minthogy a fluidok felemelkedni törekednek, a Merkúr fluidjai a földhöz emelkednek fel, velük együtt a merkur-szellemek, kik e fluidokba vannak burkolva.

Mikor az ember azt mondja, hogy a pokol fenekéről jött fel egy gonosz szellem, hogy őt megkísértse, igaza van. Csak érthetőbben kell ezt kifejezni. Most azt mondjuk: a szellemek, kik testüket a Merkúrban lehántották, fluidszerűek - a Földhöz vonzatnak, ahol a Jupiter jó fluidjaihoz könnyebben hozzájutnak. A Földhöz emelkedés számukra előhaladás - a Föld számára megpróbáltatás és megkísértés. Ahogy mi az alacsonyabb merkur-szellemek befolyását érezzük, érezzük a magas Jupiter-szellemek segítségét és befolyását is.”

1868. aug. 29-én. K. kisasszony ismét a mágnesacél segítségével álmosodik el. A délt a jobb, az északot a balkezében tartja s a bibliai históriából diktál tovább, pontosan ott kezdve, ahol tegnap elhagyta. A képek oly gyorsan következtek, oly élénken beszél, hogy alig bírom írással követni. Arcjátéka és kifejezése gyakran megkapó, azután ismét vidámságra hangoló. Arcjátékával túltesz a drámai művésznőkön. Két órai diktálás után azt kívánja, hogy férjem médiumilag magnetizálja, mire felébred.

1868. aug. 30-án: Ma a reggeli alatt magától esett tisztánlátó

állapotba. Hirtelen felkelt az asztaltól és bement a dolgozószobába. Keveset diktált, nagyon zavartan beszélt, nyugtalan és duzzogó volt. Több, gyötrelmet okozó szellem jelenlétéről panaszzkodott; akiket médiumilag magnetizálnom kellett; körül kellett járnom a szobában, hogy elűzzem őket. Mintegy láthatatlan kéz vezetett ezen körben s a szellemek jelenlétét mindig ujjaim hegyében éreztem; mert úgy tetszett, mintha ujjaimat kovászban húzgáltam volna. Amint a szellem eltűnt, megszűnt az érzés is ujjaim hegyében. K. mindannyiszor igazolta ezen érzésemet; mert, habár szó nélkül magnetizáltam, minden egyes alkalommal felkiáltott, ha egy szellem közellétét megéreztem: „Itt a csúnya szellem! Hogy meggörbed és lebukik! Most eltűnt!” E pillanatban ujjaim hegyei is megszabadultak az érzéstől. K. jajgatott, hogy nem sokára N.-ék érte jönnek és magukkal viszik, nagyon szomorú jóslatokat mondott az én jövőmet illetőleg, melyek hála Istennek, nem teljesedtek be. Ma nehezen ébredt, kétszer kellett magnetizálnom. Másnap csakugyan kocsi jött N.-éktől, hogy K. kisasszonyt magával vigye, ki elkedvetlenedve és nehezen vált meg tőlünk.

1868. szept. 10-én K. visszajött hozzánk. A szellemi vezetők a következőt írták felőle:

„Szigorúan kell vele bánnotok. A saját szelleme dölyfös és macacs. Ha engedelmeskedik a jó vezetésnek, kitűnő médium lesz, ha nem, akkor ez adományok elvételnek tőle. Sohase engedjétek, hogy személyes dolgokról beszéljen, mert akkor hazugságokat mond.”

Szept. 11-én K. rövid ideig aludt és keveset beszélt. 12-én a vezetők rendeletére 21 magnetikus vonást adtam neki, utána nagyon boldognak érezte magát, de keveset beszélt. Nekem úgy tetszett, mintha kinyugodná magát. 13-án éppen így volt. 14., 15., 16., 17-én mindig szabályosan elalszik, keveset beszél, és azt mondja, hogy kellemesen kinyugosza magát és erősödik.

15-én hirtelen médiumilag kezd írni, láthatólag valamely gonosz szellemmel, mert írás közben hevesen az asztalra üt és öklével fenyeget.

Szept. 18-án a megszokott órában elalszik, 21 magnetikus vonást kér tőlem, nagyon megelégedett arcot mutat, és nagy örömmel kiált: „Egy fenséges angyalt látok.” Ezután diktálni kezd:

Diktandó 1868. szept. 18-áról: „Mihály arkangyal haja fénykoszorúból van, feje világosság, homloka szigorú, szeme két fénysugarat lövell. Nagyon erős és diadalmaskodott valamin.” (Nem látja jól, mi az.) Alakja magas és fénylő, mint egy szárny. Hihetetlen ereje van, nem lehet hozzá érni. (Emellett K. feszesen és csendesen áll és tágra nyitott szemekkel mereven maga elé néz, s kis idő múlva folytatja): „Egy bukott világ felett áll, melyen uralkodik. Erejével két elemet választ szét. A szellemek, kiknek az arkangyal e fluidikus hatalmának engedniük kell, a félelem és öröm egy nemét érzik. E pillanatban én vagyok az a szellem, aki ezt érzi; én görnyedek az ő nyomása alatt.” (A markába fúj, meggörbed és lehajlik, sóhajt és végre mintegy megkönnyebbülten tovább folytatja):

„Az első Napban vagyok. Ez ama három Naphoz tartozik, mely közt a földi Nap is van. Mihály arkangyal hatása erre a világra olyan, mint a halálé a földre. Két dolog válik szét, a delejesség és a villamosság. Egész ellentétes irányt vesz fel e kettő. A villamosság lefelé, a delejesség felfelé megy. E naptól kezdve a delejesség növekvő vagy sokszorosító utat vesz. Ahányszor egy szellem megy ki e Napból, vele együtt fluid is megy ki onnan, mely bolygókat van hívatva képezni. A bolygó képzése pillanatát egyszersmind életfluid kíséri, melynek rendeltetése, hogy az anyagot éltesse. A villamos fluid a naptól lefelé megy egy szalagon. Egy bolygóhoz jut, melybe e szalagnál fogva behatol és az átváltozás munkáját kezdi meg, miközben élteti a Földet és pedig növények alakjában, melyek nyílnak s a kétféleség avagy kétneveltség általános törvényét követik. Az élet-fluid miután a növényeket éltette, elhagyja a bolygót, melyet gazdagított. De most már ez az élet-elv újra születik és megsokszorosodik, miközben ismét megjelenik. Törvény ez, mely a mindenséget a végtelenségig élteti.” (Itt megkérdeztem K.-tól: „Mit értesz összedadás és sokszorosítás alatt?” Felelet: „Maguk az átváltozások sorrendje

hosszú összeadás, s a sokféle élet ezekben a sokszorosítás.”)

„Ugyanazon élet-fluid éltet egy egész földet. Folyvást újra megtisztul és az erő bizonyos fokát elérve, képezi az érzéki vad embert.” (Azaz a mélyre süllyedt szellemek tetetöltését teszi lehetővé vad emberek alakjában.)

„Ezen elektromos fluidnak segítségére van szüksége, hogy tisztuljon. Ez a segítség a tiszta, magnetikus fluid, mely azonban a növényekben és állatokban nagyon gyenge. De a Merkúrban megkezdődik az igazi tevékenység, a sűrűsítő, kiegyenlítő hatás a delejesség és villamosság közt. Ebből származik a szabad akarat és az értelem!” (Ez téves nézet, melyet K. zavarosan fejez ki; nem a vad emberben keletkezik a szabadakarat és értelem, itt csak le-süllyedve van, de a szellemek teremtésénél keletkezik, mint tiszta elv.) „E Napban csak két elem van, delejesség és villamosság. Növény és állat nincs. Az ottani szellemek élettartama (a tetetöltés) oly hosszú, mint egy bolygó képződése. Ily hosszú időre van szükségük, hogy a két fluidot szétválasszák, s hogy magukat megtisztítsák. Az anyag 3 országa az átváltozások törvényével kezdődik.” (K. azt állítja, hogy már most a Marsba kell mennie; nem tudja miért? S ezt nagyon kedvetlenül teszi, minthogy nem szívesen hagyja el a szép Napot, melyen oly jól érezte magát. Felkiált:)

„Itt vagyok! a Mars egyik oldalán. Csupa harcost látok itt; nagyon borzalmasak ezek! Nagyobbak, mint a többi marslakók, habár nekünk a földön kicsinyeknek tetszenének. Majdnem meztelemek, testük rövid szőrrel van fedve, meleget tart számukra. Combjuk a majmokéhoz hasonló. A Mars többi lakói félnek tőlük. (K. itt fáradt és azt kívánja, hogy 21 magnetikus vonást adjak neki, mire nagyon duzzogva folytatja:)

„Valami van a mellükön, a férfi ereje a mellben van. A nyakuk jobbfelől meg van duzzadva, ott van az emésztésük. Nagyon különös! Ez fuldoklásokat, vértolulásokat okoz nekik. Nagyon veresek, ereik rövidek, szívük a jobb válluk alatt van; tüdejük a nyak baloldalán; az agyuk egy kis mogyoróhoz, beszédjük a disznórőfögéshez hasonlít.” (K. nagyon felindult, undorodik és bosszankodik a látottak felett, mindenáron el akarja hagyni a Mars-ot, de

még nem tudja.)

„Nincsenek fogaik, csak igen kemény, fehér ínyük. Látom a Marsot amint a Venussal kereszteződik; ezt fluidcserének nevezük. Ez az úgynevezett kánikulában történik. A Mars, a Vénus, a Föld ekkor cseréli ki fluidjait. A Vénus és a Mars jegye különös befolyással van a Földre. Az emberek, kik e jegy alatt születnek, hiúk és szellemtelenek; innen származik az emberek közt a jellemkülönfélesége.” (E magyarázat nagyon felületes és alaptalan. A jellemkülönfélesége nem a bolygóközi viszonyokból származik, hanem igenis a szellemek egyéni bukásából. K. valószínűleg azt akarta mondani, hogy minden bolygónak meg van a saját szellemköre maga körül, melyből a fluidikus összeköttetésnél fogva testetöltések jönnek létre a földön.)

„A Marson igen apró lovak vannak. A férfiak dárdát hordanak, amilyen a rómaiaknak és zsidóknak volt. Folytonosan és minden csekélységért harcolnak. Nem házasodnak, asszonyaikat vívással szerzik. Az asszonyoktól a fiú gyermekeket elveszik, őket pedig magukra hagyják. Ha leány gyermekük van, az anyja hátára kötik és ott hagyják. Nincs írásuk; nyilaikkal a száraz bőrre jegyeket rónak. Kultúrájuk nincs, a civilizációnak még csak az árnyéka sincs meg.”

Itt K. mélyen felsóhajt, kívánja, hogy felébresszük, és kér, hogy adjak neki hét ellenvonást és hagyjam egészen magára. Megteszem és bemegyek a mellékszobába. Látom, hogy behunyja szemét, szunnyad, és mintegy 6 perc múlva egész természetesen felébred. Felébredéskor azt mondja nekem: „De milyen sokáig is aludtam! Igazán szégyenlem magamat! És olyan különös dolgokat álmodtam a Merkúr bolygóról, olyan sok harcost láttam; kár, hogy csak nagyon homályosan tudok visszaemlékezni álmomra!”

Tehát ma az utolsó kép mégis feléledt emlékében.

Szept. 19-e K.-ra nézve teljesen magnetikus alvás nélkül múlt el. Ájtatoskodtunk és a szent gyónáshoz és áldozáshoz járultunk. K. nagyon magába szálltnak és ájtatosnak látszott; ez az ájtatosság, úgy látszik, felemelte őt. Rábeszéltem, hogy jöjjön velem és

cselekedjék hasonlóképpen.

1868. szept. 20-án az alvás ideje már rég elmúlt; nagyon el voltunk foglalva és egy kis gyermek számára ruhát varrtunk. A munkáról hirtelen feltekint és így szól: „Alszom. Gábor angyal magnetizált. Ez az álom egészen muló volna, ha nem volna némi mondanivalóm.” Megdörzsöli szemeit, én tovább dolgozom, és úgy teszek, mintha semmit sem vettem volna észre; mély lélekzetet vesz és észreveszem, hogy lassan ismét a természetes állapotba tér vissza. A villásreggeli alatt észrevettük vonásain, szemem, hogy tisztánlátó állapotban van. De azért folytatja az evést és mondja: „Alszom, de azért ne gondoljatok velem; látom, mely ételek használnak nektek, melyek ártanak.” Felkel az asztaltól és a dolgozó szobába megy. Amint megreggeliztünk, bemegyek hozzá, s ekkor kér, hogy hívjam Mihály arkangyalt. Megteszem, mire azt írja általam, hogy K.-t magnetizálni fogja. K. odaáll és magnetizáltatik. Ezzel egyidejűleg hűvös levegőt érzek, mintha az arcomat cirógnának. Már most diktálni kezd és panaszkodik, hogy Mihály nagyon szigorú.

Diktandó 1868. szept. 20-ról: „Az első Napban vagyok, amelyet láttam, midőn a földről eljöttem. Ez a Seraphok Napja. Egész sereg Napot látok; mindegyik még 3 más Napot világít meg, melyek maguk is álló csillagok. Folyton újakat látok, a magukat megsokszorosító Napokat. Rettenetes ily sok Napot látni. Tíz fő Napot látok. Most egy nagy Napon vagyok. A szellemek itt mintha lángból volnának; mindig hármásával vannak. Ezek a Cherubok. Mihály arkangyal e Napban az, ami egy angyal a földi Napban. Fluidot látok itt elvonulni, jöve a világokból, melyek e Nap alatt vannak. Tisztulva felfelé szál. Az itteni szellemeknek e fluid tisztátalan és nagyon kellemetlen; bekebeleztetik a tiszta fluidba, miközben általunk kiszámíthatatlan téren halad át. E fluid bírja azt az elemet, melyben e szellemek élnek. De le kell mennem a Saturnusba; ó, mennyire kedvem ellen való! Oly jó itt!”

Nagyon kedvetlennek látszik, odaül és - mint mondja - Gábor angyal magnetizálja. Megváltozott kifejezéssel folytatja:

„Saturnus, itt vagyok! Ez egy nyugodalmas bolygó; nem jó, de

nem is rossz. Úgy érzem magamat, mintha egyáltalán nem élnék. Nem látok sem aggokat, sem gyermekeket. Valaki felém jön. Egy Saturnus lakó. Itt az ember önmagát elégíti ki, férfi és asszony egyszerre. Olyan valamit látok kijönni az ember oldalbordájából, mint egy gyermek. Él, nő és elszalad - nem ismerik többé egymást. Itt zivatar van, de eső soha sincs, csak köd. Mily különös ez az ember! Ágyéka széles, hasa mély, ott van mindkét nemi szerve, olyan mint két has. A gyermek annyi idős koráig marad benne, mígnem beszélni és menni tud. Erkölcsileg a Saturnus alacsonyabban áll, mint a Föld, de másrészt magasabban, mint a Föld.” (Beszédjével késedelmeskedik, nem biztos benne, kellemetlenül érzi magát és kelletlenül beszél tovább):

„Ez a világ minden szenvedély nélkül való. A szellem, aki e két nemet élteti, csak egy szellem. El fog jönni az idő, amikor a Földön is így lesz. Ez egy átmeneti idő, összekötő vonal egy jobb világba való átmenethez, átváltozáshoz. E lakók szellemei olyan állapotban vannak, mint a pillangó a bábban, átváltoznak. Hogy a szellemi szeretet fokára jussanak, a rövid alvás egy nemén kell átesniük. Alig élnek; átmenet, átváltozás ez, a szellemhalál egy neme. Nincs itt semmi kultúra; csak kövér pázsit. Minek a virág? Ez nincs. A Saturnus most a felozslás korszakában van; a Földről nézve nagyon kicsi és tündöklő fényes, onnan ez, mert anyaga felozslik és átváltozik. Vége!”

E szóval egész váratlanul felébredt és a kertbe ment. Megjegyzem, mint már egyszer mondtam, hogy mi K. tisztánlátóságát és beszédjét csak tanulmányoknak, nem pedig teljes igazságnak tekintettük. A Saturnus felozslásáról még az nap este megkérdeztem őt, de türelmetlen lett és állította, hogy a tiszta igazságot mondta, bizonyítékokkal azonban nem szolgálhat, minthogy ez a felozslási stádium közel 3 millió évig fog tartani.

1868. szept. 21-én. A reggelitől ismét hirtelen feláll és a szobába hív. A nyaka fáj, úgy érzi, mintha tojás volna a nyakában, mely láthatólag megdagadt. A szellemek általam adandó 21 magnetikus vonást rendelnek. Magnetizálás közben ez a tojás a nya-

kából a nap idegfonatba (plexus solaris) csúszik le, ahol erős nyomást gyakorol. Médiúmilag 3 szemcse chamomillát rendel nekik. Ijesztően halvány lesz és jéghideg, szív- és érverése nagyon lassú, gyenge és egyenlőtlen. Mellét és nyakát görcs fogja el. Gyorsan az ágyba viszem, meleg borogatást rakok rá, dörzsölöm a lábait, még egyszer magnetizálom, mire lassankint melegebb lesz és izzadni kezd. Azt mondja: „Ez volt a krízis, megszabadítottál a katalapsiától; a te és a szellemek segítségével nélkül több napon át ily mereven és holtan fekkhettem volna.”

Ezután egészséges normális álomba merül, felkel és egészen vidor és jól érzi magát.

Szept. 22-én tisztánlátó alváása közben kért, hogy adjanak neki 9 magnetikus vonást. Miután ezt megtettem, egészen elalszik, és azt mondja, hogy Mihály arkangyal ma nincs jelen, hanem egy másik szellem. Amiért is nagyon röviden és nehezen beszél és kedvetlennek látszik.

Diktandó 1868. szept. 22-éről: „A Saturnuson a szellemek nem különmeműek, de mégis kétfélék és kétféle fluidjuk van, delejes és villamos. Isten az a hatalom, amely megadja e kettő sűrűsödését. Istenből fluid árad, mely szétválva kétfélévé lesz. Két lángot látok, mely azonban mégis egyet képez. Nagyon nehéz kivenni. Ismét a pusztulás törvényét (ellenszegülés) látom munkálkodni e lángokban. E szellemek vétettek egy törvény ellen, innen a szétválás. Kezdek érezni, hogy kettők, mivelhogy most már érzik, hogy különféle hajlamaik vannak. Itt megy végbe tehát a szellemek kettéválása. Különös, az egyik rész gyengébbnek látszik, mint a másik.”

Itt K. egész váratlanul felébredt és azt állítja, hogy nem fog többé elaludni, nagyon rosszkedvűnek látszik és időbe telik, míg természetes, vidám hangulata visszatér.

Szept. 23-án ugyanazon órában esik tisztánlátó állapotba és a következőket diktálja:

Diktandó 1868. szept. 23-áról: „A logika vagy a gondolkodás művészete három dologból áll: Az ítéletből, az okból, a hatásból.

E hárommal világot lehet kormányozni. Csakhogy alá kell rendelnünk egy hatalomnak, mely az ítélettel van összekötve. Az ítéletet két egygyéolvadó, vagy egymást széttrontó dolog segítségével alakítjuk. Szellemmel és szívemmel ítélek; e két ítélet csak egyet tesz ki. Azt lehet mondani, hogy delejesen és villamosan ítélnünk. E kettővel egy harmadik erő társul: az összeolvadás vagy sűrűsödés. A levegő egy és mégis három dolog van benne: magnetizmus, villamosság, sűrűsödés. Kettő egyé társul. A logikában az ok és a hatás két tényező, mégis az ítélet és az erő képeznek egy egészet. - A villamosság és a delejesség két szellemfajt képezett, melyeknek egymást kölcsönösen ki kell egészíteniük, hogy éljenek, két szellem, ha már egyszer megtisztult, csak egyet képez. Mindkettő Istenből jön. Minél mélyebbre buknak, annál messzebbre távolodnak egymástól; minél inkább csatlakoznak ismét egymáshoz ezek a szellemek az emberrélevés által, annál tisztábbak lesznek. A sors törvénye számtörvény; sajátságos mozgás szerint halad előre s ezt kimagyarázni, megérteni nem tudjuk, mert a romboló törvény csalódásba ejt bennünket. Ha majd egyszer megtaláljuk e törvényt, bírjuk mindenhez a kulcsot. Keresem e törvényt, de nem tudom megtalálni.”

Itt K. épp oly hirtelen felébredt, mint tegnap. 24. és 25-én nem jól éreztem magamat és K.-t nem engedtem magamhoz. E két napon K. nem aludt, de egész ívet rajzolt be médiumilag üstökösökkel, háromszögekkel és napokkal. Amit e két utolsó diktandójában a duáliszellemekről, azok bukásáról és újraegyesüléséről mondott, nagyon hasonlít ahhoz, amit a szellemek nekem e pontról írtak, és ami a „*Szellem, erő, anyag*”-hoz előmunkálat volt. Mítsem szóltam K.-nak médiumi irataimról és a számszimbolikáról; annál inkább meglepett, hogy éppen az én szellemnyilatkozataimhoz hasonlókat beszélt.

Szept. 26-án ismét a reggeli mellett esett delejes álomba és arra kért, hogy magnetizáljam. Mindenféle zavaros dolgokat beszélt háromszögekről, sokszorozásról és osztásról. Bosszankodik, hogy nem ért mindent, pedig szeretne mindent tudni. Türelmetlen

és rosszkedvű lesz. Végre beszél: „Most a sokszorozás egy világában vagyok.” Azon kérdésemre, hogy magyarázza meg a sokszorozás világ fogalmát, bosszús lesz, és arra kér, hogy ne zavarjam. Csodálkozó arccal beszél, melyen a büszkeség és bosszú fejeződik ki.

„Azt gondoltam, hogy Jézust és Máriát itt találom és mind ezekből senkit sem látok. Midőn felfelé szállok egy delejes fluidot követek és egy háromszög csúcsán találom magamat. E háromszögnek fluidikus szalagja van, mely által más világokat vonz magához. A háromszögek fokozatosan egymás felett állanak; a középpontnak egy nagy háromszögén függnék; ez az Isten. Belőle jön ki mind, tehát olyan az egész, mint egy golyó!”

Kér, hogy keltsem fel. A vezetők 9 szemcse cocculust rendelnek neki, beveszi és lassan felébred.

Ezután több napig tartó válás következett be. K. a nővérét és több ismerősét látogatta meg a szomszédságban. Mikor visszajött hozzám, azt állította, hogy 10 napi távolléte közben csak egyszer aludt el, és csak nagyon rövid ideig. Bevallotta, hogy e napokban sokat foglalkozott kártyavetéssel, mivelhogy ez környezetét mulattatta, sőt erre rávették. Nagyon kellemetlenül hatottak rám e szavai, minthogy az ilyenfajta jóslásokba alacsony szellemek szokták magukat beleártani. K. viselkedésében sajátságos változást vettem észre és világosan éreztem, hogy más szellemekkel van körülvéve. Ez érzésem nemsokára teljesen igaznak bizonyult. Egy este hirtelen elaludt, nagy homályosan és zavartan beszélt, ujjjaival az asztalon mindenféle astrologiai (csillagjóslás) jeleket csinált és azt mondta, hogy az ember sorsa a szám- és csillagtörvényekben rejlik, a kettő konstellációjában. Több embercsoportot nevez meg, mint konstellációkat és az asztalon jelekkel nagy küzdelmeket és megpróbáltatásokat mutat, melyek rám fognak jönni és oly rettenetes szomorú jövőt rajzol számomra, hogy szívgörcsöt kapok mire a szellemi vezetőkhez fordulok tanácsért.

A vezetők: „Légy nyugodt és bízzál Istenben! Nem veszed észre, hogy egy gonosz indulatú szellem akar megijeszteni? K.-t környezete és saját szelleme biztos útvjáról egészen letérítették,

médiunitása egészen meg fog szünni. Míg ez be nem következik, tartsd magadnál. Amint aludni kezd és nekromantiai (halottjós) és mágikus mozdulatokba megy át, vagy éppen kártyákat kíván, figyelmezteted az imádságra és kimegyesz a szobából. Egy nagyon gőgös szellem, ki azelőtt mágiával foglalkozott, teljesen hatalmába akarja keríteni médiunitását és ezt mi megakadályozzuk. Ő, mint mondtuk, a legjobb médiumnak termett, médiunitása jól vezetve és ha magát vezetni engedte volna, dicső dolgokat nyújtott volna, de rosszul vezetve az ellenszegülésnek lenne eszközévé. Itt is érintkeznek a pólusok, az elsőd - és ellenszegülő szellemek.”

Vezetőink e szavaihoz tartottam magamat. K. sohasem aludt többé délelőtt, mint régebben, hanem mindig este. Gyakran büszke taglejtésekkel beszél. Egyszer azt mondja nekem: „Kevés olyan médium van, mint én; a földön az ilyen médiunitás ritkaság, de idővel megszorodik.”

Azután azt állítja, hogy a nekromantia (halottjóslás) által minden embernek meg lehet tudni a halála napját. Az enyémet meg akarja mondani, de azt mondom neki, hogy én minden nap készen vagyok a halálra és azt kérdelem tőle, nem volna-e hajlandó, mint azelőtt, együtt imádkozni velem? Sajnálkozva mosolyog rám és tovább folytatja kabalisztikus jegyeit. Így ment ez több napon át. Éber állapotban sem olyan barátságos és bizalmas már többé, mint máskor. Az őt körülvevő, dolyfős szellemek befolyása a közönséges életben is észrevehető. De a jó szellemek munkálkodnak, nem maradnak tétlenül; mert mindig ritkábban és ritkábban esik magnetikus álomba. Azt mondják a szellemek, hogy sem kívánsággal, sem akarattal ne adjak alkalmat az alvásra. Ezt meg is teszem, és ő mintegy bosszankodik felette. Megfigyeltem, hogyha szórakozik, sohasem alszik el, de a legcsekélyebb kívánság vagy szándék, sőt a transcendentalisról való beszélgetés is rögtön álomba ejti. Ezt tehát a szellemek kívánságára mellőztem, minek következtében magnetikus állapota teljesen megszűnt. Ezen állapot megszűnése kellemetlenül érintette, és ébrenlétében felrótta. Aki máskor oly kegyes életű volt, most minden

imádságot kinevetett és minden egyes figyelmeztetésre megsértődött úgyannyira, hogy egy napon kinyilatkoztatta, hogy vissza megy N.-ékhez, minthogy már meggyógyult. Levelet hagyott hátra, melyben a tanúsított ápolásért köszönetet mond, és teljesen meggyógyultnak mondja magát. Itt közlöm szószerint a levelet, valamint az iratot, melyet K. néhány héttel azután küldött, hogy tőlünk elvált. Egész állapotának ez az életrajzi vázlata fényt vet szellemének készületlenségére és ingatagságára, kinek nem sikerült minden földit, emberit legyőzve, magát a szellemi szabadságra és kiképzésre szánni. Egy célt azonban mégis elértünk és pedig gyógyulását; mert betegen, összetörve, gyakran örülthöz hasonlóan fogadtam házamhoz és egészségesen, üdén és magát jól érezve távozott tőlünk. Természetesen fáj, hogy nem láthatam szellemileg és erkölcsileg is megelégedettnek, mert, mint már mondtam, ellenszegülő szellem befolyása alatt állott, mely elidegenítette tőlem és nehezelt rám. Én természetesen egészen tárgyilagosan fogtam fel e dolgot, szemelőtt tartva a főcélt, az ő gyógyítását, amit Isten segítségével el is értünk tökéletesen.

K. kisasszony nyilatkozata a gyógyító befolyásról, mellyel vele szemben a médium bírt ()**

1868. dec. „Ez évi jún. vége felé hosszú, szomnambul álomba merültem, melyben Vay Adelma báróné után vágyódtam, mondván, csak ő tud felébreszteni. Ez eleinte csak részben sikerült neki, de miután magához vitetett, sympathikus befolyása alatt, házának csendességében lassan-lassan egészen felébredtem. Minthogy később a magnetikus állapotok ismétlődtek és naponkint gyakrabban jelentkeztek, V. báróné felajánlotta, hogy egészen házába fogad, hogy ezen álomállapot fejlődésének előrehaladását figyelemmel kísérhesse, és amennyire lehetséges, meggyógyíthasson. Miután ezen álomállapotok kezdetben rendes lefolyásnak voltak, később mindinkább ritkábbak lettek, míg végre csak bizonyos időközökben jelentkeztek és berekesztésül leszá-

mítva egy kis hajlamot, mely még mindig meg van, teljesen elmaradtak. Itt ezennel kinyilatkoztatom, hogy a báróné gyógyításomra semmiféle segítséget sem vett igénybe, hanem csak álomban mondott beszédemet hallgatta anélkül, hogy oly kérdéseket intézett volna hozzám, melyek gyógyulásomat hátráltatták vagy állapotomat súlyosbíthatták volna.

Állapotom tehát az ő rokonszenves befolyása és ápolása által megszűnt. Beismerem azt is, hogy dacára abbeli figyelmeztetésének, hogy még nem gyógyultam meg teljesen és hogy korábbi veszedelmes állapotomba ismét visszaeshetem, válok meg tőle. Azon kívánsága ellenére megyek el, hogy ezen szomnambul hajlam teljes kioltásáig magánál tart. Ezen írást hagyom hátra, mint hálám jelét a gondos, lelkiismeretes ápolásáért, melyben engem, míg nála voltam, részesített.”

„*Klotild.*”

K. kisasszony életrajzi vázlatai ()**

A spiritizmus azelőtt teljesen ismeretlen volt előttem és mégis hittem gyermekségem óta, ahogy az egyház tanítja, angyalokban és ördögökben, azaz a jó és rossz szellemekben. Különösen nagyon féltém az ördögtől, aki álomban gyakran megjelent különböző alakokban. Különösen azokon a napokon voltak éjjeleim gyötrelmesek, mikor valami kötelességet mulasztottam; mert akkor az ördög csúnya arcot vágott és magával vitt. Félelemmel eltelve azzal a szándékkal ébredtem, hogy jövőre példányképe leszek a jó viseletnek. Egy ideig valóban az voltam, míg ismét meg nem feledkeztem feltett jó szándékomról és a félelmetes látományok ismét visszatértek. Ez az első úrvacsora vételig tartott. Ezután gyakran láttam álomban a gyermek Jézust, míg végre minden álmkép eltűnt. Látományoknak nevezem ezen álmképeket, mert még ma is élénken lebegnek szemeim előtt, és még mindig erősen befolyásolják viselkedésemet. Amióta a spiritizmussal megismerkedtem, az ördögtől való félelmet a küzdelmek előérzétének tartom, melyet úgy nekem, mint mindegyikünknek a jó és a rossz között kell végeznünk. Hiszem, hogy gonosz szellemek

vettek körül, kiktől rettegetem. Azt hiszem, hogy ezek az álmok figyelmeztetések voltak; mert utánuk mindig megjavultam. Még egy álomról kell megemlékezni; akkor megdöbentett és hátrahagyott kellemes benyomásával még ma is megdöbent.

A miénktől egészen különböző világot láttam. Úgy láttam, mint aki nem e világhoz tartozik. Leírhatatlan boldognak éreztem magamat. Az égből láttam lejönni, de sohasem egészen a földre. Úgy éreztem, hogy mindig sokkal alantabb állok és úgy pillantottam meg, mintha nagyító üvegen át néztem volna. Minden kicsiny volt benne; azután láttam e világot felemelkedni, s az égben eltűnni: először az embereket, azután a talajt. A bánat leírhatatlan érzelme maradt vissza bennem eltűnése után. Majd meg közvetlen a mi földünk alól láttam egy más világot kialakulni, az emberek rútak és nekem kellemetlenek voltak. Nem tartott soká e kép. Láttam, amint egyik a másik után eltűnt a föld alatt, és ekkor megkönnyebbültem. Senkivel sem közöltem ezeket az álmokat, mert félttem, hogy megszejtelenítem az első emlékét, ha kitenném a gyermekek kacagásának, mert hát nem érhetnék meg. Azt hiszem, hogy az első álom egy jobb világ tisztánlátó előérzete, a második álom pedig egy letűnt világ emléke volt.

Mondtam már, hogy az első úrvacsora vételekor ezek az álmok megszűntek. Ekkor nagyon istenfélő életet éltem. Jézus és Mária voltak állandó kísérőim. Mindent velük és értük cselekedtem. Különben szomorú és fáradtságos életem paradicsomként tűnt fel és szilárdul meg voltam győződve, hogy munkám felét ők viselték és minden szenvedésemben osztoztak. Csak most értem, hogy feladataimat, melyek koromat jóval felülmúlták, miért voltam képes teljesíteni. 12-20 éves koromig nem úgy dolgoztam, mint egy fiatal leány, hanem mint egy családapa dolgozott gyermekeiért. És ez oly természetes volt! Sohasem jutott eszembe, hogy panaszkodjam vagy igazságtalannak találjam sorsomat. Most azt hiszem, hogy akkor atyám szelleme szállt meg, és általam teljesítette feladatait, melyekben halála félbeszakította.

Midőn nővéreim felnövekedtek és alkalmazást nyertek, a nyugalom szükségét éreztem. Nagy változáson mentem keresztül.

Jámborságom lassan-lassan csökkent. Mindenféle kétségek rohantak meg; majdnem egészen elvesztettem hitemet, melyre az egyház tanított, és amely korábban oly igaznak és vigasztalónak tűnt fel előttem. (Vegyük szemügyre a hasonlatosságot a médiunitása fejlődésével; kezdetben istenfélő volt és imádkozott, később gögös lett és minden imádságot nevetve utasított el magától.)

Sokáig küzdöttem a hitetlenséggel, amely lassankint teljesen meghódított. Sokáig azon voltam, hogy az elvesztett hitet visszanyerjem, de hiába; mostantól fogva semmit sem tudtam hinni, kivéve Istenben. De még e hitemre nézve is kérdeztem, vajon olyan-e az Isten, mint amilyennek a katolikus egyház tanítja. Most már a leghitелlenebb fájdalom, a legkínzóbb kételkedések ideje következett rám. A kialudt világosságot más keresztény vallásban igyekeztem fellelni, és arra a meggyőződésre jutottam, hogyha az a katolikus vallásban nincs meg, még kevésbé van meg más egyházban.

Testben, lélekben megtörve érkeztem meg Magyarországra. Testemet a munka törte meg, lelkemet az aggasztó gondolatok, melyek mindig kerestek valamit anélkül, hogy meglelték volna. Nyugalomra volt szükségem és azt e csöndes házban (N.-éknél) találtam meg.

Egy ideig tompán, minden cél nélkül éltem, várva valami ismeretlenre, aminek bizonyosan megtörténnie kell s melyet mint biztosan bekövetkezőt sejtettem. Mindazáltal a lelki és szívfájdalmakat lassan-lassan feledni kezdtem, nyugodtabb lettem. Békében éltem, bár öröm nélkül, de szenvedés nélkül is.

Az 1867-iki tél folyamán, minden ok nélkül búskomorság lepett meg, amely elviselhetetlen fájdalmakba ment át. Egész testem fájt, úgy éreztem, hogy ez inkább erkölcsi, mint fizikai fájdalom, amit azonban megérteni nem tudtam. A spiritizmusról beszéltek előttem; könyveket olvastam e tanról, mely azonban egyáltalán nem győzött meg, és a legkevésbé sem vonzódtam hozzá. Minden olyan homályosnak tűnt fel benne és végre egészen abba hagytam.

Égve a kíváncsiságtól, hogy egyszer magnetizáltassam, 1868. jún. hó végén megkértem a házban egy fiatal embert, hogy magnetizáljon engem. Alighogy megfogott hüvelykujjaimnál fogva, hosszú fájdalmas álomba merültem, amely néhány napig tartott. Ebben az álomban kívántam Vay A. bárónét, ki a szomszédságban lakott, azt hívén, hogy egyedül csak ő tud felébreszteni. Eljött, de minthogy nem tudott azonnal felébreszteni, magához vitt és ott valamely jótékony befolyás alatt lassankint felébredtem. Amiket álmomban beszéltem, azokra nem emlékeztem. E helyett a gondolatok és meggyőzések egész raja lobbant fel szellememben. Ezek forrását nem ismertem, és behatásuk alatt napról-napra megváltoztam. Ekkor találtam fel ismét a korábbi napok hitét, de szellemültebben, élénkebben és magasztosabban! Imádkozni kezdtem, inkább mint valaha; szóval ismét keresztény lettem. (Ez nálam létének első napjaiban történt, amikor mindig a Mária képhez ment imádkozni. Különös, hogy itt folyton emlegeti a spiritizmust, melynek filozófiájáról amennyire csak lehetséges volt, keveset beszélünk előtte, erre vonatkozó könyvet nem adtunk neki olvasni. De már azelőtt kellett, hogy küzdelmen menjen keresztül. Előttünk elhallgatta ezt, sejtelmünk sem volt róla, s később, hogy tehetsége megszűnt, szellemét keserűség szállta meg.)

A spiritizmusban most már hittem, azaz kezdetben tartózkodás nélkül hittem benne; de midőn tovább és tovább jutottam ezen az úton, nagy ellenmondásokba és ki kell mondanom, nagy balgaságokba ütköztem. De ez nem kedvetlenített el, mert meg voltam győződve, hogy e hit, mint minden e világon haladásra hivatott. Tán hozzá kellett járulnom e nagy munkához egy porszemmel? Hittem ezt; és minthogy e cél volt minden kívánságom tárgya, sőt miután ennek az elérésére hivatottnak hittem magamat, nem állapodtam meg sem az akadályoknál, melyeket legyőztem, sem elégedetlenségemnél. Elfogadtam tehát Vay Adelma báróné ajánlatát, mely e szellemi utat megnyitotta előttem. De nem minden elfogódás, aggodalom és ingadozás nélkül fogtam a feladathoz, melyet magam elé tűztem. Aggódtam és mégis hatalmasan vonzott

az ismeretlen erő. Nem volt bátorságom megkérdezni önmagamtól, hova jutok és hova vezet az ismeretlen, sötét, elbűvölő út? Mély erkölcsi romlás volt-e, vagy minden emberiesség fölé való emelkedés? Haboztam, de az ismeretlen fluid mindinkább magához vonzott és bátran léptem a szellemi útra, remélve, hogy szép igazságokhoz jutok. De hisz, amint mondtam, beteg voltam, és nem voltam ura önmagamnak. Szellememet gyakran, mint egészen távollevőt éreztem, és azt gondoltam, hogy valamely földfeletti hatalom vett rajta erőt. (Valószínűleg akkor volt ez, mikor hirtelen tisztánlátó állapotba esett.) Valami meghatározhatatlan, ismeretlen után törekedtem, amit megismerni hiába iparkodtam. Ami testemet illeti, úgy éreztem, mintha egy mindent átható fluid által szétzúzva, összetörve lett volna. Alig érkeztem Vay bárónéhoz, mindjárt jobban éreztem magamat. Naponkint magnetikus álom lepett meg, mely után néha boldog, néha boldogtalan voltam. Nagyon jól tudtam, hogy beszéltem; de nem szerettem, ha szavaimat ismételték előttem. Szerettem volna, ha ezen alvásaimra nézve nem törődtek volna velem, és csak mint közönséges teremtetést tekintettek volna. Szívesen eltitkoltam volna médiumitásomat, nem mintha szégyeltem volna, hanem mint drága kincs, melyet a világ általánosságban nem ért, és melyet gondosan kell őrizni. E szomnambul állapot óta néhány ember iránt különös előszeretettel viseltetem; mert éreztem, hogy álmomban jelenlétem által jótékonyon hatottam rájuk. Ennek ellenkezője is előfordult; mert némelyek meg nagyon ellenemre voltak úgy annyira, hogy már jelenlétük fájdalmat okozott.

Gyakran voltak félálalmú pillanataim, melyben mindent éreztem és láttam, mi történt körülöttem, miközben mégis alvónak éreztem magamat. Ez az állapot gyakran nagyon tiszta és kellemes volt; utána megerősödve és környezetem fölé emelkedve éreztem magamat. Ezen állapotomban véleményeket kaptam személyekről és sohasem csalatkoztam, s e véleményeimet még mai nap is igazaknak ismerem. (A médium megjegyzése: - K. ebben téved; mert több személyt jellemezett, s jellemzése később teljesen hamisnak bizonyult, és rám nézve nagyon rossz eredményű lett

volna, ha bízom akkori szavaiban. Azóta neki is ugyane meggyőződésre kellett jutnia. Ezen életrajzi vázlatokat nemsokára azután írta, hogy tőlem eltávozott, s ezen időben bizonyára gyakran volt nem eléggé világos, értelmetlen félálomban, melyben bizonyára nem figyelhette meg nyugodtan és értelmesen a dolgokat.)

Nem sok idő múlva, hogy Vay bárónénál voltam, egy reggel gépiesen kezembe vettem a ceruzát és médiumilag írni kezdtem; először különböző fluidok segítségével, azután Gábor arkangyallal és atyámmal. E naptól fogva álombéli állapotom ritkább lett. Voltak pillanatok, amikor örültem a mindennapi életbe való e visszatérésemnek, később ismét sajnáltam e szokásos delejes alvásaim végleges szünetelését, mint ahogy az ember valamely elvesztett tehetséget sajnálja. Végre megszűnt az írás és álom is, de mérhetetlen tömege maradt vissza bennem a gondolatoknak, s nekem úgy tetszik, hogy még nincs vége mindennek és hogy e tehetség más formában ismét megjelenik.

Midőn álomállapotaim ritkábbak lettek, hitelenebb lettem és már kezdtem nemcsak ebben az úgynevezett missióban többé már mit sem hinni, hanem még nevetni is felette, mint ahogy megmosolyogja az ember a beszédet, melyet lázálmban mondott.

Nos hát ez a spiritizmus, melyben magam sem tudom miért hittem annyira, ismét egészen elenyészett bennem minden ok nélkül. (Természetesen nem ismeri a megszűnés okát, vagy nem akarja megnevezni.)

Tévesek-e a spiritizmus tanai? Vagy az én szellemem képtelen-e felfogni azokat? Erre majd a jövő megtanít bennünket, biztos vagyok benne.

„K.”

Ezzel bezárom ismertetésemét e jelenségekről. Célunk nem az volt, hogy K. kisasszonyt médiummá tegyük, hanem hogy meggyógyítsuk és egészségesen, munkabíróan adjuk vissza a világnak. És ezt három hónap alatt, Isten segítségével, elértük.

VIII. Élő és elköltözött szellemek néhány érdekes nyilatkozata

ELSŐ FEJEZET

Egy élő szellemének médiumi úton való nyilvánulásai (**)

1866-iki hadjárat alatt a médium korábban említett nagybátyja, W. gróf a harcolók közt volt. Május 25-én a médium egészen önként, a médiumi érzés által ösztönözve, a következőket írta:

„Én vagyok W., a ti barátotok. Egészséges vagyok, szellemem nálatok van, testem a táborban, a katonák közt; imádkozzatok értem! Úgy tűnik fel magam előtt, mint egy csónak, mely a tenger hullámai által nyugtalanul ide-oda hányattatik. Mikor evezünk a béke kikötőjébe? Talán nemsokára valami ütközet által? Szellememnek jól esik, hogy veletek beszélhetek; fenséges szabadságok ezek, miket magam adok magamnak; így mindig résztveszek szellemi tanulmányaitokban. Pontosan leírom, amit szellemem lát és észlel. Először is látom W.-t, testemet feküdni és aludni ott Morvában, távol tőlem. Én magam, az ő szelleme, itt vagyok; a ti szeretetektől vonzatva. Testemmel, mint valami hosszú harangkötéllal, vagyok összekötve; ha valamire szüksége van, csak csenget. A ti szellemeteket is látom testetekben; Adelma feje felett egy aranyfelhőt látok; talán a ti szellemi vezetőtok fluidjai? Mert hiszen ez a kis szoba egészen teli van ezzel a ragyogással. Azután fényalakokat látok dicső és nemes tekintettel; ó, mily jól esik őket látnom. A mi védszellemeink személyesen vannak jelen, nemcsak fluidilag. Néhány szellem sötétszürke burookban áll a szobában; ők még gyengék, s azért vannak itt, hogy tanuljanak. Egy kétségbeesett az ajtónál áll; be akar jönni és téged háborgatni; mások erővel visszatartják! Szinte sziszegnek, morognak ott a feketék. A ti vezetőtok fluidjaiból a segítségre szoruló szellemek mindegyikére fénysugarat látok esni és kiömleni, mint a zuhany zuhogása. Ó, ez felséges! Kár, hogy nem láthatjátok! Egészen felüldülve távozom ismét, imádkozzatok a ti W.-tekért.”

Jún. 4-én kapta a médium nagybátyja első levelét a táborból,

melyben a többek közt ezeket írja: „Nagyon sokat gondolkodok rátok és a jó szellemekre. Itt vagyok a táborban a katonák közt, imádkoztatok értem stb.” Ezek voltak levele ama pontjai, melyek meglepően hasonlítottak a nyilatkozat néhány részletéhez.

Jún. 15-én este 10 órakor (önként): „Ismét itt vagyok. Egy ütközetre várunk; naponkint várjuk a parancsot az előremenetelésre. Ne szomorítson meg nagyon benneteket, ha el találok esni; nem sokat vesztek velem. A halál számomra nyereség, mint szellem még jobban tudok veletek közlekedni. Eddigi életemet, olyan üresnek találom; csak azért kívánok élni, hogy harcoljak és győzzek. Szeretnék nektek mindent elmondani, amit érzek, mért végtelen hálás vagyok, hogy a szellemtannal megismertettetek, mert - így könnyebben hal meg az ember. Testem most nem alszik egészen; ugyanis nagyon izgatott vagyok, és élénken gondolkodok rátok; fogadjátok ezt, mint gondolataim kiáramlását.”

Jún. 15-én írt W. a barátjának levelet, mely a következő, ugyanaz napi nyilatkozatának nagyon hasonló részleteit tartalmazza: „Nem tudok elég hálás lenni leveletek és munkálkodásotokról szóló értesítésekért, felmagasztal, s a csatazaj közepette szellemileg felvidámító ösvényre vezet. Szellememnek sokszor kell nálatok lenni, mert magányos, bús óráimban házatokat és foglalkozásokat oly élénken festem magam elé, hogy mindent magam előtt látok és szellemileg veletek dolgozom! Most már nemsokára el kell kezdődnie; naponkint várjuk a parancsot az előnyomulásra. Kérem vezetőiteket, hogy legyenek állandóan körülöttetek és engem is védjenek meg.”

Júl. 4-én este későn (médiúmilag): „Én vagyok itt - W. Ne kétkedjete szellemem jelenléte felől, még mindig azon a bizonyos harangkötélen függök, tehát még mindig emberileg is élek. Ma a legnagyobb felindulásban vagyok, mert egy csata látása valami borzalmas. Mondom nektek, hogy még élek, habár igazán szívesebben volnék szellem. Oly fáradt vagyok! De azt mondom: Isten segítségével! Uram, ahogy te akarod! - Erős ütközetünk volt, sok ember életébe került, én egészséges vagyok ...”

Júl. 2-án W.-nek barátjához írt egyik leveléből: „Jún. 27-én

volt első nagy ütközetünk a poroszokkal, amelyben jól tartottuk ugyan magunkat, mégis a nagyobb erőnek és a kitűnő tüzelő fegyvereknek engedni voltunk kénytelenek. A mi zászlóaljunk jelentékeny vereséget szenvedett, 4 tiszt, 120 ember meghalt és megsebesült. A poroszok golyóikkal, mintegy jégesővel árasztottak el bennünket! Öltözetemben két golyó kárt tett anélkül, hogy engemet ért volna. Holnapra nagy, döntő ütközetet várunk. Meg vagyok győződve, hogy nem kerülök ki ép bőrrel! Ne törődjetelek vele! Bízom Isten kegyelmében és az itt már megkezdett javulást ott be fogom fejezni. Mint szellem azonnal üdvözöllek benneteket. Hívjatok csak jó sokszor, oly jól fog esni. Ne szomorodjatok miattam, szenvedéseimnek nemsokára vége és Isten egy új, jobb életre ébreszt. Isten óvjon benneteket most és mindörökké!”

„A ti hívetek: W.”

1866. júli 3-án volt a rettenetes ütközet Königratznél, 4-én kapott a médium W.-től médiumilag biztosítást arra nézve, hogy még él, július 6-án pedig az imént említett levelet. A legközelebbi napokban neve az elesettek közt volt.

9-én a médium önként írta: „Én vagyok itt, W. és biztosíthatlak, hogy nem vagyok halott; a rettenetes königratzi csatát szerencsésen túléltem, higgyétek meg nekem. Ellenállhatatlanul nyomul ide szellemem; hagyjátok sorsára, bármint legyen. Ne kételkedjetelek szavaimban, ha mondom, hogy még testben vagyok, három nap múlva levélileg beigazolom.”

Három nap múlva a médium csakugyan megkapta nagybátyja levelét, 1866. júli 11-ről kelezve. Többek közt ezt írja: „Isten és a jó szellemek megvédték a véres ütközet alatt is. Ezren meg ezren vesztették el életüket ez alkalommal, a mi zászlóaljunkból 450 ember, 2 tiszt, közte K. barátom, ki szintén spiritiszta volt. A rátok gondolás erőt adott. Hányszor gondoltam a mi vezetőinkre.”

A nyilatkozatoknak a levelekkel való eme összevágásáról írták a vezetők: „Vegyétek ezt a médiumi közlés valósága és azonossága bizonyítékául, és hogy egy élő ember is nyilvánulhat

szellemileg. Ha nem csúsznak be csaló szellemek, az élők nyilatkozatai épp oly valódiak, épp oly egyéniek, mint a szellemké.”

MÁSODIK FEJEZET

1866-ban elesett két tiszt megnyilatkozása (**)

1866. szept. 24-én. W. gróf a hadjárat befejezte után visszajött barátaihoz. Az első este mindjárt egész önként nyilatkozott K. barátja szelleme, ki korábban ő általa ismerkedett meg a spiritiz-mussal.

1. A Königgratznél elesett K. kapitány nyilatkozata.

„Üdvözöllek kedves barátom W.! Halld meg, hogyan halt meg egy spiritiszta. Tudd meg, hogyan cserélte fel egy spiritiszta földi élete utolsó óráit a szellemi dicsőséggel. Megsebesültem; nyomorúságosak és fájdalmasak voltak a testemtől való megszabadulásig. Igen, szellemi tanaink ismerete nélkül megkértem volna jó barátunkat, lőjjön agyon; de kincs rejlett szívemben, elrabolhatatlan kincse a hitnek, a tudásnak, az örökélet bizonyosságának, és ez megfizethetetlen volt! Igen, csak ez tartott fenn utolsó földi óráim fájdalmas perceiben. A halál szívesen látott barátom volt; csak édes anyámra gondolnom volt fájdalmas! Ha tudna valamit a szellemekkel való közlekedésről, megvigasztalnám! Így hát búcsú nélkül váltam el tőlük, ez nekem és nekik is a legnehezebb. Különös, hogy ez az írás kifáraszt engem. Oly boldog vagyok a szellemi szférákban, hogy kedvetlenül jövök vissza a földre. Nagy kegy volt Istentől, hogy a testtől való megszabadulásom előtt egy évvel megismerkedtem a szellemtannal, mert most sokkal könnyebben találok bele magamat új helyzetembe! E közlés jót tesz nekem; mára azonban elég. Ezer köszönet jó W. a szeretet és részvét gondolatáért; mind megéreztem; Isten áldjon meg!”

„K. barátod.”

1866. szept. 25-én kaptuk a:

2. *Nachodnál elesett A. százados nyilatkozatát.*

Életében felületes ismeretei voltak a spiritizmusról; jószívű, mint mondják, jó pajtás volt, azonban szeretett sokat beszélni és enni. A médium e két úr egyikét sem ismerte, teljesen idegenek voltak előtte.

A.: „Én még élek, a te barátod él, kedves W., A. százados vagyok. Élénk vágyam, hogy veled csevegjek; mily jó lesz; mily rég nem beszélgettem barátaimmal!”

W.: „Kedves barátom! Nagyon örülök, hogy veled beszélhetek; mindenekelőtt mond meg, hogy jöttél ide, és mivel foglalkozkodol?”

A.: „Vasúton jöttem. Meg akartam nyugtatni az öregasszonyt állapotom felől; ő azonban sem meg nem ismert, sem nem látott. Tokajból vásáros szekeren jöttem és gyalog a házig. Egy kis teát is ittam, a grófné meg fog bocsátani.”

W.: „Miféle öregasszonyt kerestél fel? Hogy tudtad meginni a teát, mikor mi téged nem láttunk?”

A.: „Az öreg háziasszonyomat látogattam meg Miskolcon. A teát egészen elrejtőzve ittam meg a cselédeknél. Egyáltalán láthatatlan akarok maradni, gyakran igen különös! Te jó W. most magyarázd meg a te spiritizmusoddal, hogyan lehetséges, hogy az ember láthatatlan is lehet.”

W.: „E kérdésre nemsokára válaszolunk; de mondd csak, emlékszel június 27-ikére?”

A.: „Gyakran gondoltam erre a napra, mely részemre talány marad. Először megsebesültem. Sokáig feküdtem ájultan - azután felébredtem, és mint örült rohantam utánatok! Ez már ismét nagy talány; közénk rohantam a porosz ördögöknek, és jól elvertem őket. De e közben egyetlen golyó sem ért, még csak a hajamszála sem görbült meg. Ezután hosszú szünet állott be. Hiszen veletek gyalogoltam és mindent tudok; de mégis másképp volt, mint máskor. Te! Utóvégre tán meg is haltam? Ez volna tán a halál?”

W.: „Emlékszel még a spiritisztikai könyvekre, melyeket olvasni adtam neked és a beszélgetésekre, melyeket e tárgy felett folytattunk? No látod kedves barátom! Bekövetkezett nálad ez az állapot. Igen, te halott vagy - elhagytad testedet.”

A.: „Te jó W.! Áldjon meg az Isten! Most már boldog vagyok, amióta tőled is tudom, hogy szellem vagyok. Azt gondoltam, hogy holdkóros vagyok; minthogy e csata óta egy szellemet, tán védszellememet, folyton magam mellett látom. Ő igen komoly, nagyon jó, de semmit se szól.”

W.: „Valószínűleg nem tudod kivenni a hangját. Mihelyt tudatára jutsz annak, hogy meghaltál, jobban beletalálod magad új helyzetedbe. Elmélkedés és ima által mindinkább és inkább gyarapodsz szellemi képességekben. Nem láttad jó barátunkat K.-t, aki júli 3-án Königratznél elesett?”

A.: „De igen, mintegy vízióban. Ezt mondta: ‚Kedves A.! Már az életben is jó pajtások voltunk, legyünk most is azok. Mindketten megszabadultunk a földtől; igen, mi meghaltunk, szellemek vagyunk!‘ Erre megdörzsöltem szemeimet és azt hittem, álmodom. De sokszor visszagondoltam rá. Te vagy tehát a második, aki ugyanezt mondja. Igen, még egy volt nálam a kompániából. Gyakran szórakozott vagyok; mert most itt mindenben confusio van. Több embert látok, akik meghaltak - igazán meghaltak és szokásból még mindig glédába állanak. Mások ismét teljesen hiányoznak. Egy ilyen jött hozzám fénylően és így szólt: ‚Százados úr, én boldog szellemmé lettem! - Megint azt hittem, hogy a holdkórosságnak egy rohama jött rám és hallgattam. Akkor mindjárt elbeszéltem neked e históriát, de te nem hallgattál rám. Most már világosabb előttem, valóban úgy kell lenni, hogy meghaltam.‘”

W.: „Beszélj valamit állapotodról, jól érzed magadat?”

A.: „Nem nagyon; mert test nélkül vagyok, és mégis érzem testemet. Szomnambul érzés ez. És nincs étvágyam; valósággal a levegőből élek, de nem szeretetből; ezzel mindennek vége! Aggódom is, mert minden pillanatban jelenéseim vannak; szellemek akarnak velem beszélni. Az örökös védszellem nagyon bántó. Hiszen csak megsebesültem, nem vagyok egészen halott; szeretnék

egészen meghalni, olyan jó lehet az! Most minden oly zavart; sem az őrnagy, sem barátaim nem hallgatnak rám, hiába járatom a számat!” -

W.: „Hogy van hát, hogy azt állítod, hogy velünk voltál, mégsem látott senki?”

A.: „Különös! Hiszen együtt harcoltam veletek a königgratzi csatában, hiszen nem maradtam fekvé a fal megett, utánatok rohantam!”

W.: „Kedves barátom, te súlyosan megsebesültél, e fal mögé vittek, hogy a többi golyóktól védve légy. Valószínű, hogy elájultál ott, és eszméletlenül a tábori kórházba vittek, ahol aztán meghaltál.”

A.: „Úgy!? Érdekes! Hadd emlékezzem csak. De méltóságos grófnő, minek jegyzi fel mindazt, amit mondok?”

W.: „Hát te nem tudod, hogy a grófnővel médiumilag írsz?”

A.: Hihetetlen! Toll, vagy irón nincs a kezemben és itt ülök cigarettával a számban, a grófnéval *vis á vis* és nézem, hogy ír; tehát nem én írok! Magyarázd meg ezt, kedves W.!”

W.: „Ez a spiritizmus törvényei értelmében így magyarázható; mivel az összeköttetés módját magad megtalálni nem tudod, védőszellemed médiumilag írja le Adelma médium által gondolataidat. Minthogy pedig szellemileg még nem vagy eléggé fejlődött, mind ezeket még nem láthatod. De megláthatod, és meg is fogod látni, ha fáradságot veszel magadnak és tanulsz. De mondd csak, mióta dohányzol? Hisz az életben sohase dohányoztál!”

A.: „Igen, a dohányzás szükségletemmé vált, mert sem húst, sem más valamit nem ehetem és valamiből mégis csak kell élni az embernek; tea, avagy más ily könnyű valami - de különösen a szivarok kedvesek előttem. Gyomrom valósággal elfásult.” (A. életében passionatus evő volt.)

W.: „Láttad már édesanyádat?”

A.: „Nem! Hogy mentem volna oda? Hisz nem tudtam, hogy meghaltam! De most már rajta leszek, hogy beszédre bírjam ezt az én örökké néma védőszellememet.”

W.: „Nem emlékszel egyáltalán a „*Szellemeik könyvé-*”re?”

A.: „E könyveket már mind rég elfeledtem ebben a zűrzavarban, mely iszonyú volt!”

W.: „Mégis, minthogy nyugodt vagy, törekedjél imádkozni és összeszedni magadat.”

A.: „Jó, imádkozom, de kimegyek a kertbe.”

W.: „Az ajtók már mind be vannak zárva, nem tudsz többé ki-menni, imádkozzál stb”

A.: „Majd csak kinyitom a nagy ajtókat. Különben az utóbbi időben olyan sovány lettem, hogy mindenütt átcsúszom. Így; most már hadd menjek imádkozni.”

A médium keze megállt; egy kis idő múlva a korábban már említett K. kapitány védőszelleme írt:

„Istenem, küld védencemnek a megismerés világosságát és kegyelmét. Sokat segítettetek A.-n e beszélgetés által. Állapota természetes következménye az ő anyagi életének. Sokat evett és sokat fecsegett, ez volt kedvenc foglalkozása. Az ily szokásoktól nem egy könnyen szabadulhatunk.”

Második ülés A.-val

A.: „Kedves barátom, W.! Utolsó beszélgetésünk óta szívem nagyot könnyebbült. Gondolkoztam és most már belátom, úgy kell lenni, hogy meghaltam, csak hogy még nem tudom pontosan, hogyan és mikor. Emlékezésem homályos, csupán a zűrzavarról aztán a hosszantartó ájulásról, a csatákról, mikor a poroszok közé vágunk - majd ismét látományokról és különös jelenségekről van tudomásom. Hogy csakugyan meghaltam, nem tudtam. Ez volt tán a halál?”

W.: „Igen, úgy van az, kedves barátom, te július 14-én meghaltál, e nap volt megváltásod napja.”

A.: „Igen, hát mért szivaroztam ma ismét? Kell szivarozni? Teát inni, az étel szagát érezni? Hisz a szellem csak nem tesz ilyet? Miért érzem ezek szükségét?”

W.: „Ha csak valamennyire emlékeznél a „*Szellemek könyvé*”-re, tudnád, hogy ezek képezik a te perisprited emberi

szükségeit. Dacára hogy meghaltál, még nem vagy teljesen dematerializálódva; még emberi szokások vannak hozzád tapadva. Mihelyt teljesen tudatában leszel szellemi állapotodnak, levetkőzöd ezeket az emberi szokásokat. Perisprited, fluidjaid még annyira hozzá vannak szokva a szervekhez, az anyaghoz, hogy hatalmas étvágyat gerjesztenek. De hát hol voltál tegnap óta?”

A.: „Mindig itt a kertben, többé el se tudlak hagyni. Ismét ír médiumilag a grófnő?”

W.: „Igen; megkérjük szellemi vezetőit, hogy írjanak neked valamit.”

A vezetők írnak a médium által: - „A te szellemed, kedves A., még nem szabadult fel minden anyagtól. Imádkozzál, - mi is imádkozunk érted és szellemi jólétedért!”

A.: „Kedves grófnő; ezt a jó szellemek írták nekem? Ó ez megfoghatatlan! Nagyon érdekel ez a tünemény. Midőn a minap imádkoztam, mindjárt megkönnyebbülve éreztem magamat; ez tényleg igaz. Szívesen taníttatnám magamat a spiritizmusban. Méltóságos grófnő! Szellemei a gondolatokra is tudnak választ adni?”

A médium: „Ó igen, gondoljon csak valamit.”

A.: „Jó, már meg van.”

Itt a médium keze egy ideig nyugodt maradt. Más érzés vett rajta erőt, az írás könnyű és gyors volt. K. százados beszélt korábbi barátjához:

„Jó barátom! Eljöttem személyesen, hogy gondolataidra válaszoljak. Nézz meg, rám ismersz? Én vagyok barátod K. Azt hiszed ez látomány, pedig valóság és igazság; te nem álmodol. Lásd, kérelmed teljesült. Nyisd fel szellemi szemeidet és szellemi értelmeket, és lásd, hogyan vezetem Adelma kezét fluidikus kiáramlásaim által. Felfogod most már a médiumi írás módját?”

Ismét egy kis szünet, miután a médium vidám felindulásban ír:

A.: „Nagy Isten, ez érdekes! Most azt gondoltam: Ha csakugyan szellem vagyok, jelenjen meg K. és látni akarom, hogyan ír a grófnővel! És - nagy Isten! Valóban látom az írás folyamatát!

Ó, jó, W.! Csak láthatnál bennünket. K. kezet ad, magnetizál! Ah, mennyire erősít! A hályog leesik szememről, mily különös átváltozás. Istenem, mi ez? Valósággal lélek! Oly könnyűnek érzem magamat. K. mindig hevesebben magnetizál, régi rossz anyagok hullnak le rólam; lebegni tanulok? Olyan vagyok, mint egy fiatal fecske, mely még nem tud repülni. Ó, jó barátaim, köszönöm nektek! Istenem, ez igen nagy kegyelem! Ah, itt látom egyszerre apámat. Mily felséges, ő szép, világos szellem, és most már ő is segít. El kell mennem - el - velük!”

A vezetők megjegyzése: „Ne csodálkozzatok A. érzelmének gyors változásán. Már most felébredt, mintegy újjászületve. Minthogy mint embernek jó szíve volt és sokakon segített, most rajta is segítve lőn. K. gyógyította őt. Az ő magnetizmusa felszívta A. perispritjének gátló, sűrű anyagát, úgyhogy ez most már könnyebben mozog. A ti imáitok be fogják fejezni az ő teljes gyógyulását.”

Harmadik ülés A.-val

A.: „Drága barátaim! Az utóbbi időben nagyon sokat tapasztaltam. Ó, most tudom, hogy szellem vagyok. Látásom tiszta. Megnézem az embereket, azután magamat, és észreveszem a különbséget. Igen, jó barátom, én boldog vagyok, és ezer köszönetet mondok segítségéért. K. és atyám elvittek - el, egy más helyre. A repülés közben a mellem nagyon szorult, a lélekzés rövid volt; a tiszta, erős levegő keresztül cikázott fáradt, renyhe tagjaimon; végre elaludtam, imádkozva, Istent dicsőítve, zsolozsmákat énekelve. Midőn felébredtem más voltam; éreztem, hogy teljesen megváltoztam, szellem voltam és most már biztosan tudom. Most már értem védszellemem nyelvét; segített földi életem eseményeit átgondolni, azok felett elmélkedni. Most már látom anyámat is halálom miatt mély gyászban, és én imádkozom érte. Most már sem éhséget, sem bágyadságot nem érzek. Nagyszerű a gyomortól megszabadulni és a szervekből semmit sem érezni. Az én szel-

lemem olyan volt, mint az a láb, mely szűk csizmába volt beszorítva, s a csizma levetése után utólag még érzi a szorítás okozta fájdalmat; ily módon éreztem utólag az emberi szervezet szükségleteit annak lehántása után is. K. és atyám elvezettek messze a földtől. Most arra kértem őket, kísérjenek ide vissza, mert lehet, hogy egyedül nem találánám meg az utat; még mankón járok. Anynyira át vagyok hatva a kegytől, melyben Isten részesített, hogy bajtársunkon, F.-en, ki szintén elesett, szívesen segítenék. A szégyén fickó, úgy látszik, boldogtalan! Tudod, nem volt nagyon istenfélő, sem a legkellemesebb - igyekezzél segíteni rajta. Fogadjatok a leszívélyesebb köszönetemet és imádkozzatok értem ezentúl is, valamint én is imádkozom értetek.”

A vezetők megjegyzése: - „E szellem jószívűségének egy vonását látjátok ebben; alig hogy megszabadult, mindjárt segíteni akar máson. K. a földi légkörben a nyugalom és béke egy helyére vitte A.-t, ahol magát kiképezze, hogy majd azután tovább haladjon előre.”

Mindjárt rá a médium önként írt: „Nagyon különösnek találom, hogy engem csak úgy ideofújnak; mit jelentsen ez?”

A médium: „Ki vagy?”

Felelet: „Ki vagyok én? W. már tudja ki vagyok.

W. most már emlékezett, hogy gondolatban az A. által említett F.-et meghívta; kérdé: „Kedves F.! te vagy? Úgy mond meg, hogyan érzed magadat?”

F.: „Az ördögbe, úgy ahogy egy gyötrött szellem. Mert hogy a földről eltávoztam, ezt tudom; valamivel okosabb vagyok, mint a mi jó A.-nk. Az ember legalább megszabadult attól az örökös unalmas egyformaságtól, a szolgálati szabályzattól: az ember megszabadul az örökös örnagytól. Az ördög tudja, hogy vagyok?! Majd csak berendezkedem valahogy! A mi Úr Istenünket még nem láttam. A halál egy közönséges, természetes állapot, semmi mennyei vagy lelki valami!”

W.: „Az ördögöt tán láttad, hogy oly gyakran emlegeted?”

F.: „Eh, mit! ez is csak olyan képzelődés. Igazi, rendes ördög sincs, csak a régi, emberi szokásból említettem.”

W.: „Szívesen írsz Adelmával és tudatában vagy ennek?”

F.: „Már egyszer megmondtam, hogy én nem estem úgy a fejem lágyára, mint a mi jó A.-nk. Az Adelmával való médiumi írásnak sajátos ingere van rám. Magnetikus törvény szerint történik ez. Sokkal kevesebb fogalmatok van róla, semhogy fáradtságot vennék magamnak ezt nektek megmagyarázni.”

W.: „Gondolsz még menyasszonyodra?”

F.: „Természetes, azt hiszem nemsokára követni fog. Tulajdonképpen kellene hogy kövessen, ha a szerelem nemcsak üres szó. Majd gondoskodni fogok róla, hogy megtegye, mert igazán unalmasnak találom így szerelem nélkül élni.”

W.: „Igazán sajnálom, kedves barátom, hogy még most is oly elbizakodott vagy, mint régebben. Mért nézted úgy le a spiritizmust? Szíved nem tudta befogadni, értelmed előtt csekélynek tetszett és te ?”

Itt a médium, hevesen írva félbeszakította W. beszédjét.

F.: „Kérlek, hagyj fel a semmitmondó spiritizmusoddal; már megint meglehetősen olyan ízű a beszéded! A korlátok az arisztokrata és feljebbvaló közt, melyek köztünk voltak, most már megszűntek. Nem vagyok többé F. hadnagy és te W. gróf százados. Erkölcsei prédikációid tehát bosszantanak, valamint K. örömeke is, aki engem, mint mondja, meg akar téríteni. Sőt a szegény A., ki alig hogy megtudta, hogy meghalt már pártfogásába akar venni, s mi több imádkozni akar értem!!! Mindnyájatoknak köszönöm majd csak magam is tudok gondoskodni magamról; van eszem és saját véleményem. Istent nem látok, így hát minden csak természetszerűnek látszik lenni. Általában keveset látok és sokszor vagyok egyedül. Biztosíthatlak, hogy nincs nevetségesebb, mint a vallási eszelősség pufók angyalokról, trombitás énekarokról, öröküdvösségről és effélékről. Hagyjatok hát békét nekem.”

Kérelmének dacára, minden este imádkoztunk e szellemért. Körülbelül 10 nap múlva ugyane szellem egész váratlanul a következőket írta: -

F.: „Én vagyok F. hadnagy szelleme, ki Königratznél elesett.

Több nap óta vagyok nálatok, és jelen voltam esténként való spiritisztikai üléseteken. Még a minap borsózott a hátam e szóra: „Megtérés” és ma már örömmel mondhatom: megtértem! Amit 50 év alatt nem faraghattál volna belőlem, itt 10 nap alatt lettem azzá: szilárd spiritiszta, más szóval Isten, mint szellem iránt való szeretet tanának híve. Örülök, hogy jó védszellemem ittlétem első napjaiban visszatartott a médiumi írástól, és csak egyszer engedte meg a te kívánságodra; máskülönben komiszul nyilatkoztam volna, és most csak sajnálnám, mivel látom, hogy minden nyilatkozatot feljegyeztek és megőriztek. Most azonban általános gyónást akarok végezni mégpedig minden félelem és álszégyen nélkül. Meghaltam mint katona a dicsőség mezején! Valóban szép, vitézhez illő halál! Az életem hasonló az üres fazék kongásához. Még a szelleméletbe is utánam hangzik mindenféle üres dologom. Mint ember sohasem gondoltam komolyan Istenre, az örökéletre és rendeltetésünkre. Kevés embert szerettem, hideg és különc természetű voltam. Sok észet mutatni és nagy tehetségnek tűnni fel, ez volt a fő passióm. Szégyeltem az úgynevezett jobb érzéseket, melyek a földön, a katonaságnál a fiatal emberek közt oly nevetésgesek. Teljes öntudattal haltam meg, öntudatos szellemmé lettem, és most már múltamat és korábban oly nagyrabecsült tetteimet szégyelnem kell. Életemet valósággal elfecséreltem, szellemem történetében az elmúlt inkarnáció egy nagy nulla. Olyan voltam, mint sok más ezer: takaros tiszt, jó vadász, üres fajankó. Készakarva nem követtem el gonosztságot, de csak úgy éldegéltem, és most kétségbe kellene esnem az örökös pokol miatt, ha nem tudnám a spiritizmusból, a magas szellemektől, hogy van újra testetöltés, mely a bűnhődést, a jóvavévést lehetségessé teszi. Jó védszellemem vezetett ide, ahol A.-t és K.-t testétől megszabadulva és téged W. még mint testben lévőtl találtalak. Ti voltatok a világon egyedüli barátaim és ismerőseim, minthogy önző természetem elbizakodott önelégültségében mostanig csak keveset szeretett. A ti munkátok és foglalkozásotok számomra elragadó valami. Azután epedek, hogy ismét emberré legyek, hogy már mint kis spiritiszta nőjék fel; hisz ekkor valóságos szentnek kell

lennem! Jelenleg úgy látom, hogy legbölcsebb, ha védőszellemnek engedelmeskedem, aki mint látom, okosabb, mint én. Nektek pedig szívélyes Istenhozzádot mondok. Biztosítalak benneteket, hogy A.-ről gondoskodva van.”

A vezetők megjegyzése: „E szellem nagyon hasznos tanulmány előttetek. Természetéből láthatjátok, hogy a föld köréből nem tud távozni. Különös lehet előttetek, hogy ez a szellem, habár nem oly gazdag tehetségekben, mint A. szellem, mégis gyorsabban jutott szellemi állapotának öntudatára. Most már azonban A. halálának felismerése után sokkal gyorsabban és sokkal előbbre haladt, mint F., akinek még sokáig kell tanulni és elmélkedni, míg gögje és önszeretete mostani álláspontjának felismerésére juttatja őt.”

HARMADIK FEJEZET

Egy igen bűnös szellem gyónása (**)

Egy napon a vezetők a médiumnak azt írták, hogy egy szellem régebb idő óta van körülötte és összes testetöltéseit le fogja írni.

1870. márc. 23-án a médium egy előtte eddig idegen, ismeretlen szellem által érezte magát befolyásolva. E szellem hevesen, nagy betűkkel a következőket írta:

„Már régóta vagyok körülöttetek - néhány esztendő óta. Nálatok kellett lennem, hogy megfigyelhesselek benneteket. Munkátok felvilágosított a szellemiek létéről, veletek tanultam, és most már tudom, hogy szegény, bukott szellem vagyok. Tudom, hogy van Isten, isteni kegyelem, van fokozat, melyet fáradtsággal és munkával elérhetünk. Rendkívül tudatlan és romlott, gonosz és állatias voltam, midőn egy alkalommal védőszellemem F. társaságában (a médium egy barátjával) hozzátok T.-Lökre (médium magyarországi lakóhelyére) vezetett. Később az ő vezetése mellett egyszer Gonobitzba (a médium egy másik tartózkodási helye) is elmentem. Ekkor láttam Adelmát (a médiumot) imádkozni értem. Már 300 esztendeje vagyok M-d.-ben, majd mint apát, majd mint inas az urasági házban, majd mint szolgáló leány, majd mint

szolga, majd mint a ház fia, mindig M-d.-ben! Szellemem ott bolyong; található vagyok mindenütt, úgy a gazdaságban, mint a kastélyban.

Durva voltam; környezetem hasonló volt a zord szélhez. Minden 30-ik évben ütött a visszatérés vagy a megszabadulás órája, melyet azonban 100 eset közül csak néhányszor használtam fel rendszeren. Isten megkegyelmezett nekem általatok. E kegyelme nélkül nem tudnék most veletek így írni. Egy ilyen megváltó órában jött hozzátok látogatóba F. barátotok; engem pedig egy jó védőszellem mint tehetlent és eltompultat, M-d.-ből eltávolított, és Adelmához hozott. Ő volt az én megszabadítóm imája, gondolatai és írása által. Felébredtem a rettenetes lelki álomból, lassan-lassan felismertem magamat, helyzetemet, mély bukásomat. Most már görcsösen ragaszkodtam hozzátok. 1869. november hónapjában veletek mentem Magyarországra (T.-Lökre) és mohón követtem a „*Szellem, erő, anyag*” című könyv egész munkáját. Minden egyes szavára figyeltem, magamba szívtam minden egyes sorát, és iszonyúan megerőltettem magamat, hogy megérthessem, felfoghassam - így neveltek engem. Egyszer kíváncsiságból önállóan, védőszellemem akarata ellenére M-d.-be mentem, hogy ott körülnézzek. Ott igen akaratos lettem. Három napig maradtam ott, s majdnem ismét a régi gonosz szokás rabja lettem; de azután mégis győzött bennem a jobb érzés, visszajöttem ide és azóta folytonosan nálatok vagyok.”

„A 300 év alatt 10 testetöltésem volt M-d. helységben; mindegyikben csak nagyon kis lépést tettem előre; gyakran semennyit sem és az maradtam, aki voltam, barbár!”

„Először mint török jöttem M-d.-be, és ott egy mészárlás közben fejszével agyonütöttek. Mint ilyen tompult, buta szellem voltam; a törvény, vagy az Isten kegyelme megengedte, hogy újra szülessek, és pedig mint szolga az úri házban. De durva és nyakas szolga lettem, mindazáltal a keresztény hitben oktattak, jóllehet csak hiányosan, mégis intés volt ez szellememnek. Borzasztóan kezdtem félni az ördögtől. A kereszténység homályos fogalma csak csekély világosságot adott. E testetöltésben a törökök elleni

harcban szúrtak le. A fény tovább pislogott; de ismét kialudt, midőn önakaratúlag, az összekötő törvény ellenére, mint a kastély ura öltöttem testet. Mint ilyenek sokat kellett szenvednem háborúban és betegségben. Én magam gonosz rabló lovag voltam, és több embert megöltem, mígnem elfogtak, láncraverték, s a börtönben nyomorultan elpusztultam. Ekkor ismét eszembe jutott a kereszténység; a szellemi világosság, melyet egykor befogadtam, ismét előtört. Védszellemem bátorított. Feltettem magamban, hogy engedelmeskedem - de nagy szégyenemre be kell vallanom, hogy ismét engedetlen voltam, és védszellemem óvó intései ellenére öltöttem testet, mint a kastély örököse. Vad, nyers és fékezhetetlen voltam. A keresztény tanokba egy szerzetes vezetett be. E vallást kellett volna követnem, de folytonosan áthágtam, de ennek dacára már egy fokkal kevésbé voltam gonosz, mint régebben.”

„Párbajban estem el; szellemem a halálom után bizonyos tompultságba esett, melyből védszellemem szabadított ki. Komolyan megintett engedetlenségemért. Képesek vagytok elhinni, hogy ennek dacára folyton a kastély szolgáló leányai körül ólálkodtam és testetöltést kerestem? Mert ez nekem érzéki gyönyör volt! Egy szolgálólány gyermekévé lettem, és mint rettenetes torzszülött jöttem a világra. Kicsiny voltam nagy púppal, görbe, vékony lábakkal, néma és bamba, vadul és gonoszul tekintetem körül. Ebben a rettenetes testetöltésben büntetésül 80 évig éltem. Gonoszágom miatt minden ember által kerülve és utálva, egyedül és elhagyatva haltam meg. Alig volt szellemem szabad, a büntető törvény a szellemi ítélőszék elé vitte, ahol be kellett volna bűneimet ismernem. És én mégis dacoltam, ellenállottam minden törvénynek, és ismét egy asszony magzatát éltettem és a helység hivataloszolgájának gyermekévé lettem, de erőszakosságom következtében halva születtem. Dühös voltam és felbőszülve rohantam a földesúr nejéhez, ki a görcsök következtében, miket közelségem okozott, idétlent szült. Innét a plébános gazdaasszonyához mentem, és most már csinos prépostocskává lettem, piros és kövér. Felnevekedvén pappá lettem M-d.-ben. Volt egy szakácsném, és

voltak unokahúgaim, volt nagy hasam telve disznóhússal és borral. Jól éltem; ezúttal végre megütött a guta. E halál után néhány évig halott voltam, szellemem mintegy megkábult, megbénult sok bűne és az érzéki élvezetek következtében. Ez a szellemi kábultság és bénulás nagy, leírhatatlan szenvedés, igazi, folytonos pokoli kín. Lassankint tanulnom kellett imádkozni, és a legnagyobb megaláztatásban, mint koldus kellett testetöltésem elfogadnom, böjtöltem, fáztam és koldultam. E siralmas földi nyomorúságban tanultam meg imádkozni és ezelőtt 13 évvel haltam meg. Szellemem most kevésbé mozdulatlan, világos fogalmam van sok bűnömről és a javulási vágyról.”

„H.....”

A vezetők oktatása: „E szellem történetében látjátok a töredelmetlenség és engedetlenség képét. Látjátok, hogy e két hiba mily szerencsétlenné teszi a szellemet, és hogy mily szenvedést okoz. E szellemnek már most a bűnhődésnek annyi fokozatán kell keresztül menni, mint ahány fokozatot tett az esésben. Maga mondja, hogy pokoli kínokat szenved. Éppen a bűn a legnagyobb pokol az ő következményében.”

NEGYEDIK FEJEZET

Egy cigányleány szellemének nyilatkozata (**)

1864-ben a médium egy szegény, mintegy 15 éves cigányleányt talált kertjük kapujában ülve, félig meztelenül és szomorú arccal. A médium, részvétől indítatva, ellátta ruhával és jó szóval. A gyermek boldog volt! Hálából kártyából jósolni akart a médiumnak, aki azonban még akkor a spiritizmusról, efféle természeti adományokról és a magnetizmusról mit sem tudva, azt el nem fogadta.

A médium már egészen elfeledte ezt a kis esetet, midőn 1866. aug. 16-án hirtelen a következő módon merült fel emlékében. A médiumi írás erős érzete fogta el és heves gyorsasággal a következő nyilatkozatot nyerte:

„Te teremtés, aki itt ülsz és vezetőmül szolgálsz - hallgass meg: egy cigányleány szelleme beszél hozzád! Egy napon kertet kapujához támaszkodva, könnyező arcomat kezemmel eltakarva, láttál. Fehér ruhában közeledtél hozzám és úgy tűntél fel előttem, mint egy irigylésre méltó angyal. Ruhákat adtál - ezek voltak az elsők és utolsók, amiket a földön hordtam. Odaadtad nekem szégyellve magadat a meztelen, serdülő cigányleány pőresége miatt.”

„Kikérdezted szomorúságom okát. Kártyát akartam vetni - emlékszel még rá? Ah, te nem tudod, mi ment akkor végbe bensőmben! Ha ismerted volna bánatom okát? Gondolataim száguldását? A fájdalmat, mely gyermeki keblemet szaggatta? Mindezeket senkisé is tudta, csak Isten és én egyedül!”

„Egy pusztán születtem, Sára nevet kaptam - keresztségben-e vagy anélkül? Csak a véletlen dolga ez nálunk pogány vándormadaraknál, Európa vadjainál! Születésem anyám életébe került. Apám ügyes, okos, tekintélyes üstfoldozó volt - törzsünknek elismert személyisége. Felesége halálakor sírt és jajgatott. Fájdalma szenvedélyes és heves volt, mert szerette őt, minthogy ártatlan oka halálának én voltam, nem tudta látásomat elviselni - azt hiszem gyűlölt, s így midőn a földre léptem, senki sem fogadott szeretettel. Valószínűleg el is haltam volna éhen, mert senki sem gondolt a gyenge, nyöszörgő, meztelen gyermekre! Minthogy azonban testetöltésemnek mély célja volt számomra, élnem és szenvednem kellett, csapatunk legszegényebb és legmegvetettebb cigányasszonya könyörült meg rajtam, és táplált, felnevelt János fiával. A cigányasszonyok addig szoptatják gyermeküket, ameddig tudják; ezért volt, hogy tejtestvérem két évvel idősebb volt, mint én.”

„Felnöttem - fizikailag és erkölcsileg meztelenül - minden ruha és oktatás nélkül.”

„A vihar volt az én regélőm - a tűz az én barátom és bizalmasom - a csillagok az én Istenem - az égbolt az én világom. Ó, mennyire szerettem ezeket az én barátaimat! Szerettem az éjt - ez

felüdített és betakarta szegénységemet; a napot azonban gyűlöltem, csak lealacsonyításomra és szégyenemre szolgált.”

„Tejtestvérem hasonló gondolkodásúvá lett. Különös gyermek voltam; félrevonultam a többiektől, és órahosszáig tudtam egy helyben csendesen és mozdulatlanul guggolni, térdeimet felhúзва és karjaimmal átfogva egy helyben ülve maradni. Így bámultam a tábortűzbe bozontos, fésületlen göndör fejjel és nagy fekete szemekkel. Mélyen elgondolkoztam. A fájdalom leírhatatlan érzése vonult át szellememen - és nagy búskomorság volt állandó kísérem. Már édesanyám halála is súlyosan nehezedett rám; gyermekkoromtól fogva hallottam apámtól minduntalan: „Sára vette el az anyja életét!”

„Sohasem csókolt meg, - egyedül, megvetetten álltam ott, amikor többi testvéreimet cirógatta. Ismét megházasodott, és második felesége üldözött, mert azt mondta, hogy utálatos vagyok és gonosz boszorkány rejlik bennem.”

„Senkisem szeretett - senkisem törődött velem, csak szegény, öreg dajkám; igen, ő gyakran összegyűjtötte számomra a falatokat és morzsákat, melyek étkezés után a zöld vagy fehér, gypvagy hó-asztalok után a földön maradtak. János volt az egyedüli, ki tréfáival és élceivel meg tudott nevetetni.”

„A mi törzsünk tekintélyes volt, több családot foglalt magában. A gazdagoknak ezüstgombjuk, ékszerük, szép botjuk és szerszámaik voltak. Nekünk négy szekerünk volt, voltak lovaink, kutyáink és két disznónk. Mindez helységről-helységegre vonult. Én rendesen az utolsó voltam a csapatban szegény, öreg dajkámmal, mert a szekéren nem volt hely számunkra. Mivel sohasem akartam koldulni, mostoha anyám ütött.”

„A természet volt az én vigasztalóm, pótolta szellemem minden vágját. E sajátságos szellemi élet által képződött ki bennem a jóslás tehetsége; előre meg tudtam dolgot mondani, kártyát vetni, mert szellemileg sok dolgot világosan láttam. Ezért neveztek boszorkánynak, és félték tőlem. Törzsemnek rettegett jósnője voltam. Minden gyermek, ifjú került - az öreg kártyavető nők és ámítók üldöztek. És mégsem közöltem senkivel benső szellemi

életemet. Csak Jánossal beszéltem gyakran felőle, ő megértett. Sokat beszéltünk együtt a csillagokról, az égről és a jó Istenről.”

„A legnagyobb szerelem, amelyet a föld gyermeke érezhet, lobbant fel keblemben és János viszonzta ez érzelmet. Kezdetben azt hittem, hogy olyan mélyen és igazán érez, mint én; de nemsokára arról kellett meggyőződnöm, hogy az ő szeretete csak a részvét és barátság érzelme - és ez nekem fájt. A szerelem magasztos érzelmével tehát egyszersmind nagy fájdalmat is éreztem!”

„Hallottam valamit az angyalokról és tisztaságukról. Ekkor azt hittem, angyal vagyok, mert oly szent és dicső érzelmek hatottak át! De akkor ismét meztelen, barna idomaimtól, szénfekete, bozontos hajamtól ijedtem vissza, és mások gúnyos szavait hallottam fülemben csengeni és féltem, hogy boszorkány vagyok! Nagy keserűség fogott el, mikor láttam, hogy a többi mind megvet és kigúnyol. A jó János szabadított meg az ily gondolatoktól, az ő veleszületett vidámságával. És én megvigasztalódtam.”

„Ügyes munkás volt és mindenféle eszközt készített, melyeket aztán eladott. Egy napon, midőn egy nagy falu mellett tanyáztunk, egy pár függőt hozott nekem. Ó, mily szépen ragyogtak, és mennyire megörvendeztetett engem szerelmének e jele. De nem sokáig tartott ebbeli örömöm sem; mert a többiek kinevettek és így kiabáltak: „Nézzétek, hogyan cicomázza magát a boszorkány! Szeretőjének kell lenni! Jaj a szegénynek, mert vele röpül a pokolba!”

„Ez mélyen elkeserített, főleg János miatt, akit bántott ez a mende-monda. Elrejtettem a függőket, de hova? Ruháim közé, melyek nem voltak? A hajam közé, és ott csomóba kötöttem. Így hordoztam kincsemet magammal! Telt az idő lassan, nehezen, míg te a kerted kapujánál sírva találtál. A szomorúság és kétségbeesés éppen egy ilyen pillanata fogott el! A te barátságos házad, a csinos udvar, minden oly barátságosnak és boldognak tűnt fel - és én elszomorodtam. Irigység volt ez, vagy elégedetlenség sorsommal? Akkor is bosszankodtam rád, mikor hozzám jöttél, barátságosan beszélgettél velem, de a ruhák, melyeket ajándékoztál

csakhamar kiengeszteltek és úgy tűntem fel magam előtt, mint egy szép menyasszony.”

„Sietve Jánoshoz szaladtam és közöltem vele örömemet. Ez volt életem legszebb napja; mert úgy örültem, mint a gyermek és nem éreztem a többiek tekintetét. Téli a ruha foszlányokká szakadt és télig János szerelme is végképp kihűlt irántam; szégyelt, került és a törzs leggazdagabb leányát vette nőül.”

„Nem tudom, hogy éltem ezt túl! Vad és szenvedélyes fájdalomban, midőn feleségét csókolni és cirógatni láttam, el akartam emészteni magamat; de a csillagok visszatartottak ettől! Mily sokszor hallottam őket nevetni és tréfálkozni! Ekkor arcra borultam, messze tőlük és fuldokolva sírtam, s a földet haraptam. Éhen akartam halni, ami nem lett volna nehéz, de a test győzött akaratomon és az 5-ik napon összerágtam az úton lelt csontot. Olyan voltam, mint a kivert kutya. Magam sem tudom, hogyan éltem, mert állandó tudatában voltam egy folytonos fájdalomnak. Többször el akartam hagyni törzsünket, de ehhez is gyenge voltam; mert többé nem látni Jánost, elviselhetetlen lett volna.”

„Egy döntő pillanat következett be; Jánost bevették katonának; felesége sikoltzott és tépte a haját! Én mindezt csendesen néztem, észrevétlenül hagytam el cigány famíliámat és azon voltam, hogy őt koldulva kövessem. A kártyavetéssel némi pénzt takarítottam meg magamnak; ezért kendőt vettem és János ezrede után tudakozódtam. Azt mondták Pesten van; mielőtt azonban gyalog, rettentő erőfeszítéssel, folyton koldulva, odaérkeztem, azt mondták az emberek, hogy most minden katona Csehországban van a háborúban.”

„Pesten kártyavetéssel jó üzleteket csináltam, persze csak a legalsóbb rétegében a társadalomnak, mely undorodott tőlem. De akkor egész különösen prófétaileg voltam hangolva, úgy hogy az emberek csodálkoztak. Ennek segítségével pénzt szereztem magamnak, néha yasúton is utazhattam és valóban megérkeztem Csehországba. Éppen a nagy ütközet előtt volt. Kártyámmal csodálatosan keresztül lopóztam. Ekkor egyszerre, még mielőtt sejt-

hettem volna, János előttem áll. Ő rögtön megismert, jóllehet eleinte azt hitte, hogy kísértetet lát maga előtt! Forró átölelés, néhány jó szó és aztán el kellett mennie. Nem tudom egész világosan elmondani, hogy történt minden. Még hallom a sívítást, még látom a golyózapot, még hallom János szavát, ki nevémen szólítva Sárát kiállt, még látom őt rohanni, elesni, magamat pedig az oldala mellett és többet semmit sem tudok. Talán ellenséges golyó talált el engem is az ő oldala mellett? Így kellett lenni! Mert még most is szellemem előtt lebeg két egymásba fonódott vérző holttest.”

„Mért beszélem el ezt neked, tán van valami célja? Ó igen! Mindjárt megfogom magyarázni: -

„Szolgáljon elbeszélésem a szellemi kiengesztelődés és bűnhődés képéül és példájául. Korábbi földi életemben csupa szerencse vett körül, bírtam szépséggel, gazdagsággal, földi fénnel és pompával, volt jó és hű férjem. De mindezeket nem tudtam kellő módon, jól hasznomra fordítani. Éppen ellenkezőleg, nagyravágyásom, büszkeségem, tetszvágyam és pompázásom nem ismert határt. Semmi sem volt előttem szent, hogyha akaratom kényekedve szerint cselekedtem. Visszaéltem férjem bizalmával és szerelmével. A szerelem legszentebb érzelmével játszottam és vétkeztem; életemet elpuhultságban töltöttem, és azt hittem, hogy egész másképpen vagyok teremtve, mint a többi közönséges emberiség, mint őket neveztem. Ki volt hozzám hasonló? Hiszen az egész társaság felett uralkodtam tekintetemmel, rangommal és gazdagságommal. És így haltam meg - a sors által elkényeztetve, a legszentebb érzelmekkel játszva, velük visszaélve, életemet frivolitások között elfecsérével - mint kevély öregasszony, aki végre még a legtűrhetlenebb szenteskedésre adta magát.”

„A várt biztos mennyország, mely megilletett engem, nem jött el; szellemem nem tudta megtalálni. Csak lassankint ébredtem fel és tanultam meg az elvesztegetett jót megsíratni. „Most már koldulnod kell a szeretetet, koldulnod a részvétet, koldulnod a kenyeret és ruhát, koldulnod mindent, amit régebben oly esztelenül eltékozoltál.” Így hangzott felém!”

„És én magam előtt láttam vezeklésemet a kóbor, meztelen,

kolduló cigánycsapat képében. Visszarettem! De most már, kedves gyermekem! - beteljesedett Isten kegyelméből! Mi ez a 20 évi vezeklés azért a korábban elvesztegetett 60 évi erkölcsi romlottságért?”

„A szűkölködés minden neme, a szeretet és viszonzszeretet utáni sóvárgás, a szegénység, az éhség, a lelki fájdalmak visszaadták elforduló szellememnek az egyenes irányt Hozzád, ó Uram! Atyám, hála legyen neked!”

„Még áldalak, te kóbor cigány-törzs, bölcsője fájdalomnak és mostani boldogságomnak! Áldjon meg az Isten, te barna csapat Magyarország pusztáin! Gábor apám, emlékszel-e még az itt érteled imádkozó Sárádra?”

ÖTÖDIK FEJEZET

A földöntúli életben összetalálkozott két földi és saturnusbeli szellem beszélgetése a földi nyomorúságról (**)

1866. május 5-én, a rendes mindennapi ülés alatt a vezetők a médiumnak a következőt írták: -

„Oktatásotokra egy kis bepillantást engedünk a szellemvilágba. Lássátok meg, hogyan találkoznak a szellemek az űrben, hogyan vonzzák és taszítják egymást. Egy fáradt földi vándorló éppen most halt meg. Találkozik egy éppen most megdicsőült saturnusbeli szellemmel, kivel az itt következő párbeszédet folytatja:

Földi szellem: „Istenem, hol vagyok? Mi ez? Mily jól, mily könnyűnek érzem magamat. Igen, én meghaltam! Ó az üdvösség! Hol van vajon a testem? Ó, látom: 4-ik számú ágy, a közkórházban. Bécsben meghalt egy körülbelül 25 éves leány tüdővészben, a közös temetőbe került! Igen ez voltam én! Lehettem én ez? Szenvedtem én ilyen nagyon? De mi ez? A test amott egy asztalon fekszik, felboncolják, szétvagdadják! Ó mily utálatos. Hideg tekintetek nézik figyelve. - -

„A tüdőben - és a szívben - gyenge szervezet! Igen, gyári munkásnő volt. Nagyon gyenge életerő!” Most már tudjátok! Ó mily

undorító nézni, mit nem csinálnak még a szellem burkával; mily nevetve cselekszik mind ezt, oly hidegen, minden gondolat nélkül a halhatatlan szellemre, aki itt nézi mi történik a levetett testtel. Ó, elfordulok tőle, és felfelé tekintek! Igen, Fanny megszabadultál! - Fanny? hisz ez földi nevem volt, de hogy hívnak most? A megváltottat! Ó, te jó szellem, ki oly szeretettel mosolyogsz, ugyan mondd el, honnan jössz? Mért vagy oly sugárzó és boldog?"

Szellem a Saturnusból: „Eleha a nevem, a Saturnusból, ahol én is ember voltam, ma elragadtatásban a szellemi életre jöttem át. Ez az, amit ti halálnak neveztek, én nem szenvedtem, hanem extasisban lehántottam a testemet! Felséges volt!”

Fanny: „Hogyan lehetséges ez? Figyelj, hadd mondjam el. Gyermekek voltam, midőn már is a gyárba mentem dolgozni egy pár krajcárért, egy gyufagyárba; a gyufákat a skatulyákba raktam; itt a kénzag gyakran megköhögött, gyakran rosszul lettem az émelygéstől, de szereztem 6 éven át naponként néhány krajcárt és ez kenyérre elég volt, mert odahaza még öt testvérem volt, kik szintén éheztek. Így folyt ez tovább. Semmit sem tanultam; az imádságot egyedül védszellemem sugalta, senki más. Egy sereg rossz dolgot beszéltek ott a gyermekek, mindenféle olyan dolgot, amit jó és nemes család gyermekeinek sohasem szabad hallani, maguknak a fiatal asszonyoknak sem. És én már 8 éves koromban tudtam ezeket! Ezek az erkölcstelen dolgok fel sem tűntek, mint-hogy oly gyakran láttam azokat; azt gondoltam mindenki ilyen. Senkise mondta, hogy ez rossz. Így lettem én 16 éves. A gyufagyárban gyenge mellem kifakadt. Szüleim elhaltak, testvéreim szolgáltak, én pedig bementem Bécs városába és egy nagyszágos doktornéhoz álltam be szolgálonak. Itt volt még csak az igazi nyomorúság! Vágytam ki a zöldbbe, a szabadba, amit tulajdonképpen sohasem ismerhettem meg. Úgy kellett dolgoznom, mint egy teherhordó állatnak; reggel 4 órakor felkelni, kitakarítani, reggelit feltálni, vizet hordani, gyermekeket felöltöztetni, edényeket mosogatni, főzni, lámpákat és ablakokat tisztogatni; a petróleumnak gyakran oly erős szaga volt, hogy megköhögött. Azután

ezenfelül még leszidtak, türelmetlenek voltak irányomban; örökösen ez járta: „Fanny, Fanny! Ó, te szegény Fanny!” Napjában legalább 30-szor felmentem a 3-ik emeletre és ugyanannyiszor le. Az úr fogorvos volt és igen kegyetlen, sokszor haragudott a nagyságos asszonyra. Az étel nagyon szűkön járt ki. A legszebb óráim azok voltak, mikor a kis Marival voltam egyedül; akkor beszélt csak sokat a „Jó Istenről.” Ó, ezek voltak a legszebb óráim, Isten áldja meg őt! Nemsokára rosszra fordult dolgom, mert az úr szemtelenül viselkedett velem szemben; önagysága észrevette, kilöktek az utcára ruha és pénz nélkül; ó, pedig mily ártatlan voltam! A kis Mari imáit mind tudtam kívülről, azokat mondtam el. 6 esztendőt töltöttem ebben a házban; tehát 22 éves voltam. A megfeszített munka sokat ártott az egészségemnek, koldulni nem akartam s így ismét elszegődtem. Ó, hányszor jött rám ocsmány kísértés; de ott volt védszellemem és Mariska imái: „Jó Isten, tégy jámborrrá, hogy a menyországba jussak! Uram, engedd, hogy angyalaid örködjenek szüntelen ágyam felett!” Így imádkoztam folyvást és tiszta és jó maradtam halálomig.”

„Most már egy mézárósnénál szolgáltam. Igen keményszívű volt és elkergetett, midőn egy erős meghülés után nem tudtam erőre kapni. Így jutottam a közkórházba utolsó pár krajcárommal, ami még megmaradt. Utolsó pillanatig a Mariska imáit imádkoztam! Ki tudja mi ő és hol van most?!”

„Látod, jó Eleha, ez az én történetem; most már beszéld el a tiedet. Számomra a halál valóságos megváltás!”

Eleha: „Álmélkodom ezen a nyomorúságon! Mondd, mi az a gyár? Mi az a nagy város? Miféle kísértések ezek?”

Fanny: „Ezt nem tudod? Ó, a földön sok gyár van, ruha, gyufa és mindenféle gyártmány készül ezekben. Meglehetősen sok rossz ember van ott, aki hazudik és lop. Gyilkosok is vannak nálunk a földön - ó, többé már nem nálunk, mert hiszen hála Istennek! megszabadultam. Egy városban, igen, itt szenvedések, nyomorúság, emberek vannak, akik éhség miatt elpusztulnak, az anyák megfojtják gyermekeiket, hogy kenyérért esengő szavukat ne hallják többé. Gonosszá lesz az ember a szükség miatt, hogy

nyújtsa életét. Az emberek nagyon erkölcstelenek, mindenféle élvváagnak élnek. A földön vannak háborúk, ahol az emberek csoportonként egymás ellen támadnak; a férjet a feleségtől, a fiút az anyától elragadják. Oly sok nyomorúság van a földön, hogy azt le sem írhatom neked. Egy koldus áll az út szélén - elegáns kocsi halad el mellette, egy pénzdarabot hajítanak neki - ez mentse meg őt? Táncolnak, dalolnak, mindent az anyagiasságba fojtanak! Pénz után kiált a föld, pénz, nyereségvágy - ekkor be-toppán a halál - vége. Igen, gyakran nagyon rosszul megy a földön; egy ilyen szegény szolgálónak vagy gyári munkásnak nem valami rózsás kilátása van ott. Annál jobb dolgom van most! Istenem, mily jó vagy Te!”

Eleha: „Egészen megrémültem attól, amit nekem mondasz. Nálunk is vannak emberek a Saturnuson, de nem oly rosszak! Előttünk ez a szó, gyilkosság (mily borzasztó kimondani) teljesen ismeretlen. A legkisebb türelmetlenséget keserűen megbánjuk. Szüntelenül imádkozunk! Ott a gyermekek nem maradnak nevelés és oktatás nélkül, következőleg nincs nyomor. Látod, én azt hiszem, a földön jobb élet volna, ha bűnök nem volnának. Mert hiszen mi is emberek vagyunk, de jók akarunk lenni, inkább akarunk szellemek, mint emberek lenni, ezért nem ismerjük az erkölcstelenséget. Igen, a bűn az alapja a földi életnek, az anyagiasságnak, a pénz utáni váagnak. Föld emberei, szeressétek egymást testvérként, akkor jobban megy dolgotok! Az örökélettel, úgy látszik, keveset gondoltok? Mi saturnus-lakók buzgón közlekedünk a szellemekkel, akik oktatnak bennünket; a ti úgynevezett túlvilágokat nekünk hazánk, mely elé ujjongva sietünk; ez hozza az erényt, az Isten szeretetét magával. Szegény föld! Meddig fog a materializmus és az önzés áldozatokat követelni tőled? De van Isten, vannak szellemei, kik neki alázatosságban és szeretetben szolgálnak! A bűn nyomort, az erény elragadtatást szül.”

„Ó ti, kik gúnyosan nevettek e beszéden, vigyázzatok, ti csúfolódók, eljön nemsokára a kérlelhetetlen halál, mely elől senki sem menekül, akkor koldulhattok, könyöröghettek a magatok te-

remtette nyomorban. Föld, lakóiddal együtt, térj Istenhez! Emberek, gondolatok az örökkévalóságra, ne törődjete a világgal és üzelmeivel, haladjatok az égi úton! Ámen.”

HATODIK FEJEZET

Két elveszett élet (**)

1. Egy könnyelmű művész

1870. jan. 9-én egész váratlanul a következő szellem nyilatkozott meg:

„Ide küldtek. - Én néhai H. G. vagy néhai Hampelmann Frigyes, Kunze Lipót, Hatihmschon Henrik, Magihnnicht Ferencz, Fristihnowhl Ignác, Rosenduft Eulalia, a kakukk tudja ki és mi minden még! 134 idétlen szülés, 35 kettős, 301 koraszülés stb. stb. stb.

„Rajzolnék - de kezek nélkül, csupán ezzel a rongy ideg-fluiddal? Jó, nyugodt kézre van szükségem - itt van Vay báróné, erre egészen alkalmas.” (Megjegyzés: A szellem érezte az illető médiumitását.)

„Adelma grófnő fantáziája, a báró keze és az én tehetségem, ennek dicsőnek kell lenni! Hogy nagy művész vagyok, azt mondanom sem kell azután, hogy nevemet megmondtam.”

„Ó nyomorúság! Ó jajgatás ebben az annyit dicsőített szellemvilágban. Ó istenített lelki világ, mily szegény vagy te, meztelen és puszt! Ó te megénekelt istenek lakhelye: 'túlvilág', mily mindennapi és emberi vagy! És ezért hagytam ott W. gróf pecsenyéit a pompás mártásokkal?! Meglehet, hogy másnak jobb dolga van. Nekem ebben a dicsőített szellembirodalomban kutya rossz dolgom van! Nem érzem magamat sem poétikusan, sem esztétikailag, sem isteniesen, sem emberien, sem múzsailag, sem disznóilag. Egyszóval rossz dolgom van; még nem kaptam rendes alkalmazást, éppen úgy mint az életben. Most már fogjunk az első rajzhoz; de ha ön rá van szorulva, hogy úgy takarékoskodjék a garassal, mint ahogy nekem kellett, azt tanácslom, hogy egész közön-

séges papírra, mert sokat befirkálunk; ezt a művészetben nem veszik oly pontosan.”

„G.”

A médium, Vay Ödön, rajzolni kezdett, de a rajz egyáltalán nem sikerült. H. G. szellem most már Adelma médium által írt: „Egy pimasz megzavart. Nincs nyugta az embernek ebben a szellemvilágban.”

Ezután a vezetők írtak a szellemnek: „Szívesen fogadunk téged, H. G., magunk közé, de kitartónak és jóakarátúnak kell lenned, és Ödön kezét ügyesen kell vezetned. Máskülönben ha imádkozni akarsz tanulni velünk, nemsokára belátod, hogy a sírontúli és a síronnenni lét egy, és hogy itt mint ott ugyanazon szellem maradsz; egyedül tőled függ, akaratodtól és vágyadtól, hogy egy jobb szellemi társaságba juss, mert úgy mint az emberi életben, a szellembirodalomban is felkeresheted társaságodat.”

A vezetők azután a médiumnak írtak: „Ez a szellem triviális szellem-társaságban forog; nehezen lesz komollyá. Nem gonosz, de rendkívül könnyelmű, beengedtük őt ide, hogy tanuljon valamit. De sajnos, mindig magával hoz néhányat szellemei közül, kik azután rajzát elrontják. Imádkoztunk, hogy a jelenlevő szellemek megkönnyebbüljenek:

„Istenem! Mindennap beszélek hozzátartozóimmal, elmondom örömeimet, elpanaszlom szenvedéseimet, vigaszt és segítséget keresek náluk - hogyne beszélnek veled, ó Atyám! ki egyedül vagy az egyetlen béke és a valódi vigasz! Hozzád fohászok Istenem - mert hiszen Hozzád az út szabad és nyílt - hiszen mindenkinek szabad Hozzád szólani - mert Te senkit sem zársz ki szereteted és könyörületességed köréből; csak aki magát zárja ki, a megátalkodott bűnös, az nem tud Rólad semmit. Tehát, Atyám! Hozzád járulok és Hozzád szólok. Te tudod, miben szűkölködöm, Te tudod, minek vagyok híjával; küldj segítséget, erőt és vigaszt. Ámen.”

Ezen ima után írta H. G. szellem: „Hallgattam ezt a nagyon erkölcsös és szép imát, még pedig ájtatosan. Rendkívül sajnálom,

hogy az imént nem sikerült a rajz, de az én akaratom csak polyva volt a szélben az ilyen felhők között. Most mind elmentek, a levegő tiszta, fogadják üdvös oktatásukért legmélyebb köszönetemet, majd egyszer később megmondom, megszívleltem-e azokat?”

1872. márc. 13-án ugyanaz a szellem egész váratlanul írta: „Ily hosszú idő után végre ismét írok. H. G.”

„Nem kell hinniük, kedves grófnő, hogy akkor eltávoztam önöktől, ó nem! Csakhogy az Önök sokoldalú elfoglaltsága nem engedett szóhoz jutni; de most már megteszem, habár néhány ilyen rabló, aki szeretne nyakon csípni, még mindig üldöz és háborgat.”

„Földi életem nagyon könnyelmű volt. Tehetségem kezdetben jövedelmező volt, míg az élvezeteknek olyannyira át nem adtam magamat, hogy végre korhely lettem, s már nem művész. Kietlen, egészségtelen életmóddal megrövidítettem napjaimat. Elkeseredetten haltam meg, egyszersmind alacsony szellemi fokozatokba kerültem, azokhoz, akik emberi testüket kéjelgéssel, korhelységgel és könnyelműséggel megölték, és akik a lélekkel mindazokat tovább élvezni akarták, amit a földön abbahagytak. Az embereket bűneik felkeresik a szellembirodalomban. Hogy jutottam önökhöz, nem tudom. Azt hiszem, anyám imái következtében. Valaki imádkozott értem és Isten meghallgatta! Hogy jutott az én elposványosodott szellememhez? Hisz a közvetlen égi szózat számomra nem hallható, nem érezhető; mert még a földön álltam szellemcsöcselék közt. Az én vezető védszellemem, kit azonban sem nem láttam, sem nem hallottam, tehetségemnél, a művészet iránti szeretetemenél ragadott meg. Ide vezetett önökhöz; láttam, hogy a báró médiumilag rajzolt, és ez lekötött. Azután hallottam azt a szép imát, és azóta önöknél maradtam, és többször rajzoltam a báróval. Most tisztább és jobb vagyok. De a legnagyobb fáradságomba került magamat ebből a triviális szellemkörből kiragadni. Minden pillanatban rángat valamelyik. Gyenge üdülő vagyok, kinek még erőre van szüksége. Imádkozzék értem; Istentől

nagy kegyképpen nyertem, hogy mindezt önöknek elmondhas-
sam és köszönetet mondok türelmükért, hogy meghallgattak.”

„H. G.”

2. Egy öngyilkos spontán nyilatkozata (**)

1871. április 6-án egy szellem a következőleg nyilatkozott: -

„Rudolfnak hívnak. Szerencsétlen voltam a földön. Nem hit-
tem; hitetlenségemben megöltem magamat. Kérlek, hagyj írni.”
(Erre a médium bátorította a szellemet, hogy beszélje ki magát
szabadon.)

„Mindenféle csalódások elkésérítették kedélyemet; nem talál-
tam sehol vigaszt. Elfordultam a hittől, vallástól és szellemi tév-
útra jutottam, kétségbe estem. Azt hittem, hogy életemet, gondol-
kodásomat, lételemet kiolthatom, megsemmisíthetem és agyonlőt-
tem magamat! De mily iszonyú! Tovább éltem. Az emberi test
halála nem volt igazi halál.”

„Mert hiszen én, én megvoltam! Gondolkoztam, éreztem, él-
tem. A lehullott emberi test előttem feküdt, és én láttam. Olyan
volt, mint egy darab hús elhalása; de az élet bennem volt.”

„Ennek az élettelen tömegnek a látása, mely hidegen és holtan
feküdt előttem, iszonyú volt. Valóságos kétségbeesés fogott el.
De még kétségbeejtőbb volt, hogy tovább élek, tovább érzek, és
az a tudat, hogy nem semmisíthettem meg magamat. Eltompul-
tam a csodálkozástól és kétségbeeséstől, tudva azt, hogy tovább-
élünk, hogy felelősséggel élünk. Igen, élnünk kell mint embernek
mindaddig, amíg meg van határozva. Ellene voltam e végzetnek,
tele kétséggel és kétségbeeséssel, bűnös módra elébe siettem; el
akartam pusztítani magamat, a semmibe feloszlatni - és itt állok,
mint tovább élő személyiség! Ó, emberi örület! Azt gondold,
megsemmisítheted magadat? Azt hiszed, megölheted életedet?
Azt hiszed semmivé lehetsz? Azt hiszed, hogy a te érzésed, gon-
dolkozásod, a te egyéniséged lefoszolhat? Ó, örület - örület!
Soha, soha, sohasem tudod magadat megsemmisíteni, te, a te
éned, a te személyed - te élsz - ő él - ezerszer, igen! Éreztem,

kínosan gyötrelmesen - igen, igen éreztem szenvedéseimben és végre bűnbánatomban is.”

„Mily rettenetes harcba került, míg a bűnbánathoz eljutottam! Mert szellemem gögénének először meg kellett törni; és én nem akartam önmagam előtt, Isten előtt, az örökélet beismerése előtt meghajolni. Minthogy önmagamat nem tudtam megcáfolni és öngyilkosságom dacára magamat egy megváltozott formában vagy megritkult hatványban élni láttam, elismertem magamat, mint élő egyént, mint szellemet, ki megsemmisíthetetlen és személyesen tovább él. De Isten, hol van Ő? Én legyek létének bizonyosága? Meglehet, hogy a szellem egy természeti törvény - de hol van Isten? Hadd lássam Őt! Így kiáltottam fel és a harc tovább tartott évről-évre, mert nem akartam beismerni alacsony szellemi fokozatomat, mely annyira távol vitt Istentől. Nagyon boldogtalan voltam annyival inkább, mert a földre pillantva, fiamat egészen ugyanazon szellemi kétségek közt láttam. Láttam szellemi harcát, kétségeit és mindezeket vele éreztem. Hisz ismertem ezeket önmagam is! Láttam szellemének belső pusztaságát, ahol egy garas ára hit vagy Isten iránti szeretet nem fakadt, ahol minden ilyenféle tagadva, kiirtva volt és ezt látva rettenetesen szenvedtem. Ha fogaim nem vacogtak is, ha nem üvöltöttem is, azért lelki fájdalmaim mégis ezerszer borzasztóbbak voltak, mint a pokol minden harapófogója és nyársa és mégsem akartam beismerni, hogy mind ennek az én szellemi eltévelyedésem, az én gögöm az oka.”

„Sok más lénytől voltam körülveve; mert az úr nem üres, élő lényekkel van tele, melyeket az ember szervi szeme nem lát. Néhány épp olyan boldogtalan volt, mint én; mások megint boldogok és szerencsések voltak. Azután láttam úgynevezett magasabb lényeket, akik vigasztalva és oktatva jártak. Ezek a különbségek, ezek a különböző egyéniségek, igen, ezek a különböző formák és burkok, hogy ne mondjam testek, megleptek. Mozgás, nyilvánulás, kifejezés, sűrűség sokféle különbözőségben és fokban volt itt látható, mi több szín, fény és temperatura váltották fel egymást ezen egyéniségek vagy szellemek körében. Megfigyeltem mind-

nyáját és gondolkoztam. Idővel találkoztam néhány földi ismerőssel. Azon naptól fogva, midőn, mint később megtudtam, Isten különös kegyelméből korábbi feleségem szelleme közeledett hozzám, boldogabb lettem; mert az ő befolyása, az ő imádsága folytán tanultam felismerni Istent, és egyidejűleg nagy lelki üdvösség vonult be szellemembe. Isten, mint a mindenség és a mi teremtőnk elismerése kezdte szellememet vonzani, felgerjeszteni! Tanultam, kutattam ernyedetlenül; ehhez dicső eszközök vannak itt a szellembirodalomban. Minél többet tanultam, annál inkább elismertem a gőg ostobaságát, igen, annál alázatosabbnak és csekélyebbnek éreztem magamat. Megragadva már valahára e tanulmányt, nem tágítottam. Az Isten létének növekedő felismerésével nagy gyönyör és boldogság tölté el bensőmet. Jól esik írnom ezt és elmondanom, hogy mily végtelen és megfoghatatlan szeretet ez a Teremtő. Igen, most már elismerem ezt a kormányzó, legmagasabb, örök, nem teremtett értelmiséget, felismerem minden természeti törvényben, minden mozgásban, minden porszemben! És jól esik elmondanom ezt, hogy tudják meg a föld emberei! - És ahol a kéz önmaga ellen támad, hogy ember-életét megsemmisítse, oda fogom neki kiáltani: Megállj, barátom! Mit akarsz megsemmisíteni? Érzésedet, gondolataidat, önmagadat? Ezeket nem tudod megsemmisíteni, mert ezek tovább élnek! Ne tégy az élet törvénye ellen, amely azt parancsolja, hogy még a földön működjél. Tusakodjál, élj, harcolj itt, hogy egykor felvilágosodva, boldogan ébredj fel, mint szellem.”

„*Rudolf.*”

HETEDIK FEJEZET

Öt levél a túlvilágról (**)

Első levél

1866. márc. 21-én Gonobitzban, Stájerországban, Geymüller Betti szelleme, halála után négy héttel, a következőleg nyilatkozott Adelma írómédiunitása segítségével:

„Kedves, jó Kati! Beszélnem kell veled! Köszönöm hű gondoskodásodat, jó kívánataidat és hogy együtt vagy velem mostani birodalmamban. - Inkább, mint a többi, élsz velem, él szereteted itt tovább. - Itt keresel és megtalálsz, mert ismered az utat. Azért ma is mozgásba hoztam menyed, Adelma kezét, hogy neked, kedves Kati, mostani hogylétemről beszéljek valamit. - Nagyszerű a testnek a szellemtől való elválása! Nagyszerű, megkapó, megrendítő és elragadó! A szellem rendes állapotban látja magát. Geymüller Betty szegény, törékeny teste mily gyenge és nyomorult volt már utoljára! És mégis de nagy hálával tartozom e testnek, mert szenvedést és kínokat okozott, melyek szellememet jó erőssé tették. Már most látom szellememet tulajdonképpeni és végleges állapotában, kinyugszom a földi élet nagy szellemi és testi fájdalmait, vezetni igyekszem földön lévőimet és várok rájuk. Bizonyára tudni óhajtod, Kedves Kati, hogy a kedves elhaltainkat mind itt találtam-e? Nagyon sokat láttam viszont, nemcsak rokonokat, de fiatalkori szeretteinket is mind! Igen, lapokat írhatnék tele élményeimről a szellembirodalomban. Szellemem, midőn a test a halállal vivódott, szeretteinkre gondolt - ekkor hamarosan ott láttam jó atyámat édes anyámmal, eljöttek első gyermekükért, hogy a többiekkel egyesítsék. Szüleim itt is atyám és anyám maradnak; érzem szeretetüket. Anyám véd, vezet engem most is, átszellemülésem első hetében, mikor a szellemnek még oly sokszorosan erősítő fürdőt kell vennie a testetlenek, a könnyűek, az erősek étherében. Most leginkább Croneborg társaságában vagyok, aki óhajtva várt. Bár szeretetem iránta a földön nem az volt, amiről Lenau és Schiller ábrándozik, a kötelék, mely bennünket összeköt mégis örökös - szüksége van rám. - Azután láttam mindegyik testvéremet. Adelmának nemsokára magának kell hozzád utazni Golopra, akkor majd kimerítőbben írok neked. Mára elég ennyi, oly sok tenni, látni és tanulni valóm van, hogy időm nagyon szorgos és mindez egy olyan birodalomban, ahol az időnek nincs vége. És mégis takarékoskodnom kell minden másodperccel! Isten áldjon meg Kati! Isten áldjon meg minden kedvesünket - különösen Dánielát, leányomat.”

„Betty.”

Megjegyzés: - Daniele társalkodónője és utolsó betegségében hű ápolója volt.

Második levél (**)

Adelmának Magyarországra, Golopra történt megérkezése után Betty szelleme magától a következőképp nyilatkozott: -

Golop, 1866. április 4-én. - „Kedves Kati! Dicsőség Istennek! Végre beszélhet veled szellemem. Ma egész napon át oly szorgos foglalatosságban láttalak benneteket, hogy nem akartam közéték furakodni! Szellemem látja munkálkodásotokat, és együtt dicséri veletek Istent. Irigylem működéséteket; bár én is jobban ápolhattam volna Hjalmar fiamnál! Honnan jövök? Hogyan mozgok most? Óh! csak leírhatnám nektek! Az elragadtatás szférájából jövök! Csillag ez? Egy világ? Nem mondhatom meg! De a nyugalomnak egy helye, ahol csak tiszta lég lengedezik, ahol már nincs többé ború, nincs hideg! Itt nincs hó, nincs jég, nincs hidegség - erkölcsileg, mint fizikailag tekintve (utolsó napjait Svédhonban élte le.) Hogy tudná ezt egy ember elképzelni? Egy élet a szeretet és a hit étherében! Imádásban Isten előtt leborulva! Az Ő fényének részese lenni, az Ő szeretetét érezve, mosolyát sejtve! Örökös verőfény ez az élet. Igen, Isten közelségét hozom magammal nektek, midőn most Adelmával írok! Nem érzitek? Ó csak egy parányát, Atyám és Istenem, érzésem egy parányát közölhessem velük! Vigasztal ez titeket? - Küldjétek Henriettának, Klárának, a ti földi testvéreiteknek. Hogyan közölhetném velük az én boldogságomat!? Hadd várjak veletek együtt, drága Kati! Segíték neked szellemileg. - Most már elbeszéltem itteni boldogságomat! A ti fogalmaitokkal és szavaitokkal kell élnem. Én, azaz szellemem, világos, könnyű, fluidikus ruhába vagyok burkolva, nem érzek magamon testet, de körülbelül úgy érzem magamat, mint te, mikor álmodban lebegni érzed magadat. Valami felemel, szárnyakat kölcsönöz, visz! Most szellemem által, nem pedig testem által mozgok. Mint ember (olyan érzésem van még, mint a lábnak,

mely sokáig szűk csizmába volt szorítva) a testet mégis tömörnek érezhettem, tapinthatam, mint tömeget láttam magamat, éreztem minden tagom hajlékonyságát fiatal koromban és öregségemben mindent rozsdásnak, nyikorgónak találtam mintegy megtörve. No, most már képzeld el a testi megszabadulást; mily pompás, mily kellemes már ez magában is. Énünk magvát, a szellemet oly hatalmasan érezzük! Tudjuk, hogy örökké élünk! Hát a szellemi megszabadulás! A szabad gondolkodás! A gondolkodás agyvelő nélkül - mily isteni, mily gyönyörteljes! Igen, ez az Isten legnagyobb áldása. - És egykor, ti is részesültök ebben kedveseim, ha Isten megszabadít benneteket. Munkálkodjatok csak elég serényen; minél több a megpróbáltatásotok, annál inkább dicsérvétek Istent, mert minden jóra fordul. Még csak most lesz előttem világos az a mondás, hogy a szenvedések tisztítják a szellemet - kiragadják az anyagból. Kedves Kati! Idővel majd Hjalmárnak is írok Daniela által. Sok szellem van itt, akik hallgatnak engem, ami bártortalanná tesz. Isten veled, megyek atyámhoz, aki e birodalomban körülvezet. Lujzához megyünk; sok baja van Gullal. Isten áldjon meg benneteket!”

„Betty.”

Harmadik levél (**)

Golop, 1866. ápril 8-án.

„Kedves Daniela! Egy médium által beszélek; igen, én; az én szellemem közli Adelma által! Ki hitte volna ezt korábban? Magam sem hittem volna földi életemben. Ismered, kedves gyermek, szigorú nézeteimet. Csak légy nyugodt, ha én mondom, hogy az emberek e közlekedése a szellemekkel Istennek kedves, hogy Ő megengedte azt, hogy az embereken segítve legyen. A te szellemed, kedves Daniela, vágyva tekint fel a kék égre ezer felhőcskéjével. Keresel, hallani akarsz, kezet akarsz nyújtani; de az ily közlekedés lehetősége veled nem adatott meg. Szíved nyugtalan; halálom óta elhagyatva érzed magadat, kedves gyermek. Légy erős, Daniela! Ne félj, hisz körülötted vagyok; úgy van, kedves gyermekem, nem váltam meg tőled, mert szellemem körül lebeg,

csakhogy te nem látsz. Adelma médium által közlekedhetsz velem. Közöld Katal gyötrelmeidet, szellemed érzelmeit, én válaszolok neked, már most is szívesen közlöm az általam újabban tanultakat. Kati el fogja küldeni utolsó leveletem április 4-éről, olvasd át figyelmesen; meglátod abból, hogy jó sorsom van, áldásdús! - Ó, gyermek, dicsérd Istent velem együtt. Hjalmárnak és Zsófinak is írok, mihelyt a testtől való megválásom sebei enyhülnek. Előbb elő kell készítened őket eme közlekedés lehetőségéről. Áldjon meg az Isten, jó Daniela, kedves gyermekem - a szeretet itt is egyesít bennünket.”

„Betty.”

Negyedik levél (**)

Golop, 1866. jún. 3-án. „Kedves Kati! Szívesen emlékszem utolsó ittlétemre vissza, de amikor még testben kerestelek fel Daniéával és Lujzával. Akkor még gátolt testem a tiszta szemlélésben - gondolataim mintegy le voltak igazva! De most, mily szabad valóban - oly szabad! Test nélkül lenni, mily jó, mily könnyű! Nem tudtok elég hálát adni Istennek e spiritisztikai foglalkozás kegyelméért. Mennyire emeli ez a szívet és a szellemet! Ó, örvendjétek és adjatok érte hálát Istennek! Különös, hogy kiáltok felétek, buzdítalak bennetek felülről bátorságra és bizalomra munkátokban. Szellemem, ki az igazat már az életben szívdobogások és aggódások közt kereste, itt megtalálta. Fényben és igazságban úszom! Láttam Istent? Ó, Kati! érzem őt, kegyelme megreszkettetett. Oly határozottan el vagyok telve az Ő közelsége sejtésével, érzésével és a bizonyossággal, hogy Ő jelen van. Ez felémelt, elragadott. Mi az emberi gondolkodás és kutatás? Hiába-való részmű! Hányszor tekintettem fel aggódva - a valláscserének szilárdságot kellett volna adnia, de hiába! - Fejem bizonytalanságtól és aggodalomtól lüktetett - szívem megrepedni készült! Csak e kiáltásom maradt meg: „Istenem segíts!” Látjátok, gyermekek, most minden pillantás jobbra vagy balra, mindenfelé, Ő róla beszél! - Világos, dicső alakok lebegnek ide-oda, boldogan mosolyogva - érezzük az Ő közelségét, szeretetet és erőt hoz ez.

Örömünkben ujjongunk és dicsénekeket zengedezünk Neki örökké. Fény és szeretet közti élet ez, az isteni erő keresztül jár bennünket jótékonyan és szelíden. A mi befolyásunk más bolygókra nagy. Azt hiszem, nem vagyok egy bizonyos bolygón; vagy tán ez a Jupiter? Je vis dans un espace beau et brillant! Különben mindegy, hogy hol van, de ez a boldogság. Letekintek a földre, de nem oly gyakran, mint azt oly sokszor hittem. Tán önzés tőlem, de úgy találom, hogy szüleim, nővéreim, fivéreim, Geymüller Mária, minden fiataalkori barátom és Croneborg nagyon igénybe vesznek. Most égi, túlvilági kötelességemnek kell neki feküdnöm, miután a földit teljesítettem. Imádságom ereje lehat földi kedveseimre. Kedves Adelma, ne nyugtalanodjál betegeid miatt. Hiszen itt van Isten. Ó, csak tudnék fogalmat adni a földön az Ő Mindenhatóságáról - mindenütt jelenvalóságáról. - Biztos lehetnél akkor, hogy nemcsak sóhajaid, hanem kétségeid is tudva vannak előtte. Bízzál tehát, mert Isten körülötted van, hall téged. - Úgy örülök, ha szavaim megnyugtatóknak és támogatóknak benneketek a ti folytonos munkátokban. A szegény Mimi; mennyire sajnálom! Hosszú betegséget látok előre, készül az üdvösség és Isten szeretetének hazájába. Vay Johannával is beszéltem - oly szeretetteljesen néztünk egymásra. Itt olyan képességünk van, hogy sokat láthatunk és üdvözölhetünk egyszerre; vannak ilyen együtthátások és összüdvözlések: értesz, kedves Kati? Sokat láthatunk és beszélhetünk egyszerre. Ó, az üdvösség! Hála, hála legyen Istenatyánknak!”

„Betty.”

Ötödik levél (**)

Tiszalök, 1866. júli 17-én (Adelma által):

„Kedves Kati! Betty beszél. Gyakran csodálkozol, hogy midőn az orvosságokat beadod betegeid állapotáról helyes ítéleteid támadnak. Én ezt erélynek neveztem azelőtt is és mindig bámultam benned, de most már nem csodálkozom többé, mert minden világos előttem. Vannak tehetségeid és pedig a belső hallás tehetsége.

Belső füled Isten és az ő jó szellemei számára nyitva van. A kemény és nehéz testetöltések egy sora által érdemelted ezt ki. Mikor tehát egy beteg jön, és te azon gondolkozol, hogy mit kell neki beadni, hallgass és figyelj - nemsokára meghallod a belső hangot, ezt vagy azt tanácsolva. Azután bírod a megsejtés adományát, mely neked ugyan gyakran görcsöket és nyugtalanságot okoz, de viseld alázatosan és türelemmel. Jobb az alacsony szellemek közelségét fizikai fájdalmak révén megérezni, mint erkölcsileg adózni nekik. Így könnyebben ellenáll az ember a sugalmazásuknak és segít rajtuk. Adelma csodálkozik, hogy ma olyan homályosan írok? Ó, emberek! Ti már oly annyira hozzá szoktatok e rendkívüli, túlvilági telegrafhoz, hogy csodálkoztok az akadályokon, melyek íráskor gyakran elének gördülnek. Ma bizonyos téren kell keresztül hatolnom és magamat biztonságba helyeznem, a legmelegebb ódikus bundát magamra öltenem, hogy a rettenetes ódhullámzást, mely most a földön van, kibírhassam. Ez már mégis nevetséges, gondolod magadban, hogy Betty, ki röviddel ezelőtt minden földi baját közölte velünk, most oly érzékeny lett. A szellem, aki minden földit lehántott magáról, a tiszta anyag hazájában, elemében él. Nem veszélyek közt, de elővigyázattal, körültekintéssel jövök hozzátok, hogy e szellemi szavakat felétek kiáltsam. Csupa viharfelhő vesz körül benneteket. Meglássátok, hogy most, amidőn a csatatérhez közeledünk, iszonyú égi háború, orkán és szakadó eső ömlik rátok. Legyetek elkészülve a legrosszszabbra; helyezzétek magatokat Isten védelme alá. Rosszul esik tudnom, hogy ezen a nyugtalan bolygón vagytok; mindazáltal ez a ti javatokra és haladásotokra szolgál, ha e dolgokat mind jól kibírjátok. Azt mondom neked, kedves Kati, hogy gyönyörűség itt ebben a világban lenni. Már az utazás hozzátok le, mely nekem egy percig tartó dolog, rendkívül érdekes. Világok mellett utazik el az ember: emberi és szellemi bolygók vannak itt; kő-, tűz- és vízbolygók - mindenütt új tünemény, mindenütt új esemény és csoda. Itt egy születni készülő világ, ott már egy pólyás gyermek, itt egy ifjú, ott egy agg - itt egy megváltott világ a sírontúliségában, egy szellemi világ. E dolgokról órahosszat tudnék beszélni!

Nem dicső mindezeket szemtől-szembe láthatni? - Ismered, kedves Kati nyugtalanságomat a nagyvárosban, hogy rohantam ott fáradhatatlanul egyik múzeumból a másikba; épp így van ez most itt is - lebegek egyik bolygótól, egyik világtól a másikhoz, megtekintem a nevezetességeket - tanulva, bámulva, csodálkozva. Egy örökké tartó szép nap ez éj nélkül. Érdekesek a kifejlett világok. Miből keletkeznek? Leírom nektek pusztán úgy, ahogy képezem. Mindenféle anyagrészek összeszállnak, egy pontra halmozódnak a világok örökös gyors forgása következtében. Körülbelül úgy, mint Adelma jégkészítő gépje. A világ mindig szilárdabb és szilárdabb lesz, mígnem elkészül. De még chaos ez, mely pezseg, tüzet hány, forr mindenfelé. A másikban víz van, mely körülzúg, rohan, mint egy teli pohárvíz, melyet forgatunk. Így folyik ez sok éven át, míg végre halak keletkeznek; - ezek megkezdik munkájukat - felfalják az infusoriákat, melyek elhalásuk által egész lerakodványokat készítenek s melyekből sziklák és földnek keletkeznek. Így áll össze lassan-lassan a föld; ily módon keletkeznek a hegyek és mindenféle ásványok, a víziállatok és növények által. Ezek egészen sajtáságos növények, kiterjedtek és halványak. A nap is megteszi a maga hatását. Hüllők jönnek létre. Így keletkeznek lassankint a durvább fajú állatok, melyek az ember lakóhelyét most készítik elő, aki elöl, majd ha megjelenik, kitérniük kell. Hogyan származnak már most az emberek? Ódos bonyolultságok által. Ti azt mondjátok, hogy Ádám agyagból teremtett. Nos, Isten kikeresi ebből a világból a fluidokat és nedveket, melyek a megszületéshez szükségesek. Azonban az emberek ezekből az erőkből keletkeznek úgy, mint ahogy az állatok és növények. Ezrei az örökéletűeknek ébrednek fel egyszerre egy ily világban, mely már most munkás bolygóvá lesz. Mind csak kezdetleges szellemek, kik az ottani sűrű, ódos viszonyokhoz illenek, míg végre lassan-lassan a művelődés, a szellemi fejlődés, a magasabb szellemek testetöltése által e világot szellemileg kiképzik. Kép ez, melyet egy magasabb szellem sokkal jobban és világosabban írt volna le, de minthogy e dolgok titeket nagyon érdekel-

nek, rendkívül nagy örömökre szolgált, hogy ezekről, mint élményeimről beszélhettem néktek. Más alkalommal többet!” -

NYOLCADIK FEJEZET

A béke egy szelleme (**)

(Johanna, a médium nagyanyja)

Egy este a médium a pohár vízben egy pompás barlangot látott, mintegy smaragdzöld felhőből. Egészen átlátszó volt és sok szellem mozgott benne. Köztük, mint sugárzó, szép szellemet felismerte nagyanyját. Nemsokára a következő nyilatkozatot kapta:

„Kedves gyermekem! Te az én felhőmet, a béke és a boldogság helyét láttad, ahol Isten rendelése folytán szellemeket tanítok és vigasztalok.”

„Halálom után, midőn emberi szervi életem megszűnt, lejárt, mint egy ósdi, rozsdás óra, szellemem az amúgy is oly roskatag buroktól megszabadultnak érezte magát (84 éves korában halt meg). Én voltam én, szellemi tulajdonságaimmal és ennek megfelelő idegszellemmel. Gondolkoztam, láttam és éreztem önmagammat, és felfogtam a külső benyomásokat. Nem testetlennek éreztem magamat, mert hisz ekkor semmi sem lettem volna. Burkomat felhőszerűnek láttam, átlátszónak, magamat könnyűnek és fiatalnak, mintegy újjá születve éreztem. Levetett testemre tekintettem és ráismertem, mint korábbi tulajdonomra; elnyűttnek, használhatatlannak látszott. Úgy tűnt fel előttem, mint egy ócska ruha, melyet levettem, még ismertem, de nem szeretném többé magamra öltetni. Láttam K.-t (menye) e régi ruhámmal foglalatoskodni, és láttam, mily szeretettel és gondosan takargatja és rendezi. Megáldottam őt, azután fiamhoz mentem, kinek gyenge lehelettel földi búcsúcsókot adtam. Így mentem unokáimhoz és elbúcsúztam tőlük megáldva őket. Lebegtem. A mozgás a levegő segítségével közben-közben gyorsan és könnyen, azután ismét nehezen és lassan ment. A már előbb elköltözött sok szerettemmel voltam körülvéve. Egy ilyen fényfelhőben az út fáradalmaitól

kinyugodtam magamat, és felüdültem, Istent dicsértem és utolsó földi életemet vizsgáltam. Isten most már egy ilyen felhőt bízott rám, melybe rég elhaltakat hozni, őket vigasztalni és oktatni volt kötelességem.”

„Ne higyjétek, hogy csak a csillagok azok a lakóhelyek, ahol szellemek és emberek tartózkodnak; mert amit az emberek csak üres térnek tartanak, ebben is vannak nyugalom és üdülés helyei, állomások és lépcsőzetek a világokhoz. Állomásomat felhőnek neveztem; anyagtömegesülés ez, mely fluidikus, idegszellemi természetű, mozog és forog, de csak szellemek lakják. A halál nem idéz elő pillanatnyi szellemegyéni változást; mert a szellem ugyanaz marad, csak a burok cserélődik ki. Ami azelőtt szervi volt, most csak idegi, ami korábban ember-szervileg nyilatkozott, most ideg-szellemileg nyilatkozik. Helytelen, ha azt hiszik az emberek, hogy a testi halál oly rendkívül nagy változást idéz elő. Ezt hiszi az öngyilkos, midőn magát minden szenvedéstől meg akarja szabadítani. És mennyire téved! Gondolatai, emlékezése és ugyanazon szenvedései tovább élnek benne. Mások ismét a kényelemnek valamely helyét vagy folytonos renyhe szemlélődő életet remélnek. Ilyen sincs a mindenségben, melyben minden folyton hat és alkot. A szellem a határozó, mozgató elem, belőle árad ki az élet; maga teremti magának a békét és az üdvösséget, ha Isten rendelése szerint él és működik.”

„Testtől elválásom után ismét feltaláltam önmagamot teljes tökéletességemben. De hol maradtam el még a legtökéletesebbtől? Beláttam, mily kicsiny és hitvány az ember. Új munkát kaptam, és egy pillanatig sem maradtam tétlen. Megvan a hatásköröm, melyben más szellemeket kell segítenem. A szellembarátok egy csoportjával működöm. Testétől megszabadult sok szellem jön hozzánk a Földről, a Marsról és a Vénusról. Ha nagyobb bánat ér benneteket a földön, meg van engedve, hogy vigasztaljalak benneteket, és segítségetekre legyek; ekkor személyesen jövök, mint ahogy most is személyesen állok itt az írás alatt melletted. Földi testemtől való megszabadulásom óta, mely időt ti hat évnek ne-

veztek, sok dolgot befejeztem, és most nagy nap előestéjéhez érkeztem. Ugyanis egy magasabb körbe mehetek, ahol kedveseimmel a boldogságot élvezem, és ahol Krisztus Urunk vár ránk. Igen, az ő dicsőségéhez, fényéhez, tisztaságához közelebb lépek és részese lehetek az Ő üdvösségének. Ez a magasztos óra, melyért szenvedtem és küzdöttem, már itt van! Ó gyermekek imádkozatok velem!”

„*Johanna.*”

KILENCEDIK FEJEZET

Egy elköltözött levele barátnéjához (**)

„Drága, jó barátnőm! - Látom élénk vágyadat, hogy felőlem és A. fiad felől szellemi tudósítást nyerj. Már több nap nap óta vágyódsz e vigasz után, - igen, legyen meg e médium által.”

„A föld annyira mélyen áll a mindenség világainak lépcsőfokán, hogy a testtől megszabadult szellemek azon csak bizonyos eszközök és módok segítségével tudnak nyilatkozni, de sohase közvetlenül. Így várnom kellett, míg médiumunkat közlekedésre alkalmasnak és szabadnak találom. Az én kívánságom szerint minden nap beszélnék veled, drága, kedves Eliz! - De a törvények szerint, melyek éppen a földet a szellemvilágtól elválasztják, és azzal egyesítik, várnom kell, míg az eszközök a nyilvánuláshoz összhangba jutnak. Te tudod forrón szeretett barátnőm, hogy igazhívó és a szellemtannak hű követője voltam; és még most is rendkívül érdekel a földi spiritizmus; éppen most, amidőn szellemi álláspontomból e tan igazságát jobban és élesebben vehetem szemügyre. Eliz, igaz ez! Mi vagyunk, mi élünk. És mi, testtől elvált szellemek, a föld testbe öltözött szellemeivel közlekedhetünk, és pedig a természet törvényei szerint. E törvények alapján írok most hozzád e médium által. Semmi sem történik önkény szerint, mert nincs semmi önkény; csak az ember találta ki e szót, mert neki a törvények, minthogy azokat nem ismeri, ellenmondóknak látszanak, ki kell kutatnia azokat és ki is fogja kutatni. Mi szellemek e szót: önkény, nem ismerjük. Az emberek sok szót találtak ki bizonyos, előttük idegen és ismeretlen dolgok számára.

Világosodó fogalmakkal és felfedezésekkel új szavak járnak. Ahol valamely dolog igazsággá, valósággá lesz, életbe lép, ott szó vagy kifejezés is találtatik számára, mint pld. szellemi közlekedésünkre a „spiritizmus.” Ismerték az előbbi évszázadok férfiai e szavakat: telegram, fotográfia, vasút stb. egész terjedelmükben? Így van mindennel, nemcsak a találmányok ágában, hanem az emberek fogalmaiban is.”

„Csak nagyon nehezen tudom leírni neked emberi szavakkal és fogalmakkal a föld fokozatának megfelelőleg, hogy mint van körülöttem, hogyan és mi által mozgok, miből vagyok. Magnetizmus, fluid, perisprit csak üres emberi kifejezések és fogalmak, melyek a szellemi életet jeleznék. Nekem is kell velük élnem, ha veletek beszélek, minthogy törvény szerint a föld képességi fokának alá kell magamat vetnem, ha veletek közlekedem. A szellem, ha mint ember a testbe kebelezi magát, bekebelezi a fogalmakat is az emberek ez időszakos értelmében. A szellemi tudományt, melyet a szellem önmagában, mint többletet visz át, a közönséges emberi tudásba, a földön tehetségnek, adománynak, lángésznek nevezik. Innen van az, hogy némely ember bizonyos dolgokat könnyebben fog fel, és azt mondják, hogy ezt vagy azt érti, mert ezt a tudást magában hordja, önmagában bírja, míg ellenben másoknak, tán tudományosabban képzett embereknek, e dolgok felfogására nincs meg az értelmük, és ennek folytán kétségbe vonják, elvetik, megtagadják. Ez okból történt az, hogy nők, kiket az emberek a földön mint csekélyebb tehetségűeket és mint kisebb agyvelejű lényeket jelölnek meg, gyakran nehéz bölcséleti kérdéseket képesek megoldani, melyektől aztán a tudomány férfiai hitetlenül fordulnak el.”

„Innen van, hogy az egyszerűbb ember gyógyító erővel és a hit erejével bír, míg a tudományban jártas férfi erőtlenül és tehetetlenül áll szemben az ismeretlen törvényekkel. Mily sokat tagadnak az emberek, nem azért, mert ostobaságnak bizonyul, hanem mert egyszerűen nem tudják bebizonyítani. Nem esztelen eljárás ez? Nem öntitek-e ki a fürdővízzel együtt a gyermeket, midőn a

mindenséget kormányozó s oly lényeges törvények szellemi tudományát elvetitek; csak azért, mert a tételes tudomány körén kívül esőnek látszik előttetek? Az emberek az elmúlt időből tanulhatnának; tekintsetek az emberek tudatlanságának és hitetlenségének számos áldozatára. Mi sok mindent bizonyítottak be, mint állandó törvényt, holott korábban mint képtelenségeket tagadták azokat!”

„Annyira nevethetnék most azonban az embereken, akik a szellem létét, a személyiség továbbélését tulajdonságaival, különböző fokozatokon tagadják. Nevetnem kell felettük - úgy tűnek fel előttem, mint a nagy bolondok egy csoportja! Az örök fennálló élettörvényt akarják tagadni, míg a dolgok anyagi továbbélésének bizonyítékát, a parányok megsemmisíthetlenségét kezükben tartják. És mért tagadják a szellemi továbbélést? Csak azért, mert nem tudják bebizonyítani, és bizonyíték nélkül nem akarják hinni. Mert a szellemi folytatólagos élet tanulmánya körükön kívül esik, mert azzal bíbelődni nem akarnak, haszontalan időtöltésnek tartják, mely csak az ábrándozóknak való. „Ideálisták és próféták - mondják ők - sohasem hajtottak valóságos hasznot a világnak.” Ó, de igenis hajtottak; Swedenborg, Mesmer és mások több hasznot hajtottak, mint ti mindnyájan, kik mindent az anyagból próbáltok bizonyítani; mert ők az örök igazságról beszéltek, a szellemi folytatólagos életnek mindent kormányzó törvényéről. Mit használ tudnod, hogy emberi léted megindítása egy ondószálcsa, és emellett szellemi folytatólagos életedet tagadod? Oly igen nagy hasznot hajtasz ezzel az emberiségnek? Vagy nem jóval nagyobb-e a kár, melyet a szellemi továbbélés tagadásával okozol? Ó, ti rövidlátó emberek, kiknek az eszük csak addig ér, ameddig a testetek és az érzéki világ! Ha ez már lehántatott és amaz eltűnt, akkor tanácstalanul és kétségbeesve álltok itt; és mik vagytok akkor? Az ondószálcsa kinövései? Foszfortartalomban és tekervényekben gazdag agyvelő? Hol van hát az emberi test? Ott fekszik elrothadva, elhamvadva és ti mégis éltek! Meglevőknek érzitek magatokat anyagi világ nélkül; igen, ez a világ, melyet ti mint

egyedülit ismertetek, szerettetek, tanulmányoztatok, egészen elszakadt töletek. Ah, drága barátnóm! Sokat tudnék az ilyen megzavarodott tagadókról beszélni, ahogy azután itt állnak egyedül a mindenségben elhagyatva, mit sem ismerve, mit sem tudva a szellemi életről.

Legyen elég mára, drága Eliz! Ha azt akarod, hogy szellemi életéről mondjak valamit, azt felelem, hogy e szegény földi nyelven csak félig és tökéletlenül tudnám azt leírni; ezért hát átengedem A. fiad költői szellemének. Isten veled, drága Eliz! - Isten legjobb áldása kísérjen.”

„*Louise.*”

A jobb hazába tért fiú szavai anyjához az örök dicsőségről.

A.: „Én beszélek, drága anyám! A legjobb amit neked mondhatok, hogy összhang vesz körül! Nincs semmi széthangzás, nincs az ellenmondásnak egyetlen hangja, minden tökéletes szép a megjelenésében és összhangzatos a lényében. A mindenség milió világa egyikén lakom, egy összhangzatos szép bolygón. Innen látlak téged drága anyám! Látlak és figyellek, és küldöm neked a szeretet és béke összhangzó, kiegyenlítő sugarait, mígnem édes hazámba vezetlek, amely a tied is. Ekkor majd az állhatatosan kiállott próbákat és szenvedéseket elfelejted. Igen, ha majd akkor a földre pillantasz, Istennek hálát fogsz adni, hogy engem erről a viszályal telt földről oly hamar visszaszólitott ebbe a dicsó hazába. Beszívom magamba a szépséget és békét, mely itt körülvesz. Dicső pillanata ez ittlétemnek. Ezért, drága anyám tarts ki a türelemben és az Istenben való megnyugvásban; dicsérd Őt, ki irántam oly irgalmas volt, és bízzunk az Ő szeretetében és jóságában, mely itt bennünket egyesíteni fog.

Alajos.”

TIZEDIK FEJEZET

Severinus páter kolostor-szellem (**)

1871. okt. havában a médium egy karthauzi kolostor romjait látogatta meg. Már ott érzett nyakában gyenge görcsöt, mely a hazautazás alatt fokozódott, és otthon szívdobogássá és szorongássá fajult. Egy akkor nála levő barátnője ugyanazt érezte. Szellemi vezetőit efelől megkérdezvén, a következő felvilágosítást nyerte:

„A kolostor romjai között egy szerencsétlen szellem látott meg benneteket, aki régebben Severinus atya volt. Vigaszt és segítséget keres nálatok; de mi nem engedték meg, hogy Adelmával írjon, mert az ő közvetlen fluidjai ártanak neki. Imádkoztatok érte. Majd csak néhány hónap múlva lesz neki megengedve, hogy Adelmának elbeszélje élettörténetét.”

1872. jún. havában egy este a médium a következő értesítést nyerte:

„Én vagyok a kolostor-szellem! Ne félj, jól őriznek; nem írok közvetlen közeledben, hanem tőled 3 ölnyi távolságban. Hangoosan beszélek, szavaimat egy másik szellemnek diktálom, aki a te fluidodba, agyadba helyezi, mint a nyomdász a betűket a sorszedőbe. Az idegen erő írássá és szavakká így változik, papírra így vettetik. Ez a pontos leírása annak, amit teszek és látok. Minek kell a régi idők kísérteteit felidézni? Ó, ne kényszerítsetek beszélni, nem tudok. Titkom velem jött a sírba, maradjon eltemetve e világ számára, ha a síron túl él is - ah, oly félelmetesen gyötrelmesen él! Ó nem!” (Erre a ceruza megállt és több vonást tett mintegy vontatottan. Végre tovább írt): „Szegény szellemem, mindent, ami érte, az elbeszélésben még egyszer átéljen? És miért gyónjam neked? Minek tudja meg a világ, mely mit sem tud többé rólam, és amely nem törődik, hogyan megy dolgom - a bűnöket, melyeket elkövettem? Én, a felkent és felszentelt szerzetes, bűnhődjem?”

„A karthauziak egykori pompás helyének romjai közt járkál-

tál, te és vőlegényed. A katakombákon mentetek keresztül, melyek csontjaimat rejtik. Hangotok felébresztett, és a te tekinteted életre keltett, mert hasonlítász hozzá, kit szerettem, és akinek csontjai az enyéim mellett nyugosznak. Évek óta szomorkodva kuporgok a katakombákban a nő maradványai felett, kit szerettem, aki az enyém volt, és akit megöltem. Ah! nem hallod nyögésemet? - Hisz oly hangosan nyögök, mint az üvöltő szél a kürtőben! Ó - ó - oh!” (Itt nagyon lassan és szakadozva írt.)

„23 éves voltam, nemes vérből való, de szegény; ezért kellett kolostorba mennem. Rábeszéltek, én meg tapasztalatlan voltam és elmentem. A vidám, romlatlan ifjú elbúcsúzott a világtól, a szabadságtól, s a kolostor magányába vonult. Így utaztam el kocsin a residenciából hegyen és völgyön keresztül, mindig messzebb és messzebb. A természet, a tér, az élet, ezek mind szűkebbek, csendesebbek, szótlanabbak lettek, míg végre a néma karthauziaknál találtam magam. Bő leírást itt nem adhatok, mert minden nagyon fájdalmas és a fájdalom még nagyon élénk, dacára, hogy egy évszázad vonult el felette. Fialat voltam, vad és szenvedélyes, nem sokára megfogva éreztem magam, erkölcsileg rabbá téve. Megnyugvást kerestem és eleinte a tanulmányokban találtam is. Kutattam, tanultam éjjel nappal; mi sem volt nagyon nehéz, nagyon fáradtságos. Rajongó aszkétából a legnagyobb kételkedő lettem. Hit és kételkedés váltakoztak nálam heves szenvedéllyel; a törekvés, hogy első, hogy legokosabb legyek, megemésztett. Nem sokára élete, lelke lettem a kolostornak és mindnyáján uralkodtam szellemi hatalmammal. Ebben a királyságban, ebben az uralkodásban találtam kielégítést.”

„Hogyan? nem kell neked elmondanom - de láttam őt. Értesz? Láttam őt. Tekintetünk találkozott és megváltottuk szerelmünket.”

„A karthauziaknak nőekkel találkozni lehetetlen volt és mégis volt 3 nap az esztendőben, mikor 2 óráig láthattam. De csak láthattam és mélységes tekintetét érezhettem. Ez a tekintet, ez a csendes, szótlan üdvözlés éltetett. Zárkózottságomban és egyedü-

liségemben ez a tekintet élő képpé, alakká, valósággá lett, és tudtam, hogy a föld egy asszonyát örülésig szeretem anélkül, hogy valaha bírhatnám. Tompa kétségbeesés fogott el, ami éppen olyan kétségbeesett lépésre ragadott. Így telt el 3 év. 9-szer láttam, szenvedélyesen szeretttük egymást, és mindketten tudtuk ezt. Tehát meg is értettük egymást és tudtuk, hogy egykor beszélni fogunk egymással. És beszélünk is. Láttam, beszéltem vele, átöleltem és megcsókoltam! Mert hiszen a szerelem három éven át eléggé mélyen fúródott szívünkbe. Megtudtam már most, hogy ő engem éppen olyan híven szeretett és az enyém maradt. De most, hogy már átöleltük egymást, nem tudunk elválni egymástól. Merész tervet szőttünk, melynek örülsége és következménye örökké gyötörni fog. Világi szolgaruhában jött be hozzám a kolostorba, melynek perjele voltam. Kezdetben gyönyör és boldogság volt ez az élet. Az ifjúság teljes ereje újra éledt, és ha korábban halott és hideg voltam, úgy most feléledtem és nemcsak ügyes és bölcs voltam, de jó és szeretetteljes atya is. Ha régebben a testvérek iránt kemény és hajthatatlan, most gyengéd és jó voltam.”

„A dicsvágy, naggyá és híressé lenni, semmivel sem állott hátrább az iránta való szenvedélyemnél. Botlásomat ismerve, még csalhatatlanabbnak és nagyobbbnak akartam látszani. Irataim és tanulmányom lettek volna bölcsességem tanúi; az utókor becsülése tehát a legdrágább kincsnél is többet ért előttem. Aztán ne sejtse senki szívbeli boldogságomat, szenvedélyemet a nő, a szerzetes ruhába öltözött barát iránt. Az órák, vele élt óráim még most is legfőbb javamat képezik. Ezt vázolni nem vagyok képes.”

„Néhány hónap után ijedve vettem észre rajta a változást; landadtnak és szomorúnak látszott és kitérőleg válaszolt kérdéseimre. - Ekkor egy alkalommal úgy találtam, hogy egy pohár barna főzet volt előtte, melyet meg akart inni. Éppen akkor nyújtotta ki kezét érte, amidőn elkaptam előle. Méreg volt! A boldogtalan anyának érezte magát és véget akart vetni életének és szenvedéseinek. Rettenetes fájdalom cikázott keresztül rajtam. Olyan volt, mintha vérző keblemből élő, vonagló szívemet szakították volna ki! Némán meresztettem szememet reá, reá, ki egész szeretetével,

odaadásával és szépségével sírva térdelt előttem. A legkülönfélébb szenvedélyes érzelmek viharzottak keresztül bensőmön. A szerelem iránta, a szeretet a gyermek iránt, de mindenek felett a felfedeztetés félelme, a szegény és gyalázat az egész világ előtt, hírnevemnek, uralkodásomnak semmivététele. Igen, fel kellett áldoznom szerelmemet, életemet - őt - mocsoktalan nevemnek. Senkinek sem volt szabad gyengeségemet ismerni. Reszkettem a felfedeztetéstől, perjelségem függött tőle. Eleinte azt gondoltam, kiviszem őt a kolostorból, hogy ismét visszaadjam a világnak és az életnek; de térden állva könyörgött, hogy ezt ne tegyem és biztosított róla, hogy inkább meghal, és oldalam mellett meg akarja magát fosztani az élettől. Előttem is vigyázatlanságnak és becsületem elleni merényletnek tűnt fel visszaküldeni őt a világba, ahol egy meggondolatlan szó részéről elárulhatna. Azután meg féltékeny is voltam; halandó az ő arcába többé ne tekintsen, őt ne érintse. Hisz úgy is elég asszonyuk van ott kint a férfiaknak, ez az egy maradjon az enyém. Még 9 napot ajándékoztam a boldogságnak és örömnök, iszonyú szándékomról neki mit sem szóltam. Még egyszer megkérdeztem, szívesen halna-e meg az én kedvemért? Mire erősen állította, hogy számára az boldogság lenne. A növénytan és a kémia ismeretének segítségével erős álomitalt készítettem, amit megivott anélkül, hogy sejtette volna mi az, mert meg akartam kímélni a halál félelmétől. Láttam, hogy az italtól lassankint halványodik, azután elájul, végre egészen olyan lesz, mint a halott. Hideg és merev lett, arcát kék foltok lepték el. Az esetet veszedelmes kolerának jelentettem ki és megparancsoltam, hogy a meghalt fiatal barátot úgy, ahogy a szerzetes ruhában volt, gyorsan a sírboltba vigyék. Mégis éjjel lemasztam a sötét sírboltba, felnyitottam a koporsót, kivettem a forrón szeretettet és egy hosszú, vékony tüvel keresztül szúrtam a szívét. Ekkor hirtelen kinyíltak erősen lecsukódott szemei; szétnyíltak ajkai, mintha felkiáltani akart volna és vérsugár szökött fel szívéből - a forrón szeretett élet, elröpült! De ebben a pillanatban nem gondoltam rá! Hidegen, félénken és mereven, csak a felfedeztetéstől rettegtem. Gyorsan, búcsúcsók nélkül helyeztem a födelet a koporsóra és

toltam be a fülkébe, tovasietve a katakombából. Minden élet eltűnt belőlem! - Saját kezemmel öltem meg őt. Most már komorrá, hideggé, gonosszá és zárkózottá lettem, és egy bizonyos elkeseledés fészkelte be magát bensőmbé, melyet ima vagy jobb gondolatok ki nem tudtak onnét pusztítani. Minden ájtatosságot gyűlöltem. Pilláimra nem jött többé álom, mert folyton a kedves lényt láttam nyitott, tátott szájjal és a szívéből kiömlő vérral. A kétségbeesés megkeményítette szellememet, a felfedeztetéstől való félelem gyötört; mert éreztem, hogy eszemet vesztem. Igen, láttam az örületet, mint iszonyú rémképet felém közeledni és féltem, hogy lázamban elárulom magamat. És még sem jött ajkamra a forrón szeretett neve, senkisémet sejtette örülségem, szenvedésem okát. És engem, a nagy bölcsét, a kolostor fejét, aki annyit tanult és írt, aki előtt minden szerzetes félénken hajolt meg, kényszerzubbonyba bújtattak, s bezártak. Ott őrzöngtem és dühöngtem fájdalomamban. Más foglalta el királyságomat, más tette rabszolgáivá a barátokat! Porral belepve, olvasatlanul feküdtek könyveim a kolostor könyvtárában - és én szellemileg és testileg kimerülve és összetörve feküdtem a bolondok cellájában, míg meg nem haltam, és míg ugyanabba a sírboltba nem vittek, ahol koporsóm közvetlen az övé mellé helyeztetett el. Ha kutató ásást végeznél, sok koporsót lelnél csontokkal barát köntösben és a férfi csontvázak közt egy nőét is!”

„Oda minden erőm - sírnom, jajgatnom és üvöltenem kell! nem hallasz?”

A rákövetkező nap folytatta az írást:

„És a koporsóból, a megtört testből egy bolond szállt ki! Örjöngött, tombolt, és megátkozta a törvényt, a rabszolgaságot és a zárdákat! Ők voltak okai az én gonosz tettemnek? Engem, kit azelőtt tiszteltek és féltek, bilincsbe vertek, és egy darab kenyeret löktek eledelül és poshadt vizet adtak inni, mert mint mondták, a gonosz kerített hatalmába.”

„Bosszút, bosszút!” kiáltotta szellemem! „Ti választottatok el tőle! Ti vittetek a kétségbeesés által a gyilkosságba, az örülségbe,

ti könyörtelen törvények és fogadalmak, ti szolgaságok és hazugságok!” És hosszú, borzasztó átkot mondtam a kolostorra, mely megrázkódtatta a kolostor falait, kiűzte, kigúnyolta a szerzeteseket, pusztává tették a kolostort.” (II. József császár alatt, midőn a zárdák Ausztriában eltöröltettek.) „Szétromboltattak a falak, melyek egykor fájdalmamnak tanúi voltak, és amiket hosszú, elkecsereedett átkom megreszketett! A csontok itt alant megtorlásért kiáltottak és a megtorlás elérkezett.”

„De még ma is üvölt szellemem és bosszúért kiált, mert még mindig érzi a méltatlanságot.

Severinus.”

A médium: „Hát sohasem kérted Istent, hogy bocsásson meg?”

Severinus: „Mit bocsásson meg? Nem kellene Neki megbocsátanom! Ő engedte meg mind e törvénytelenégeket!”

A médium: „Miféle törvényteleniséget? Gonosz tettetted érted, amelynek okozója egyedül csak magad voltál? Nem te szegted meg a szüzesség rendi fogadalmát, felül rá áldozatodat nem te gyilkoltad meg? Hogy becsületednek ne árts, a legbecstelenebb tettet vitted véghez. Nem lett volna még mindig jobb a zárdából menekülni, azután dolgozni, és mint feleséget eltartani őt, és gondozni? De így feláldoztad őt egy hamis tannak, melyet már nem mondhattál a magadénak.”

Severinus (hevesen írva): „A törvény kötve tartott, az kényszerített rá.”

A médium: „Már az első rátekintéssel (Máté V. 28. szerint) megszegted a törvényt. Ahelyett, hogy magadon uralkodtál volna, még inkább megszegted cselekedeted, és később gonosz tettet által és most már mindent a törvényre akarsz hárítani? Órülséged büntetted következménye volt, és így minden szenvedésed és fájdalmaid ebből vezethető le. Kedves szellem! Ismerd be bűneidet, ne átalld megbánni és kérd Istent, hogy bocsássa meg!”

Alig mondta ki e szavakat a médium, midőn keze önkéntelenül egy, az asztalon levő Mária-szoborhoz mozgott; ott egy ideig megnyugodott és azután gyorsan a következőket írta: -

„Én vagyok itt, az ő kedvese! Azt hiszed elfeledtem őt? Mélyen érzem, hogy a büntettségben részese vagyok. Esedezem, imádkozom érte és magamért, és a könyörülő Isten meg fog hallgatni. Mária, az édesanya támogatni fogja kérésemet; ne feledd el, imádkozzál te is értünk!

Coelestine.”

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Néhány magas szellem több tanulmányos nyilatkozatának befejező összefoglalása (**)

1. Swedenborg elmékedése Isten és a szellem létéről

Isten nem szorul bizonyításra. Ő van! Részmű marad minden tudomány, bebizonyíthat dolgokat, anyagot elemezhet, de élőlényt teremteni nem képes! Egy legkisebb magocskát sem tud termelni vagy mesterségesen éltetni, melyet pedig a természet oly könnyen hoz létre, s tesz fejlődésképesé. Képes-e a halottakat feltámasztani, a hervadt virágot újráéltetni, a kiszáradt fát ismét termékennyé tenni? Tud-e betegeket gyógyítani minden esetben? Vagy tán nem tartoznak a gyógyulások az egészen különös esetek közé? Az emberi tudomány kevély és felfuvalkodott, nem hallgat másokra, és csak azt hiszi, ami a tantételei közé beillik, előzetesen elvet minden hitet, a szellemi elvre való minden utalást. Elemezheti a napsugarakat és a színeképet, kiszámíthatja a csillagok járását, meghatározhatja a föld korát, új színeket fedezhet fel, részmű marad ez mindaddig, míg mindezt a Teremtő nélkül, a szellemek nélkül kutatja. A helyes szellemben végzett kutatás végre mindig az őslényre, „Isten”-re tér vissza. Isten a tudomány bizonyítása nélkül is létezik, és ha milliószor tagadják is: - Ő létezik és marad!

Az emberiség történetének minden korszakában és idejében szerepet játszottak e szavak: „szellem”, „túlvilági”, „transzcendentális.” Az egyiptomiaknál, a görögöknél, rómaiaknál, minden népeknél voltak a szellemnek tisztelői és tagadói. Minden időszakban érezte magában az emberiség a szellemet, a halhatatlanságot

és mindig vonzódott a misztikus tudományok felé. Mindig szomjazta az örökéletet. Sokan beszéltek és írtak már e dolgokról, de nem értették meg, sőt inkább üldözték - kiátkozták, megfeszítették és elégették őket!

Krisztus, a messiás, meghalt a szeretet megváltó szellemtanáért, például minden követőjének. A spiritizmus, vagy a szellemek kinyilatkoztatása nem más, mint ismétlései a már évszázadok óta kijelentett igazságoknak, melyek éppen úgy, mint maga a szellem, örökkévalók! - Aki a régebbi írók könyveit olvassa, és szem előtt tartja az evangéliumot, nem talál semmi újat a mai szellemtanban, csak hogy ma a testtől megszabadult szellemek közvetlenebbül, hangosabban nyilatkoznak, mert hát legyen világosság! Az emberek tudják, hogy ezen a téren vannak jelenségek, melyeket megfejtteni nem tudnak. Már most ahelyett, hogy kutatóknak, megvizsgálás nélkül csalásnak jelentik ki. Ez igazságtalan - és azoknak, akik ezt állítják majdan lealázó üresfejtésükről kell meggyőződnie, ha idővel a törvényt kutatva mindezeket valóban találják. De a tudományt az embereknek arcuk verejtékével kellett megszerezniük, tehát ezt a szellemi tudományt is. Ott vannak a jelenségek, tegyetek vele valamit, készítsétek magatokat elő, hogy tanulmányozhassátok! Az igazságokat és felfedezéseket készen elétek tálni, nem feladata és hivatása a szellemnyilatkozatoknak. Meg van engedve, hogy hírt adjunk magunkról, mint öntevékeny lényekről, hogy az alapköveket lerakjuk nektek, körrajzokat és jeleket adjunk - de építeni, szorgalmasan építeni magatoknak kell! Minden igazság utat tör magának, és gyakran elég fáradságosan; így van ez a szellem tudományával is! Először az egyszerűek fogják fel, azok, kik Istent szeretik, és akiknek szívük egyszerűségében több adatott, mint a tanultaknak. Gépies munkások ők, napszámosok az Úr szőlőjében; ők követik Krisztust, megtagadva magukat még az utolsó órában, és nemsokára a jelenségek által figyelmessé téve, egyesülnek ezen egyszerűekkel a tudomány férfiai, és kimerítik a forrást, mely adatott nekik az emberiség hasznára.

Swedenborg

2. Mária Magdolna elmékedése a spiritizmus befolyásáról (**)

Két út vezet az örökélethez, egy jó és egy rossz. Mindennek az életben két oldala van, egy jó és egy rossz. Így van a spiritizmus-sal is; vihet az égbe, de a pokolba is, a tisztasághoz és az igazsághoz, de a tisztátalansághoz és a hazugsághoz is vezethet; mert a földön a legszentebbet is megszenteltelenítik, gonosz célra fordítják - tehát a szellemtant is.

És mégis számotokra oly dicső megváltást, erőt és megnyugvást kell hoznia! - mert minden ember számára meg vannak az elmékedés és aggodalom órái - mi hát az, ami csakugyan bekövetkezik a halál után? - Szép nyári este van! Millió csillag üdvözlöl benneteket a kék égboltozatról, kedvesen süt a hold, és sötét árnyékot rajzol a mezőségre és a völgyre. És te feltekintesz ide, s félsz az ismeretlen világok millióitól. - Azt gondolod: „Valóban, mi is vagyok hát a mindenségben? Honnan jövök?” Boldog az, akit a teremtés e nagysága áhítatra gerjeszt, és hívőleg tekint fel az Atyához, aki minden egyes teremtményét ismeri. Boldog az, aki áthatva ettől az igazságtól szellemét hívőleg az Istenhez emelheti - mert ő már nem szorongattatik többé. De jaj, jaj a kételkedőnek! Nyugtalanul és kielégítetlenül hagyja őt a természet csendje és felsége; mert nem tudja, hogy ki, mi ő és hova megy! Ilyen kételkedésnek gyakran rettenetes kétségbeesés a következménye; mert nem ismer szerető Teremtőt, sem hű Atyát! Majd csak a halál után tanul meg hívőleg feltekinteni az ezer meg ezer világokra és felkiált: - „Teremtő! aki vagy! Könyörülj rajtam - tekints reám szegény erőtlen teremtményedre!” És akkor tapasztalni fogja, hogy van egy Isten, aki meg tud bocsátani, és hogy a spiritizmus a földön isteni igazságokat hirdetett.

Mária Magdolna

3. Buddha elmékedése a földi szélsőségekről és azok harmonikus kiegyenlítéséről (**)

Ami az aszkéták könyveiben az önmegfeszítésről és ostorozásról előfordul, mutatja nektek a túlzás útját, amelyen az emberek a földön legtöbbször járnak. Az emberek az egészségtelent, a mértéktelent egészségesnek és rendesnek tartják. Két természet van az emberben; egy szellemi és egy érzéki; az első láthatatlanul hat, a másik láthatóan. Minthogy az emberek majdnem egészen csak a láthatóhoz csatlakoznak, az érzéki természet nemsokára elsövé lesz. Arra gondoltak, hogy a testet kielégítsék; aztán már ez sem volt nekik elég, szerveiket mindinkább túlingerelték, s a belső szellem, a belső érzék parlagon maradt. Néhánynál a belső szellem, tehetség és művészet által táplálékot nyert; de a képek mindig mezítelenek voltak, és sohasem voltak egyebek csak szép emberek; sőt még az angyalokat is ilyeneknek képzeltek. A zene idegingerlő, igazgató lett. Egészen érzékfeletti, szellemi élvezetet maga a legmagasabb művészet sem nyújthat tökéletesen az embernek. A zeneművészet még a legtisztább alkotása az embereknek; ezért a hangok királyai oly ritkák a földön! A belső szellemi természet tehát mindig kielégítetlenül, megértés nélkül maradt, és gyakran irányát tévesztő; egészen az érzékibe vonatott bele, úgy hogy a földön az emberek a „jó életet”, az élvezetet, mint határozott jogot, sőt mint életcél tekintik. Itt-ott persze voltak néhányan, kik az érzéki élvezetek ellen beszéltek, beszéltek belső adományokról, szellemi érzékekről, de ezek mindig kivételek voltak, s a többiek természetellenesnek, fanatikusnak, vagy éppen bolondnak nevezik őket! Sokan ismét, mint pl. Lykurgus - s a középkor aszkétái - túlzásba estek. Az arany középutat, miután kevesen keresik, ritkán találják meg. Sem a materializmus, sem a tiszta spiritualizmus nem felel meg egészen az emberi természet azon törvényeinek, mely szerint az ember él. Az emberek szervei a visszaélések és az élvezetek túlhajtása következtében elfajultak. Minden előbb a tetőpontra jut, hogy azután beálljon a jobbulás vagy a változás forduló pontja. Így fog ez most az emberiséggel

is történni! Amikor az érzéki vágyak a legfokozottabban üzetnek, a két nemnek mindenféle hiszterikus és hypochondrikus állapota fog beállani, mint őrültség, görcsök, öngyilkosság, élvágy. A hisztériában és hypochondriában virágozik ki minden szélsőség, a legmagasabb tetőpontra hág, és válsághoz vezet. Az egyiket túlizgatott érzéki természete a világ zajába és élvágyába kergeti, - a másikat a már régen tűrő szellemi természet magányos cellába üzi vízre és kenyérre. Az egyiknek az élet nagyon rövid, a test gyorsan múló, a fiatalság hamar elvirágozik, az élv ideje egy perchez hasonló, az öregség és a halál borzalmas rém; a másiknak hosszú az élet, a fiatalság elviselhetetlen, minden élvezet utálat, a test teher, az öregség hosszan tartó, vágya a halál! Az egyik a halál megváltásától sokat vár, a másik nagyon keveset remél.

Mind a kettő túloz és téved, amint a természettörvények pályáját túllépik. Általános áttekintés ez, bepillantás egyesek személyiségébe, mely nagy változatokat tüntet fel. A testek regenerációja a szellemi természet ápolása által dicső mű volna! Ez azonban nem sikerül, ha az emberek csupán egészen szellemileg, avagy csak érzékileg és anyagilag élnek, vagy ha csak szellemek, avagy csak hizlalt testek. Arra kell az embernek törekedni, hogy mindkettőt bölcsen és igazságosan összekösse és összhangba hozza. Ezt azonban a mostani nemzedék még nem teheti - mert az ő elődjek már túlizgatottságban éltek, és sok testi foltjuk velük született. Egy általános átalakulás fog bekövetkezni, a föld minden állapota oda törekszik - azért kell most a materiális-érzékiiség tetőpontra hágásának nagy és hosszú pillanatában a szellemek tanának jelenségeivel jönnie.

Buddha

4. Buddha elmékedése a gondolatok lélektani eredetéről és erkölcsi befolyásáról ()**

A szellemeknél és a testetöltötteknél (embereknél) minden jó és gonosz cselekedeteknek kútfeje a gondolat. A gonosz gondolatok gyakran a saját szellem gyengeségéből és tökéletlenségéből

származnak, vagy mások sugalmazásából - és a jó gondolatok éppen így, vagy a saját szellem tökéletességéből, vagy idegen befolyásból erednek. Te gondolsz valamit, egy másiknak a gondolata vagy csak tekintete is előmozdítja, befolyásolja a te gondolataidat, s e kettő egy összehatást hoz létre. A gondolatok az egyiknél gyorsan, a másiknál csak lassan lesznek tette; egészen egyéni ez, s a gondolkodó akaraterejétől függ. Igen gyakran, különösen az embereknél, akik szellemi környezetüket általánosságban nem látják, a gondolat-befolyások a szellemektől valók. Így kaptok gyakran jó tanácsokat, magasztos gondolatokat, költeményeket, zenét, mély érzéseket, de gonosz szeszélyt, bosszúvágyat, életuntságot, búskomorságot is a szellemvilágból. Ha nyugodtan ülsz és átengeded magadat gondolataidnak, nemsokára egész világosan úgy érzed, mintha több hangot hallanál bensődben nem szavak, hanem csak gondolatok által. Ez azon szellemek hangja, akik szellemeddel, veled, az emberrel öntudatlanul közlekednek. A gondolatok gyakran nagyon gyorsan hatnak, és még be sem fejeződtek, már is tényékké váltak. A szellemvilágban a gondolatok láthatók, azaz a szellemeknek nem szükséges beszélniük, hogy gondolataik tettekké legyenek.

Gondolni és cselekedni náluk egy. Azért nekik több gondot kell fordítaniuk gondolataikra, mint az embereknél, kiknek csak a nyelvük pereg nagyon sokat, hogy gondolataikat inkább elrejtésék, semmint kibeszéljék. A gondolat fizikai székhelye, azaz a gépezete az embereknél az agyban, kifejezése pedig a szemben van, mely a gondolkozó előtt a belső ember tiszta tükre. Az ember maga nagyon nehezen tudja eldönteni, hogy melyek a saját, melyek az idegen szellem termékei; mert ezek kettős hatások, melyek egyé olvadva, akkor is csak egyet képeznek. Némely gondolatot eltaszítasz magadtól, másokat magadhoz vonzol. A gondolatok ereje nagy. Mennyire képes hatni a gondolat! Hiszen már az embereknél gyakran száz mérföldekre hatott. Ha gondolat és akarat egyé fűződnek, gyakran hatásosabbak, erőteljesebbek, mint minden szó. Ezért látjátok, hogy beszéd nélkül, pusztán gondolat, akarat és cselekedet által is tudtok hatni. Az ima egyúttal

gondolat és érzés, megtalálja útját a végtelenségen keresztül az Istenhez, a legerőteljesebb gondolat és akarat székhelyéhez! A gondolatok a szellem vibrációi, kiáramlásai, és vagy kellemesen vonzólag, vagy kellemetlenül taszítólag hatnak; összhangzásukban és ellentétességükben az egyéni és személyes szellem legközelebb fekvő bizonyítékai. Ki meri tagadni a szabad gondolatot? Az meg éppen lehetetlenség, hogy pusztán az anyagi agyból származtassuk le; sőt a legiszonyúbb képtelenség ez, hogy ne mondjuk, a legnagyobb ostobaság, mert az agynak alkatrészei vannak, melyek egyik pillanattól a másikig nem változhatnak át, és a gondolatok mégis a legnagyobb ellentétekben térhetnek át egyik tárgyról a másikra. Valamely nagyon korlátolt embernek közben-közben egészen értelmes gondolatai vannak és megfordítva. Ha minden csak az anyagból, vagy többé-kevésbé ebből vagy abból az anyagból származnék, akkor minden gondolatnak egyenlő kaptával (sablon) kellene bírnia; olyan gondolkodók lennének, akik az agy és foszfor tartalom szerint súly és mérték szerint gondolkodnának. Ámde ez nem így van; mert minden egyesnek gondolataiban oly szabadság és egyenlőtlenység uralkodik, hogy azokat, mint a materiális agy több vagy kevesebb súlyának kifolyását, soha el nem fogadhatjuk. Több erő rejlik a gondolatokban, semmint az ember csak sejthetné is; mert a szellem és gondolat egy, elválaszthatatlan, örök. Szellemnek lenni és gondolkozni egy pillanat, egy mozzanat. Gondolatokkal gyógyíthatsz. A gondolatokban rokonszenv, szeretet, ellenszenv vagy gyűlölet rejlik; az elsők áldást, nyugalmat, békét, gyógyulást hoznak, az utóbbiak vizsályt, nyugtalanságot, betegséget. Ezek igazságok, melyek minden pillanatban beteljesednek. Mondtuk, hogy a szem a gondolatok tükre. Nos tehát, keressétek ebben a babona keletkezését, hogy vannak gonosz, ártalmas nézések (mali occhi). Ez így is van, mert a gondolat a szemén át lövel ki, annak kifejezése a te érzésednek a képe; csakhogy ezek, mint mondtuk, jók vagy rosszak - gyógyerejűek vagy káros hatásúak lehetnek. Sokat tudnánk még erről mondani, de legyen mára elég.

Buddha

5. Mária elmékedése az örökéletről (**)

Az örökélet gondolata, sokak előtt megfoghatatlan, megmagyarázhatatlan, sőt kellemetlen! Némelyek visszarettennek ettől a gondolattól; kínos nekik elhinni, hogy ezzel a földi élettel nincs vége mindennek, hogy az embernek örökké tartó folytatólagos élete van! Ha még hozzá vesszük a más világokon való testetöltés gondolatát, az örökélet vigasztalannak látszik előttük! Igen, a materialisták előtt minden szellem tökéletes halálának - a semmivé levésnek - gondolata bizonyos megnyugvás; mert akkor minden felelősség a jóért és rosszért, minden büntetés megszűnik; nincs többé semmi gondja az embernek - hisz vége mindennek. Bizonyos önzés rejlik abban ha megsemmisíteni akarunk minden életet, minden felelősséget, minden vezeklést és minden ezzel összekötött bajt és gondot. E küzdelemért szívesen adja oda a materialista a szellemi élet és lét minden örömét, ez neki úgyis csak mese. - De hogyan gondolkoznának másképp a föld lakói? Hiszen úgyis mindnyájan bukott szellemek - és tán éppen ez vagy az a materialista vétkezett egykor oly súlyosan, hogy az egész folytatólagos élet teher rá nézve és az örökké tartó életre való emlékeztetést ki akarja szelleméből törölni? Ha te a földi létet mint egyetlen létet tekinted, úgy valóban természetes, hogy a vezeklés és büntetés e bolygóján nem kívánsz örökké élni. De ha elég értelmes és felvilágosodott vagy a szellem átváltozásában hinni, ha az örökélethez, a szellemi előhaladáshoz és megjobbuláshoz szilárdan ragaszkodol, akkor a te földi testetöltésedet, legyen az bármilyen kemény és szomorú, dicséred és magasztalod; örömujjongva lépsz azon mennyei lajtorja fokára, mely egy jobb életre vezet! Lásd, ó ember, te szellem vagy, aki nem volna a földön, ha nem volna valami betölteni vagy levezekelni valója; keresd azért ezt a valamit. - Légy türelmes - használd fel az időt - és gondold meg, hogy ez a földi élet az örökkévalóságban csak egy másodperc, mely jól felhasznált, hasznos másodperc legyen. Mert akkor lesz

számodra hágcsó a mindenségben fel az Istenhez, ellenkező esetben akadállyá és káros időtöltéssé lesz. Örök törvények vezetnek téged; mert nincs véletlen. Ez a szó, ez a fogalom tisztán emberi, gyarló és a szellembirodalomban ismeretlen. Ez a szó egyáltalán nem pozitív, nem tudományos beszéd; csak a materialisták élnek vele; tudásuk hézagait a „véletlen” szóval takarják, és azt gondolják, hogy ezzel minden meg van magyarázva és mondva! Nincs tehát véletlenség, mert minden törvény. A törvény a teljesedésben gyakran megzavartatik az ellentörvény által, úgy hogy ismét törvényes kerülő utat vagy több időt kell igénybe vennie - de soha meg nem semmisül. Sohase mondd tehát pl.: „Véletlenül jöttem rá!” Ó nem! Nem véletlenül, hanem a téged vezető életed törvénye, úgynevezett védszellemed vitt rá. - A rotáció-menet, életed mozgása éppen odajutott. Engedd tehát hatni szabadakarodat, térj a törvényes útra, kövesd, ha mihamarabb tökéletessé akarsz lenni. Igen fontos, hogy a föld lakóinak látköre kitáguljon általában az életet, de különösen az örök életet illetőleg. Az élethez való ragaszkodás majdnem mindenkiben él. Némelyek az anyagi életet szeretik gyengéden, mások megint a szellemi élethez ragaszkodnak; ne félj tehát, hogy az örök élet neked hosszú lesz. Az élet szeretete annak minden egyes epizódját megrövidíti, és hálát adva, dicső énekeket zengedezve mégysz végre az igazi, a tiszta szellem-életbe, amely feltárja előtted a mindenséget. Nagyszerű gondolat, amit csak egy felvilágosodott szellem képes felfogni; mert nagyon szegény, nagyon hitvány a te gondolkodásod gépezete, a te agyad, ó ember, hogy elfogódás nélkül, örömmel és ujjongva felfoghasd! - Látjátok, mi a materialistát, aki magát kevélyen nagy gondolkozónak nevezi, és mindezeket tagadja, nem kárhozzatjuk - mert ő még nem tehet másképp, neki előbb tanulnia kell; mert csak fokonkint növekedik az erő, nem pedig ugrásokban. És nagy erő kell ahhoz, hogy ezt a nagyszerű örök-életet felfoghassa, az erőt ehhez éppen a tagadó nélkülözi.

Mária

6. Johanna elmékedése a földi háborúról (**)

A föld népei még háború, pusztítás, betegség és ragály alatt nyögnek; a föld fokozata hozza ezt magával. Isten nem foly be személyesen a háborúba. Ő nem dönt egyik vagy másik politika vagy nemzet javára, mert neki minden szellem és ember egyaránt kedves. A messiást épp úgy szereti, mint a bűnösöket; mert az Ő szeretete nagy, atyai és igazságos!

A nemzetek győzelme a háborúban nem egyedül a taktikától vagy fegyvernemtől, a harcászati tudománytól vagy a fortélytól függ, hanem egy a mindenséget vezető törvénytől, szellemfluidikus, valamint a csekélyebb és nagyobb, nehezebb és könnyebb behatástól és közremunkálástól. Tehát a győzelem nem valami különös istenáldása, a legyőzetés nem isteni büntetés, mint ahogy az emberek mondani szeretik. Kaulbach képe a népek csatájáról az igazság helyes fogalmát állítja elétek; hatalmas szellemek veték őt körül, amidőn e képet megalkotta. Magas és tiszta szellemek sohasem ártják magukat a csatába, ők csak egyéni védőszellemek. Ott, ahol több embernek kell életben maradni a meghatározó törvény szerint, ott kevesebben esnek el, minthogy az illető védőszellemek a golyókat már fluidilag elhárítják. (?) Minél tisztább a szellem, annál inkább mindent átölelő a szeretete is, annál kevésbé szenvedélyes; ezért nem avatkoznak, mint mondtuk, a magas szellemek mint fluidikus harcosok a csatákba, de igen is együtt harcolnak fluidilag a földet körülvevő szellemek és az alacsonyabb világok szellemei. A védőszellemek szeretettel fogadják az elesettek szellemeit és enyhítik a sebesültek fájdalmait. A csatákban a gonoszok a felizgatott szenvedélyes elemeket egymás ellen tüzelik; itt teljesül Krisztus szava, hogy az ördög önmagával is egyenetlen. Itt küzd egymással az emberek és a földi szellemek dicsvágya, gőgje és bosszúvágya egymást marcangolva, halálra sebezve; itt harcolnak a nemzetek közt ember ember ellen, szellem szellem ellen! Az ellenszegülő szellemek egymásra sütik legfeszültebb villamosságukat. Ezek a fluid-villamos kisülések a legborzasztóbb természetű elemi eseményeket vonják maguk

után. Úgy mint az emberek a csatában szántszándékkal, fortéllal és ügyességgel ölik, gyilkolják, megsebesítik egymást, az itt tevékeny ellenszegülő szellemek is odatörekednek, hogy egymást idegszellemileg megsebezzék, harcképtelenné tegyék. Amily mértékben győz az emberek egyik hadfele, oly mértékben győz a szellemek hadfele is. Ember ember ellen, szellem szellem ellen ront. Többszörfire a legmakacsabb ellenszegülés győz, amely a leg-erősebb villamos ütéseköt osztja. Itt a látható és láthatatlan fegyverek ereje és súlya, az emberek és szellemek fortélya győz. A háború ellentét-elem. A jó, a tiszta törvény ezt a tömeges emberölést nem akadályozza, és nem kap össze az ellentéttel. A háborúban, minden villongásban és perpatvarban a gonosz, az ellentét viaskodik egymással. Hasonló hasonlóval küzd, és ezáltal megsemmisül. A kiengesztelő törvény ezt megengedi, és nyugodtan halad az általános harmonizálás törvényének útján, mely az ellentét erők kölcsönös taszítása által idéztetik elő és éretik el. Tehát még a föld törvénye, azaz földetek fokozatának egy törvénye az, hogy háborúitok vannak, melyeknek az ellentéteket meg kell szüntetniük. Még sok háborúitok lesz a földön. Nem azért, hogy az embereket a fegyverek kitűnősége elrettentse; nem azért, hogy a tömeges emberölés borzalommal és rémülettel töltsé el - ó nem! Hozzá szoknak ök ahhoz, még jobban kiképezik, tökéletesítik magukat benne, és nem fognak eliszonyodni a halottakkal fedett csatatértől. A háborúk rövidsége, ingere, gyors hatása, a sors hirtelen fordulatai felélesztik és megérlelik öket, ambiciójukat, és országbírvágyukat feltüzelik és államok dőlnek romba, oly gyorsan, mint az agyoncsapott legyek. A nagy események és felfordulások gyorsasága az embereknek tetszeni fog, nekik, akik állhatatlanok és felületesek. Az új hadvezetés, a kitűnő fegyverek, melyek az emberek egész seregét egy pillanat alatt a földre terítik, nagyszerűnek tűnik fel előttük, és büszkék lesznek ágyúikra. A politikai kibontakozás lassú menete, a tartós háborúk nem fordulnak többé elő, de csata csatára, államok megsemmisítése, újaknak felvirágzása, igen. Most minden tropikusan, gyorsan érik, a világ

történetében a lassú bimbózások ideje elmúlt; most az akut állapotok és válságok ideje van. A föld hasonló egy beteg férfihöz, akit már évek óta mindenféle orvos mindenféle gyógyszerrel kezel. Máskor a gyógyszerek csak lassan hatottak, a kibontakozás hosszadalmas volt. Most már a föld teste mintegy gümőkkel és fekélyekkel van borítva, melyeket a gyógyszerek évtizedek óta kihajtottak. Egyik gümő a másik után érik, kifakad, és rossz anyagokat hajt ki. A politika lélektani tudomány a népek történetében és a világtörténet kifejlődése hasonlít egy nagy egyéniséghez, aki letelt gyermeksége, ifjúsága után most lép férfikorba.

1870. aug. havában.

Johanna

7. A médium három szellemi oktatójának és vezetőjének zárolmélkedése a kereszténytanról és a szellemtanról()**

Az egyházi kereszténytan első parancsa: „Szeresd Istent mindenek felett, felebarátodat, mint tenmagadat.” A szellemtan, vagy a spiritizmus első törvényül szintén ezt állítja fel.

Az egyházi kereszténytan másodszer azt mondja: „Az emberek eredendő bűnnel születnek.” A szellemtan meg ezt mondja: „Igaz, hogy az emberek bűnben születnek, mert elbukott, vezeklő szellemek; következőleg az eredendő bűn nem testileg, hanem szellemileg, mint a szellemek bukása, értendő.”

A kereszténytan harmadszer azt mondja: „Minden lélek a testbe való születése előtt egyformának teremtett, mert Isten igazságos; a lelkek azonban csak a születés által vonják magukra az eredendő bünt, anélkül hogy maguk akarnák, és elveszett, elkárhozott szellemek, ha az eredendő bűn állapotában kereszttség nélkül halnak meg. Mégis az anyagi és szellemi kereszttség megszabadítja az újszülöttet minden büntől.” - A szellemtan azt mondja: „Isten igazságos; Ő minden szellemet egyformának teremtett; egyenlő haladás, egyenlő út volt eléjük szabva. Teremtésük után elbuktak. A föld a megpróbáltatások és bűnhódések

helye e bukott szellemek számára. Az anyagi keresztség az újszülötthöz tapadó szellemi bűnöket nem moshatja le; csak az Isten szellemi törvényeinek a követése, a szellemi keresztség jobbítja meg a bukott szellemet.”

Midőn az egyházi keresztyentan azt mondja, hogy már az anyagi keresztség minden bűntől megtisztítja a lelket, akkor minden kis gyermeknek egyenlőnek kellene lennie, ugyanazon hajlamokkal és rátermettséggel kellene bírnia és pedig csak jó, és sohasem gonosz gerjedelemmel. Honnan vannak hát akkor az oly abnormis és gyorsan kifejlődő különbségek a kis gyermekek jelleménél? A keresztyentan említett elvei szerint ezt magyarázni nem lehet, miért is az emberek materialisztikus fejtegetéshez láttak. Így pl. hogy a gyermekek hajlandóságai és tulajdonságai a vér körforgásában az agyvelő állományában, a szervezetében jelenek; mert valami pozitív, logikus okot csak kellett az ilyen fontos dolognak tulajdonítani. Minthogy az egyházi keresztyentan a szellemi úton való kutatást eltiltotta, és az évszázadok előtt felállított elveiből nem engedett, az emberi lét és jellem talányainak megfejtését az anyagi tudomány vette át. De hányszor mond el-lent önmagának? Állításai nagyon sokszor csak tarthatatlan feltevések.

Negyedszer azt állítja az egyházi keresztyentan, hogy a szellemek a földön mint emberek csak egyszer élnek, mert rövidebb vagy hosszabb földi élet után sorsuk örökös jóra, rosszra, vagy középszerűre dől el. E negyedik pontban a szellemtan határozottan különbözik a keresztyentantól, de nem különbözik az evangéliumtól és Krisztus beszédjétől.

A szellemtan azt mondja: „Számos testetöltésre, folytonos újraszületésre, tisztulásra és vezeklésre van szüksége a szellemnek szellemi tökéletesedése céljából.”

Krisztus ismételten mondja: „*Szükség nektek újra születnetek*” (János III. 3, 7). Egyetlenegy testi születés tehát nem egyszer s mindenkorra szól. Ez igazságtalan és szigorú is volna, minthogy éppen a földi élet módja és ideje oly végtelenül különböző. Krisz-

tus tanát az emberek elferdítették, mert nem voltak azon a magaslapon, hogy megértsék őt. Most azonban a kinyilatkoztatások ideje elkövetkezett - most beszéljeteK, írjateK, tegyeteK különbséget, ó emberek, Krisztus és az Anti-Krisztus, az igazság és a hazugság között!

Így hát négy pontot állítottunk fel, s csak az első pontban egyezik meg a szellemi a kereszténnyel, azaz ebben:

1. „Szeresd az Istent mindenek felett és a te felebarátodat, mint tenmagadat.” E főpontban összhangzást és egységet találunk; ez az egyedüli pont, amelyet világossága és határozott volta miatt sem elferdíteni, sem meghamisítani nem tudtak.

2. Az emberek eredendő bűnben születteK. Ezt a kereszténnyel testileg, a szellemmel ellenben szellemileg fogja fel.

3. A lelkek mind egyenlőknek teremtettek. Ezt az igazságot mind a két tan állítja, csak hogy különböző szempontból tanítja. Az egyház röviden és emberileg fogja fel, a szellemmel végtelennek és örökké tartónak tartja. Az egyház azt hiszi, hogy az emberek lelkei röviddel az emberi születés előtt teremtettek, a spiritizmus azt tanítja, hogy örökkévaló teremtmények.

4. A kereszténnyel azt mondja: „Az emberi szellem csak egyszer él egy bizonyos emberi testben; azután örökre eldől a sorsa, de az elporladt test testi feltámadásra vár.” E negyedik pontban a szellemmel teljesen különbözik a kereszténnyel, midőn azt mondja: „Az emberi élet csak egy rövid epizódja örökéleteknek, egy pillanat a nagy egészben. SzellemeK megdicsőülése, annak előhaladása a ti léteK nagy célja. Fokozatos munkálkodás és emelkedés viszi a szellemeK előre a világegyetem különböző világáiban. A formák vagy a testetöltések a szellem jobbulására szolgáló eszközök és célok, az egyéniségek azonban maradnak.”

Az egyház papjai kicsinyes és szertartásos felfogásukkal Isten ígéretéből nagy igazságtalanságot csináltak. Prédikálják az embereknek: „Születésük előtt mindnyájan tiszta és egymással egyenlő szellemeK voltak; a születés által minden vétség nélkül veszíteK fel az eredendő bünt. Lényeg szerint ugyan egyenlők vagyteK, mindazáltal a földön egyenlőtlenül ajándékoztaK

meg. Az egyiknek nehéz, a másiknak könnyű sors jut osztályrészsül. Az egyik nyomorék, a másik egészséges. Az egyik koldus, a másik király.” Honnan hát az adományok szétoosztásában emez egyenlőtlenség, ha minden léleknek egyenlőnek kell lenni, s ha Isten igazságos? Mire való minden büntelen számára az eredendő bűn előrántása egyetlen ember pár vétke miatt? A keresztség, úgy mondjátok, lemossa az eredendő bűnt; de hát akkor mi történik az emberiség legnagyobb részével, a meg nem kereszteltekkel? Nem sokkal logikusabb azt mondani: „Emberek, ti bukott szellemek vagytok. Nem mint újonnan teremtettek, hanem már mint bukott szellemek jöttök a földre, az egyenlőtlenségek és ellentétek eme világába, hogy szellemi egyenlőtlenségeket és ellentéteteket lecsiszoljátok. Meg van annak az oka, a célja, hogy miért éppen ez nyomorék, miért éppen az egészséges, miért koldus emez, amaz miért király, miért van ennek rövid, annak hosszú élete. Sehol sem uralkodik pusztá önkény, minden az Isten által megszabott törvényeknek engedelmeskedik, melyek igazak és igazságosak. A szellemtan elterjedése által, szellemi múltotok, földi célotok és szellemi jövőtök világos felfogása által szívetekbe nagy békének, alázatos megadásnak kellene bevonulni. Így azonban azt mondjátok: „A szegénység kényszerít a lopásra, a gazdagság az élvágyra, a szépség a hiúságra, a hivatali méltóság a kevélységre.”

És így hibáitokat az élet mellékkörülményeire toljátok. Azt mondjuk nektek, ó emberek: „Koldus vagy, nyomorognod, éhezned kell korábbi tékozlásodért és szívtelenségédért. Küzd le az életuntságot és ne essél vissza régi hibáidba, amiket magaddal hoztál erre a földre; tarts ki állhatatosan! Te, aki próbaképpen a gazdagságot, a szépséget, a magas méltóságot választottad, csak álld ki ezt a próbát állhatatosan. És te, aki félsz a haláltól, ne félj semmit; már gyakran átélted e küzdelmet, már gyakran hántottál le testet és cseréltél burkot. Ne félj, a te éned örökké él; te megmaradsz, csak a formák változnak. A haláltusa anyagi szétválás, lehántás, melynek harcát csakhamar megvívod. Gondolj szellemed örökkévalóságára, átváltozásod és jobbulásod céljára. Gondolj Isten és felebarátod iránt való szeretetre, aki magát ebben

gyakorolja, az nem fél a haláltól. A legnagyobb veszedelem Isten igéjének egyházi értelmezésében rejlik, a halál elkülönítésében, az ördög és pokol személyesítésében. A démont, mint igazi ordító oroszlánt, a poklot, mint igazi kínzó intézetet ábrázolják, harapófogókkal, lángokkal és anyagi fájdalommal. Hogyan? Isten, aki csak szeretetre tanít, Isten, aki azt mondja: „Amit nem akarsz, hogy veled megtörténjék, ne tedd azt másokkal.” Az Isten, aki földolgnak a szeretet és könyörületesség törvényét állította fel, annak volna a birodalmában ilyen pokol, a legkiválogatottabb szenvedések intézete olyanok számára, akik a földön, gyakran súlyos viszonyok közt vétkeznek? Nem! Az emberi értelmezés eme logikátlan állításai maguktól elesnek. Ó emberek, szolgáljátok a nagy egészet; tekintétek magatokat, mint a kicsinyek képét a nagyban! Mi gyötör benneteket? Mi tesz benneteket boldogtalanokká? Önmagatok, vétkeitek, fogyatkozásotok, szükségletetek, igényeitek! A kevélyt kevélysége keseríti, önszeretete; bántja a saját gőgje. A könyörtelen és önző a saját hibái miatt szenved, minthogy elhagyottan, egyedül áll a szeretettől nem környezve. A fecsegőt a saját nyelve kínozza, mivel kerüli minden ember; a hazugot hazugságai, minthogy megbélyegzik. Így szenved mindegyik saját bűne, saját gonoszsága miatt. Mindannyian szellemileg és testileg is szenvednek, mert a bűn és gyötrellem egyek. Ez az igazság. Így egyek az erény és béke is és így is marad. - Emberek, választhattok: vagy a poklot bűneitekben és bűneitek által, vagy a boldogságot erényeitekben és a békében a szeretet által. A szellemek kétszeresen szenvednek, mert ha már a testet levetették a szellemi értelem nagyobb, a szellemi öntudat, a lelkiismeret élelőbb. Kínzóan tisztán látjátok be akkor az elmulasztottat, és minden bűnt, gyötrelmesen érzitek szellemileg, hogy a vétkek reátok tapadnak; tekintétek végtelen múltatokat és jövőtöket, jelenlegi fokozatotokat, mígnem Isten kegyelme utat és módot nyújt javulásotokra. Keressétek a jót és megtaláljátok. Kerüljétek a gonoszt, küzdjétek le és semmi sem árthat nektek.

Igen, meg kell az embereknek mondani, hogy az ördög és a pokol, az angyal és a menyország önmagukban rejlik; így értette

azt az Úr Jézus is, helyzetét mindenki maga teremti magának.

A tudomány kineveti az egyházi kereszténytant és joggal, mert ez emberi felfogásokkal és értelmezésekkel Krisztus szavait elferdítette, mert az isteni igazságot, a szellemi ígét csak emberileg fogta fel. De „*a test nem használ semmit.*” (János VI. 63.)

És most szóljon a tudomány valamit a legújabb szellemi kinyilatkoztatások ellen, melyek tanítják: hogy az ellentétek a kölcsönös taszítás által hatványozzák magukat, és mint hasonló fluidok hasonló képesek, összhangba juthatnak és eggyé lehetnek; vagy hogy a gonosz ellentétek szakadatlanul kölcsönösen taszítják egymást, s így rendre-rendre megjavulnak, míg a fluidok mindannyian összhangzatosan és egyformán egységük felé törekednek.

A tudomány ezeket a törvényeket nem szüntetheti meg; Krisztus szavaiban rejlenek azok, az evangéliumban. Megértve az itt mondottakat a dolgok logikája által végre az emberiség megpillantja az igazság derengő fényét.

Az egyházi betűszerinti értelmezések a tudományt a legszélsőbb materializmusba kényszerítették, mert azt hinni, hogy az emberi test, ha már egyszer elporladt, húsostól, csontostól ismét feltámad, az átváltozások természeti törvénye ellen van; mert azt hinni, hogy a nap forog a föld körül és csak egyszer állott meg Jósuának, csillagászatilag bebizonyított tévedés; mert azt hinni, hogy egyedül csak a földön laknak emberek, Isten minden igazságossága, bölcsessége és minden természeti törvény ellen van.

Továbbá azt is tanítják a szellemi kinyilatkoztatások: - „Nem semmisültök meg, tovább éltek, anyagi testetek sem fog megsemmisülni, minthogy anyagi átváltozásba megy át; hasonlóképp tovább él a ti szellemetek. Semmisem pusztul el az öröklétben, sem anyagilag, sem szellemileg; minden továbbél az átváltozásokban! A világegyetem minden világán vannak előrehaladó, örökkéélő szellemek, népek és emberek!”

Szavainkkal senkit, sem embereket, sem kort, sem erkölcsöket kárhoztatni nem akarunk, mert minden dolog korszerű rendben

következett be és ugyanígy fog a világtörvények rendjében bekövetkezni. Minden időelőttit, ami ezen a renden kívül nyilvánult, félreértettek, kárhoztattak, kinevettek, míg teljesezésének, vezető törvényének ideje el nem következett.

Egyáltalán nem akarjuk szavainkkal kárhoztatni azokat, akik a hajdankorban tiszta isteni tanokat a maguk módja szerint, felfogásuk, gondolkozásuk módja és politikájuk szerint magyarázták; nem értették jobban; ők a saját szellemi fokozatuk szerint tanítottak és beszéltek.

Az idő és a fejlődés halad előre!

Gondolkozó emberiség! Előre a haladás fejlődésének örökké forgó kerekével; előre az igazság felfedezéséhez!

És mialatt kutattok, gondolkoztok, ragaszkodjatok szilárdan a dolgok kezdetéhez, az örök Egyhez, az Istenhez, az Atyához és Teremtőhöz!

Ragaszkodjatok szilárdan a Kettőhöz, ez alkalommal úgy betű szerint, mint szellemileg felfogva, az ember- és Isten fiához, Jézus Krisztushoz, aki számotokra igazságot és megváltást hoz.

Ragaszkodjatok szilárdan a Háromhoz, azaz a Szentlélekhez, minden tiszta, jó és boldog földi és földöntúli szellemek társaságához és oda törekedjete, hogy e közösségbe, annak üdvözítő közlekedése által, az emberiséget minden bajtól megváltó Jézus igazi szellemtanának meggyőződés teljes hitével és Isten kegyelmének segítségével, belépjete.

Mária, Buddha, Lőrinc

Adelma médium szellemi oktatói és vezetői